444

Sir Theagaraya College Bulletin

JULY—SEP 1958.

SWEETNESS AND LIGHT

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
31 JAN 1959
MADRAS
488

College Day Celebration—Mr. Ivor Mann presides.

Sir Theagaraya College Bulletin

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
31 ... 1959
MADRAS

SWEETNESS AND LIGHT

July—September
1958

Madras-21.

Vol. VIII.
Nos. 40-41.

EDITORIAL BOARD

PROF. M. K. SHANMUGAM, M.A., L.T.
(*Editor-in-chief.*)

Prof. M. Sreeramulu, M.A., L.T.
Prof. M. Rajamanickam, M.A.
Prof. T. Kothandaramaiah, B.O.L. (HONS.)
Vidwan K. Rajagopalan, B.A., B.O.L.
Prof. K. Rajagopal Naidu, M.A., L.T., DIP. ECON.
Sri A. V. Subramanya Iyer, M.A.
Sri G. Venkateswarlu, B.SC. (HONS.)
Prof. G. Madan Mohan Rao, M.A.
Prof. Neela Radhakrishnan, M.A.
Prof. V. Shanmuga Sundaram, B.A. (HONS.) (ECON.) M.A. (POL. SC.), M.LITT.
Sri B. Chengalvarayan, B. COM. (HONS.)
Sri V. R. Kanniah, B.A. (HONS.)
Sri V. Sundara Rao, B.A.

CONTENTS

EDITORIAL		
GENERAL		
At home and Abroad	*P. Natarajan, M.A.*	3
ENGLISH		
W. S. Landor (An appreciation)	*M. K. S.*	8
Keat's 'Ode to a Nightingale' An appreciation	*M. Sreeramulu, M.A., L.T.*	10
The Style of Burke's Speeches	*K. S. Narasimhan, M.A.*	12
English Idioms	*V. Nagarajan, M.A.*	14
TAMIL		
Shanmukanda.............................Manbu	*Pulavar, Vidwan K. Chandrasekharan, M.A., B.O.L., B.T.*	16
Porutpalil Kanda Porunmai	"	17
Thandamizhin Melan Tharam	"	20
TELUGU		
Kavirakshasuni Sapanugraha Prabhavamu	*Vidwan T. Kodandaramaiah. B.O.L. (Hons.)*	25
Ranganadha Ramayanamu	"	28
Sulochana Vrithantamu	"	30
Pinaveeranaryuni Kavitvamahatwamu	*Vidwan B. Bhavanarayana, M.A., B.O.L.*	32
Seethaparityagamuloni Ouchityamu	*I. Balarama Reddy, B.A.*	35
HINDI		
Cinema Se Labh Va Haniyan	*K. Rajagopalan, B.A., B.O.L.*	37
MATHEMATICS		
On the sign of the perpendicular	*K. Rajagopal Naidu, M.A., L.T., Dip. Econ.*	38
PHYSICS		
Visible Spectra	*A. V. S.*	41
CHEMISTRY		
Identification of a Simple Salt	*G. V. & K. S. V. Das*	45
NATURAL SCIENCE		
The Thallophytes	*G. Madan Mohan Rao, M.A.*	54
HISTORY		
Patterns of Colonialism	*Neela Radhakrishnan, M.A.*	60
The Earliest Centres of Civilisation	*S. Subramaniam, M.A.*	63
ECONOMICS		
Soviet Union of Socialist Republics	*V. Shanmuga Sundaram, B.A. (Hons.) (Econ.), M.A. (Pol. Sc.), M. Litt.*	67
COMMERCE		
Sale of goods	*B. C.*	75

Logic			
Mental Hygiene		*V. R. Kanniah, B.A. (Hons.)*	76
Student's Corner			
Malthusianism	(English)	*S. V. Srinivasan*	1
Quotations from The Great	,,	*M. Amanullah Khan*	3
Valarthiduvom Varrir	(Tamil)	*T. P. Rajan*	4
Thiruvallvarum Vuzhavu Thozhilum	,,	*K. Meenakhisundaram*	7
Vundaveettirkku Irandagam Ninaippada Alladu.................?	(Tamil)	*E. Ramanan*	9
Than Seyyum Cheyalgalukkuthan Poruppaliya?	,,	*V. Maya Krishnan*	11
Kutravali Yar?	,,	*S. Kanakarajan*	14
Garva Bhangam	,,	*C. Jayaraman*	21
Vazhum Vuzhippali	;,	*P. A. Venkatachalam*	23
Mana Sakshi	,,	*C. Jayaraman*	25
Purananurum Ortumaiyum	,,	*M. Amanullah Khan*	26
Chembulam Pey Neeranan	,,	*N. Poorasami*	29
Thaimozhi Moolam Kallurippadippu	,,	*S. Viswanadhan*	34
Karugiya Mottu	,,	*A. Muthukrishnan*	35
Mukkuthimmanaryu Muddupalku	(Telugu)	*C. Lakshmana Reddi*	1
Kuntemma Korikalu	,,	*Chitti Babu*	6
Dayyam	,,	*K. B. Chowdary*	10
Seethaparityagamu	,,	*T. Theagarajamoorthy*	12
Pleaderugarammayi	,,	*Alivelu Manga*	15
Kannakumaruni Vandipettina Veera Saivudu	,,	*K. Jaganmohan Rao*	17
Dasama Graham	,,	*I. Ekambaram*	21
Platu—Patu	,,	*Pannagala Manmadan*	29
Prameela Prema	,,	*I. Ekambaram*	36
Utralu—Chitralu	,'	*Pannagala Manmadan*	40
Lokam Pokada	,,	*C. Lakshmana Reddi*	44
Jeevan Ka Vuthesya	(Hindi)	*M. Surendra Nath*	45
Bhedopaya	,;	*Kanal Vishnu*	45
Old Students' Corner			
Voorvalam	(Tamil)	*M. Minor Moses*	47
"Anna Idhu Dhana Tamil Nadu!"	,,	*P. Santhakumar*	51
Annual Report 1957—'58			56

Sir Theagaraya College

Vol. 8 JULY—SEPTEMBER 1958 Nos. 40 & 41

Future of Humanities

The scientific bias given to collegiate education even at the Pre-University stage has resulted in a rush of students for admission to Pre-professional courses in Engineering, Medicine, Veterinary, Agriculture and Technology. No doubt our country needs more engineers, doctors, scientists and technicians. This phenomenal rush for professional and technical courses can be only justified by the strong urge to procure remunerative employment, which is certainly available, if not immediately, at least after some time to any applicant possessed of technical qualifications. But we have to pause and consider whether all students passing the Pre-University Examination are fit either for courses in higher science, say at the degree level, or for professional and technological courses. Secondly we have also to ponder seriously over the landslide that has taken place with respect to education in Humanities. For while the technological and pre-professional courses are brimming over with students, and while the strength of the three year degree courses in science fluctuates between 50 and 75%, Humanities groups are carrying on with meagre strength or with no strength at all. When the two-year degree courses were in full swing, record strength was established by the Economics group. History came after. Now Economics too not to speak of History seems to have fallen on evil days. The course is not able to register even 25% of the sanctioned strength. The case of History is lamentable. In several colleges, the prospect of running the course in the major subject is very bleak indeed. No doubt the object of reorganization of University education is integration, that is the promotion of a balanced scheme of education which involves the study of both sciences and humanities. In other words specialization is sought to be put off till the post-graduate stage. This is given the name of General Education in the States. Evidently educationists in the States thought that

specialization particularly in the sciences had led to the formation of a one-track mind, and the lack of appreciation of human values. In order to correct the imbalance, they prescribed a compulsory study of Humanities as well. And what we should not fail to observe in the scheme of General Education as followed largely in the States is that the integrated course of four years constitutes liberal education for the students, which leads them on to a professional course. Just as 17 years is the prescribed age for entrance to University courses of studies, so a student finishing his professional education, say medicine, would start practising at the age of 27. We would do well therefore to adopt the American system in toto, and make the three year B.A., or B.Sc., degree the basic qualification for admission to the professional courses, or we should try to change the present pattern of the Pre-University education by making students take up one science and two arts subjects or two sciences and one arts subject. This would result in an elimination of those who have no genuine aptitude for science at the degree or professional level, and at the same time step up admissions to courses in humanities at the degree level. The eighth Quinqennial Conference that recently met at Montreal, Canada, has already sounded a warning that the future of the Humanities is at stake. So it is hoped that educational authorities will bestir themselves betimes and take steps to avert the calamity that overshadows the Humanities.

AT HOME AND ABROAD

by

P. Natarajan, M.A.,
Lecturer in History.

Vallathol Narayana Menon: The passing away of Vallathol Narayana Menon in March this year removes from the field of Malayalam literature, a towering personality. He emerged into prominence in the early years of this century and was hailed as one of the Trinity of modern Malayalam literature; the other two of the Trinity being Kumaran Asan and Ullur S. Parameswara Aiyar. The President of India conferred on him the title of 'Padma Vibhushan' in 1954, in recognition of his merit. The loss to Malayalam literature caused by his death is irreparable.

Scientists' Charter: Prime Minister Nehru read out in the Lok Sabha on March 13, 1958, a Government of India resolution on Scientific policy. It was hailed as a "Scientists' Charter". This resolution was "an important one" because the Government of India announced its decision to promote science and technology in our country. It offers good conditions of service to scientists and an honoured place will be given to them by associating them in the formulation of scientific policies.

The Government of India have decided that the aims of their scientific policy will be, in the main: (1) to foster, promote and sustain, by all appropriate means, the cultivation of science, and scientific research in all its aspects, pure, applied and educational: (2) to eacourage, and initiate, with all possible speed, programmes for the training of scientific and technical personnel, on a scale adequate to fulfil the country's needs in science and education, agriculture and industry and defence; (3) and in general, to secure for the people of the country all benefits that can accrue from the acquisition and application of scientific knowledge.

It is to be hoped that this enlightened policy of the Government of India will be a source of great encouragement to our Scientists and that erelong our country will catch up with the most advanced countries in the world in the matter of scientific progress.

The Wayne State University Theatre: The Wayne State University Theatre troupe made a ten-week tour of India. The team consisted of twelve students and three faculty members of the Wayne State University. They arrived in Madras on 5th April 1958, after visiting other important cities in the country. Mr. Leonard Leone, Director of the troupe, spoke appreciatively of Indian plays and expressed the hope that English translations of them would be made available to them. The troupe gave some performances at Annamalai Manram.

Our College got up a party in honour of the visitors on Monday the 7th April 1958. The Principal welcomed the guests. On that occasion we presented the one-act play "Santror Pazhikkum Vinai" (A Deed condemned by the Righteous) in Tamil. The play was appreciated by the visitors. Professor M. Sreeramulu, our Vice-Principal, thanked the guests.

Sir Theagaraya College Social Service League: The members of the Sir Theagaraya College Social Service Leage numbering about hundred conducted a Labour Camp in Kotamedu village. Our students deepened the Cooum Canal for about two furlongs. The valedictory function of the Summer Labour Camp was held on Saturday the 14th June 1958, at Puduchatram about 21 miles from Madras. Mr. S. K. Gurunathan, Sports Editor of the Hindu, delivered the valedictory address. Mr. C. Subramaniam, Minister for Education, Government of Madras, presided over the valedictory function. Professor M. K. Shanmugam, our Principal, welcomed the Minister and the guests. He said that our students

who had undergone the training in the rural areas would get a new orientation in their education. He also thanked the Government for giving us necessary help and such an opportunity to train the students in nation-building activities.

The Minister congratulated the members of the College Social Service League on successfully completing the work. He was happy to see that the younger generations were evincing interest and enthusiasm in rural uplift work.

In his valedictory address Mr. S. K. Gurunathan emphasised the value of community life. He told the members of the Social Service League that the discipline and the good training that they had acquired in the Summer Labour Camp would stand them in good stead in their future life. With a vote of thanks proposed by Mr. C. Chenniappan, the function terminated.

Dr. M. G. Guruswami Mudaliar: It is with great sorrow and deep regret, that we place on record the passing away of Dr. M. R. Guruswami Mudaliar, a physician of great repute, philanthropist and well-known educationist, on 26th June 1958. As a physician and philanthropist he had earned undying fame. He was well-known for his piety. His services for the improvement of many temples as the President of the Temple Renovation Committee were universally acknowledged with admiration. He had helped a good number of poor students and all deserving causes had been encouraged by him. In the field of education, as a member of the Madras University Senate, and the Syndicate he has done very useful work. In recognition of his services, he was awarded the Honorary Degree of Doctor of Science by the Madras University at the Special Convocation held in connection with the Centenary Celebrations of the Madras University in January last year. An ideal man has passed away. When comes such another! May his soul rest in peace!!

Karaikudi Sambasiva Iyer: Sangeetha Kalanidhi Karaikudi Sambasiva Iyer, well-known Veena player and Principal of Kalakshetra, Adyar passed away on August 6, 1958 after a few months of illness. He was the first musician in India to be given the Presidential award for Carnatic instrumental music. In his earlier days he held positions of honour in the courts of Rajas of Sivaganga and Pudukottai. His music was original and unique in style. May his soul rest in peace!

Dr. Rajendra Prasad at Madras: Dr. Rajendra Prasad, the President of India, addressed the students of the City Colleges at the Presidency College grounds on August 8, 1958. He reminded the students of their responsibility not only to maintain the unity of the country but also to strenghthen and further it. He exhorted the students to equip themselves for playing their part when the time came for them. Stressing the need for good character, the President observed: "A man without character cannot do much for himself, much less can he do anything for others. And to-day when we have attained independence, we need character more than we ever needed it before." Talking about students and politics, the President remarked: "The first and the foremost thing is to prepare yourself. I do not say that students should keep out of politics. Politics have to be studied because politics now cover a large part of our life. They have to be studied; they have to be carefully pondered over and you will have to make up your minds on questions which come up from day to day for consideration of the more elderly people on whom the responsibility rests to-day........... I am glad I have heard it reported that the leaders of various parties here have come to a sort of gentlemen's understanding not to tempt young people to take their sides prematurely at this stage but to leave it to you when your time comes to make up your minds to do what you think best. I think it is a wise decision and a decision which can very well be adopted by the leaders of parties in other parts of the country."

College Dramatic Activities Co-ordinating Council: Mr. C. Subramaniam, the Pro-Chancellor of the Madras University and Minister for Finance and Education, inaugurated the College Dramatic Activities Co-ordinating Council at the Ethiraj College, Madras, on August 12, 1958. Srimathi Rukmani Devi presided over the function. Professor M. K. Shanmugam, Principal, Sir Theagaraya College ,and President of the Council welcomed the guests and the minister. In the course of his welcome speech, he stressed the need for extra-curricular activities and he appealed to the students to make full use of the services of the Council. Mr. G. K. Seshagiri, Secretary of the Council, read messages of good wishes received on the occasion. He expressed his hope that the Government might give them the management of the Children's Theatre in the Government Estate, so that they could have a common workshop theatre and undertake other dramatic actitivities. The function terminated with a vote of thanks proposed by Mrs. Mona Hensman.

The College Dramatic Activities Co-ordinating Council has been organised by the Madras Natya Sangh (Theatre Centre affiliated to UNESCO). Its aim is to give expert technical advice and service and provide stage and lighting equipment, to all college dramatic associations.

Eleventh Year of Freedom: India celebrated her eleventh anniversary of Independence on the 15th August 1958 throughout the length and breadth of the land. From the ramparts of the Red Fort at New Delhi Prime Minister Nehru addressed the people assembled there to celebrate the Independence Day. After unfurling the National flag, he made a brief speech. He emphasised that India, which was preaching the principle of Panch Shila to the world, would be failing in her duty shamefully if she did not apply that same principle to solve her own internal problems.

Independence Day was celebrated in our College under the auspices of the Department of History. A ceremonial flag hoisting was done by our Principal who was also presented with a guard of honour by the N.C.C. of our College. In a brief speech our Principal congratulated the cadets on their smart turn out. He expressed the hope that the training they had received would stand them in good stead in their future life.

Mr. C. D. Natarajan, Law Secretary, Government of Madras, delivered the Independences Day address. He spoke on the significance of our had-won freedom. He reminded the students of their responsibility to preserve the unity of the nation and to protect our newly-won freedom. Earlier Prof. M. Sreeramulu, Vice-Principal, welcomed the speaker. The student-chairman presided. With a vote of thanks proposed by the student-secretary, the meeting terminated.

Lecture tour of Dr. S. Radhakrishnan Dr. Sarvapalli Radhakrishnan, the Vice-President of India, reached Washington on March 17, 1958. He made a lecture tour of the United States and appealed to the Americans to lead the world to peace and security, "not by force of deadly weapons but through understanding, justice and imaginative compassion". At Columbia he made a passionate appeal for the suspension of atomic tests. Dr. Radhakrishnan said the crisis facing the world to-day was not material or intellectual but moral and spiritual. "If peace is still in peril", he said, "it is due to a cursedness in human nature which still persists, a moral blindness, a spiritual affliction which are unable to overcome". While giving the annual Newton D. Baker lecture to an audience of civic leaders, clergy and businessmen, Dr. Radhakrishnan, defining the position of India, observed: "India is on the side of freedom and free institutions and is not aligned with any military bloc". He asked: "What stands in the way of one world?" He answered: "We have plenty of intelligentsia and material resources. It is the cursedness of human nature, greed and hostility that stand in the way. If mankind does not get rid of this cursedness, this provincialism and statism to rise out of the womb of the earth, then God Himself may

become secularised". Our Vice-President's visit helped to add one more link in the chain of Indo-American understanding. Dr. Radhakrishnan returned to New Delhi on April 13, 1958. Giving his impressions of the tour to the Press reporters, he observed: Everywhere there is appreciation of our efforts in raising the standard of living of our people and the difficulty that besets us. .... There is good-will all-round and adequate understanding of our non-alignment policy and the pattern of socialistic society we are endeavouring to build".

* * *

The New Soviet Premier: Mr. Nikita S. Khrushchev took over the Soviet Premiership on March 27, 1958, in place of Marshal Nikolai Bulganin. The replacement of Marshal Nikolai Bulganin as Soviet Prime Minister is the sixth major shake-up in the Soviet leadership since Stalin died five years ago. Mr. Nikita S. Khrushchev continues to be the first Secretary of the Soviet Communist Party. Thus in Soviet History Mr. Khrushchev has become once more, since the death of Stalin, the leader of the Soviet Government as well as of the Soviet Communist Party. He is now 63 years of age, the most powerful figure in the contemporary Russian History. The similarties between Mr. Khrushchev's career and that of Stalin are so many that the Western observers went to the extent of making a remark that the Soviet Union would once again relapse into a second period of "Stalinism".

Russia's Halt to Nuclear Tests: Russia decided on March 31, 1958, to stop all her nuclear tests. She also expressed her readiness to agree to ban nuclear weapons. In the history of the world for the first time after World War II, Russia has unilaterally ceased conducting tests of all forms of nuclear weapons. This move is of great significance because it serves to lessen the threat of Atomic War. The Supreme Soviet also appealed to the British Parliament similarly to stop nuclear weapon tests in the interest of all mankind. Mr. Nehru who was answering questions on this subject at his Press Conference on 4th April, 1958, hoped that the suspension of nuclear tests by the Soviet Union "is not a temporary affair, not for a few months, but something much longer". Mr. Kishi, the Prime Minister of Japan, said that his government "wholeheartedly welcomed" the Soviet suspension of nuclear tests. He appealed to other nuclear powers to follow suit and hoped the Soviet move would lead to permanent cessation of tests. Mr. Chou En-lai, Chinese Prime Minister, also called on Britain and the United States to follow the Soviet Union's lead in banning nuclear weapon tests. He hailed the Soviet step as "another major contribution to the cause of world peace and the progress of mankind".

Dr. Graham's Proposals: Dr. Frank Graham, United Nations mediator on the Kashmir dispute made a five point proposal in his report to the Security Council on the Indo-Pakistani dispute. He was deputed by the Security Council in December last to make a fresh attempt to solve the nine-year old dispute. Before he submitted his report he held discussions in Delhi and Karachi.

The proposals he submitted in his report were on the following lines:—(1) Both India and Pakistan should make a declaration to the effect that they will promote a peaceful atmosphere conducive to a pacific settlement of the dispute, (2) Both India and Pakistan should declare that they will not indulge in any hostilities across the present cease-fire line, (3) The U.N. Representative for India and Pakistan should, in consultation with both the Governments, study the exact means of implementation of Part III of the Security Council's resolution of August 13, 1948, (4) In view of the understandable anxiety of India regarding the security of the evacuated territory—territory at present occupied by Pakistan—a United Nations force should be stationed on Pakistan's side of the Jammu and Kashmir border and (5) a meeting of the Heads of the Governments of India and Pakistan should be held under Dr. Graham's auspices at the earliest practicable date.

Our view of the Kashmir dispute was explained by Mr. Krishna Menon at the Security Council. Dr. Graham's proposal of a "summit talk" between India and Pakistan on the Kashmir question would amount to putting the cart before the horse. The Government of India said rightly that such a conference of the Prime Ministers of India and Pakistan would place the aggressor and the aggressed on the same footing. The United Nations representative was categorically informed by the Government of India that they "would consider it as highly improper and indeed an unfriendly act to promote a suggestion which would involve the stationing of foreign troops in a neighbouring sovereign state with whom they desired nothing but the most friendly relations".

From our standpoint the latest Graham Mission on Kashmir was a colossal failure like its predecessors because it ignored the basic ideas and got entangled in past developments which have become out of date in the light of the realities of the situation to-day. Prime Minister Nehru regretted "the ill-informed criticism" in foreign press of India's attitude towards Dr. Graham's recommendations. He pointed out that it would be entirely incorrect to suggest that India had rejected Dr. Graham's proposal. He urged the critics to study the proposals carefully before coming to conclusions.

General De Gaulle: The French National Assembly on 1st June, 1958, invested General Charles De Gaulle as Premier. After the assumption of office, General De Gaulle said that he would lay a plan for constitutional reform before the Assembly providing for (1) the separation of executive and legislative power and (2) organising the relations of the French Republic with the peoples associated with it. The French Assembly gave General De Gaulle full powers to rule without Parliament for six months, as desired by him. General De Gaulle could legislate in matters "necessary for the recovery of the nation". However certain reservations were made in regard to matters relating to far-reaching constitutional issues. That was the end of the agonised fourth Republic of France. The fifth is born and under it, it is to be hoped, France will march towards peace and prosperity.

Revolution in Iraq: A group of "Young Officers" of the Iraqi forces overthrew the monarchy on Monday the 14th July 1958 and declared the Republic of Iraq. General Nurial Said and Crown Prince Abdul Illah were killed. A three-man Council of Sovereignty was established. A new Cabinet of the Republic of Iraq was formed with Brigadier Abdul Karim Kasem as the new Prime Minister. This new regime in Iraq announced with great pride the recognition of the United Arab Republic. The fall of the monarchy in Iraq is a serious blow to the Baghdad Pact. The political upheaval in Iraq caused dismay and consternation in the United Kingdom and America. President Eisenhower announced on the 15th July 1958 that more than 5,000 United States Marines were landing in the Lebanon to protect American lives and to encourage the defence of Lebanon's sovereignty and integrity. The British Government "fully supported" the United States. Commenting on the *coup* in Iraq, Prime Minister Nehru observed: "Nationalism is growing in all the countries. Similarly Arab nationalism is also growing". The Soviet Union declared that the despatch of American troops to the Lebanon was an "act of aggression". On August 21, 1958, the United Nations General Assembly gave unanimons approval to an Arab resolution aimed at restoring stability to the Middle East and securing the withdrwal of American and British troops from the Lebanon and Jordan.

W. S. LANDOR

(AN APPRECIATION)

by

M. K. S.

Walter Savage Landor belonged to the first half of the nineteenth century. He was a romanticist in his passionate love of freedom and a classicist in his adoration of ancient Greece and Rome. The poet Swinburne wrote of him :

" And through the trumpet of a Child of Rome.
Rang the pure music of the flutes of Greece.

In short Landor was "a lone figure in the literary life " of his day. He ploughed his own furrow and was too independent to be influenced by any of his great contemporaries Wordsworth, Byron, Keats and Shelley. His insulated pride is reflected in his own words "I claim no place in the world of letters, I am alone, and will be alone, as long as I live, and after". Naturally, Landor became the most controversial figure among the writers of the nineteenth century. And critics were divided in their opinion as regards the merits of his prose as well as poetry. Some said that he had earned his place in literature by his poetry. Others thought that his prose alone was imperishable.

Of course Landor's best prose is found in his "Imaginary Conversations" and his best poetry in his "Hellenics" and other shorter poems. One thing in common between his prose and poetry is that they deal with the personalities of ancient Greece and Rome, not to speak of his own country. To quote his words: 'Among the chief pleasures of my life, and among the commonest of my occupations, was the bringing before me such heroes and heroines of antiquity, such poets and sages, such of the prosperous and unfortunate, as most interested me by their courage, their eloquence, or their adventures'. So Landor lived with his characters and became one of them. We find him for example speaking through Agamemnon in his poem "Iphigeneia".

The most obvious classical feature of Landor's writings is the simplicity and self-restraint that he practises. No doubt he was a man of ungovernable impulses and fiery temper. His laughter was as boisterous as his bursts of spleen. Some of his friends called him a "mad Jacobin". Nevertheless he imposed a discipline on himself when it came to writing prose or poetry. In the words of Oliver Elton he aimed at "Greek severity, or a Greek delicacy". Landor loved the depth and not the tumult of the soul. To quote the lines from 'Iphigeneia' depicting the mute but soul-convulsing agony of Agamemnon,

" Gently he moved her off, and drew her back,
Bending his lofty head far over hers,
And the dark depths of nature heaved and burst.

So Landor achieved a statuesque repose for his characters even when they were confronted with death or when in the throes of an emotional crisis. Agamemnon in the poem towers over his daughter like a massive overhanging cliff, but deep inside him rumbles a current of grief which shakes him up but not his resolve. It is this pictorial quality that lends both grandeur and poignancy to the portraits of the king and his daughter. Ernest De Selincourt, paying a tribute to Landor for his artistic gifts, says,

"The scene before us has the impressive stillness of arrested movement giving

opportunity for that revelation of spirit which in the tumult of action would escape observation. It is the supreme function of Landor's art like that of painting or of sculpture to give

> "To one brief moment caught from fleeting time
> The appropriate calm of blest eternity."

Though Agammnon looms large in the background threateningly like Destiny in human shape, yet the tender young Iphigeneia, bursting with life and energy and buoyed up by hopes and expectations, casts a veil of transcendent beauty over the scene. Her reminiscences suffused with the radiance of childhood would have melted a heart of stone. But Agamemnon was made of sterner stuff. The poet invested the child's imagination with power to conjure up lovely and wistful scenes from the past :

> If my nurse, who knew
> My voice so well, sometimes misunderstood
> While I was resting on her knee both arms
> And hitting it to make her mind my words
> And looking in her face, and she in mine"

There is yet another scene from childhood vivified and made piercingly pathetic by the bright-eyed maiden whose lust for life is unvanquishable. She recalls her father's overmastering desire to hear her sweet childish prattle,

> "Oh father! sayst thou nothing? Hear'st thou not
> Me, whom thou ever hast, until this hour,
> Listen'd to fondly, and awakened me
> To hear my voice amid the voice of birds
> When it was inarticulate as theirs
> And the down deadened it within the nest?"

It was not that Agamemnon was not touched by the tender appeal of his daughter. Already a conflict was raging in him as to whether he should stick to his judgment or revoke it. The silent strong man he was, he was trying to bear it down and was even afraid to trust his voice so that he gave no reply to his daughter at all. But his daughter displayed equal tenacity of purpose. Instead of harking back to her childhood once again, she painted her own future in rosy colours:

> "I thought to have laid down my hair before
> Benignant Artemis, and not have dimmed
> Her polisht altar with my virgin blood;
> I thought to have selected the white flowers
> To please the Nymphs, and to have asked of each
> By name, and with no sorrowful regret,
> Whether, since both my parents will'd the change,
> I might at Hymen's feet bend my clipt brow
> And (after these who mind us girls the most)
> Adore our own Athena, that she would
> Regard me mildly with her azure eyes."

In the last scene the daughter rises to heights of unexpected heroism. The father recedes like a shadow into the back-ground. This is a tribute to the younger generation which is no less inspired by patriotism and a sense of self-sacrifice. Iphigenia is no sacrificial lamb that bleats its way meekly to death. On her sacrifice the gods themselves would throw incense. Landor's supremacy as an artist is evidenced in this scene. In the words of De Selincourt.

"He is at his greatest when some heroic soul is faced with death, and freed at last from the trivialities that tended to obscure its true proportions, it stands out in clear outline, the light of eternity behind it."

Keats's 'Ode to a Nightingale': An appreciation

by

M. SREERAMULU, M.A., L.T.,
Professor of English.

Keats's odes are among the finest lyrics in the Engish language. In them we come across Keats's imaginative appreciation of beauty. Keats's vision of beauty is 'a rapturous exaltation of the senses'. He is aroused by the sense impressions be receives. These sense impressions are transfigured by means of his imagination. The result is that they create as much as they perceive and 'make loveliness yet more lovely'. This can be said of 'Ode to a Nightlngale' too. In this exquisite little poem we read of the sweet song of a nightingale and its effect upon the poet. As we read on we realise that Keats is not describing, the song of one particular nightingale. He is rather thinking of the sweet song of the nightingale which has been heard from time immemorial. It is therefore natural for the poet to say that the Nightingale is immortal, for its song will be heard as long as the world lasts.

The sweet song of a nightingale singing in 'some melodious plot of beechen green' fills the poet's heart with a sense of oppressive joy. He feels as if he has drunk hemlock or emptied to the dregs some dull opiate. In fact, he has passed into a state of forgetfulness as a result of the excessive joy he experiences. But he is not at all envious of the nightingale which is singing of the joys of summer in 'full-throated case'.

By the aid of a cup of wine the poet longs to escape into the woods where the nightingale is singing so delightfully. This wine must be from the warm regions of Southern France and carry with it the fragrance of flowers and the flavour of green grass. It must also be associated with the dancing, singing and merry-making of Provence. The poet feels that such wine will enable him to forget the cares and worries of worldly life and also take him away imaginatively from the fever and fret of the world, where beauty cannot last for ever and where love cannot remain constant and firm.

On second thoughts, the poet fees that it is not necessary for him to drink a glass of wine. The power of poesy will effect the imaginative transportation necessary for a full appreciation of the nightingale's song. No sooner does the poet think of the power of poesy that he is in the copse where the nightingale is singing so melodiously. It is a shady spot and even the rays of the moon filter through the leaves of beech trees before they fall on the ground below. The poet is not able to see what is around him. But even in the darkness that enyelopes him he is able to identify the grass, the thicket and the fruit tree by the special fragrance which the seasonable month has given them. The humming of swarms of bees makes him understand that he is near the muskrose which is full of dewy wine.

The poet is so full of happiness that he wishes to die at the height of his bliss. He longs to pass away even while the nightingale in singing sweetly. Soon he would become a sod of earth and be insensible to the noble funeral song that the nightingale would be singing in memory of him.

When the thought of death comes to the poet's mind, he contrasts his own mortallty with the immortality of the nightingale's song. The song that he is hearing then must have been heard by one and all even in ancient times. The self-same song must have consoled the sad heart of Ruth as 'she stood amid the alien corn'. Again, the same song must have brought consolation to a princess living in an enchanted castle whose magic casements open 'on the foam of perilous seas

in faery lands forlorn'. The wood 'forlorn' makes the poet realise that he cannor dwell for even in this world of imagination. It brings him back to the world of reality. He realises that the imagination cannot make us forget our sorrows for ever, as she is reputed to do. He finds that the song of the nightingale is receding from him. It crosses the quiet meadows and still stream and goes up the hill-side. Soon it dies in the clearings in the valley. So the poet wonders whether it has all been a dream.

Thus Keats's 'Ode to a Nightingale' is an exquisite poem which illustrates the rare felicity of phrasing that the poet possessed. His lines on 'magic casements' are in particuiar most musical and some critics have taken them almost as a definition of Romanticism. The poem deals with the sweet song of a nightingale which attracts the attention of the poet. He is emotionally aroused and eagerly receives impressions of beauty and joy through his senses. But as he is gifted with the power of poetic imagination he is able to create something more beautiful than even this thing of beauty.

If there be a hell upon earth it is to be found in a melancholy man's heart.

The Style of Burke's Speeches

by

K. S. Narasimhan, M.A.,
Lecturer in English.

Personality :

The style of Burke, just as the style of any other author, is a reflection of his personality. He was a man of noble views, extraordinary breadth of outlook and wide sympathy for the suffering humanity. He fought for justice and truth wherever they were violated. All these magnanimous qualities of the great orator make his style individual and impressive.

Grandeur :

The most obvious quality of Burke's style is its grandeur. This is the result of his sincerity of feeling and the greatness of his theme. In his speeches he ever considers humanity as a whole and nowhere pleads for the narrow interests of any one particular nation or community. "We ought to elevate our minds", he says significantly, "to the greatness of that trust to which the order of Providence has called us". We can again recall his plea for magnanimity in politics. Because of this nobility of feeling, there is a sustained grandeur in his style.

Eloquence :

Burke's keen reasoning and glowing passion are exquisitely reflected in his eloquent style. His eloquence can again be traced to his noble philosophy of life. His flawless chain of argument, his imaginative appeal, his noble cadence and his splendid architecture sway the mind and spirit of the listeners with irresistible power. He is particularly moved to heights when he finds that an injustice has been done to a people. In an eloquent protest against the taxation of the American colonies he declares, "The question with me is, not whether you have a right to render your people miserable, but whether it is not your interest to make them happy. It is not what humanity dictates, but what wisdom demands, that is my consideration."

Picturesque Quality :

In the art of unfolding and amplifying his point, Burke is the rival of the ancients. He makes his ideas vivid and forceful by presenting them in a picturesque way. Question and metaphor, argument and picture all move to elucidate and strengthen his point. His style therefore becomes not only powerful but also gorgeous and colourful. "The scarcity", he says in a picturesque way, "which you have felt would have been a desolating famine, if this child of your old age, with a true filial piety, with a Roman charity, had not put the full breast of its youthful exuberance to the mouth of its exhausted parents". Instances like this are only too numerous, but what is important to note is that he never gets lost in the splendour of his style or his zeal for justice. He never gets off his main line of argument and his digressions and pictures only serve to strengthen his point.

Rhetorical Device :

One other quality of Burke's speeches, namely, rhetorical device must be attributed more to his age than to himself. "Discontent will increase, discernment will increase with misery, and when they are too weak to contribute to your prosperity, may be strong enough to contemplate your ruin". Such balance, antithesis and similar devices, though common in Burke, never appear artificial. They improve the force of the thought and serve to make it clearer. But it is best to remember here, as indicated already, that, in this, Burke is only following a literary convention of the age.

Absence of Humour :

As a man Burke was too contemplative and serious to indulge in humorous sallies against his opponents. It looks as though he thought that it was improper to bandy wit and humour

where the fate of nations was involved. Again it is noteworthy that there is no true pathos in his speeches. This is because he is rather moved to anger against the cause than to pity for the victim.

Conclusion :

It is common knowledge, and it is an irony, that with all these merits Burke's speeches never made an immediate impression on his audience. 'While he went on refining, the members thought of dining'. Paradoxical as it may seem, the very greatness of his style was its defect. His 'grand style' could not be appreciated by the average audience. There was something massive and sublime about his argument so that others could not follow him easily. His speeches are better appreciated now when read. Burke will be remembered not only for his lofty and sincere political views but also for his noble, earnest and powerful style of oration.

It is always safe to learn, even from our enemies; seldom safe to venture to instruct, even our friends.

ENGLISH IDIOMS

by

. V. NAGARAJAN, M.A.,
Lecturer in English.

Language is the living expression of the mind and spirit of man. It is the sum and substance of the feelings and emotions, thoughts and acts of mankind. It is a medium of transferring thoughts from one individual to another by means of *vocal sounds* or by other accepted symbols. A feeling of anger or resentment may perhaps be best expressed by a vigorous use of the first, but more delicate feelings and subtle emotions are best expressed by means of language. It is in such a context that the use of idioms is best appreciated. An unpleasant news like death is palliated by an idiomatic expression like 'he shuffled off his mortal coil'. Good events such as 'to win the laurel' (i.e., to be victorous), or 'to take the cake' (i.e., to be the first or the leading person in a competition) are the more happily expressed for being announced idiomatically. Idioms enhance the beauty and force of one's expression.

An idiom is 'a mode of expression peculiar to a language' [Greek. Idios = one's own; Idioma = peculiar.] It is a form of speech peculiar to a people or nation. We also use the term for the meaning expressed by the French word 'idiotisme'—[This term was naturalised as 'idiotism' in English in the 17th century but has now almost disappeared. It is not a very happy expression as it implies vulgarity by its etymology and suggests idiocy by its relation to 'idiot'.]—that is to say, those forms of expression, of grammatical construction or of phrasing, which are peculiar to a language, and are approved by its usage, although the meanings they convey are often different from their grammatical or logical signification.

Consider the idiom: 'to turn the tables'. To interpret it literally, one would expect to see the rearrangement of a four-legged wooden furniture. But, because of the peculiar beauty and richness of the English language, it implies the complete reversal in the fortunes of two rival parties. One may well imagine the position of Shylock in 'The Merchant of Venice' after Portia awards him 'the pound of flesh'.

Idioms are of popular origin. The popular vernaculars are vast speech-jungles, in which old forms are decaying and new ones are continually springing to life. And this fermentation results in the creation of numberless new terms which live and die like mushrooms. They are formed in living response to the needs of the moment. If they hold the mirror up to the nature of their use, they have every chance of leaving the status of slang (the language of a particular group, profession or community) and becoming accepted idioms. Terms like 'bowled clean' (from cricket meaning 'beaten completely',) or 'killed two birds in one stone' appeal to the imagination of everyone, so that they have entered the world of accepted ornaments to the language.

An important fact to remember about idioms is that they flout reason and logic and revel in their erratic ways. Prof. Otto Jesperson, a famous philologist complains of 'that tyrannical, capricious, utterly incalculable thing—idiomatic usage'. Thus we say, for instance, that we act *on* the spur of the moment, but *at* a moment's notice. Idioms test one's power of translation. One may easily translate 'He is rich', but 'he is well off' and 'well to do' defy a word-for-word translation.

As idioms are the product of popular speech, they embrace all aspects of human life. The subject matter of idioms is human life,

especially in its simpler aspects—success and failure, love and hate, mutual relations and other essential human functions.

Idioms relating to the human body like 'turn a deaf ear' or 'set one's face against' express human thought descriptive of the acts and attitudes of the body. They are the more expressive in terms like 'to put one's shoulder to the wheel' or to 'stick to one's guns'.

The professions have made their own contributions: eg. 'beat about the bush' is from hunting, 'give a wide berth' from sea-faring, 'hold the field' from war-fare, 'take the wind from one's sails' from sea-faring. From among the activities of the kitchen are such records as 'know on which side one's bread is buttered' or 'be born with a silver spoon in one's mouth' or 'you cannot eat your cake and have it'. Religion does not go unrepresented. 'Hocus pocus' means a deception or a fraudulent act. Its full form is 'hocus pocus filious', a parody of the Catholic ceremony of Mass in in which the priest supposedly pronounces the Latin words—'Hoc est corpus filic' 'this is the body of the son'. Terms from sports and games are abundant in English eg. 'To play one's cards', 'to act above board', 'to take the bull by the horns', 'to hit below the belt' and so on. 'To show the white feather' means 'to be a coward' or 'to betray signs of fear'. It is an expression borrowed from the popular pastime, cock-fight. A white feather in the tail of a game-bird is a sign of bad breeding. The popularity of many authors makes a mark upon the language. 'Midsummer madness', 'Tower of strength', 'the end-all and be-all' etc. are from Shakespeare. From Milton we have 'confusion worse confounded'. 'Sweetness and light' is a phrase coined by Swift and popularised by Matthew Arnold. 'To kill the goose that laid the golden eggs' traces its origin back to the fables. Euphemisms, and metaphors are found within the frame work of idioms.

Idioms acquire emphasis by various means—

(i) Doublets: eg. by fits and starts, hard and fast, free and easy.

(ii) Repetition: again and again, out and out, round and round.

(iii) Alliteration: bag and baggage, slow and sure, then and there.

(iv) Rhyme: art and part, high and dry, by hook or by crook.

(v) Habitual alternatives which heighten the effect by contrast: now or never, fast and loose, touch and go.

(vl) Habitual comparisons may also be added to this list; eg. cool as cucumber, [The inside of a cucumber is in fact warmer than its outer surface], fit as a fiddle, old as the hills.

Slang words also at times merge with idioms. Thus the American military slangs 'horizontal duty' for sleep, 'yankee dime' for kiss have gained currency in popular speech. 'keep one's head above water' and sail close to the wind' are metaphors drawn from the speech of sailors. Euphemisms like 'he ran in all his innocence' for 'he ran naked' or 'turned turtle' for 'overturned' are quite picturesque.

Words like 'spick and span', 'tit for fat', which are meaningless by themselves combine together into idioms which all of us can understand. These combinations add to the richness of the language. They spring from the heart of life and enrich our consciousness of the immense variety of life.

சண்முகந்தா னுடிலனேல் சர்தியாகன் கல்லூரி மண்முகத்திற் காணுமோவிம் மாண்பு

by

புலவர், வித்துவான் கி. சந்திரசேகரன், M.A., B.O.L., B.T.

கலிவெண்பா

தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை யிம்மூன்று
நீங்காமை நின்ற நிலையினா—னெங்கும்

கலைகாட்டி யுள்ளக் களங்காட்டா வானி
னிலைகாட்டு நீண்மதியி னேர்வா—னலைகாட்டு

மெல்லி னிரவகற்றி யெம்மனமா னீள்கமலத்
தல்லி யவிழ்க்கு மருங்கரத்தான்—புல்லி

யெடுத்துச்சி மோக்கு மிருந்தாயின் றன்னை
யடுத்தாரைத் தாங்கு மளியான்—கடுத்தாங்கு

கண்டத்தா னென்னலரைக் காக்கு மதுபோல
விண்டார்க்கு நோதக்க வேண்டாதான்—கண்டு

மனக்காதற் கூர்ந்தார்க்கு வாழ்வஃதே யல்லாற்
றனக்கென்று வாழாத் தகவான்—கனவகத்து

நுண்பல் கரும நினைவொன்றி நூல்வல்லோ
ரெண்ணு மவையொழியா வேமத்தான்—மண்ணுஞ்

சுருங்கும் படிநீண்ட சொன்மிக்கா னுளா
னெருங்குங் கிளையார்த்து நீரான்—மருங்கிற்

பெரியார் துணைகொள்ளும் பெட்பினா னட்பிற்
பெரிதினிய பேதையார் பேணா—னரிய

கமைநீங்காக் காட்சியான் காமருசீர் சாந்தத்(து)
அமைவொல்காத் தன்மையா னாற்று—மிமையொல்லாக்

காலத்தும் பேதுணரான் கண்ட பிழைத்துரையான்
சாலக் கலைத்தொண்டே சார்வானான்—கோலப்

பிறரீட்டம் வெஃகாப் பெருந்தகையா னாளு
மறவிக் கடன்கொட்கா வாயா—னறிகொல்லான்

சண்முகந்தா னுடிலனேல் சர்தியாகன் கல்லூரி
மண்முகத்திற் காணுமோவிம் மாண்பு.

COLLEGE DAY CELEBRATION

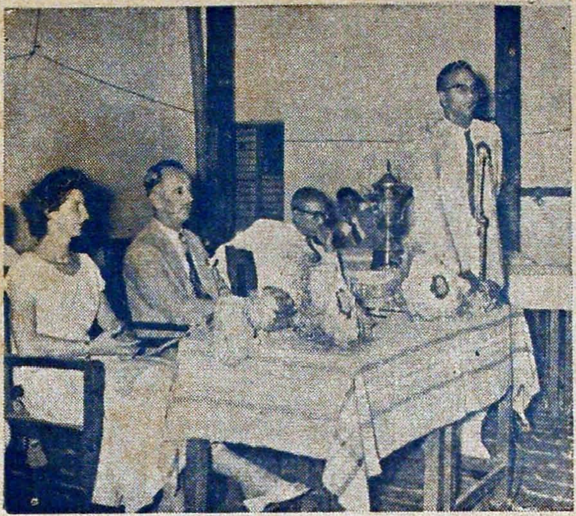

Vice-Principal proposes vote of thanks.

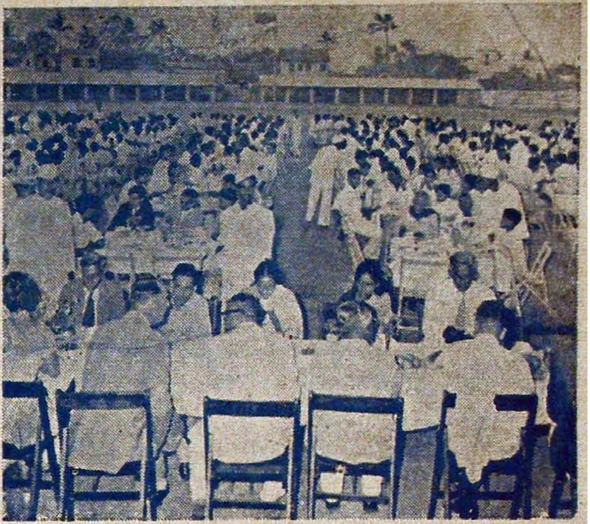

Students at Tea.

488

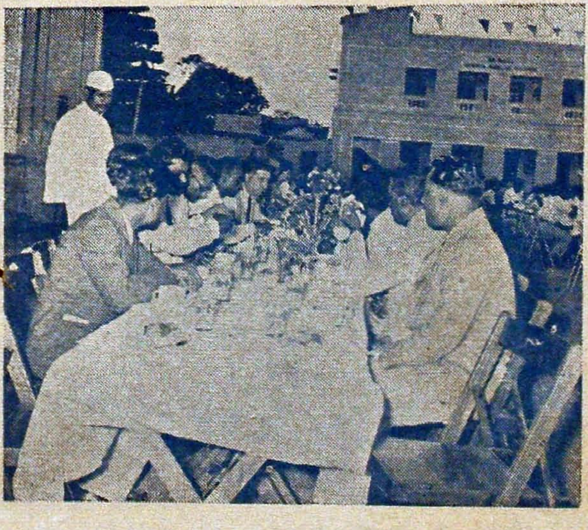

Tea with the guests.

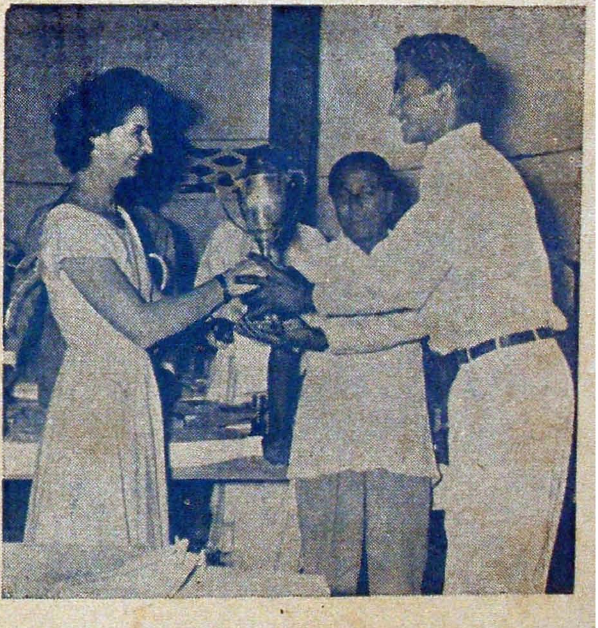

Mrs. Mann distributes prizes.

Visit of Wayne State

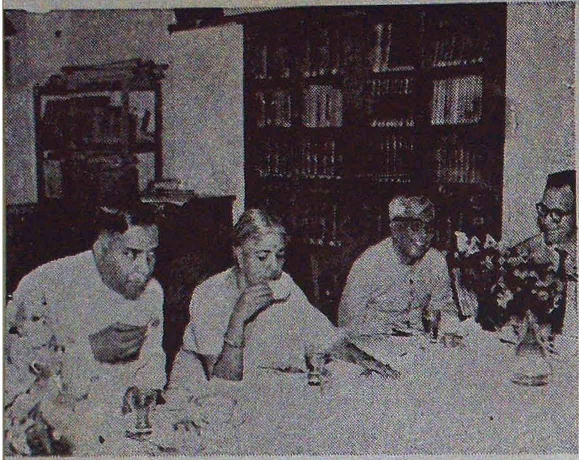

Sri K. N. Sundaram, Srimathi Rukmani Devi among the guests.

Principal addresses Wayne State University Theatre Group.

Principal chats with Srimathi Rukmani Devi.

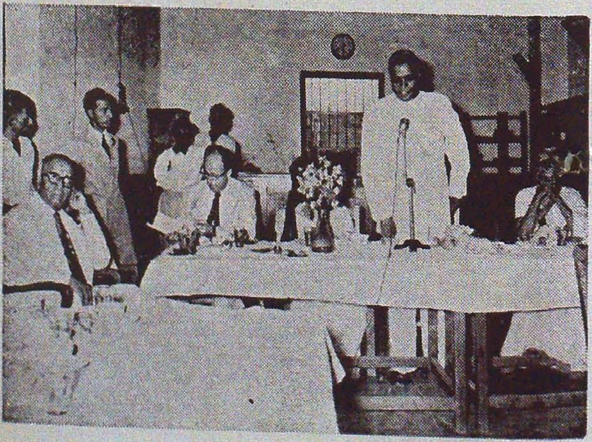

Sri K. N. Sundaram, Asst. Educational Adviser Govt. of India, presides.

University Theatre Group.

A Scene from "Bishop's Candlesticks".

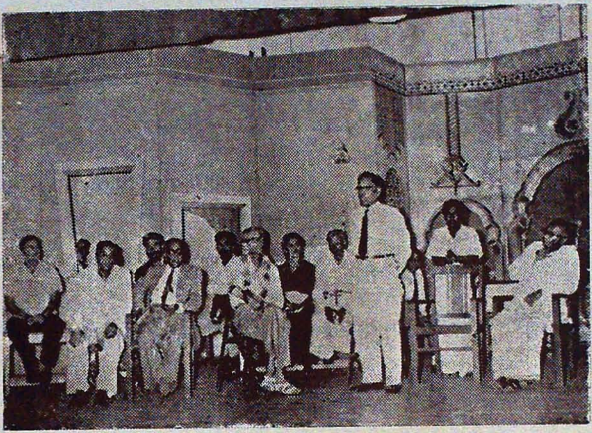

Workshop on "Bishop's Candlesticks".

Wayne State University Theatre Group.

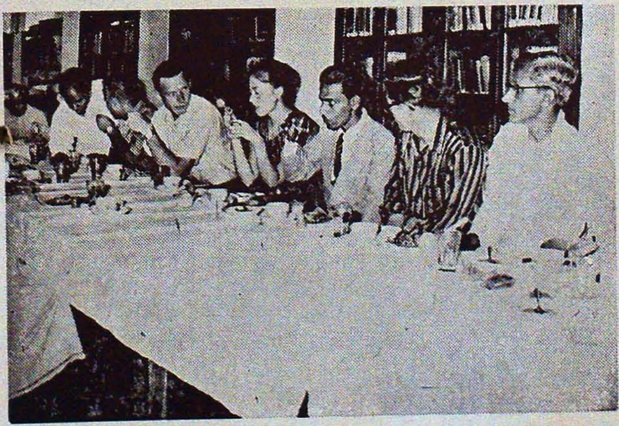

Wayne State University Students at Tea.

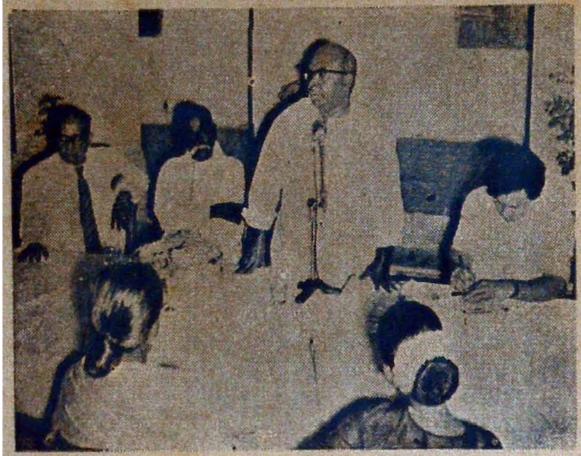

Sri A. V. M. presides over the Hostel meeting.

Sri C. Parthasarathy Naicker with the donors.

Sri M. G. Ramachandran unveils the portrait of Srimathi Ponnammal.

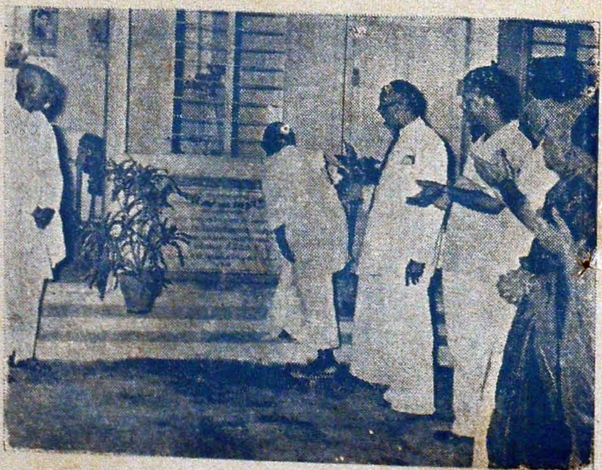

Sri A. V. Meyappa Chettiar declares open Mannatha Chettiar-Ponnammal Hostel.

பொருட்பாலில் கண்ட பொருண்மை

by

புலவர், வித்வான் கி. சந்திரசேகரன், M.A., B.O.L., B.T.

தமிழுலகுக்கு முப்பாலை யளித்த மூதறிஞர் தாம் பொருட்பாலில் உரைத்த கருத்துக்களை முறையுற ஆராய்ந்தறியும் நோக்கத்தோடு இக்கட்டுரை எழுதப்படுகின்றது. முதற் கண்ணதாக அரசியலில் அமைந்துள்ள அதிகாரப் பொருண்மைகளைப் பரிமேலழகர் உரைத்தாங்கு உணர்ந்த பின்னர்- அதுபற்றிய ஆய்வினை அடுத்துத் தொடங்குதல் நலம் பயப்பதாகும். எனவே, அரசியலில் உள்ள அதிகாரங்களின் வைப்பு முறையினைப்பற்றிப் பரிமேலழகர் கூறியவற்றை ஈண்டுத் தொகுத்துரைத்துக் கொள்ளுதும்: அஃது வருமாறு:

இல்லறத்தின் வழிப்படுவனவாய பொருளின்பங்களுள் இருமையும் பயப்பதாய பொருள் கூறுவான் எடுத்துக் கொண்டார். அது தன் துணைக்காரணமாய அரசன் நீதி கூறவே அடங்கும். அரச நீதியாவது காவலை நடாத்தும் முறைமை. அதனை அரசியல் அங்கவியல் ஒழிபியல் என மூவகைப்படுத்து மலர்தலை உலகிற்கு உயிரெனச் சிறந்த அரசனது இயல்பு இருபத்தைந்து அதிகாரத்தால் கூறுவான் தொடங்கி முதற்கண்[1] **இறைமாட்சி** கூறுகின்றார். இறைமாட்சியாவது அவன்றன் நற்குண நற்செய்கைகளாம்.

அரசன் அறிவுடையவனாயக்கால் தன்னுயிர்க்கே யன்றி மன்னுயிர்க்கும் பயன்படுத்துவன். ஆதலின் இறைமாட்சியையடுத்து [2]**கல்வியைக்** கூறினார். அக்கல்வியை அவன் மேற்றாகக் கூறக் கருதினாராயினும் யாவர்க்கும் உறுதி பயத்தல் சிறப்புடைமை நோக்கிப் பொதுப்படவே விதி முகத்தான் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு கூறியும் கல்விச் சிறப்பு முற்றுப்பெறாமை நோக்கி எதிர்முகத்தானும் கூறுகின்றாராய் [3]**கல்லாமையை** அடுத்துக் கூறினார்.

கற்றவழி அதனின் அறிவு வலியுறுதல் வேண்டும்; கல்லாத வழியும் அதனை உண்டாக்குதல் வேண்டும். கேட்கப்படும் நூல் பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக் கேட்ட வழியே இவையுளவாம் ஆதலின் [4]**கேள்வியை** யதன்பின் கூறினார்.

கல்வி கேள்விகளின் ஆய அறிவோடு இயற்கையறிவும் இன்றியமையாமல் வேண்டப்பாலதாதல் நோக்கி [5]**அறிவுடைமை** யதன்பின் சாரவைத்தார்.

இனி, அறிவானிரம்பியோன் தன்கண் நிகழலாகாமையாகிய குற்றங்களை யறிதலும் அறிந்த பின் அவற்றைக் கடிதலும் வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவார் [6]**குற்றங்கடிதலை** யடுத்துவைத்தார்.

இனி, மூவிரு குற்றமும் முறைமையின் கடிதலின் காவற்சாகாடு உகைத்தற்கு உரியனாய அரசன் தனக்கும் தன் அங்கங்கட்கும் மானுடத் தெய்வக் குற்றங்கள் வாராமல் காத்தற்குரியராயும், தான் தீநெறிக்கண் சென்றுழி விலக்கி நன்னெறியினிறுத்தற்கு வேண்டிய பேரறிவுமுடையாரைத் தனக்குத் துணையாகக் கோடல் வேண்டும். ஆதலின், [7]**பெரியாரைத் துணைக்கோடலை**த்தொடர்ந்து கூறினார்.

அறிவைத் திரித்து இருமையும் கெடுக்கும் இயல்பிற்றாய சிறியோர் குழுவினைப் பொருந்தின் பெரியாரைத் துணைக்கோடல் பயனின்றாம் என்பது உணர்த்தற்குச் [8]**சிற்றினஞ் சேராமையை** யடுத்துக் கூறினார்.

பெரியோரைத் துணைக்கோடல் பயனுடைத்தாயவழி அவரோடும் கூடிச் செய்யத்தகும் வினைகளை ஆராய்ந்து செய்யும் திறம்பெற வேண்டுமென்பார் [9]**தெரிந்து செயல் வகையை** யதன் பின்னர் உணர்த்தினார்.

அரசன் தான் செய்வனவற்றிற்கு ஏற்ற உபாயங்களை யறிந்த பின்னர், அவ்வுபாயங்களுள் ஒறுத்தலைக் குறித்தானாயின் அதற்குரிய நால்வகை வலியை

யும் அளந்தறிய வேண்டுமாதலின் [10]**வலியறிதலைப்** பின்னர் கூறினார்.

இவ்வாறு அறிந்தோன் வலியான் பகைவரினும் மிகுதியுடையவனாயக்கால் அவர் மேற் சேறலுறுதல் அமையும். அதனை யுற்றான் அச்செலவிற்கு ஏற்ற காலத்தினை அறிதல் வேண்டுமாதலின் [11]**காலம் அறிதலை** அடுத்துரைத்தார்.

வலியும் காலமும் அறிந்துப் பகை மேற் செல்வான் தான் செல்லுதற்கு ஏற்ற நிலத்தினையும் அறிதல் வேண்டும் என்பார் [12]**இடன் அறிதலை**யுடன் கூறினார்.

வலிமுதல் மூன்றும் அறிந்து பகைமேற் செல்வானுக்குத் தானை வினையுற்றுச் செல்லுதற் பொருட்டும் அறை போகாமல் ஆளுதற் பொருட்டும் தனது அமைச்சர் முதலாயினாரைப் பிறப்புக் குணம் அறிவு என்பனவற்றையும் செயலையும் அளவைகளான் ஆராய்ந்து தெளிதல் வேண்டும். ஆதலின், [13]**தெரிந்து தெளிதல்'** என்னும் அதிகாரத்தினை யடுத்து வைத்தார்.

அவ்வாறு தெளியப்பட்டாரை அவர் செய்யவல்ல வினைகளை அறிந்து அவற்றின் கண்ணே ஆளும் திறம்பற்ற வேண்டுமாதலின் [14]**தெரிந்து வினையாடலைப்** பின்னர் வைத்தார்.

வினை செய்வாரை யொப்பத் தனக்கு இன்றியமையாத கிளைஞரையும் அரசன் தன்னின் நீங்காமல் அணைத்துக்கோடல் வேண்டுமாகலின் [15]**சுற்றம் தழால்** என்னும் அதிகாரத்தை யடுத்துக் கூறினார்.

உருவும் திருவும் ஆற்றலும் முதலாயவற்றான் மகிழ்ந்து தற்காத்தலினும் பகையழித்தல் முதலிய வினைகளினும் சோர்தலைச் செய்யாமை வேண்டும். இச்சோர்வு இல்வழியே சுற்றத்தாரால் பயனுள்ளதாகலின் [16]**பொச்சாவாமையைப்** பின்னர் வைத்தார்.

சோர்வில்லாத அரசனே ஒருபாற் கோடாது முறைசெய்ய வல்லவனாவான் என்று அறிவுறுத்துவார். [17] **செங்கோன்மையைப்** பின்னர் ஓதினார்.

அம்முறையைச் செய்யுங்காலத்து அஃது கோடாமை காத்தொழுகலும் அதனை யொப்பச் சிறந்ததென்பார் [18]**கொடுங்கோன்மையை** யடுத்துக் கூறினார்.

கொடுங்கோன்மை நிகழாமல் காத்து நின்றுழியும் குடிகள் அஞ்சுவதும், பகுதி அஞ்சுவதும், தான் அஞ்சுவதுமாய தொழில்களைச் செய்தலாகாது. அவை செய்தல் கொடுங்கோன்மைப் பாற்படுமென்று விலக்குறுத்துவார் [19]**வெருவந்த செய்யாமையைப்** பின்வைத்தார்.

வெருவந்த செய்யாமையுள் கூறிய அதனையே சிறப்புப்பற்றி விரித்துக் கூறக் கருதுகின்றவர் தன்னோடு பயின்றாரைக் கண்டால் அவர் கூறியன மறுத்தல் கூடாதென்றுணர்த்தற்குக் [20]**கண்ணோட்டத்தை** அடுத்துவைத்தார்.

இவ்விலக்கணத்தனாய அரசன் தன் நாடு செலுத்துங்காலும் பிறர் நாடு கொள்ளுங்காலும் தனது பகை நொதுமல் நட்பு என்னும் மூன்று திறத்தார்மட்டும் நிகழ்ந்தன அறிதற்கு ஒற்றரை ஆளுதல் வேண்டும். அதுபற்றி [21]**ஒற்றாடலை** உடன் கூறினார்.

ஒற்றரான் நிகழ்ந்தன அறிந்து அவற்றிற்கு ஏற்ற வினை செய்வானுக்கு மனம் மெலிதலின்றி வினை செய்தற்கண் கிளர்ச்சியுடைமை வேண்டுதலின் [22]**ஊக்கமுடைமையை** யுடன் உரைத்தார்.

ஊக்கம் உடையார்க்கு ஒரோவழிக்குணவயத்தான் மடிவருதலுமுண்டு. கருதியன செய்யுங்கால் சோம்புதல் கூடாமையின் [23]**மடியின்மையை** அடுத்துரைத்தார்.

மடிகெடுத்தாலும் வினை முயற்சியானன்றி ஆளப்படாமையின் [24] **ஆள்வினையுடைமையைப்** பின்வைத்தார்.

வினையின்கண் முயல்வான் தெய்வத்தானாக பொருளின்மையானாக, மெய்வருத்தத்தானாகத் தனக்கு இடுக்கண் வந்துழி அதற்கு மனங்கலங்காமை வேண்டுமாதலின் [25]**இடுக்கண் அழியாமையைப்** பின்னர் வைத்தார்.

(அரசியல் அதிகார முறைவைப்புப் பற்றிய பரிமேலழகர் உரைப்பொருள் முற்றும்)

(தொடரும்)

II. பொருட்பால்
(அதி. 39-108)

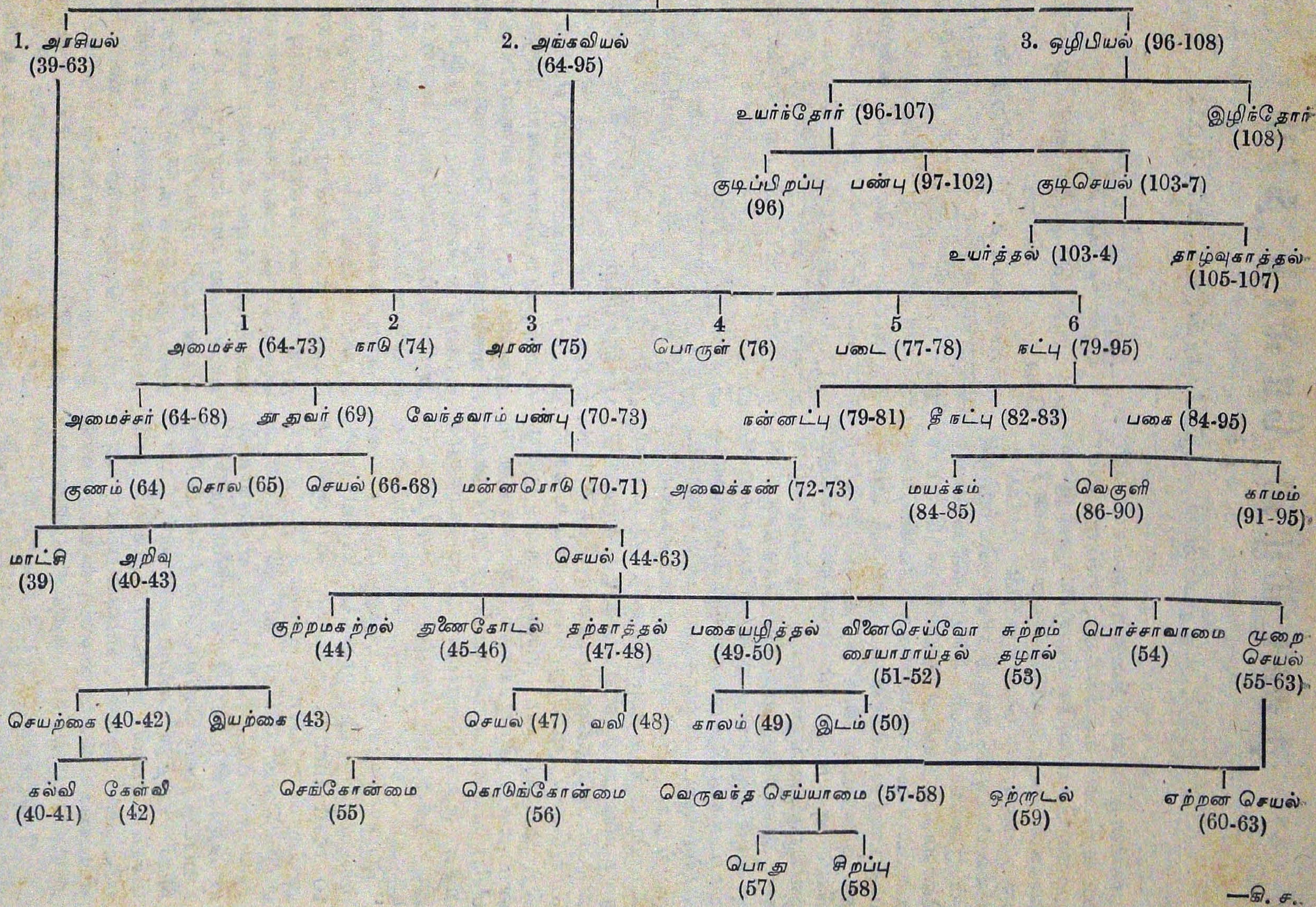

—கி. ச.

தண்டமிழின் மேலாந் தரம்

by

புலவர், வித்துவான் கி. சந்திரசேகரன், M.A., B.T., B.O.L.

மக்களது உள்ளத்தை நலஞ்செய்யவும் நல் லறிவை வளர்க்கவும், வாழ்வியலை ஒழுங்கு செய்யவுமே பெரும்பாலும் இலக்கியங்கள் இயற்றப்படுகின்றன. எனவே, ஒரு மக்கள் தொகுதியின் உயர்வு நிலையை அத்தொகுதிதான் பெற்றிருக்கும் இலக்கியத்தின் சீரிய தன்மையைக் கொண்டு ஒருவாறு உணர்ந்து கோடலமையும். மக்கள் தமக்கு வேண்டியனவாக யாத்துக்கொள்ளும் நூல்கள் அவர் தம் நுண்ணுணர்வுத் திறத்தையும் வாழ்வியல் அமைப்பையும் எடுத்துக் காட்டும் ஓவியங்களென்னலாம். இவ்வோவியங்கள் துறைதொறும் வேறுபாடுடையனவாகவும் பல்வகைத் துறைகளையும் கவினமைய அகப்படுத்துக்காட்டும் பொதுமைப் பெற்றியுடையனவாகவும் விளங்கலாம். இவற்றுள் பின்னர் உரைத்தவையே பெரும்பயன் தருவனவாகும். அப்பயனை நல்கவல்ல நூல்கள் எத்துணை மிகுந்துள்ளனவோ அத்துணையும் அவை தோன்றிய மொழிக்கும் அம்மொழி வழங்கும் உலகத்திற்கும் பெருமை தருவதாகும். இங்ஙனம் தமிழ் மொழிக்கண் அமைந்துள்ள சீரிய நூல்கள் யாவை என்று அறியலுறுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இக்கருத்து எம்மொழியைப் பயிலுவாரிடத்தும் விளங்கக் காண்கின்றோம். "பெரு நூல்களும் அவற்றைப் பயிலுமுறையும்" (The great books and how to read them) என்னும் பெயருடைய நூலொன்றையோர் ஆங்கிலப் பேரறிஞர் எழுதி வெளியிட்டார். தமிழில் அவ்வாறு ஒரு நூல் வடிவாக யாரும் எழுதவில்லையாயினும் சிறந்த நூல்களாயினவற்றைப் புலப்படுத்தும் செய்யுட்களைச் சான்றோர் சிலர் யாத்து வைத்துள்ளனர். அச் செய்யுட்களுள் கூறப்பட்டிருக்கும் நூல்களையும், அவை எம்முறையில் அச் சிறப்பை யடைந்துள என்பதையும் ஈண்டு அறியப் புகுவாம்: முதற்கண்ணதாக

"தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவைத்
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்"

என்னும் செய்யுளை எடுத்துக்கொள்ளுவோம்.

ஈண்டு மூவர் தமிழ் என்றது சைவத் திருமுறைகள் ஏழனை யென்க. 'முனி மொழியும்' என்னும் தொடர் ஒழிந்தவற்றின் பொருள் வெளிப்படை.

இனி 'முனி மொழியும்' என்ற தொடரின் பொருளை யுணருவம்:

1. 'முனி மொழியும் கோவைத் திருவாசகமும்' என்று புணர்த்து நோக்குவதாயின் முனியென்பது திருவாதவூரடிகளாகிய மணிவாசகனரைக் குறிக்கும். என்னை அவரொன்றையே முனிவர் என்றது; பொதியில் முனி, வாகீச முனி, திருமூல முனி, குன்றை முனியும் உளரால். அவர் மட்டோ வசிஷ்டனும் வியாசனும், பதஞ்சலியும், வான்மீகியும் ஆக இத்திறத்து முனிவர் என்று எண்ணப்படற்குரியார் பலருளராலோ எனின், நன்று கடாயினய்: கோவையும் திருவாசகமும் அருளியவர் அவரொருவரே யாகலின் பிறரையுணருமா றெங்ஙனம். அன்றியும் குறளைச் செய்தார் தேவரேயென்று அறிய நிற்கவும் தேவர் குறள் என்றது எற்றிற்கு? அஃதேபோல கோவைத் திருவாசகம் என்னுழி அவற்றையருளிய பெரியார் அறியப்பட நின்றுழியும்சிறப்பு நோக்கி 'முனி மொழியும்' என்றுரைத்தார் என்க. என்னை சிறப்பு எனின்: குறளைச் செய்தார்க்கு வழங்கும் பெயர்கள் பலவாகவும் 'தேவர்' என்றது மக்களின் மேலாயார் என்றற்குப்போல 'முனி' யென்றது அவரது தவச் சீலத்தை யுணர்த்தற்குக் கூறிற்று என்க. இதனல் பயனென்னையெனின்: மக்களின் மேலாயான் செய்ததனுள் மக்கள் உள்ளுவவெல்லாம் உளவாகும் என்பதுபோல தவச்சீலம் உடையான் உணர்த்திய நூலுள் மெய்ப்பொருளே உள என்றுணர்ந்துகோடற்கென்க. அவ்வாறாயின்

‘மூவரை இன்னின்னார் என்று வெளிப்பட உரைக்காமையும், அவர் தம் நூலைக்கூற வந்துழி அவற்றை யுலகத்தார் வழங்கும் தொடரான் புலப்படுக்காமையும் எற்றுக்கென்னின் ; கூறுதும் ;

மூவர், நால்வர் என்று கூறியக்கால் சைவசமயக் குரவர்களாகிய மூவரையும் நால்வரையுமே யுலகு அறியும் ஆதலின், அவர் தம் அருள் நாமங்களை வெளிப்படக் கூறவேண்டாமை நோக்கி யிங்ஙனம் கூறினார் என்க.

இஃது ஒவ்வாது மூவர் என்றது தேவர் மூவரையும் பெருவழக்கா யுணர்த்தக் காண்டுமாலெனின், அவர் உரைத்த தோர் தமிழின்மையின், அக் கடாவீண்டு ஏலாமையை யுணர்க.

அற்றேல், தேவர் என்றுழியும் குறள் என்றாற்போலவும், முனியென்றுழியும் கோவை யென்றாற்போலவும் மூவரொடு புணர்த்து அவர் தாம் அருளிய நூல்களைக் கூறாதொழிந்தது எற்றுக்கெனின், மூவர் என்ற துணையே பெயர் உணரப்படுவார் தாம் செய்த நூல்களும் மிகப் பிரசித்தமாக வேண்டுதலின் நூல் பெயர்களை வெளிப்படக் கிளவாது ‘தமிழ்’ என்றே கூறினாரென்க.

என்னை, யவர் தாம் மொழிந்தது ஒன்றே தமிழாகற்பாலது, ஏனைய அத்திறத்த வல்லவோ எனின் .நன்று வினாவினாய்! ஏனையோர் இயற்றிய வெல்லாம் இயற்றமிழே யாகற்பால : அம் மூவர் தாம் அருளியன பண் சுமந்த பாடலாதலின் செந்தமிழின் திறமெல்லாம் அவை தாங்கி நிற்கும் அருமை நோக்கித் தமிழ் என்று சுட்டினார் என்க. அல்லதூஉம், மூவர் தமிழ் என்றதனான் ‘திருநான்மறை’ ஆரிய மொழிக்கண்ண வென்று அறிவிக்கும் சொல்லாற்றல் உடைமையும் பெற்றாம்.

இச் சொல்லாற்றல் உளதாய வழி குறள் எம் மொழிக்கண்ணதென்று பிறநிலத்தார் வினவுதலமையுமாதலின் அது பற்றியிறுக்கத் தக்கது யாதெனின்: கூறுதும். குறள் என்ற துணையானே தமிழ்யாப்பு அறியநிற்றலின், அவ்யாப்பானாகிய நூலும் தமிழ்க்கண்ணதாம் என்றறியப்படும்.

மூவர் தாம் மொழிந்த தமிழானது தமிழ் மொழியது வனப்புக்களை யெல்லாம் உடைய தாதல்போல ஆரிய மொழிக்கண்ணதாகிய நான்மறையும் அம் மொழியின் சிறப்பெல்லாம் புலப்படுக்குமென்ப: அங்ஙனமாக, தேவர் குறளை அவற்றிற்கு முற்படவைத்த தென்னையெனின், கூறுதும்:வடபுலத்தும் தென் புலத்தும் வாழும் மக்கட்கெல்லாம் பொதுவாக வுணர்த்தற்குரிய அறம் முதலிய உறுதிப் பொருள்கள் திருக்குறளகத்துள வென்று உய்த்துணர்ந்து கொள்க வென்னலுமாம். அல்லதூஉம், ஆரிய மொழி நான் மறையுடைத்தாதல்போலத் தமிழ் மொழியும் அறம் பொருளின்பம் வீடு என்னும் நான்கு கூற்றவாகிய வுறுதிப் பொருள்களை யுணர்த்தும் திருக்குறளை யுடைத்தென்க.

அங்ஙனமாயின், தமிழுக்குரிய பல நூல்களை யுணர்த்தப் புகுந்தார் குறளை மூவர் தமிழோடு சேரவைக்காமல் ஏனைய தமிழ் நூல்களினின்றும் பிரித்து நிறுத்தியதால் போந்த பயனென்னை யெனின் : கூறுதும் நான்மறைகள் தாம் உணர்த்தும் உறுதிப் பொருள்கள் அவற்றினகத்து விரவிக்கிடப்ப அவற்றை முறையுற பயின்றார்க்கும் அறத்திற்கு உரியவும், பொருளுக்குரியவும், இன்பத்திற்குரியவும் வீட்டுக்குரியவும், யாவையோ இன்னும் இடர்ப்பாடு உண்டாகக்காண்டும். இனி, அவ்விடர்ப்பாடு உண்டாகாத வழி அப்பொருட் கூறுகளை முறைப்படுத்தி யோதும் திறத்தில் அந் நான் மறையினும் தேவர் குறளே விழுமியது என்று அதன் பயன்பாட்டினை அறியலுறுத்துவானதனை முற்படவைத்தாரென்க.

அங்ஙனமாயின், குறளிடத்துக் கொண்ட பற்றால் நான்மறைக்கு ஓர் இழிவும் புலப்படுத்தினார் என்னாமோவெனின் என்னாம். யாங்ஙனம் எனின், திருநான் மறையென்னாது “திருநான் மறைமுடிபும்” என்றதனானென்க.

“முடிபு” என்ற துணையானே அவ் விழுக்கு விளையாமை யாங்ஙனம் பெறுதுமெனின் ; கூறுதும்: அறம் பொருளின்பக் கூறுபாடுகளை எற்றுக்கு உயிர்கள் ஆராயும். வீடுபேறு கருதியன்றே.

எனவே, அவ்வாராய்ச்சி யெந்நூல் துணை
கொண்டு நிகழுமாயினும் துணிபு ஒன்றே
யாகல் வேண்டுமன்றே. திருநான்மறை
யின் முடிபும் வீடுபேறாம். தேவர் குற
ளின் முடிபும் அவ்வீடு பேறேயாம். இவை
வெவ்வேறு மொழிக் கண்ணவாயினும்
ஒன்றே முடிபின. ஆதலின், 'மறை
முடிபு' என்றார். இதனான், நான்மறை
நுதலும் பொருளை யாங்ஙனம் இகழ்ந்தா
ராம். மேலும், 'திரு' என்னும் அடை
கொடுத்து ஓதியதொன்றே அவைபால்
தமக்குள்ள மதிப்பினைத் தெற்றென
விளங்கவைத்தாராயினாரன்றே. சான்
றோராயினாரெல்லாம் நடுவுநின்று ஆரா
யும் இயல்பினராவரன்றி யொருபாற்
கோடலமையார். அவர் மாட்டு மொழி
நிலைபற்றியதோர் வேறுபாட்டுணர்ச்சி
யினை யுய்த்தலும் ஆகா. ஆதலின்,
அவர் திருநான் மறைகள் ஆரிய மொழிக்
கண்ணும், மூவர் ஓதியவை தமிழ் மொழிக்
கண்ணும் சிறந்தனவென்பதூஉம், மறை
யின் முடிபும் குறளின் முடிபும் ஒன்றே
யாமென்பதூஉம், அவைபோலவன்றி,
திருக்குறளானது வட தென் புலங்களுக்
குப் பொதுமைபட்டு நின்று மக்களுயிர்க்
குவேண்டிய உறுதிப் பொருள்களை
யுணர்த்தும் மாட்சியதென்பதூஉம் புலப்
படச் சொற்றொடர் நிலைப்படுத்தினார்
என்க.

நான்மறைகளை மதிப்பின் குறிக்
கொள்ளுவாரதற்கேற்பதோர் அடை
யான் அவற்றது சிறப்பினை வெளிப்படக்
கிளவாது திருநான்மறை யென்றே
மொழிந்த தென்னையெனின்: கூறுதும்,
'திரு' என்பது அழகு. மறைக்கு அழ
காவது கூறிய பொருட்கள் அரிய வாத
லும், வழுவுறாவாதலுமாம். இதனைத்
'தப்பா வருமறை' யென்று நல்லந்துவ
னாரும், 'மெய்ந்நிறைந்த செம்பொருளாம்
வேதம்' என்று சேக்கிழாரும் கூறுமாற்
றாலறிதும்.

அற்றாயின், அம்மறையோடு முடிபு ஒக்
குங் குறளைத் திருக்குறள் என்னாது திரு
வொழித்துக் கூறியதென்னையெனின்:
என்னை! சொன்னிலைத் தீவகம் என்ப
தோரணியுண்டன்றே. அதனுள் நடு
நிலைத் தீவகமாகக்கொண்டு குறளுக்கும்
திருவைக் கூட்டிக்கொள்ளுதல் அமைய
வைத்தாரென்க.

அதனை நடுநிலைத் தீவகமெனக்கொள்
ளுகவெனின், தமிழுக்கும் கூட்டுதல்
வேண்டும். கூட்டின் 'திருத்தமிழ்' என்
றாம். ஆயவிடத்து அறியக்கிடப்பதோர்
பொருட் சிறப்பு யாதோவெனின், கூறு
தும்!

மூவரருளிய பதிகங்களைத் 'திருநெறித்
தமிழ்' என்றே சான்றோர்கள் வழங்குப
வாகலானும், 'திருநெறிய தமிழ்' என்றே
ஆளுடைய பிள்ளையார் தாமும் அருளுத
லானும் பொருட்சிறப்பு புலனாம்.

இனித் திருவென்னுஞ் சொல்லை முத
னிலைக் கடைநிலைத் தீவகங்களு ளொன்
றாக வையாது நான்மறையோடு புணர
நிறுத்திய தெற்றுக்கெனின்: நன்றே
கடாயினாய், ஆதலின் தெளியக் கூறுதும்.

திருக்குறள் என முதனிலைத் தீவகவணி
நிலை யமையக் கூறின், தேவரானருளப்
பட்டதென்றமையான் அதன் பெருமை
யெல்லாம் உய்த்துணர நிற்றலின் திரு
வென்னும் அடைவேண்டாம்; அவ்வடை
தானும் திருவாசகம், திருவாய் மொழி
யென்பனபோல நூலையுணர்தற்குப்
பயன்படாது நிற்றலானும், குறள் என்ற
துணையானே கருவியாகு பெயராய் அத
னியற்றப்பட்ட நூலுணரநிற்றலானும்
திருவென்பது சிறந்த பொருட்பேறின்றி
வாளாநின்ற தென்றே கோடும்; அவ்
வாறு நின்றதென்னுமுணர்ச்சி நிகழவே
அதனை நான்மறைக்கும் தமிழுக்கும்
கொண்டு கூட்டியக்கால் வெற்றென நிற்
பதன்றி நூற்பொருளுணர்ச்சிக்கண்
ஆராய்ச்சி பற்றுதற்கு ஆற்றலின்றாயும்
நிற்கும். எனவே, முதனிலைத் தீவகவணி
நிலையை விரும்பிலராதல்வேண்டும். இனித்
தமிழோடு கடைநிலைத் தீவகவணி நிலைப்
படப் புணர்த்து ஏனையவற்றிற்குங் கூட்
டிக் கொளவைத்தாலென்னை யெனின்:
திருக்குறள் என்னின் அஃதிந் நூலா
மென்று அறிய நிற்கும்; திருத்தமிழ்
எனின் தமிழுக்கே திருவுணர நிற்பதல்
லாது இஃது ஓர் நூலென்று துணிதற்கு
ஏலாதாம். அன்றியும், மூவர் தமிழ் என்
றுழித் 'திருநெறித் தமி'ழென்றே வழக்கு
நெறியான் உலகமறியு மாதலின் திரு
வென்று கூறுவதனான் பொருட் சிறப்
பின்றாம். மேலும், குறள் எனின் திருக்
குறளென்றே இயல்பாயறிதும். மூவர் தமி

மைத் திருத்தமிழ் என்னின் இஃதோர் காரணம்பற்றிக் கூறினராகல் வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சி நிகழும். எனவே நான் மறைக்குத் திருவையுடன் படாமையின் அதனை யொழித்துக் கூறினர் என்றும். ஆயக்கால், நான்மறைக்குத்திருவை யாது பற்றியுடன் படாராயினரென்ற வினு வெழும். அஃதெழுந்தக்கால், அம்மறை களுக்கு [1]எழுதப்படாமை; [2]பல்வேறு வருணாச்சிரம மானதத்தால் பந்தப்பட்டு ஏக தேசத்தான் வழங்கப்படுதல்; [3]ஓர் காலத்திற் உருத்திரனாலும், வேறோர் காலத்தில் விண்டுவாலும், பிறிதோர் காலத்தில் பிரமனாலும், மற்றோர் காலத் தில் பராசரன் வியாசன் முதலிய முனிவ ராலும் தொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்தும் பலவாறு விகாரப்படுதல்; [4]நித்திய நைமித்திக நிஷேத பிராயச்சித்த உபா சனை கன்மங்களுமாகிய கன்ம சாமானிய விசேஷங்களையே கூறுவதெனப்படுதல்; [5] சமயத்தார் சாதியார் பலர்க்கு மொத்த வண்ணம் வரைகற்கும் ஓதற்கும் உணர் தற்கும் இடங்கொடாமை; [6] பலவாறு விகற்பித்துக் கூறும் மயக்கமுடைமை ஆகிய குற்றங்களை ஏற்றிக் கூறவேண்டுத லினாலும், அவ்வாறு கூறியக்கால் ஏனைய நூல்களோடு ஒருங்குவைத்துச் சிறப்பித் தல் சாலாமையானும் இன்னோரன்ன கருத்து நிலைகளையெல்லாம் தெள்ளிதினு ணர்ந்தே கடைநிலைத் தீவகவணி நிலையை யுடன்படாராயினரென்றறிக. அற்றேல் இடைநிலைத் தீவகவணி நிலையான், அம் மறைகள் பரமசிவன் ஈசான முதலிய பஞ்சப்பிரம மநுக்களாகிய சத்திகளே திருமுடி முதலிய அவயவங்களாகச் சகள நிட்களத்திருமேனி கொண்டருளிச் சதா சிவமூர்த்தியாய் நின்று தற்புருடம் முத லிய நான்கு திருமுகங்களான் வேதங்க ளைத் தோற்றுவித்து அவற்றை அநந்த தேவர் வழியானே பிரமனுக்கு அருளிச் செய்தாரென்னும் உண்மை புலனாகும். அதனால், அந்நான்மறைகளின் தோற் றச் சிறப்பும், அவற்றைப்பெற்றஅதிகாரி களின் பெருமையும் விளங்கும். அநந்த தேவர் வழியான் வந்த என்ற துணை யானே அம்மறைகள் முனிவர் தேவர் அரிபிரமர் உருத்திரர் முதலியோருடைய மொழிகளுக்கெல்லாம் பிரமாணமாய் நிற் கும் மேன்மையும் அறிதும். இவ்வாறு, தோற்ற, அதிகார, பிரமாணச் சிறப்புக் களையெல்லா முய்த்துணரவைப்பான் கரு தியே 'திருநான்மறை' என்று இடை நிலைத்தீவகவணி நிலையை வேண்டின ரென்க. இதனையின்னும் விரிக்கின் பெருகுமாதலின் இவ்வணிநிலைதான் பன்முகப் பொருள்கோள்களை யுய்த் துணரவைக்கும் அருமை யுடைத்தென்ற மைக.

அமைதுமேனும், மற்றொன்று வினவு வம். திருவென்பது 'நான்மறை' யென் னுஞ் சொற்றொடர்க்கு அடையாக நிற்ற லின் அதனைப் பிற சொற்றொடர்களுக் கும் அடையாகக்கொண்டு உய்த்தலே நேரிதாம் ஆதலின் 'திருத்தேவர் குறள்', 'திருமூவர் தமிழ்' என்றே கொள்ளுது மெனின்: அஃது பொருந்துமாறின்மை யுணர்த்ததும்:

'திருநான்மறை' யென்றுழித் 'திரு மறை', 'நான்மறை' யென்றே பிரித்துப் புணர்க்கப் பொருந்தும். ஆகலின், சொன்னிலையுணர்வார் திருவை நான் குக்கு அடையாகத் தந்து இசைக்கார். எனவே, அதனை மறைக்கே அடையாகப் பக்கிசைத்துக்கொண்டாம். கொள் ளவே, அதுபற்றி, திருக்குறள், திருத் தமிழ் என்றலே பொருந்துமாறறிக. அல்லாக்கால், திருத்தேவர், திருமூவர் என நிற்கும். திருத்தேவர் என்றுழி, திருத்தக்கதேவர் என்பார் தாமோ நூல் செய்தார் என்னும் ஐயமெழும். அன்றித் திருத்தேவரென்பார் நூல் செய்த தேவ ரினும் வேறுவர் கொல்லோ என்னவும் படும். பட்டுழித் தொல்கபிலர், கபிலர் என்னும் வழக்குநிலை காட்டி வேறொரு வரே யாவர் என்று துணியவுமாம். துணிந்துழித் 'தேவர் திருவள்ளுவர்' என்று செயிர்க்காவிரியார் மகனார் சாத் தனாரும், 'தேவிற் சிறந்த வள்ளுவர்' என்று உறையூர் முதுகூற்றனாரும், 'தெய்வத் திருவள்ளுவர்' என்றுக் கீரந் தையாரும், தேனீக் குடிக்கீரனாரும், 'தேவை' யென்று மாமூலனாரும் கூறு வன வொருவரைச் சுட்டா தொழியும். ஒழியவே, உருத்திரசன்மர் ஒக்கவிருந்து கேட்கச் சங்கத்தார் முன் நூலுரைத் தார் தேவர் ஒருவரே என்பது பொய்க் கும். பொய்க்கவே, குறள் என்பது ஒரு

வனால் செய்யப்பட்டதன்றென்று போதரும். போதரவே, அஃதோர் தொகைநூலாமென்பதுபடும். படவே, அந்நூலகத்தோதிய பொருள் பலரால் செய்யப்பட்டதாகவே முன்பின் முரணாமை நிற்குமென்பதோர் துணிவொழியும். அஃதொழியவே, அந்நூலோத அறம் பொருளின்பம் பற்றிய மலைவு நீங்குமாறெங்ஙனமென்பதோர் ஆசங்கையுண்டாம். அஃதுண்டாகவே, அந்நூல் பொருள் பயனின்மை படவும் தோன்றும். தோன்றவே,

> என்றும் புலரா தியாணர்நாட் செல்லுகினும்
> நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்றும் நீர்மையதாய்க் - குன்றாத
> செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் தெய்வத் திருமலர் போன்ம்
> மன்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச் சொல்

என்னும் இறையனார் வாக்கு மெய்மை பற்றாதாம். எனவே, இத்துணை வழு நிலையுமுளப்படாமல் காக்கவெனின் 'திருத்தேவர்' என்று கொள்ளாம். தேவர் **திருக்குறள்** என்றே கொண்டு கூட்டுதும்.

இனித் '**திருமூவர்**' என்பதும் பொருந்துமாறின்மை புலப்படுத்துதும் :

(தொடரும்)

కవిరాక్షసుని శాపానుగ్రహప్రభావము

by

VIDWAN, SRI T. KODANDARAMAIAH, B.O.L., (HONS.)
Professor of Telugu.

కవిరాక్షసుఁడు అని ఒక కవీశ్వరుఁడు కలఁడు. అతఁడు కవిరాక్షసీయము అను నొక గ్రంథమును రచించినాఁడు. అప్పకవి కూడ అతనిని పేర్కొనెను. అతని ఆదినారాయణచరిత్రములోని దని ఒక పద్యము లక్షణగ్రంథములలో ఉదాహరింపఁ బడినది. అతఁడును దక్షవాటివాస్తవ్యుఁడే. కాని మన కిప్పుడు ప్రసక్తుఁడు అతఁడు కాఁడు. కవిరాక్షసుఁడు అనునది వేములవాడ భీమకవి బిరుదనామము. దాక్షారామ భీమేశ్వరుని వరప్రసాదమున జన్మించినకవిసత్తముఁ డితఁడు. ఇతని జన్మవృత్తాంతము మిక్కిలి అద్భుతమయినది. ఇతనికి శాపానుగ్రహసామర్థ్యము కలదు. దాక్షారామ భీమేశనందనుఁడ నని, దివ్యవిషామృతప్రకటనానాకావ్యధుర్యుండ నని యితఁడు తన్నుఁగూర్చి అభిమానముతో చెప్పుకొనినాఁడు.

క. శాపానుగ్రహపటువును
 జాపాడెడి కవుల నెత్తిఱంపం బనఁగా
 భూపాలసభలఁ బూజ్యుఁడ
 నా పేరే భీముఁ డంద్రు నరవరసభలన్.

అని తన్నుఁగూర్చి చెప్పుకొనినపద్యములో కూడ ఈతని శాపానుగ్రహసామర్థ్యము ప్రస్తావింపఁబడినది. ఇతఁడు రచించిన నానాకావ్యము లేవో, అవి యెట్టివో మన మెఱుఁగము. కాని ఈతని శాపానుగ్రహ సామర్థ్యమునుఁ దెలుపు కొన్ని సన్నివేశములును, వానికి సంబంధించినపద్యములును మాత్రము ప్రచారములో నున్నవి. అవి యన్నియు నట్లే జరగిన వని మనము చెప్పఁజాలము. అట్టివానిలో కొన్ని సందర్భములను ప్రస్తావించుటయే ఈ ప్రసంగముయొక్క ఉద్దేశము.

దాక్షారామ భీమేశ్వరుని యనుగ్రహమున ఇతనికి బాల్యమునందే తా నాడినది ఆట, పాడినది పాట అగునట్లుగా శక్తి అలవడినది. భీమేశ్వరుని అనుగ్రహమును పొంది అతఁడు దాక్షారామమునుండి స్వగ్రామము వచ్చునప్పటికి అచ్చట ఒక బ్రాహ్మణసమారాధనము జరుగుచుండెను. అతఁడు రండాపుత్రుఁ డన్నకారణమున అచ్చటివారు ఇతనిని లోనికి రానీయక తలుపులు లోపల గడియ వేసికొని రట. అంత భీమన తన మాహాత్మ్యమును వారికి చూపఁదలఁచి తలుపుసందులనుండి చూచి, 'మీ అప్పాలు కప్పలు గాను, అన్నము సున్నము గాను' అని శపించె నఁట. ఆ శాపాక్షరములు సత్యము లై వారి విస్తళ్లలోని అన్నము సున్న మై, అప్పములు కప్ప లై దుముకులాడఁ దొడఁగెను. అప్పు డా బ్రాహ్మణు లందఱును భయపడి, అది భీమన మహత్త్వ మని తెలిసికొని తలుపు తీసి తిరిగి యథాపూర్వముగా సున్నమును, కప్పలను చేసినయెడల అతనిని పంక్తిభోజనమునకు రానిచ్చెద మని చెప్పి రఁట. అతఁడును సున్నము అన్నమును, కప్పలు అప్పములును కావలెను అన్న ఉత్తరక్షణముననే అవి అట్లయ్యె నఁట. నాఁటినుండియు ఆ గ్రామములోని బ్రాహ్మణు లందఱును అతఁడు వరప్రసాది అని తెలిసికొని, బహిష్కారము తీసివేసి పంక్తిభోజనములకు రానిచ్చుచు గౌరవించుచుండిరి.

విమలాదిత్యుని తండ్రి యైనదానన నృపాలుఁడు మూఁడు సంవత్సరములు రాజ్యము చేసినతరువాత కళింగు లతనిని పదభ్రష్టునిఁ జేసి రాజ్యమును తా మాక్రమించుకొనిరి. ఆ కాలమున కళింగగంగు అనునతఁడు రాజ్యపాలనము చేయుచుండెను. భీమకవి ఒకనాడు రాజసందర్శనార్థము పోగా ఆ రాజు కార్యభారములో మునిఁగి యుండి అసమయ మగుటచే రుసరుసలాడుచు 'ఇప్పుడు సందడిగా ఉన్నది, సందడి తీరిన తరువాత రమ్ము' అని వర్తమాన మంపెను. అంత భీమకవి మిక్కిలి ఆగ్రహపడి—

వేములవాఁడ భీమకవి వేగమె
 చూచి కళింగగంగు దా
సామము మాని కోపమున
 సందడిఁ దీఱిన రమ్ము పొమ్మనెన్
మోమునుఁ జూడ దోస మిక
 ముప్పదిరెండు దినంబు లావలన్
జామున కర్ధమం దతని సంపద
 శత్రులఁ జేరుఁ గావుతన్—

అని శాప మిచ్చి తనత్రోవను తాను బోయెను. అట్లే అతని వాక్యము శాప మై తగిలి కొలఁదిదినములకు శత్రు

రాజు లాతని రాజ్యము నాక్రమించుకొని అతనిని వెడలఁ గొట్టిరి. అంత కళింగగంగు శత్రుభీతిచే దేశాంతరగతుఁడై యూరూరు తిరుగుచు ఒకనాటిరాత్రి చీఁకటిలో దారితెలియక భీమకవి యింటిముందటి పాతర గోతిలో కాలు జారిపడి...అంతబ్రతుకు బ్రతికినమహారాజున కిప్పు డొక కాలిదివ్వటీ యైన లేకపోయెనే......అని మిక్కిలి ఖేదముతో పలికె నఁట. అప్పుడే భోజనము చేసి పాదప్రక్షాళనమునకై వెలుపలికి వచ్చి భీమకవి ఆ మాటలు విని నీ వెవ్వఁడ వని అడుగఁగా అతఁడు..'నేను వేములవాడ భీమకవి చేసినజోగిని' అని పేర్కొనె నఁట. అంత భీమకవి అతనిని కరుణించి మరల—

వేయి గజంబు లుండఁ బదివేల
 తురంగము లుండ నాజిలో
రాయల గెల్చి సజ్జనగరంబునఁ
 బట్టము కట్టుకోవలెన్
రాయకళింగగంగు కవిరాజ
 భయంకరమూర్తి చూడఁ దాఁ
బోయినమీనమాసమునఁ
 బున్నమ పోయినషష్ఠినాఁటికిన్.

అని ఆశీర్వదించె నఁట. ఈ యాశీర్వచనప్రభావముచే అతఁడు పగటిభాగవతములు వేయు భాగవతవేషగాండ్రతో కలసి సజ్జనగరమునకు పోయి అచట ఆతని శత్రురాజు తన శత్రు వైనరాజకళింగగంగు నవమానించుటకై వారితో రాజకళింగగంగు వేషము వేసెదరా? అని అడుగ వారిని ఒప్పుకొనుఁడని చెప్పి రాత్రివేళ తానా వేషము వేసికొని, వేషము నిమిత్తమై తన ఖడ్గమును, గుఱ్ఱమును రాజువలన పొంది ఆటనెపమున రాజును సమీపించి తనచేతి ఖడ్గధారతో అతని శిరస్సును ఖండించి తాను సింహాసనమును అధిష్ఠించె నఁట.

ఒకానొక సందర్భమున ఇతఁడు తన్నుఁగూర్చి యిట్లు చెప్పుకొనెను...

సీ. గడియలోపలఁ దాడి కడఁగి మూత్తునియగాఁ
  దిట్టిన మేధావిభట్టు కంటె
రెండుగడెల బ్రహ్మదండిముం డ్లన్నియు
  డుల్లఁ దిట్టినకవిమల్లుకంటె
మూఁడుగడెలకుఁ దా మొనసి యత్తినగండి
  పగులఁ దిట్టినకవిభానుకంటె
నలిజాములోపలఁ జెలువుసీ ల్లింకంగఁ
  దిట్టినబడబాగ్నిభట్టుకంటె.
గీ. ఉగ్రకోపి నేను నోపుదు శపియింపఁ
 బ్రమ్మతింప శక్తి గలదు నాకు
 వట్టిమ్రానఁ జిగురు పుట్టింప గిట్టింప
 బిరుదు వేములాడ భీమకవిని.

ఈ పద్యములో పేర్కొనఁబడిన విషయమును నిరూపించుచు ఒక వృత్తాంతము ప్రచారములో నున్నది.

చాళుక్య చొక్కభూపాలుఁ డొకప్పుడు తన యుద్యానవనములో మల్లెసాల స్తంభముమీఁద కాలు చాచుకొని కూరుచుండి యుండి అచ్చట నుండినభీమకవితో 'స్వామి! మీ రాడినది ఆట, పాడినది పాట అగు నని చెప్పుదురు. వినోదార్థము ఒక వింతను ప్రదర్శింప వేఁడెదను అనె నఁట. అంత భీమకవి. 'ఏమి చేయుమందువో నీవే చెప్పుము' అనఁగా చొక్కభూపాలుఁడు తాను కాలు చాచుకొని యున్న స్తంభమును చూపి...ఈ స్తంభమును చివుళ్ళతో, జొంపములతో మరల వృక్షముగాఁ జేయఁగలవా?...అని ప్రశ్నించెను. అంత భీమకవి అల్లే యనుచు—

ఆనీతాభ్యుపదానశృంఖల
 పదాభ్యాలంబిత స్తంభమా
నేనే వేములవాడ భీమకవి
 నేనిం జిత్రకూటంబులో
భూనవ్యాపితపల్లవోద్భవ
 మహాపుష్పోపగుచ్ఛంబులన్
నానాపక్వఫలప్రదాయి వగుమా
 నా కల్పవృక్షాకృతిన్—

అని పద్యమును చదివె నఁట. అంత ఆ పందిరిగుంజ కొమ్మలతోను, పత్రములతోను, చివుళ్ళతోను, పుష్పములతోను, ఫలములతోను పూర్వమరణ్యములో నున్నట్లే ఒక మహావృక్ష మయ్యెను. ఆ రాజుకాలు దానిలోపల చిక్కుపడి పోయెను. అప్పుడు రాజు తనకాలు దీసికొన లేక మరల నా వృక్షమును పందిరి స్తంభముగాఁ జేయవలయు నని కోరఁగా భీమకవి యతనిమీఁద ననుగ్రహబుద్ధితోఁ దిరిగి—

శంభువరప్రసాదకవి
 సంఘవరేణ్యుఁడ నైననావచో
గుంభన మాలకించి
 యనుకూలత నొంది తనూనభావనన్
గుంభినిఁ జొక్కనామనృపకుం
 జరుపందిటిమల్లెసాలెకుఁ
స్తంభమురీతి నీ తనువు దాలిచి
 యెప్పటియట్ల యుండుమా—

అని చెప్పి యా వృక్షమును మరల యథాపూర్వముగా చేసె నఁట.

భీమకవి ఒకప్పుడు ఒక కుగ్రామమునకు పోయి యుండెను. అచ్చట జన్నమాంబ అను పేరుగల ఒక విప్రవితంతువును తనకు వంట చేసి పెట్టు మని కోరె నఁట. అంత నామె 'అయ్యా! నేను గండమాలావ్రణముతో బాధ

పడుచున్నాను. కనుక నాకిప్పుడు మీకు వంట చేసిపెట్టు శక్తి లేదు, క్షమింపుఁడు' అని విన్నవించుకొనెనఁట. అందుపై భీమకవి 'అమ్మా! ఈ గండమాలను పోఁగొట్టిన నాకు వంట చేసి పెట్టెదవా?' అని అడుగఁగా ఆమె 'మహానుభావా! తమ కంతటి అనుగ్రహమే కలుగవలయును గాని మీవంటివారికి వంట చేసి పెట్టుట యేమంత కష్టము' అనెను. అప్పుడు భీమకవి—

క. ఘనరోగంబుల బలమా
   కనుగొనఁగా జన్నమాంబకర్మపుఫలమా
   నినుఁ బ్రార్థించెద వినుమా
   మునుకొని యోగండమాల! మునగకుఁ జనుమా.

అనుపద్యమును జెప్పెను. వెంటనే ఆ విశ్వోత్తకంఠమున నుండిన ఆ వ్రణము మునగచెట్టునకుఁ జేరఁగా ఆమె మిక్కిలి సంతోషించి ఆ కవీశ్వరునికి షడ్రసోపేతముగా భోజనముపెట్టి తన కృతజ్ఞతను వెల్లడించుకొనెను.

తరువాత మఱికొన్ని దినములకు భీమకవి మరల ఆ గ్రామమునకే ఏదో పనిమీద వచ్చియుండి ఆ విధవరాలినే తనకు వంట చేసి పెట్టవలసిన దని కోరఁగా ఆమె మునుపు అతడు తనకు చేసినఉపకారమును మఱచిపోయి కోపముతో 'మాకు ఇదే పని. ఇంకేమి పని యున్నది. ఇప్పుడు మాయింట వీలు కాదు. పొండు...' అనెనఁట. దానిపై భీమనకు కోపము వచ్చి—

గీ. మున్ను జన్నమాంబ మునుకొని యుంటివి
   యేను బొమ్మటన్న యీవు జన్న
   ముండ యేరు గడచి ముదిపెండ్లికత సేసె
   మునగ గండమాల ముండఁ బట్టు.

ఆ. ఏను భీమకవిని ఇదె నిన్ను బ్రార్థింతు
   మునుపు నీవు వచ్చి ముంచఁబట్టి
   మునగ కొండ యయ్యె మునుపటిరీతిని
   మునగ గండమాల ముండఁ బట్టు.

అనుపద్యములను జెప్పఁగా జన్నమ్మ కంఠము మునుపటిరీతినే చెందిన దట. మునుపటి సందర్భములలో భీమకవి తొలుత కోపమున శపించి - ఆ శాపముల తిరిగి యనుగ్రహబుద్ధితో క్రమ్మఱించెడి వాడు. ఇచట అతడు తొలుత జన్నమాంబను అనుగ్రహించి పిదప నామె కృతఘ్నతను సహింపఁజాలక శపించి నాఁడు. శాపము లనుగ్రహముగా ఎట్లో, అనుగ్రహమును శాపముగా కూడ అట్లే మార్చఁగల శక్తి ఈ కవికి కల దని ఈ సన్నివేశము మనకు తెలివిడి చేయుచున్నది.

ఇట్లు శాపానుగ్రహములుగా కాక కేవలము శాపములే యొసగినసందర్భములు కూడ ఈతని జీవితములో లేక పోలేదు. భీమకవి ఒకప్పుడు గుడిమెట్ట అను గ్రామమునకు పోయెను. అచ్చట సాగిపోతరాజు అనునాతడు అతని గుఱ్ఱమును తన సాహిణిలో కట్టి పెట్టించి ఎంత వేడినను దానిని విడిపించి యీయ లేదు. దానిపై కోపము వచ్చి భీమకవి—

హయ మది సీత, పోతవసుధాధిపుఁ
   డారయ రావణుండు, ని
శ్చయముగ నేను రాఘవుఁడ,
   సహ్యజ వారిధి, మారుఁ డంజనా
ప్రియతనయుండు, లచ్చన
   విభీషణుఁ, డీగుడిమెట్ట లంక, నా
జయమును బోతరక్కసుని
   చావును నేడవనాఁడు చూడుఁడీ.

అనుపద్యమున అతనిని శపించెను.

ఒకప్పు డేదో మందుకై ఒక బ్రాహ్మణుని ఇతడు అతని తోటలోని ఆముదపుఆకు కోసి యిమ్మని అడిగినాడు. అతడు ఈయలేదు సరి కదా—ఇతనిని బారమ్మున నేసినాఁడు. అంత నితనికి విపరీతముగా కోపము వచ్చినది. ఆ బ్రాహ్మణుని ఇట్లు శపించినాడు—

క. కూరడుగము కాయడుగము
   నారయఁగా నుల్లి బచ్చ లల్ల మడుగ మా
   పేరాముదపాకడిగిన
   బారమ్మున నేసె నట్టి బాపఁడు ద్రెళ్లున్—

భీమకవి శాపము తగిలి యా బ్రాహ్మణుఁ డెవరో అసువులు వాసినాడు. ఇట్టి శాపానుగ్రహప్రభావ మితనికుండుటచేతనే యితఁడో లేక మఱెవఁడో—

రామునమోఘబాణమును
   రాజశిఖామణికంటిమంటయున్
దామరచూలివ్రాఁతయును
   దారకవిద్విషుఘోరశక్తియున్
భీముగదావిజృంభణము
   వెన్నునిచక్రము వజ్రివజ్రమున్
వేములవాడ భీమకవి
   భీషణవాక్యము రిత్తపోవునే—

అని చెప్పినను మనము కాదని కాని, అతిశయోక్తి అని కాని చెప్పఁజాలక నిజమే అని ఒప్పుకొనవలసియున్నది. వీనిలో కొన్ని పద్యములు అతడు చేసినవి కావని చెప్పుదురు. ఏది ఎట్లున్నను అతనికి కలశాపానుగ్రహప్రభావమునుగూర్చి మాత్ర మెట్టి వివాదమును లేదు. ఆ విషయమునెల్లరు అంగీకరింతురు. అది అంతో యింతో నిజము కానిచో ఒక్కనిగూర్చి యిన్నికథలు వెలువడుటకవకాశము లేదు. నిప్పు లేక పొగ పుట్టదు కదా. ఇట్టి శాపానుగ్రహములు లోకమున సంభావ్యములేనా అని సందేహింపవచ్చును. లోకములో అసాధ్యము అయినవి యెన్నో సాధ్యము లయినప్పుడు, అగు నని మనము నమ్ముచున్నప్పుడు ఇవి మాత్రము కాకపోవుట యేమి? ఏల సంభావ్యములు కారాదు? అనుటయే దీనికి సమాధానము. (ఆలిండియా రేడియో సౌజన్యముతో)

రంగనాథరామాయణము

కర్తృత్వవిచారము

by

VIDWAN, SRI T. KODANDARAMAIAH, B.O.L., (HONS.)

Professor of Telugu.

రంగనాథరామాయణము తెలుఁగుసాహిత్యమందలి యుత్తమోత్తమకావ్యములలో నొకటి. ఆవేశమునకుఁగాని,ఉద్రేకమునకుఁగాని లోఁబడక గంభీరభావములతో గజగమనముతో నడచురచనలలోఁ గవిత్రయమువారి భారతమునకుఁబిదపఁ బేర్కొనఁదగిన యుత్తమగ్రంథమిది. తెలుఁగుసాహిత్యములోని క్రీడాభిరామము, ఆముక్తమాల్యద, ఉత్తరరామాయణము అనుగ్రంథములవలెనే యీ గ్రంథకర్తృత్వవిషయము కూడ వివాదగ్రస్తమగుట శోచనీయము. దీనిని రంగనాథుఁడను నొక కవి రచించెనని కొందఱును, గోన బుద్ధారెడ్డి రచించిన దని మఱికొందఱును నభిప్రాయపడుచున్నారు.

(i) రంగనాథరామాయణములోని తొలియాఱు కాండములను విఠ్ఠలధరణీశుని కుమారుఁడగుగోనబుద్ధారెడ్డి రచించినట్లు గ్రంథావతారికయందే పేర్కొనఁబడి యున్నది. ఉత్తరకాండమును రచించిన బుద్ధారెడ్డి కుమారులు కాచవిభుఁడు, విఠ్ఠలనాథుఁడనువారు తమ తండ్రి యగుబుద్ధారెడ్డియే పూర్వభాగమును రచించినట్లు తమ గ్రంథభాగములోఁ బేర్కొనిరి. ఇట్టి గ్రంథప్రమాణములచే రంగనాథరామాయణకర్త గోన బుద్ధారెడ్డియే కాని రంగనాథుఁడు కాఁడనుట తెల్లమగుచున్నది.

(ii) రంగనాథుఁడు కల్పితపురుషుఁడు. అట్టి వ్యక్తి యెవరును నుండియుండ లేదు. ఈ వాదమును కట్టమంచి రామలింగారెడ్డిగారు తమ కవిత్వతత్త్వవిచార మను గ్రంథమునఁ దొలుదొలుత లేవఁదీసిరి. 'రంగనాథుఁడను వాఁడు కట్టుకథలకుఁ జేరినవాఁడు కాని నిజమైనవ్యక్తి కాఁడు' అని వారందు వ్రాసిరి. భుజంగరావు చెంచయ్యగారలు తా మాంగ్లభాషలో రచించిన 'ఆంధ్రవాఙ్మయ చరిత్ర' యనుగ్రంథమున నీమాటయే పేర్కొనిరి. రామలింగారెడ్డిగారు ఆంధ్రవిశ్వవిద్యాలయ యాజమాన్యమునఁ బ్రకటింపఁబడినగ్రంథములోని తమ పీఠికలలోఁ గూడ 'రంగనాథుఁడను నొక కృత్రిమపురుషునకుఁ గొందఱీ గ్రంథకర్తృత్వము నారోపించియున్నా' రని వ్రాసిరి.

(iii) లక్షణగ్రంథకర్తలు రంగనాథరామాయణమును రంగనాథుఁడను నొక కవి రచించినట్లు పేర్కొనుట జాత్యభిమానముచేత నే. కూచిమంచి తిమ్మకవి మొదలగు లక్షణగ్రంథకర్తలు బ్రాహ్మణేతరుఁడైన బుద్ధారెడ్డి రామాయణమును రచించి యుండఁజాల డనియు,నిట్టి గ్రంథరచనానాశక్తి బ్రాహ్మణేతరుఁడగువానికి నసాధ్య మనియుఁ దలఁచి బుద్ధారెడ్డి కర్తృత్వమును బ్రచారము చేయుట కిష్టపడక తమ తమ లక్షణగ్రంథములలో నా రామాయణములోని ద్విపదలను రంగనాథరచితములుగాఁ బ్రచారమునకుఁ దెచ్చిరి. ఈ ప్రచార మంతయు బ్రాహ్మణాభిమానము చేతను, దక్కిన జాతులయందలి నిరసనభావముచేతను జరుపఁబడిన దని నిశ్చయముగాఁ జెప్పవచ్చును.

(iv) తెలుఁగున కావ్యములు విరచించిన బ్రాహ్మణేతర కవులు లేకపోలేదు. నన్నెచోడఁడు రాజకవి, క్షత్రియుఁడు. కుమ్మరిమొల్ల కుమ్మరిస్త్రీ. భట్టుమూర్తి శూద్రకులజుడు. తంజావూరు రఘునాథనాయకుడు, అతనికుమారుడు విజయరాఘవనాయకుడు నాయకవంశసులు. మల్లారెడ్డి, వేమన రెడ్డికులజులు. వీరి గ్రంథకర్తృత్వమును, రచనాసామర్థ్యమును శంకింపనివారు గోన బుద్ధారెడ్డి గ్రంథకర్తృత్వమును మాత్రమే శంకించుట యన్యాయము.

(v) అయినచో గోన బుద్ధారెడ్డి రచించిన రామాయణమునకు రంగనాథరామాయణ మని పేరు వచ్చుటకుఁ గారణ మేమో మన మూహింపవలసి యున్నది. బుద్ధారెడ్డి తన తండ్రి కంకితముగా రామాయణమును రచించెను. అతనితండ్రిపేరు విఠ్ఠలనాథుఁడని గ్రంథములో నున్నను నాతని పూర్తిపేరు పాండురంగ విఠ్ఠలనాథుఁడై యుండును. బుద్ధారెడ్డి తనతండ్రినామధేయములోని 'శ్రుతిపేయము లైన రెండవ నాల్గవ పదము లగు రంగ నాథ పదములు చేర్చి రంగనాథరామాయణ మని తన గ్రంథమునకుఁ బేరిడి యుండవచ్చును.

రామాయణమును బుద్ధారెడ్డి రచింపలే దనియు, రంగనాథుఁడనుకవి రచించెననియు కొందరు విద్వాంసులు వాదించుచున్నారు. వారి వాదస్వరూప మిది.

(i) రామాయణమునకుఁ బ్రాచీనకాలమునుండియు రంగనాథరామాయణ మని ప్రసిద్ధి కలదు. గ్రంథములో బుద్ధారెడ్డి పే రున్నను దాని నిజమైనరచయిత రంగనాథుఁడే యని యాతని కాలమునఁ గొంద ఱెఱిఁగియుండుటచేత నే వారి మూలమున నా విషయము ప్రచారమై లోకములో వ్యాపించి ప్రసిద్ధి నంది యుండును. రాజుల, ప్రభుల జీవితములో నిట్టివి యనాదిగ జరుగుచునే

యున్నవి. అందుచే నిది యసంభవ మనియు, జరగియుండ దనియు త్రోసిపుచ్చుటకు వీలు లేదు. ప్రవరసేనుడు, శ్రీహర్షుడు, భోజుఁడు, తిరుమల దేవరాయలు మొదలగు వారినిగూర్చి యిట్టి కథలే ప్రచారములో నున్నవి. అవి పూర్తిగా నిరాధారము లని త్రోసివేయఁజాలము. ధనాశచేఁ దాము రచించినగ్రంథములను ప్రభువుల కీయవలసి యుండియుఁ బూర్తిగాఁ దమ్ముఁ దాము మఱుగుపఱచుకొనుట కిష్టపడక ఆ గ్రంథమునకు వేఱుప్రతులు వ్రాసికొని యందు తమ కర్తృత్వమును స్థిరముగా స్థాపించుకొని తృప్తి నందినకవులును కలరు. లక్ష్మీధరుఁ డనుకవి గీతగోవింద గ్రంథమునకు శ్రుతిరంజని యనువ్యాఖ్య వ్రాసి తిరుమలదేవరాయలకు సమర్పించియుఁ దిరిగి తన కర్తృత్వమును స్థాపించుకొనుటకై తన యింట నొక ప్రతిని తన పేర వెలయించుకొనినాఁడు.

(ii) కూచిమంచి తిమ్మకవి మొదలగులక్షణగ్రంథకర్తలు తమ గ్రంథములలో రామాయణమునుండి ద్విపదల నుదాహరించుసందర్భమున నవి రంగనాథుఁ డను కవిరచితములుగాఁ బేర్కొనిరి. ఒకరిద్దఱు లక్షణగ్రంథకర్తలు ప్రమాదముననో, అభిమానముచేతనో రంగనాథునిదిగాఁ బేర్కొని యున్నను నందఱు నొకటిగా కూడఁబలుకుకొని బుద్ధారెడ్డి కన్యాయము చేసి రనుట నమ్మఁదగినది కాదు. లక్షణగ్రంథకర్తలు పలువురు పేర్కొనిన విషయమును ఉత్తుత్తి దని సులభముగాఁ ద్రోసివేయుటకు వీలు లేదు. రంగనాథుఁడు శ్రీరెడ్డిగారు చెప్పినట్లు కల్పితపురుషుడు కాఁడు.

(iii) రంగనాథుఁ డనుకవి ప్రాచీనకవులలో పరిగణితుఁడై స్తుతి కెక్కినాఁడు. ఆతఁడు రచించినవిగా కొన్ని పద్యములును, లఘుకృతులును నేఁడు మనకు లభించుచున్నవి. ప్రబంధరత్నావళి యనుసంకలనగ్రంథమున రంగనాథుని పద్యములు కొన్ని యుద్ధరింపఁబడినవి. ఆతఁడు రచించిన నయన రగడ, నమశ్శివాయ రగడ యనుకృతులును నేఁడు లభ్య మగుచున్నవి. అవి యాతని కవితాసామర్థ్యమును ప్రాచీనతను జాటుచున్నవి. కనుక రంగనాథుఁడు లక్షణకవులచే సృష్టింపఁబడిన కల్పితపురుషుఁ డని త్రోసిపుచ్చుటకు వీలు లేదు. పై కృతులను రచించినరంగనాథుఁడే రామాయణమును కూడ రచించి దానిని బుద్ధారెడ్డి కోరికపై నాతని పేర వెలయించె ననుట యసంభావ్యము కాదు.

(iv) నన్నెచోడుఁడు, భట్టుమూర్తి, రఘునాథ అను బ్రాహ్మణేతరకవు లుండినమాట వాస్తవము కావచ్చును. వారు రచించిరి కనుకనే వారివిషయమై యెట్టి సందేహమునకును నవకాశము లేక పోయినది. వారిలోఁ గూడ రఘునాథ నాయకుఁడు రచించిన దని చెప్పఁబడుచున్న 'సంగీతసుధ' యనుసంస్కృతగ్రంథము మాత్రము అతని రచనము కాదు. వేంకటమఖి యనుకవి తన 'చతుర్దండి ప్రకాశిక' యనుగ్రంథమునఁ దనతండ్రి యగుగోవింద దీక్షితులు సంగీతసుధను రచించినట్లుగఁ బేర్కొని యున్నారు. వసుచరిత్రమును సంస్కృతములోనికి ననువదించినవాఁడును, దానిని బంచమహాకావ్యములో నుత్తమముగా నెంచి బ్రహ్మరథము పట్టినవారును, వసుచరిత్ర కరవడిని పిల్లవసుచరిత్రములు వ్రాసినవారిలో ననేకులును బ్రాహ్మణులే. శూద్రకవిత్వమును సహింపనివారైనయెడల భట్టుమూర్తి కవితకు బ్రాహ్మణులే నివాళి పట్టనేల? కనుక ఏ కావ్యముయొక్క గొప్పదనము గాని దానియందలి యోగ్యతచేతనే గౌరవమందును గాని దాని కర్తయొక్క జాతిపైనను మతముపైనను నాధారపడియుండదు. 'యత్రధూమః తత్ర అగ్నిః' అనున్యాయము చొప్పున నిం దేదో కొంత సత్య ముండుటచేతనే లోకములో రంగనాథుని దనుప్రసిద్ధి కలిగియుండును.

(v) రంగనాథ రామాయణమునకు పాండురంగ విఠ్ఠలనాథ రామాయణ మని పేరు పెట్టి యందలి ప్రతి పేయములకు రంగనాథ పదములతో రంగనాథరామాయణ మని పిలిచి రనువాదము సమంజసము కాదు. ఇది యసలు 'భారతి' పత్రికలో శ్రీ వావిలాల వేంకటేశ్వరశాస్త్రిగారు చేసినసలహా ననుసరించి వ్రాసినవ్రాఁత. అసలువిఠ్ఠల యనుపదమే విష్ణుశబ్దమునుండి పుట్టినది. దానికి మరల నాథ యనుపదమును చేర్ప నక్కఱ లేదు. ఒకవేళ చేర్పవచ్చు ననుకొన్నను బుద్ధారెడ్డి తనతండ్రిని తన కావ్యములో విఠ్ఠల ధరణీశుఁడు, విఠ్ఠలక్ష్మాపాలుఁ డని పలుమాఱు పేర్కొనెనే కాని విఠ్ఠలనాథుఁడని యెక్కడను పేర్కొని యుండ లేదు. దానికి పాండురంగశబ్దము వేఱు అతికించి దానిలోని రెండవ నాలుగవ పదములను మాత్రము విడదీసి తనగ్రంథముపేరుతోఁ జేర్చి కృతార్థత చెందితి ననుకొనినకుమారుని సంతోషము అర్థరహితము. అదియే నిజమగుచో ఆమాత్రపు మాటను (పాండురంగ విఠ్ఠలనాథ) యింత పెద్ద గ్రంథములో నెక్కడనైనను అతఁ డిఱికింప లేక పోయి యుండునా?

అయిన నీ రామాయణమునకుఁ గర్త పెట్టినపే రేమి యని యూహించిన నా పేరు రామాయణ మనియే. 'శిశుపాల వధ'కు మాఘ మని, 'కిరాతార్జునీయము'నకు భారవి యనియు, 'ఆముక్తమాల్యద'కు విష్ణుచిత్తీయ మనియుఁ దరువాతి కాలమున జనవ్యవహారము కలిగినట్లే రంగనాథరామాయణ మనునది యితరరామాయణములనుండి వేఱుపఱచుటకై మనము పెట్టుకొనిన నడమంత్రపు పేరని భావించుటలో సాహస మేమియు లేదు.

(31 వ పేజి చూడుడు.)

సులోచనావృత్తాంతము

by

VIDWAN, SRI T. KODANDARAMAIAH, B.O.L, (HONS.)
Professor of Telugu.

రంగనాథరామాయణమున నవాల్మీకము లని చెప్పఁదగినవానిలో నీ సులోచనావృత్తాంత మొకటి. ఇది యుద్ధకాండమం దున్నది. సులోచన యింద్రజిత్తు భార్య. ఆమె మునీశ్వరులచే సృష్టింపఁబడినది. రామరావణయుద్ధమున రావణపుత్రుఁడైన యింద్రజిత్తు హతుఁడు కాఁగా నాతనికొఱకై సులోచన విలపించిన విషయము నీ ఘట్టము విపులీకరించుచున్నది. ఈ సులోచనావృత్తాంతము వాల్మీకిరామాయణమున లేదు. కాని దయనీయ మైనయామె చరిత్రము పలువురు పండితుల నాకర్షించినది.

ఈ సులోచనకథ మూఁడుపాఠములుగా దొరకినది. అందులో నొకటి ప్రాఁతముద్రణములలో మాత్రముండి నేఁడు వ్రాఁతప్రతులలోఁ గానరానిది ఇ దైదు పుటల నిండు గ్రంథము. రెండవది ప్రాచీనముద్రణములలో నెందును లేక వ్రాఁతప్రతులలో మాత్రము గానవచ్చునది. ఇది సుమారు నలుబదిరెండు పుటలగ్రంథము. మూఁడవది మొదటి రచనకే పాఠాంతరము. ఇది నాలుగు పుటల పరిమాణము గలది. వీనిలో మొదటిదానిని దొలి యనుబంధములోను, రెండు మూఁడు కథలను రెండవయనుబంధములోను జేర్చి పరిశోధకులు ప్రకటించిరి. ఇట్లు వారు చేయుటకు వానిలో నేవియు రామాయణకర్త రచియించినవి కా వనునభిప్రాయమే కారణము. అందుచేతనే వారు తామనుబంధములకొఱకై యేర్పఱుచుకొన్న నియమములపై మొదటి రెండవ యనుబంధములందుఁ జేర్చిరి.

ఇట్లు పరిశోధకులు సేసిన నిర్ణయము కట్టమంచి రామలింగారెడ్డిగారికిని, పింగళి లక్ష్మీకాంతకవిగారికిని రుచింప లేదు. సులోచనకథ ననుబంధములోఁ గాక ప్రధానగ్రంథములోనే చేర్చవలసి యుండు నని వారిరువురు నభిప్రాయపడి యుండిరి. వారి వాదస్వరూప మిది:

'పూర్వముద్రణములలో మాత్ర ముండి నేఁడు వ్రాఁతప్రతులలోఁ గానరాకుండఁ బోయినమాత్రమున దాని ననుబంధములోఁ జేర్చుటకుఁ దగదు. ఏలనఁ దొలుత నచ్చు వేయించినవారి కైన నేదో యొక వ్రాఁతప్రతియే యాధార మై యుండును కదా! వానిని నచ్చు వేసినవారు స్వంతకవిత్వము సెప్పి యుండరుగదా! యని వారు వాదించుచున్నారు. కాని స్వంతకవిత్వమును వ్రాఁతప్రతులలోఁ జేర్చుటయే యసంభవము కానపుడు వానిని అచ్చులోఁ జేయుట అసాధ్యము కాఁజాలదు. ఒకరిద్దఱు గొప్పవారే యట్టిపని చేసినవారు కలరు. కావున యిది యసాధ్య మనియు, నసంభవ మనియుఁ బురస్సిద్ధాంతముతోఁ జర్చకు దిగరాదు. రంగనాథరామాయణములో నవాల్మీకము లైనయంశము లింకను సెన్నో యనుబంధములలోఁ జేర్చఁబడినవి గలవు. వాని విషయమునఁ బట్టుదల చూపక యొక సులోచనవిషయముననే పట్టుదల చూపుట విమర్శకుల పక్షపాతదృష్టికి నిదర్శనము. ఇది కాక గ్రంథమును బరిష్కరించినపరిశోధకు లవాల్మీకము లైనవిషయములఁ గొన్నింటిని ప్రధానగ్రంథమునందే చేర్చి యున్నారు. అట్టిచో వారికి సులోచనకథపై మాత్రము ద్వేష ముండుటకుఁ గారణము లేదు.

ఇట్టి చిక్కులలో శైలినిబట్టి నిర్ణయించుట సర్వసమ్మత మైనపద్ధతి. కాని సులోచనావృత్తాంతము శైలిలో బుద్ధారెడ్డి రచనవలె నున్న దని రామలింగారెడ్డిగారును, ప్రధానగ్రంథమున కనుగుణముగనే యున్నదని, అన్యకర్తృక మనిపించుట లేదని లక్ష్మీకాంతముగారును వ్రాసి సులోచనను తెరమఱుఁగున నిలుపక రంగముననే ప్రదర్శించి యుండవలసినదని నిర్దాక్షిణ్యముగాఁ బరిశోధకులను శాసించిరి. కాని యీ విషయము కూడ యథార్థము కాదు. సులోచనకథ రంగనాథరామాయణ రచన

కన్న భిన్నముగాను, బలువిధముల దుష్టముగాను గాన వచ్చుచున్నది. అసలు రచన చాల శుద్ధమైనది, బిగువైనది, మితిని నెప్పుడును మీఱనిది, ధారాళమైనది. ఇక సులోచనకథయందో యతిప్రాసదోషములు, అన్వయదోషములు, అపశబ్దములు, పునరుక్తులు, వ్యర్థపదములు విశేషముగఁ గలవు. ఉదా: అడిగిన హారిహారాదుల కజేయుఁ డగు, నరు లనఁగా నెంత—ఇందు తొలిపాదమున యతి తప్పినది. యతి కుదురుటకై అలిగిన యని దిద్దిన ప్రాస తప్పును. అట్లే 'చెప్పవేర్పడని చందం బటన్న' యిందు యతి తప్పినది. (3) 'అని మారుతాత్మజుఁ డాడువాక్యముల, అన విని తలపోసి అపు డిట్టు లనియె' ఇందు కర్త యెవఁడో తెలియుట లేదు. ఇట్లే అనేకదోషము లా ఘట్టమునఁ గలవు. ఇన్ని యున్నను నభిమానముతో రెడ్డిగారు దీనిని ప్రధానరచనతో సమముగానే యున్న దని భావించినయెడల నదేరీతితో వ్రాయఁబడినది, యింతకుఁ గాళ్లు చేతులు పెరిఁగినకథ కలది, దీనికన్న కనీసము పదింతలు పెద్దదియైన రెండవ యనుబంధములో నున్నరచనను బుద్ధారెడ్డికే సమర్పించినచో నింతకంటె గొప్ప గ్రంథము రచించినగౌరవము బుద్ధారెడ్డికిఁ దక్క గలదు.

ఈ చర్చనుబట్టి పరిశోధకులు సులోచనకథను ప్రధానగ్రంథభాగములోఁ జేర్పక యనుబంధములోఁ జేర్చుటయే వారి పద్ధతికి ననుగుణమును, న్యాయమును గూడ నని తేలుచున్నది.

(29 పేజి తరువాయి)

ఇట్లు రామాయణకర్తృత్వమునుగూర్చి యుభయ పక్షములవారును దమ తమ వాదములకు నుపబలకములుగాఁ బ్రమాణములను జూపిరి. కాని పరిశీలించి చూడఁగా నీ హేతువు లాయా వాదములు గావించిన విద్వాంసుల బుద్ధిసూక్ష్మతకుఁ, దర్కకుశలతకు నిదర్శనములుగా నున్నవే కాని ఏది సత్యమో నిర్ధరించి చెప్పుటకు వీలులే కున్నవి. కావ్యములోని, కవిత్వము, విషయము మనకుఁ బ్రధానముకాని దాని నెవరు రచించిరనుట యొక చరిత్రపరిశోధకులకుఁ దప్ప సామాన్యపాఠకులకు నంత కాఁబట్టని పని. కనుక మనము సత్యాన్వేషణమును విమర్శకులకువదలి కావ్యరసాస్వాదము చేయుటయుత్తమ కర్తవ్యము.

పినవీరనార్యుని కవిత్వమహత్వము

by

VIDWAN SRI B. BHAVANARAYANA, M.A., B.O.L.,
Lecturer in Telugu.

ప్రాచీనకవుల జీవితచరిత్రలు చారిత్రకపరిశోధకుల నిర్ణయములపైననే యాధారపడి యున్నవి. పరిశోధకులు కేవలము శిలాశాసనప్రమాణములును, తామ్రశాసనప్రమాణములును గైకొని కవులజీవితచరిత్రలు నిర్ణయించినను వారి జీవితచరిత్రలను గూర్చిన ప్రతీతులును గొన్ని పారంపర్యముగా వినవచ్చుచున్నవి. ఇట్టి ప్రతీతులయందలి సత్యాసత్యముల నెఱుంగుట కష్టసాధ్యమే యగుచున్నది.

ప్రాచీనాంధ్ర కవు లెల్లరు మహిమోపేతులును, ఋషితుల్యులు ననుటలో సందియము లేదు. 'నా నృషిః కురుతే కావ్యమ్'—అనుసూత్ర మొక్కటే యిందులకుఁ బ్రబలనిదర్శనము. పిల్లలమఱ్ఱి పినవీరభద్రుని కవితాజీవితమును గూర్చినవిశేషములలో నాతఁ డొక్కరాత్రిలో జైమిని భారతరచనము గావించినట్లును నయ్యది సరస్వతీదేవి యనుగ్రహముకతన నెఱవేరినట్లును నాంధ్రసారస్వతలోకమునఁ జిరకాలము నుండి యొక ప్రతీతి నిలచి యున్నది. పినవీరన యొక మహాయోగి యనియు వ్యక్తిగతజీవితమును గూర్చిన విశేషములలో నాతఁడు తన యన్నకుమారుల కడుపులను గోసి శుభ్రముజేసి మరల విగతజీవు లైనయా శిశువులను సజీవులుగ నొనర్చినట్లును జెప్పఁబడుచున్నది. ఏది యెట్లున్నను నాతఁ డసామాన్యకవీశ్వరుఁడే కాక దుండుడుకుతనమునఁ బ్రవర్తించినట్లు దెలియగలదు.

ఈ మహనీయుఁడు పదునాల్గవ శతాబ్దమున జీవించి యున్నట్లు చరిత్రకారులు దెలుపుచున్నారు. ఇతఁడు భారతీతీర్థుల శిష్యుఁ డైనట్లు జైమినిభారతాశ్వాసాంతగద్యములోని దగు నీ క్రింది వచనమునుబట్టి తెల్ల మగుచున్నది. 'ఇది భారతీతీర్థ శ్రీచరణ కరుణాపాత్ర గాదయామాత్యపుత్త్ర వినయవిద్యాసముద్ర పినవీరభద్రప్రణీతం బైన జైమినిభారతము.—పినవీరన సాళువగుండ నృపాలుని యాస్థానకవి యై యున్నతఁడి జైమిని భారతము నాంధ్రీకరించుటకుఁ దగినకవి యెవ రని, రాజు సభ్యులను జూచి ప్రశ్నింప, సభ్యు లీవిధముగఁ బల్కి రఁట!

సీ. అమృతాంశుమండలం బాలవాలము గాఁగ
మొలిచె నొక్కటి జగన్మోహనముగఁ
జిగిరించె విలయసింధుగతకైతవడింభ
శయనీయవరపలాశములతోడఁ
బితృదేవతలకు నంచితసత్రశాల యై
చెట్టుగట్టెను గయాక్షేత్రసీమ
నిలువ నీ డయ్యె నిందీవరప్రియకళా
కోటీరునకు భోగికుండలునకు

గీ. మఱ్ఱిమాత్రంబె పిల్లలమఱ్ఱి పేరు
పేరువలెఁ గాదు శారదాపీఠకంబు
వారిలోపలఁ బినవీరువాక్యసరణి
సరసులకు నెల్లఁ గర్ణరసాయనంబు.

అను నీ పద్యభావమును బట్టి చూడ నీతని వంశము పండితవంశ మనియు నందుఁ బెక్కండ్రు కవు లుండిరనియుఁ దెలియుచున్నది. పినవీరనార్యుని జన్మచే నాతని వంశమే ధన్య మయ్యె ననుటలో సందియము లేదు. ఇంక నా మహనీయుని కవితావైభవమును గూర్చియు, కవితామహత్వమును గూర్చియుఁ బరిశీలింప వలసి యున్నది. ఆంధ్రుల నాగరికతా సంస్కృతులును, యశస్సాంప్రదాయకములును నాతని లేఖినిచేఁ జిత్రింపఁబడి దిగంతములవఱకుఁ గాంతు లీనినవి. అందుఁ గొన్నింటిని పినవీరనార్యుని జైమినిభారతమునుండియే గైకొనుట ప్రథమధర్మ మని తోఁచినది.

శ్రీకృష్ణుఁడు ధర్మరాజునొద్దకు రాఁగా పాండవు లాతని కుచితోపచారము లొనర్చి గారవించిరి. ధర్మజుఁ డశ్వమేధయాగమును గూర్చిన విషయమును దలంచి తత్క్రతురక్షణార్థము నర్జునుని బంపు టెంతయు నుచిత మని చెప్ప కృష్ణుఁడు భీముదెసఁ జూచి నవ్వుచు—

'మందమతియు బహ్వాశియుఁ
దుందిలుఁడును రాక్షసిరతుఁడు నిష్ఠురవా
క్సందర్భుఁడు నగుమారుత
నందను సచివతఁ బ్రయోజనములు ఫలించున్.'

అని సరసోక్తులచే భీము నపహసింప మారుతాత్మజుఁ డామురవైరి కిట్లు ప్రత్యుత్తర మిచ్చెను.

'అనఘ! నీ వానతిచ్చినయట్ల మిగులఁ
దుందిలుండను బహ్వాశి దుష్టరాత్మ
సీరతుండను నగుదుఁ జర్చించి చూడ
దేవరకు నట్టి గుణములు లేవు గాన.'

'మొదల నత్యంతకాముకుఁడ వౌటకు గొల్ల
యిల్లాండ్ర గుబ్బపాలిండ్లు సాక్షి
యతినీచరతిశీలి వగుటకుఁ బాఠీన
కమఠసూకరవిగ్రహములు సాక్షి
బహ్వాశి వగుటకు బ్రహ్మాండకోట్లును
బూరింపలేని నీ బొజ్జ సాక్షి
స్త్రీలోలుఁ డగుటకుఁ ద్రైలోక్యము నెఱుంగ
ధరకుఁ దెచ్చిన వేల్పుతరువు సాక్షి
జడసముత్సాహి వగుటకు జలధి సాక్షి
వామనుఁడ వగుటకు బలీశ్వరుఁడు సాక్షి
మందమతి వౌట నది మఱి పొందెఁ గాక
సరవిఁ జేర్కొనఁ దరమె నీ సటలు కృష్ణ!'

ఇందలి హాస్యము పాకము ముదరక మునుపే ముక్కోపి యైన వాయునందనుఁడు వెనువెంటనే కృష్ణపరమాత్మతో—

'చదురు లేటికి మును జరాసంధముఖ్య
భూవరుల సంహరించుట నీ వెఱుఁగవె
నీ కరుణతోడుగా వైరినృపుల గెల్తు'—

అని శాంతవచనముల భక్తి వినమ్రభావములఁ బ్రదర్శించెను.

పినవీరనార్యుని కవితాప్రౌఢిమము మిగుల శ్లాఘనీయము. అయ్యది కవిత్రయమువారిలో నొక్కొక్కరి దివ్యస్వరూపమును బ్రత్యక్షము జేయుచు త్రిమూర్తుల స్వరూప మీతఁ డొక్కడే ధరించెనా యనునట్లు స్ఫురించుచుండును. ఈ కవిసమ్రాట్టుని కవనమాధుర్యపు రుచివిశేషము లీతని యనంతరమున వెలువడిన యనేకుల కవితారీతులలో నెడ నెడ గోచరించుచున్నవనుటలో సందియము లేదు. పినవీరనార్యుని కవిత్వములో గీర్వాణాంధ్రపుఁ బల్కులు ప్రత్యేకప్రత్యేకముగా రెండును వజ్రపంజరములవలె దట్టమై గోచరించుచుండును. ఈతని సీసపద్యముల నడకలోని వయ్యారము కవిసార్వభౌమ శ్రీనాథ మహాకవి సీసపద్యపుఁ బోకడల జ్ఞప్తికిఁ దెచ్చుచుండును. కవు లిరువురును సమకాలీనులగుటచే యందలి కవితాసంబంధమునకుఁ గారణమై యుండఁగలదు. భీమాదులు భద్రావతీనగరమునుగాంచిన రీతి నీ క్రింది రెండు పద్యములఁ గాంచిన నాతని గీర్వాణ భాషాప్రౌఢిమ గోచరించక మానదు.

'పావని కాంచెఁ గట్టెదుర
ధర్మశిరోగృహతుంగశృంగసం
భావితపద్మయాగజగ
భక్తిసమాజవిరాజమానలీ
లావిపరీతసాంధ్యనిశలం
దిశలందు నలంకరించు భ
ద్రావతి యౌవనాశ్వసుర
రాజదిరామరావతిన్.'

'స్ఫాటికమణిశిలాప్రత్యగ్రరచనాతి
బంధురప్రాకారభాసురంబు
పాతాళజలఝరీపర్యాప్తకల్లోల
సుకుమారపరిఖోపశోభితంబు
కనకసౌధాంచలకలితముక్తాఫల
రాజలీలాగ్రతారాగణంబు
శక్రనీలశిలావిశాలగోపురరోచి
రసమయజనితమిథ్యాతపంబు
భవనకాసారకహ్లారపద్మకుముద
పుండరీకనీలోత్పలషండసురభి
విపులమధుకరకలనాదవిజితపుష్ప
చాపనినదంబు భద్రావతీపురంబు.'—

ఈ పద్యములలోని పాదము లన్నియు గీర్వాణసమాసనిర్మితము లై కేవలము సంస్కృతభాషాపాండిత్యమునే ప్రదర్శించుచున్నవి. ప్రాచీనకవులలో ననేకుల కవితాప్రాభవము గీర్వాణవాణీవరప్రసాదసంజనితమై యలరారినది. అట్లయ్యును నాఁటికే పినవీరనార్యుఁడు తెలుఁగునుడికారంపుసొంపుల నింపు మీఱ నాదరించుటయే కాక లోకమునెదుటఁ బ్రదర్శించి మాతృదేవిని సమాదరించ గలిగెను. అందులకే యచ్చతెలుఁగుఁబదజాలమున నిండారిన పద్యములఁ గాంచ నగును. శ్రీకృష్ణుఁడు హస్తినాపురమునకు రాఁగా నాతనిఁ గాంచిన గోపకులు—

'తెల్లని పట్టెనామములు దీఁ
గెల నట్టెములుం బదంబులన్
బిల్లల చెప్పులున్ జెవులఁ
బింబములున్ మొల నున్నక్రొత్తకం
బళ్లును వన్నె గాఁ బెరుగుఁ
బాలును నేతులు వీఁక వంకకా
వళ్ల ధరించి శౌరిఁ గన వచ్చిరి
కొందఱు గొల్లలర్థితోన్.'

ఇట్లు వచ్చి—

'తెచ్చిన గవ్యముఁ గానుక
యిచ్చి ప్రణామములు చేసి యిన్నాళ్లకు మా
ముచ్చటలు దీఱె నని హరి
గ్రుచ్చి కవుంగిటను జేర్చుకొని మోదమునన్.'

'కోరగించెడు కొండగోఁగుఁబువ్వులచాయ
దీవన్నె గోర్పడం బెట్లు గలిగె
మెఱుఁగుఁజుక్కలచాయ మించు నీ తెల్లని
గురువిందపే రెందుఁ గూర్చుకొంటి
నిగుఱు గప్పనిచంద్రనిప్పాకై వడి నున్న
దీ కొద్దిపూస నీ కెవ్వఁ డిచ్చెఁ
బొలసిన గబ్బుకంపులు సోడు ముట్టెడు
నీ నల్లతిరునామ మెచట దొరకె
జడలు మెడమీఁద వ్రేలెడు జల్లితోఁక
నేడ సవరించుకొంటివి బోడకోడె
యనుచు నాడెడుమూఢవాక్యముల కలరి
శ్రీధరుఁడు వారిఁ గృప నాదరించె నపుడు'

స్త్రీమండల వృత్తాంతమును వర్ణించుపట్ల పినవీర నార్యుఁడు లోకానుభవమును బురస్కరించుకొనియు, శాస్త్రజ్ఞానమును బురస్కరించుకొనియుఁ గొన్ని విచిత్ర రీతులను బయల్పఱచుచు సర్జునకే కాక చదువరులకు సయితము నాశ్చర్య మొదవింపఁ జేసినాఁడు. ప్రమీల తన స్త్రీలోకమునకు రాణి యై యున్నతటి కవి యాలోకముతీరు నిట్లు వర్ణించినాఁడు.

'సరసాలాపవిలాసవిభ్రమ
కళాసౌభాగ్యరేఖామనో
హరకేళీపరిరంభణక్రియల
నాహ్లాదంబు పుట్టించి ని
ర్భరపుంప్రేమ వశీకరింపుదురు
తద్భామాజనుల్ పాంథులన్
సురతప్రౌఢివిహారవైభవములన్
జొక్కించి చిక్కించుచున్'

ఈ పద్యమును జదివి యీ క్రిందిపద్యమును గాంచినంతనే యెంతటి తేజశ్శాలి యైనను దేహదార్ఢ్యసంపన్నుఁ డయినను నించుక సేపు గుండెపై చేయి వైచుకొని యాత్మహృదయమును భద్రపఱచుకొనఁ జూచును గదా!—

అయ్యది—

'ఈ సరణిఁ గామతంత్రా
భ్యాసపరిశ్రాంతి మిగులఁ బరవశ మైనన్
నాశిలి ధాతుక్షయ మై
మాసములోపలన వాఁడు మరణము నొందున్'—

రతులఁ దేలిన సుఖ మీ మరణమే యగును కాబోలు! పినవీరనార్యుని ప్రతిభావిశేషమున నాఁటి స్త్రీలోక మీ యుగమునఁ బ్రాప్తించకుండుఁ గాక!

(సశేషము)

కమ్మని పల్కులెల్ల వడిగట్టియుఁ గూర్చె నమేయ మాధురిన్
గొమ్మన పుత్త్రుఁ డమ్మ, మునుఁగూరిమిమీఱగ భారతమ్మునన్,
ఇమ్మహి ధన్యవీవుతగ నేవిధిఁ జూచిననమ్మరో, మదిన్
నమ్మితి మాతృదేవి నిను నాకలమందు వసింప వేడెదన్!

—బిట్రా భావనారాయణ.

సీతాపరిత్యాగములోని ఔచిత్యము

by

I. BALARAMA REDDI, B.A.
Tutor in Telugu

ఆంధ్రసారస్వతమున శ్రీకృష్ణదేవరాయల తరువాతి కాలమునకు 'ఉత్తరప్రబంధయుగ' మని పేరు. ఈ కాలమునందలి కావ్యరచన లించుమించు ప్రబంధధోరణి ననుసరించి రచింపఁబడినవి. ఈ యుత్తరప్రబంధయుగపుఁగవుల కోవకుఁ జెందినవాఁ డుత్తరరామాయణ కర్త యగుకంకంటి పాపరాజు. పాపరాజు మూలము ననుసరించి రచనను సాగించినను కొన్నిచోట్ల తనరచనకు మెఱుఁగులు దిద్దినాఁడు. ఇట్టి ఘట్టములలో మన ప్రస్తుత పఠనీయభాగ మగు 'సీతావనవాసగమన' మొకటి. పామరు లాడుమాటల నాలించి, నిర్మలయశమునకై యంతర్వత్ని యైనసీతను శ్రీరాముఁ డడవులకుఁ బంపుట యిందలి యితివృత్తము.

శ్రీరాముఁడు భద్రునిఁ జూచి తన్నుఁ గూర్చి పౌరులు నిందింతురో? యెంతురో? తెలుపు మన నతండు రాజాజ్ఞకు వెఱఁగొంది, శ్రీరాముఁడు మనోజునకుఁ జిక్కి రావణునిచేఁ జెఱఁగొని పోఁబడిన సీతను దిరుగఁ దెచ్చికొని పొందుచున్నాఁ డనియు, 'పగతు రేకాంతలను జెఱపట్టికొన్న బలిమి విడిపించికొని తెచ్చి కలియవచ్చుఁ, బ్రజకు రాజానుమతమె ధర్మంబు గాదె' యనుచు జనులు గుమికూడి పలికద రని చెప్పెను. ఇప్పలుకు లమ్ములై యురువడి గుండెలో మెఱుమఁగా శ్రీరాముఁడు సోదరులను రాఁబనిచి సీతాపరిత్యాగసంకల్పమును దెలియఁజేయును. ఈ సీతాపరిత్యాగమునందలి యౌచిత్యమును మన పాఠభాగము నూఁతగాఁ గొని యించుక పరిశీలింతము.

అపనిందకై యోఁడుదానిని, అందును నంతర్వత్ని యైనసీతను శ్రీరాముఁ డడవులకు వెడల నడచుటనుచితముగాఁ దోఁచును. ఇట్టి నింద తన కొదవు నను భీతిచే శ్రీరాముఁడు సీతను సమస్తాదిత్యులు, రుద్రులు, భవనీరేజభవాదులు, మునులు, దిక్పాలురు విలోకింపఁగా నగ్నిం బ్రవేశింపు మనును. అంత సీత యగ్నిం బ్రవేశింపుడు వహ్ని తన యాకృతితో 'ఈ యొప్పులకుప్ప సాధ్వి సుగుణోన్నత నే సకలాంతరాత్మనై యెప్పుడుఁ గాంతు నొచ్చె మొకయింతయు లే' దని యప్పగించును. ఇట్లు సమస్తాదిత్యుల సమక్షంబున నొప్పగింపఁ బడిన సీతను బుద్ధి లేనిజను లాడు సుద్దుల నాలించి సీతను బరిత్యజించుట పరిపాటి గాదు.

శ్రీరాముఁడు సీత యంతర్వత్ని యైనచిన్నె లెఱిఁగి యామె వాంఛితమును దెలియఁగోరును. ఆమెయు హృదయేశ్వరునకుఁ దన డెందంబునందలి కోరికను దెలియఁజేయును. తదుపరి శ్రీరాముఁడు భద్రునివలనఁ బౌరు లాడు నిందావాక్యములు విని 'భాగీరథీ తీరారణ్యములన్ వసించుమునిపత్నీశ్రేణితోడన్ ఫలాహారంబుల్ గొని యొక్కనాఁడు మెలఁగు' టనుమిషతో లక్ష్మణుని 'వాల్మీకుల్ వసియించునాశ్రమము చేర్వన్ డించిర'మ్మని పనుపును. ఇందు శ్రీరాముఁడు తన నిశ్చయమును సీతకుఁ దెలుపక పరిత్యజించు టనుచితము.

పై విషయములంబట్టి సీతాపరిత్యాగము ధర్మముగాఁ దోఁపదు. కాని యిం దొక ధర్మసూక్ష్మము గలదు. శ్రీరాముఁడు పామరు లాడుమాటలను బాటించి సీతను బరిత్యజించెను. శ్రీరాముఁడు తనసోదరులతో—

'పామరు లాడుమాట నొక
    పాటిగ నెంచి వితాకుఁ జెందఁగా
నేమిటి కంచు మీరు వచి
    యించిన నేజను లైనఁ దిట్టఁగా
భూమిని నిందఁ జెంది మృతిఁ
    బొందిన యయ్యపకీర్తిభాజనుం
డామిహిరేందుతారముగ
    నాపదఁ బొందును రౌరవాదులన్.'

ఇంకను 'పుణ్యయశము స్వర్గద్వారమును దెఱవఁ గలదు. సువివేకు లట్టి పుణ్యయశమునకై యుత్సహింతురు. అవివేకు లపయశమును గాంక్ష గొందు' రని పలికెను. శ్రీరామునికి నింద లెనసినవారలు—

'క్షితిమీఁద బ్రతికి యుండియు
మృతిఁ బొందినవారు నింద లెనసినవారల్
మృతిఁ బొందియు బ్రతికినఘను
లతినిర్మలకీర్తిదేహులు......'

కావున శ్రీరాముఁడు నిందకు భయపడి—

'కాన సడి కోడి ప్రాణము
లైనను బ్రాణముల కెల్లఁ బ్రాణములను మి
మ్మైనను ద్యజింతు ననఁగా
జానకి నెడఁబాయు టెంత చర్చింపంగన్'

అని తనదీక్షను వ్యక్తీకరించెను. ఇవ్విధంబున శ్రీరామచంద్రుఁడు పురజను లాడెడుపలుకుల నాలకించి సీతను బరిత్యజించెను. ఇయ్యది ధర్మమూర్తి యగు శ్రీరామునికి ధర్మ మగును గాని యధర్మము గానేరదు. లక్ష్మణుఁడు సోదరునానతి పాటించి సీతను గాననములలో డించి యామెతో 'జనపతి లోకనిందఁ బడఁ జాలక నిన్ వనిఁ ద్రోయ'మనె నని పలుకును. వాల్మీకిమహర్షి సీత డాయఁబోయి 'నీ సద్గుణోన్నతి నీభర్త యెఱింగియుం బ్రజల నిందల్ దాల్మిఁగుందింపఁగాధృతి నీ తెంపొనరించె'నను. నిజము దెలిసినను సీతాపరిత్యాగ మవశ్య మైనందుననే సీతాపరిత్యాగము గావించిన 'రాతిరి కాపుత్తున్న కొక్క బ్రహ్మకల్పం బయ్యెన్.' నిష్కళంక, నిర్మలశీల యైన సీతాదేవిపై ప్రేమగౌరవాదు లున్నను రామచంద్రుఁడు వానిని ధర్మస్థాపనకు బలి గావించుట యన్నది గొప్ప న్యాయ మైనది.

పైవిషయముల నామూలాగ్రంబుగఁ బరిశీలించిన శ్రీరామచంద్రుఁ డపనిందకు వెఱచి, పామరుల పలుకులను బాటించి సీతను బరిత్యజించుట సమంజస మనియే తోఁచును.

———

చిరకాలమ్మననుండి నిన్ను మదిలో సేవించుచున్నాఁడ, నీ
వరయంజాల వదేమి తండ్రి నను, ఫాలాక్షా! కృపం జూడవో!
పరుఁ డంచున్ మది నెంచినాఁడవో, దయాపారీణ, నీపాదప
ద్మరజోలేశము నాశ్రయించితి ననుం ధన్యాత్ముఁ గావింపుమా!
దివముల్ రాత్రులు సంధ్యలున్ బరఁగ నాదేహమ్ము మోదమ్ముగాఁ
బువువోలె న్నిడుచున్నవాఁడ మిగులన్ బూజింప నీ పాదముల్
భవుఁడా! గైకొనుమయ్య దీని నిఁక నీ పాదాలు సేవింప, నీ
భువిలో నే నొక దీనుఁడన్ దలఁతు సంపూజింప ని న్నెప్పుడున్.

నీనీలకంఠంబు నిలయ మై తిరుగాడుఁ
బడగ విప్పుచు నొక్క పాపఱేఁడు,
నీమూర్ధవనములో నిజశరీరము డాఁచి
ఘటియించు జలము గంగమ్మతల్లి,
నీ హస్తపద్మాన నిచ్చలున్ వసియించు
పరమధార్మికుని కపాల మొండు,
నీ శరీరమునిండ నిబిడ మై వెలుఁగొందు
ప్రేతభూమినిఁ గ్రాలుభూమి యెపుడు,
పూర్వజన్మానఁ జేసినపుణ్య మేమొ,
ఫణియు గంగయు పుఱ్ఱెయున్ భస్మ మూర
నన్నుఁ బాయక సేవించుఁ జెన్నుమీఱి
ఆదిదేవుఁడ! తలఁతు న న్నాదరింప.

బిట్రా భావనారాయణ.

सिनेमा से लाभ व हानियाँ

by

K. RAJAGOPALAN, B.A., B.O.L.,
Lecturer in Hindi.

१. भूमिका - मूक-पट - बोल-पट - तरक्की।
२. सिनेमा की लोक प्रियता।
३. लाभ - मनोरंजन - शिक्षा के माध्यम।
४. हानियाँ - आर्थिक, स्वास्थ्य दृष्टि से हानि - नैतिकपतन।
५. उपसंहार - सुधार - लोककल्याण।

कोई पचास साल के पहले जब कि सिनेमा का आविष्कार हुआ था, तो वह मूक-पट के रूप में ही प्रदर्शित किया जाता था। उसे 'बयास्कोप' भी कहते थे। बाद को वह बोल-पट बन गया। आजकल तो सिनेमा-क्षेत्र में बहुत तरक्की हो चुकी है। रंगीन-चित्र, तीन परीमाणवाले चित्र आदि नवीनतय फ़िल्म हर कहीं दिखाये जाते हैं।

हमारे देश में सिनेमा अब काफ़ी लोक-प्रिय हो गया है। दिनों दिन यह व्यवसाय बढ़ता जाता है और लाखों स्त्री-पुरुष इस क्षेत्र में दिन-रात काम करते हैं। अब शायद ही ऐसा कोई गाँव या शहर मिले जहाँ एक दो सिनेमाघर न हो। फ़िल्म देखनेवालों की संख्या भी काफ़ी बढ़ गयी है। आप कहीं भी जाइये, सिनेमा की चर्चा सुन सकते हैं। कोई गुनगुनाते नज़र आवे तो वह सिनेमा-गीत गाता रहेगा। दीवारपर नज़र दौड़ाइये तो फिल्म-संबंधी विज्ञापन पत्र चिपके दिखाई देंगे। प्रत्येक पत्र-पत्रिका में चित्र-पट संबंधी कई तस्वीरें छपती हैं। जिस मासिक या साप्ताहिक का मुख पृष्ठ सिनेमा-तारिका के रंगीन चित्र से अलंकृत हो उसकी ज्यादा बिक्री ज़रूर होगी।

सीनेमा से कई लाभ होते हैं। दिन भर काम करके थके हुए मज़दूरों और क्लरकों को एक मात्र मनोरंजन का साधन 'सिनेमा' है। साक्षरता और शिक्षा-प्रचार के लिए भी फ़िल्म से सहायता ली जाती है। स्कूल, कालेजों में फ़िल्म-द्वारा शिक्षा दी जाती है। चित्रपट के ज़रिये हम ऐसे दृश्यों को आसानी से देख सकते हैं जिन्हें साधारण तौर पर आमने सामने जाकर देखना असंभ है। जैसे, हिमालय की ऊँची चोटियाँ, बड़ी बड़ी नदियों के बांध, स्वतंत्र दिवस आदि उत्सव दिनों के वैभव, आदि। अलावा इनके संसार के भिन्न भिन्न देशों के अद्भुत दृश्य, कारखाने और खेती बाड़ी की उन्नति, वैज्ञानिक आविष्कारों के चमत्कार आदि कितने ही शिक्षाप्रद दृश्यों से हम खूब फ़ायदा उठाते हैं।

इतने होने पर भी सिनेमा से होनेवाली हानियाँ कम नहीं हैं। पहली बात है धन का अपव्यय। हर कुटुंब के बजट में सिनेमा खर्च अनिवार्य अंश सा हो गया है। ऐसे बहुत से हैं जो एक ही फ़िल्म को कई बार देखने पर भी तृप्त नहीं होते। भले ही भोजन केलिए काफ़ी पैसा न हो, फिर भी सिनेमा टिकट खरीदने केलिए किसी न किसी प्रकार धन तो इट्ठा कर लेते हैं। इस प्रकार व्यर्थ का खर्च होता है। दूसरी बात है स्वास्थ्य का बिगड़ जाना। बंद हाल मे घंटों लगातार बैठे रहने और चलती बिजली की रोशनी को देखते रहने से तन्दुरुस्ती खराब हो जाती है आँख की दृष्टि कमज़ोर हो जाती है। फ़ेफड़े संबंधी रोग से भी कई लोग पीड़ित हो जाते हैं।

अनुकरण करना मनुष्य का स्वभाव है। इसलिए जब कभी चोरी, धोखा, डाका आदि अपराधों के प्रदर्शन होते हैं, इन का प्रभाव दर्शकों पर अवश्य पड़ता है। कई निकम्मे नवयुवकों की प्रवृत्ति इन दोषों की ओर मुड़ती है। वे बलात्के इन बुरी बातों में लग जाते हैं।

सबसे भयंकर हानि है नैतिक पतन। काम-वासना को उत्तेजित करनेवाले दृश्य, अर्ध नग्न अभिनेत्रियों के द्वारा नृत्य, अश्लील वार्तालाप आदि निम्नतम स्तर के प्रदर्शन का हमारे नवयुवकों पर बुरा असर होता है। कोई युवक फलानी सिनेमा-अभिनेत्री का नाम रटना फिरता है या किसी तारिका के पीछे पागल हो जाता है। अभिनेत्री की भद्दी पोशाक की देखा-देखा करना हमारी नवयुवतियाँ पसंद करती हैं। इस प्रकार सिनेमा चरित्र पतन और नैतिक पतन का मुख्य कारण बन गया है।

अब प्रश्न उठता है कि हम क्या करें। सिनेमा एकदम बंद किये जायें या लोगों में सिनेमा न देखने का आंदोलन किया जाय - यह असंभव है। हां, हम इतना तो कर सकते हैं। सिनेमा द्वारा फैलनेवाले अनाचार को रोकने का भर सक प्रयत्न करें। यद्यपि सेंसार बोर्ड इस ओर अधिक ध्यान देता है फिर भी अवांछनीय फ़िल्मों की उत्पत्ति की कमी नहीं। फ़िल्म कंपनियों से हमारी विनती है कि वे अपनी आमदनी की ओर ध्यान देते हुए लोक कल्याण का भी ज़रा ख्याल रखें।

On the Sign of the Perpendicular

by

K. RAJAGOPAL NAIDU, M.A., L.T., DIP. ECON.,
Professor of Mathematics.

'At the very threshold of analytical geometry, there is a scandalous dispute about the orientation of a straight line, and the sign to be attached to the perpendicular to it from a point not on the line' *

There are 4 different ways in which this dispute is sought to be resolved.

In this article, let us examine, each of these ways in turn :

I Convention. *To find the equation to a st. line in terms of the ⊥ from the origin upon it, and the angle which this ⊥ makes with the axis of x, the axes being supposed rectangular.*

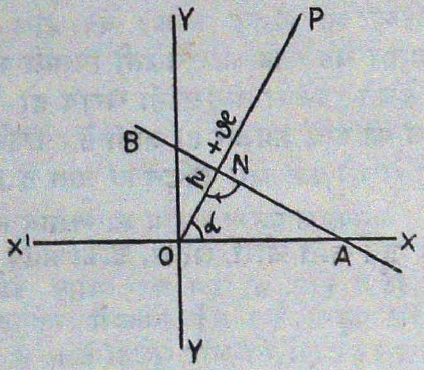

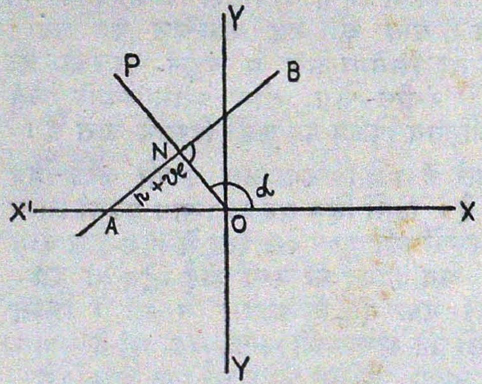

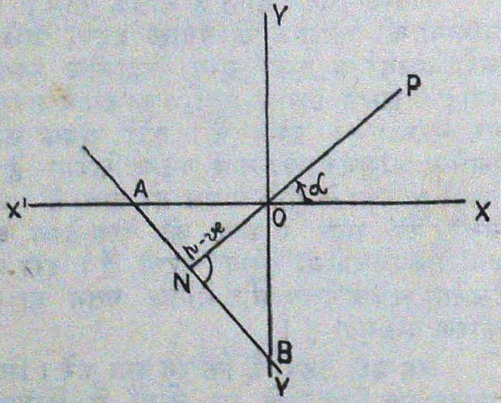

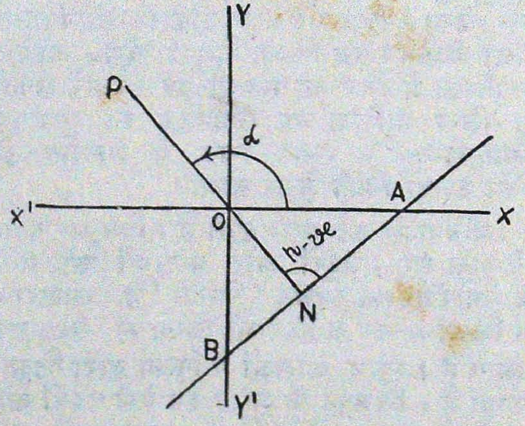

Let ON be the ⊥ from the orgin on the st. line AB.

Let P be any point, on ON (or NO produced) above the x axis. Then let the angle XOP = α, and let ON $= p$, p being $+ve$ in the 1st 2 quadrants, and negative in the third and the fourth.

Then, if OA, OB be the intercepts on the axes,

* Vide :—A Note on the sign of the perpendicular Vol. XIII Mathematics Student Sept. '45 No. 3.

$OA = p \sec \alpha$,

$OB = p \operatorname{cosec} \alpha$, in sign and magnitude in all the figures.

$\therefore$ The equation to the line is

$$\frac{x}{p \sec \alpha} + \frac{y}{p \operatorname{cosec} \alpha} = 1$$

i.e. $x \cos \alpha + y \sin \alpha = p$.

This equation holds good, provided that α is measured only from 0 to π in the +ve direction, and provided that the $\perp$ from the origin is considered +*ve* in the first and the second quadrant, but negative in the 3rd and are 4th quadrants: With these conventions, the intercepts have their proper signs.

To reduce the equation $Ax+By+C=0$ to the normal form.

We may without loss of generality take B to be +*ve* in this equation. If it were not, we have only to change signs all through.

Let $x \cos \alpha + y \sin \alpha - p = 0$ be the required normal form.

Identifying this with $Ax+By+C=0$, we have $-\frac{p}{C} = \frac{\cos \alpha}{A} = \frac{\sin \alpha}{B} = K$, say.

$$\therefore \cos \alpha = AK$$

$$\sin \alpha = BK$$

$$\therefore \cos^2 \alpha + \sin^2 \alpha = K^2 (A^2+B^2)$$

$$\therefore K^2 (A^2+B^2) = 1$$

$$K^2 = \frac{1}{A^2+B^2}$$

$$\therefore K = \pm \frac{1}{\sqrt{A^2+B^2}}$$

$$\therefore -\frac{p}{C} = \frac{\cos \alpha}{A} = \frac{\sin \alpha}{B} = \pm \frac{1}{\sqrt{A^2+{}^3B}}$$

Now $\sin \alpha = B \times \frac{1}{\pm \sqrt{A^2+B^2}}$

But $\sin \alpha$ must be +ve, for α is either acute or obtuse, according to our convention; Also we have taken B to be +ve.

$\therefore$ We must take the +ve sign for the radical.

$$\therefore \cos \alpha = \frac{A}{\sqrt{A^2+B^2}};$$

$$\sin \alpha = \frac{B}{\sqrt{A^2+B^2}}; \quad p = \frac{-C}{\sqrt{A^2+B^2}}$$

$\therefore$ The normal form is

$$\frac{A}{\sqrt{A^2+B^2}} x + \frac{B}{\sqrt{A^2+B^2}} y - \frac{-C}{\sqrt{A^2+B^2}} = 0.$$

We get $p = \frac{-C}{\sqrt{A^2+B^2}}$

i.e., Length of the perpendicular from the origin on the line $Ax + By + C = 0$ is $\frac{-C}{\sqrt{A^2+B^2}}$ in *sign and magnitude*, provided B is written +ve.

Ex: The normal form of $3x - 4y + 7 = 0$

Write the equation with B +ve

$$-3x + 4y - 7 = 0$$

Divide by $\sqrt{(-3)^2+4^2} = 5$

The normal form is $-\frac{3}{5}x + \frac{4}{5}y - \frac{7}{5} = 0$

$$\text{i.e., } -\frac{3}{5}x + \frac{4}{5}y = \frac{7}{5}$$

The length of the $\perp$ from the orgin on the line is $\frac{7}{5}$ in sign and magnitude.

Cor. The length of the $\perp$ from (x_1, y_1) on $Ax+By+C=0$ is $-\frac{Ax_1+By_1+C}{\sqrt{A^2+B^2}}$, where the equation is first written with B +ve

Convention II. In the derivation of the equation $x \cos \alpha + y \sin \alpha = p$, an altenative convention is also used.

We may keep p always +ve and allow α to range from 0 to 2 π.

Reduce the equation $Ax+By+C=0$ to the normal form:

Identifying $Ax+By+C=0$ with $x \cos \alpha + y \sin \alpha - p = 0$, we have

$$-\frac{p}{C} = \frac{\cos \alpha}{A} = \frac{\sin \alpha}{B} = \frac{\sqrt{(\cos^2\alpha + \sin^2\alpha)}}{\sqrt{(A^2+B^2)}}$$

$$= \frac{1}{\sqrt{A^2+B^2}}$$

$$\cos \alpha = \frac{A}{\sqrt{A^2+B^2}}, \quad \sin \alpha = \frac{B}{\sqrt{A^2+B^2}}$$

and $p = \frac{-C}{\sqrt{(A^2+B^2)}}$

Hence the given equation in the normal form is

$$\frac{A}{\sqrt{A^2+B^2}} x + \frac{B}{\sqrt{A^2+B^2}} y = \frac{-C}{\sqrt{(A^2+B^2)}}$$

where $p=\dfrac{-C}{\sqrt{(A^2+B^2)}}$

Since p is always +ve, before proceeding to find the normal form, the given equation should be written so that the constant term in it is negative in order that $\dfrac{-C}{\sqrt{A^2+B^2}}$ may be a positive quantity

The normal form of $3x-4y+7=0$

Write the equation with C negative

$-3x+4y-7=0$

$\therefore$ Normal form is $-\dfrac{3}{5}x+\dfrac{4y}{5}=\dfrac{7}{5}$

Cor. The length of the $\perp$ from (x_1, y_1) on $Ax+By+C=0$.

$-\dfrac{Ax_1+By_1+C}{\sqrt{A^2+B^2}}$, where the equation $Ax+By+C=0$ is first written so that C is negative.

Convention III. If we take the line $Ax+By+C=0$, we have to fix upon a standard form for it. There are six ways open to us according as A, B or C is made positive or negative. Let us take the standard form with A+*ve*. This convention immediately fixes up the positive side of the line if we bring in another natural principle that a point is on the positive side if its co-ordinates substituted in the standard form gives a positive value.

According to this convention, it is shown that the bisector of the acute angle between the lines $Ax+By+C=0$ and $A'x+B'y+C'=0$ is $\dfrac{Ax+By+C}{\sqrt{A^2+B^2}}=\pm\dfrac{A'x+B'y+C'}{\sqrt{A'^2+B'^2}}$, the upper or lower sign being taken according as $AA'+BB'$ is negative or positive.*

Convention IV. According to Salmon's conic sections, if we were only concerned with one perpendicular, we should only look to its absolute magnitude and it would be unnecessary to prefix a sign.

Prof. Neville thinks that attaching a definite sign to the perpendicular is misapplied labour.

According to this convention, the length of the perpendicular from (x_1, y_1) on $Ax+By+C=0$ is $\left|\dfrac{Ax_1+By_1+C}{\sqrt{A^2+B^2}}\right|$.

"The moving power of mathematical invention is not reasoning but imagination".

—*A. De Morgan.*

"As long as Algebra and Geometry proceeded along separate paths, their advance was slow and their applications limited. But when these sciences joined company, they drew from each other fresh vitality and thenceforward marched on at a rapid pace toward perfection".

—*Joseph Louis Lagrange.*

* Vide Math. Student, Vol. XIII, Sept. '45, No. 3. Article by A. A. Krishnaswamy Iyengar.

VISIBLE SPECTRA

by

A. V. S.

"My heart leaps up when I behold a rainbow in the sky!"—Wordsworth.

Dispersion and Spectrum. In 1666, Sir Isaac Newton discovered that white light is composite, consisting of the seven colours of the rainbow. He admitted a narrow beam of sunlight into his darkened room through a hole in the shutter of a window and interposed in the path of the beam a glass prism with its refracting edge horizontal and turned downwards. On the opposite wall of the room a coloured band of light consisting of the seven colours of the rainbow (violet, indigo, blue, green, yellow, orange and red) was found.

Newton's Expt.

A similar experiment can be performed in the laboratory by allowing white light from a powerful source to fall on a slit and arranging a glass prism in the path of the beam derived from the slit, such that the refracting edge of the slit is parallel to the length of the slit. If the emergent light be allowed to fall on a screen, a coloured band consisting of all the above seven colours can be obtained on the screen. It will be seen that the violet is the most deviated and the red the least deviated, the intermediate colours suffering intermediate deviations gradually decreasing from violet to red. It follows that the violet colour has the highest refractive index, the red colour the least, the refractive indices of the intermediate colours gradually decreasing from violet to red. The violet colour is said to have the highest refrangibility, the red colour the least, the refrangibilities of the intermediate colours gradually increasing from red to violet. It is not to be understood that the different colours are distinctly separated: in fact, the change over from one colour to another is a gradual and imperceptible process. The phenomenon of splitting up of white light or any composite light into its several constituent colours is known as *Dispersion*. The coloured band of light obtained by the dispersion of white light or any composite light is called a *Spectrum*. [Newton christened this band 'spectrum'.]

The Spectrum.

Newton showed that the different colours of the spectrum are elementary in nature; i.e., they are incapable of being split up further. He also showed by suitable experiments that white light can be produced by recombining the constituent colours.

Pure spectrum. If it were possible to isolate a single ray of white light and allow it to be dispersed by a prism, a spectrum in which the different constituent colours are distinctly separated would be got. In practice, however narrow a pencil might be, it will contain a large number of rays. So, in the spectrum of one ray, the spectral colours of the other rays will be superimposed, and there will be considerable overlapping of the colours except at the edges of the spectrum. Such a spectrum is said to be impure. The spectrum got by Newton in his original experiment described above was an impure spectrum. A spectrum in which the different constituent colours are distinctly separated without any overlapping is called a *pure spectrum*.

Conditions for pure spectrum. In order to obtain a pure spectrum, the following conditions have to be satisfied.

(i) The incident pencil should be derived from a narrow rectangular slit placed parallel to the edge of the prism. (ii) The prism

should be placed in the position of minimum peviation for the yellow rays. (iii) The incident pencil should be rendered parallel by arranging a convex lens in the path of the incident pencil so as to make the slit occupy the focal plane of the lens. (iv) The emergent pencil should be brought to a focus on a screen placed at the focal plane of another convex lens arranged in the path of the emergent beam. The arrangement is shown in the figure. The spectrum obtained is real

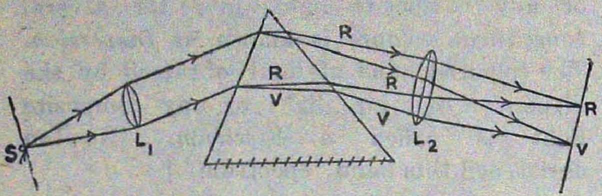

and pure, though diminished. If the screen be removed and an eye-piece arranged in front of the spectrum, such that the spectrum occupies the focal plane of the eye-piece, an eye placed close to the eye-piece can see a pure, virtual and magnified spectrum.

A Spectrometer. A spectrometer is an optical instrument designed to satisfy all the above conditions. The three essential parts of a spectrometer are the collimator, the prism table and the telescope. The collimator consists of the slit and lens in the figure. It is fixed. The prism table is movable and the prism is placed over it. The telescope also is movable and it consists of the lens and the eye-piece to view the spectrum. The instrument can be adjusted to obtain a pure, virtual and magnified spectrum.

Types of Spectra.

Spectra obtained from different sources can broadly be divided into two types, namely, Emission spectra and Absorption spectra.

1. **Emission spectra.** When a body is heated to incandescence, the spectrum given out by the body is known as Emission spectrum. Emission spectra may further be subdivided into 3 distinct groups, viz., (*a*) Continuous spectrum (*b*) Line spectrum or Bright line spectrum and (*c*) Band spectrum or Fluted spectrum.

(*a*) **Continous spectrum.** If the slit of the prism spectrometer be illuminated with arc light, electric light or lime light, the spectrum is found to consist of unbroken luminous bands showing all the colours from violet to red within the range of 4000 A.U. to 7500 A.U. Such a spectrum is called a continuous spectrum. It has maximum intensity in one region. If the temperature be raised, the region of maximum intensity shifts towards the lower wavelength region of the spectrum.

(*b*) **Line spectrum.** If the slit of a spectrometer be illuminated with the incandescent vapours of elements, say, a mercury vapour lamp or sodium lamp or flame, the spectrum consists of a number of well defined bright lines separated by dark spaces between them. The lines have the colour of the region in which they occur, showing that they have definite wavelengths characteristic of the source of light. These lines are called line spectra or bright line spectra. For example, incandescent sodium vapour shows two characteristic lines in the yellow region of the spectrum (D_1 and D_2 lines) of wavelengths 5890 and 5896 A. U's. Similarly different elements give spectral lines in different regions. Line spectra are emitted by elements in their atomic state and these spectra are also known as atomic spectra.

(c) **Band spectrum.** If the spectrometer slit be illuminated with incandescent compressed vapours or incandescent compounds of cyanogen, the spectrum consists of a number of broad luminous and discontinuous bands. They are sharply defined at one edge and gradually fade off towards the other. If the spectrum be examined carefully with a high resolving power spectroscope, it will be seen, that each band consists of a large number of bright spectral lines, well defined and closely packed at the longer wavelength side and more widely spaced or thinly packed at the shorter wavelength side. Such spectra are called band spectra or fluted spectra. *Note.* Certain elements, like nitrogen and mercury give both line and band spectra

under different conditions of excitement. Band spectra are emitted by substances in their molecular state and are known also as molecular spectra.

2. **Absorption spectra.** Every transparent medium through which light is transmitted generally absorb a portion of the light, the fraction of light absorbed depending upon the nature of the medium. This is general absorption and affects all the constituents alike. But certain substances absorb only lights of some particular wavelength and transmit the rest. This is called selective absorption. The spectrum of light that has suffered selective absorption will be devoid of the colours absorbed. Such a spectrum is called an absorption spectrum. An absorption spectrum may be (a) a dark line spectrum or (b) a darkband spectrum.

(*a*) **Dark line spectrum.** If in the path of the white light (arc-light, say,) illuminating the slit of a spectrometer some cooler vapour (say, a colourless bunsen flame coloured golden yellow with sodium chloride solution) be interposed, the continuous spectrum of the arc light is found to be crossed by two dark-lines in the yellow region of the spectrum. The two dark-lines are formed exactly in the same position as the D lines of sodium light. Evidently what would have been two bright lines with the sodium flame alone, are converted into comparatively dark lines in the bright background continuous spectrum of the arc light. Instead of sodium flame, incandescent vapours of different elements be used, the dark-lines will be formed in different places corresponding to the characteristic bright lines of these elements. Such spectra consisting of dark lines crossing continuous spectra arc termed dark line spectra.

Explanation of dark-line spectra. According to Kirchoff an incandescent gas or vapour which emits waves of particular wavelength will absorb at a lower temperature waves of the same wavelength from a composite light emanating from a source of higher temperature and emit only its own waves of feeble intensity in the place of the light absorbed. Hence the line spectra of these weaker waves appear dark in the brighter background. This is known as the principle of reversal.

(*b*) **Dark band spectrum.** If the white light from the arc be allowed to pass through ruby glass, the spectrum of the transmitted light will consist of only the red portion, the remaining portion consisting of dark bands. A solution of potassium dichromate will transmit only red and orange light, the remaining portion of the spectrum being dark. A solution of potassium permanganate absorbs the middle region of the spectrum and the spectrum consists of five dark lines in the green. Thus in the spectrum of white light passing through media capable of selective absorption darkbands or absorption bands are found and these are called darkband spectra.

3. **Solar spectrum.** If the slit of an adjusted spectrometer be illuminated with sun light, a continuous spectrum consisting of all the seven colours of the rainbow is seen. But this continuous spectrum is crossed by a series of dark lines. Wollaston first discovered these lines: but the credit of a systematic study of these lines goes to a Bavarian scientist named Fraunhofer and these dark lines are called **Fraunhofer lines.** Fraunhofer counted as many as 700 lines in the solar spectrum. He named the most prominent of these lines by the letters of the alphabet as follows.

A, B and C in the red region—D_1 and D_2 in the yellow region—E, b_1, b_2 and b_4 in the green and F, G′ and G in the blue part, and H and K in the extreme violet.

Explanation of Fraunhofer lines. The Fraunhofer lines are explained on the principle of reversal found out by Kirchoff. The white hot body of the sun called the photosphere is at a very high temperature. It is surrounded by an envelope of comparatively cooler gass emitted by the photosphere itself. This cooler envelope is known as the chromosphere. The white light from the photosphere while passing through the cooler

envelope of chromosphere is deprived of certain of its waves whose lengths are exactly equal to those emitted by the vapours of the elements in the chromosphere. So dark lines are formed on the continuous spectrum. The position of many of the Fraunhofer lines coincide with the spectral lines of some terrestrial elements. This proves that many of the earthly elements are present in the sun too, thus suggesting that once upon a time, all the members of the solor system belonged to one parent body. [The reversal of the Fraunhofer lines observed during a total eclipse of the sun proves that the dark lines are not really completely dark, but appear dark in the bright background.]

Identification of a Simple Salt

By: G. V. & K. S. V. Das.

Tests	Observation	Inference	Confirmatory tests
1. Appearance of the given substance.	[Note the following— (*a*) Colour (*b*) crystalline or amorphous powder (*c*) dry or moist (*d*) smell.]		
Dry Tests:			
2. Action of heat on the given substance. (Heat the substance until there is no further change).	[Note— (*a*) melting or sublimation (*b*) gases evolved (smell and colour) (*c*) colour of the residue when hot and when cold.]		
	(*a*) Sometimes zinc, copper, lead, mercury, tin and bismuth salts can be known by the change in colour of the residue.		
	(*b*) Charred residue with smell of burnt sugar	Tartrate	
	(*c*) Gases evolved :		
	(i) Oxygen—burning splinter	Nitrate	
	(ii) Carbon dioxide—lime water test	Carbonate or oxalate	
	(iii) Carbon monoxide—pale blue flame	Oxalate	
	(iv) Ammonia—smell and litmus test	Ammonium compounds	
	(v) Nitric acid vapour—starch iodide test	Nitrate	
	(*d*) Sublimate of sulphur	Thiosulphate	
3. Flame colour (Sub. + conc. HCl.) on Pt. wire in oxidising flame.)	Lilac (Red through blue glass)	Potassium	
	Yellow (No colour through blue glass)	Sodium	
	Apple green	Barium	
	Crimson	Strontium	
	Brick red	Calcium	
	Bluish green	Copper or borate	
4. Charcoal test (Sub + sod. carbonate) in a charcoal cavity heated in a reducing flame.	(*a*) Brilliant white metallic particles	Silver	
	(*b*) White brittle globules, white incrustation	Antimony	
	(*c*) Pinkish white globules, yellowish incrustation	Bismuth	
	(*d*) Greyish white globules, orange red when hot, yellow when cold incrustation	Lead	
	(*e*) Red metal	Copper	

Tests	Observation	Inference	Confirmatory tests
	(*f*) White particles	Tin	
	(*g*) No metal—yellow when hot, white when cold incrustation	Zinc	
	Note : In case of white residue heat with cobalt nitrate] green mass Blue ,, Pink ,,	 Zinc Aluminium Magnesium	
Wet Tests : 5. Action of dilute hydrochloric acid on the given substance. (If there is no action in the cold, warm the mixture)	[Note :— (*a*) Colour of the solution (*b*) Gases evolved (smell & colour)] (*a*) Coloured solution, indicates copper, Iron Chromium, Cobalt or Nickel salts.		
	(*b*) (i) Carbon dioxide—lime water test	Carbonate	No further confirmatory test.
	(ii) Hydrogen sulphide—lead acetate paper	Sulphide	(i) Sod. nitroprusside (ii) Acidified pot. permanganate (iii) ,, pot. dichromate (iv) Bromine water (v) Iodine water
	(iii) Sulphur dioxide—Dichromate paper	Sulphite	(i) Acidified Pot. permanganate (ii) ,, Pot. dichromate (iii) Barium chloride + dil HCl. (iv) Bromine water (v) Iodine solution
	(iv) Nitrogen peroxide—Brown coloured gas turning Starch iodide paper Blue	Nitrite	(i) Acidified pot. permanganate (ii) Ferrous sulphate + dil H_2SO_4 (iii) Pot. iodide + acetic acid + starch
	(v) Sulphur dioxide + Sulphur $\downarrow$	Thirosulphate	(i) Acidified pot. permanganate (ii) Agcl, AgBr, AgI (iii) Iodine (iv) Bromine water (v) $Ag NO_3$

6. Action of conc sulphuric acid on the given substance. (If there is no action in the cold, warm the mixture)	[Note the colour and smell of the fumes] (i) Intense white fumes in Cold—blue litmus turns red & dense white fumes with ammonia	Chloride	(i) MnO_2 + conc H_2SO_4 (ii) Ag NO_3 (+ HNO_3 + NH_4OH) (iii) Chromyl chloride test (iv) Hg_2 $(NO_3)_2$
	(ii) Colourless fumes—moist glass rod turns white	Fluoride	(i) Sod. carbonate extract + dil HCl + $CaCl_2$ (ii) Solid + Sand + conc. H_2SO_4 — moist glass rod turning white.
	(iii) Brown fumes in cold—starch iodide paper turns blue	Bromide	(i) MnO_2 + conc H_2SO_4 (ii) $AgNO_3$ (iii) Cholorine water + CS_2
	(iv) Violet fumes and dark solid	Iodide	(i) MnO_2 + conc H_2SO_4 (ii) $AgNO_3$ (iii) Chlorine water + CS_2 (iv) $FeCl_3$ (v) Hg Cl_2 (vi) Hg_2 $(NO_3)_2$ (vii) Cu SO_4 (viii) Pb $(NO_3)_2$
	(v) Smell of acetic acid	Acetate	(i) Ethyl acetate test (ii) Amyl Acetate test (iii) Basic ferric acetate
	(vi) Smell of nitric acid on warming (light brown fumes)	Nitrate	(i) Solid + Cu + conc H_2SO_4 (ii) Brown ring test
	(vii) Black residu, and carbon monoxide, carbon dioxide and sulphur dioxide	Tartrate	(i) Silver mirror test
	(viii) No charring——Co and Co_2—burns with a blue flame	Oxalate	(i) $CaCl_2$ + Acetic acid (ii) $FeSO_4$ (iii) Acidified pot. permanganate (hot solution)
7. Sub. + Alcohol + conc H_2SO_4.	Green edged flame (in the absence of Ba or Cu Salts.	Borate	
8. Sub. + conc HNO_3 + Am. molybdate-warm.	Yellow ppt.	Phosphate, Arsenate or Arsenite.	
9. Sub. + NaOH warm.	Ammonia—Smell and litmus	Ammonium salt.	

Wet Tests: *With the solution of the substance or Sodium Carbonate Extract for Acid radicals.*

Tests	Observation	Inference	Confirmatory tests
1. (*a*) Acidified with dil HNO_3 + $AgNO_3$	(i) White ppt. soluble in ammonia (ii) Pale yellow ppt. sparingly soluble in ammonia. (iii) Yellow ppt. insoluble in ammonia	Chloride Bromide Iodide	
(*b*) Solution + $AgNO_3$ without acid.	(i) Yellow ppt. soluble in ammonia (ii) Chocolate ppt. (iii) Red ppt.	Arsenite or phosphate Arsenate Chromate	(i) Magnesia mixture test (ii) $CuSO_4$ + NaOH (iii) Dil HCl + H_2S
2. (*a*) Solution + dil HCl + $BaCl_2$.	White ppt.	Sulphate	Charcoal Test
(*b*) Solution + $BaCl_2$.	(i) A white ppt. soluble in dil HCl (ii) ,, acetic acid (iii) A white ppt. in soluble in acetic acid (iv) ,, soluble in excess of acetic acid	Sulphite Phosphate, Arsenite, Arsenate or Borate Fluoride Oxalate	
3. Solution + dil HCl + $CaCl_2$	White ppt.	Fluoride or oxalate	
4. Solution + dil HCl + H_2S	Yellow ppt.	Arsenite or Arsenate	
5. Solution + dil HCl + $KMnO_4$.	Decolourised	Reducing agent	
6. Solution + dil H_2SO_4 + $FeSO_4$.	(i) Brown colour (ii) Yellow ppt. (iii) Brown ring with conc H_2SO_4	Nitrite Oxalate Nitrate	
7. Solution + neutral $FeCl_3$.	(i) Red colour (ii) Yellowish white ppt.	Acetate Phosphate	
8. Solution + acid	White gellatinous precipitate of silica	Silicate	

Elimination of Interfering Radicals :—Oxcilate or Tartrate—Heat till the substance decomposes; Fluoride or Arsenate, Silicate: Borate: Chromate—Heat repeatedly with conc HCl to dryness; Phosphate—Add neutral ferric acetate (with Ammonium Acetate) and heat.

Reactions of Metallic Radicals

I. GROUP METALS

	Lead Salts	Mercurous Salts	Silver Salts
1. Add HCl	White ppte. of $PbCl_2$ soluble in boiling water $Pb(NO_3)_2 + 2HCl = PbCl_2 \downarrow + 2HNO_3$	White ppte. of Hg_2Cl_2 $Hg_2(NO_3)_2 + 2HCl = Hg_2Cl_2 \downarrow + 2HNO_3$	White ppte. of AgCl $AgNO_3 + HCl = AgCl \downarrow + HNO_3$
1 (*a*) To a Portion of the ppte. add Ammonium Hydroxide.	White ppte. ($.PbCl_2 + 2NH_4OH = Pb(OH)_2 + 2NH_4Cl$	White ppte. turns black	White ppte. dissolves in NH_4OH
2. Add KI soln.	Yellow ppte. forms golden spangles. $Pb(NO_3)_2 + 2KI = PbI_2 + 2KNO_3$	Greenish yellow ppte. $Hg_2(NO_3)_2 + 2KI = Hg_2I_2 + 2KNO_3$ Soluble in excess—grey Hg.	Canary yellow ppte. $AgNO_3 + KI = AgI + KNO_3$
3. Add K_2CrO_4 solution.	Lemon yellow ppte. $Pb(NO_3)_2 + K_2CrO_4 = PbCrO_4 + 2K\ NO_3$	Red ppte.	Red ppte. $2AgNO_3 + K_2CrO_4 = Ag_2CrO_4 + 2KNO_3$
4. Add NaOH Solution.	White ppte. soluble in excess $Pb(NO_3)_2 + 2NaOH = Pb(OH)_2 + 2NaNO_3$; $Pb(OH)_2 + 2\ Na\ OH = Na_2PbO_2 + 2H_2O$	Black ppte. $Hg_2(NO_3)_2 + 2NaOH = Hg_2O + H_2O + 2NaNO_3$	Chocolate ppte. $2\ AgNO_3 + 2NaOH = Ag_2O + H_2O + 2NaNO_3$

REACTIONS OF GROUP II—METALS QUALITATIVE ANALYSIS

To the solution in water	(Pb) Salts	Hg (ic) Salts	Copper Salts	Bismuth Salts	Arsenic Salts	Antimony Salts	Stannous Salts	Stannic Salts
Add HCl & pass H_2S	Black ppte $Pb(NO_3)_2 + H_2S = PbS + 2HNO_3$ Insoluble	Black ppte. $HgCl_2 + H_2S = HgS + 2HCl$ Insoluble	Black ppte. $CuSO_4 + H_2S = CuS + H_2SO_4$ Insoluble	Brown ppte. $2Bi(NO_3)_3 + 3H_2S = Bi_2S_3 + 6HNO_3$ Insoluble	Golden yellow ppt. $2AsCl_3 + 3H_2S = As_2S_3 + 6HCl$ Soluble in the mixture	Orange ppte. $2SbCl_3 + 3H_2S = Sb_2S_3 + 6HCl$ Soluble in the mixture	Brown ppte. $SnCl_2 + H_2S = SnS + 2HCl$ Soluble in the mixture	Dull yellow ppte. $SnCl_4 + 2H_2S = SnS_2 + 4HCl$ Soluble in the mixture
Boil the respective pptes. with $NaOH + (NH_4)_2S$	Soluble in HNO_3	Insoluble in HNO_3	Soluble in HNO_3	Soluble in HNO_3				

Reactions of Mercurous & Mercuric Salts

	Mercurous	Mercuric
1. NaOH	Black ppte. Hg_2O	Yellow ppte. HgO
2. NH_4OH	Black ppte.	White ppte
3. $SnCl_2$	White ppte. turns grey	White ppte. turns grey
4. KI	Greenish ppte of Hg_2I_2 soluble in excess forming grey Hg	(Yellow) red ppte. of HgI_2 soluble in excess KI

Reactions of Copper Salts

1. NaOH excess-Boil	Greenish blue ppte becomes black
2. NH_4OH	Blue ppte. soluble in excess forming deep blue soln.
3. Na_3AsO_3	Green ppte: on boiling with NaOH gives brownish red Cu_2O
4. $K_4Fe(CN)_6$	Chocolate brown ppte. of $Cu_2 Fe(CN)_6$
5. KI	Grey ppte of Cu_2I_2 + Brown I_2 solution — deep blue with Starch

Reactions of Stannous & Stannic Salts

	Stannous	Stannic
1. NaOH	White ppte : Soluble in excess NaOH-$Sn(OH)_2 = Na_2SnO_2 + 2H_2O$	White ppte soluble in excess $Sn(OH)_4 + 2NaOH = Na_2SnO_3 + 3H_2O$
2. NH_4OH	White ppte	White ppte
3. Br_2 water, I_2 water, $KMNO_4$	Reduced : decolorised	Not decolorised
4. $HgCl_2$	White ppte: turns grey with excess $SnCl_2$; $SnCl_2 + 2HgCl_2 = Hg_2Cl_2 + SnCl_4$; $SnCl_2 + Hg_2Cl_2 = 2Hg + SnCl_4$	No ppte
5. $Hg_2(NO_3)_2$	White ppte turning grey $Hg_2(NO_3)_2 + SnCl_2 = Hg_2Cl_2 + Sn(NO_3)_2$ $Hg_2Cl_2 + SnCl_2 = 2Hg + SnCl_4$	White ppte $SnCl_4 + 2Hg_2(NO_3)_2 = Sn(NO_3)_4 + 2Hg_2Cl_2$

Reactions of Group III Metals—Al, Fe & Cr

	Al-Salts	Iron Salts	Chromium Salts
(Boil the soln. with HNO_3) Add NH_4Cl+NH_4OH	White ppte soluble in NaOH and Na_2O_2 Charcoal test —(Thenard's blue with cobalt nitrate) White ppte with sod. phosphate.	Brown ppte. insoluble in NaOH and Na_2O_2	Green ppte. soluble in Na_2O_2 soln. forming yellow Na_2CrO_4 soln.

98606

Distinction between Ferrous Salts & Ferric Salts

	Ferrous Salts	Ferric Salts
1. NaOH or NH_4OH	Green ppte $Fe(OH)_2$ turns brown with air	$Fe(OH)_3$—Brown ppte
2. KCNS or NH_4CNS	No colour	Blood red colour
3. $K_4Fe(CN)_6$	Light blue ppte	Deep blue ppte (prussian blue)
4. $K_3Fe(CN)_6$	(Turn Bull's) deep blue ppte	Brown colour
5. KI+Starch	—	Deep blue due to liberation of Iodine
6. Br_2 water or $KMnO_4$	Decolourised	—
7. $SnCl_2$ or Nascent hydrogen	—	Decolourise the ferric salt soln

JL
T45,), 211m, N51
N58-8-40 f4

Reactions of Group IV Metals—Zn, Mn, Co & Ni

—	Zn Salts	Mn Salt	Cobalt Salts	Nichel Salts
1. $NH_4Cl + NH_4OH + H_2S$	White ppte soluble in Acetic acid	Flesh coloured ppte soluble in Acetic acid.	1. Black precipitate soluble in conc. $HCl + KClO_3$ — The solution leaves blue or blue green residue on evaporation	1. Black precipitate soluble in conc HCl $+ KClO_3$—The solution leaves a yellow residue on evaporation
2. NaOH	White ppte soluble in excess	White ppte turns brown on exposure to air.		
3. NH_4OH	„	„		
4. —	White ppte with $K_4Fe(CN)_6$—insoluble in Acetic acid *Rinman's green Test*—To a zinc salt soln. add NaOH—Filter the ppte. Dissolve in 1 drop of HNO_3 Add cobalt nitrate soln —Dip a filter paper in the mixture & burn it—green coloured ash. Same colour on charcoal block with Cobalt Nitrate.	*Permanganic Acid Test*: Add NaOH to a Mn salt; Filter the ppte Dissolve the ppte in 1 drop HNO_3 add cobalt nitrate soln- Warm with a pinch of PbO_2—Soln. turns purple like that of $KMnO_4$.	2. Solution $+ NH_4Cl + NH_4OH + K_3Fe(CN)_6$—Red colour or reddish brown ppte in warming 3. Solution + Dimethy Glyoxime Red ppte 4. Violet ppt with sod. phosphate.	2. Pale green ppte green ppte with NaOH 3. Green ppte with sod phosphate.

Reactions of Group V—Metals Ca, Sr & Ba

—	Ca Salts	Sr Salts	Ba Salts
$NH_4Cl + NH_4OH + (NH_4)_2CO_3$	White ppte of $CaCO_3$ soluble in Acetic acid	White ppte of Sr CO_3 soluble in Acetic acid	White ppte of $BaCO_3$ soluble in Acetic acid.
Flame Colour	Brick red	Crimson red	Apple green
$CaSO_4$ soln.	—	ppte on boiling	White ppte (slight)
Am oxalate soln.	White ppte insoluble in Acetic acid	White ppte soluble in acetic acid	White ppte (soluble in Acetic acid)
$K_2Cr_2O_7$ soln.	—	—	Yellow ppte

Tests for magnesium salts:—

(1) NaOH	White ppte of $Mg(OH)_2$
(2) $NH_4Cl + NH_4OH$	No ppte
(3) $NH_4Cl + NH_4OH + (NH_4)_2CO_3$	No ppte
(4) Saturated Soln of $NaHCO_3$	White ppte on heating
(5) Charcoal test	Pink with cobalt nitrate

—	Potassium Salts	Ammonium Salts
1. Flame colour	Lilac (red through blue glass)	—
2. NaOH	—	Smell of Ammonia (Litmus)
3. Nessler's reagent ($HgCl_2 + KI + KOH$)	—	Brown precipitate
4. Sodium Cobalti nitirite Soln.	Yellow ppte	Yellow ppte
6. Saturated soln. of Tartaric acid	White ppte	White ppte

***Tests for Sodium salts*:**

(1) Absence of all other salts

(2) Flame colour—Golden yellow (Colourless through blue glass)

(3) Soln of Pot. Pyroantimonate—White ppte.

THE THALLOPHYTES

by

G. MADAN MOHAN RAO, M.A.,
Professor of Zoology.

The Thallophytes are a simple group of plants. Their plant body is not differentiated into stem, root or leaf. This undifferentiated mass of plant body is called *thallus.* They are cellular in structure composed of one to many cells. They reproduce by fragmentation or asexual or sexual methods. The thallophytes are divided into groups—(i) The *Algae* and (ii) *the Fungi.*

THE ALGAE

The algae are green plants containing the chloroplasts. They are autotrophic in nutrition (i.e.) they can manufacture their own food. They are aquatic plants found in fresh water ponds, Brackish water and in seas. Some of them are unicellular while others are of big size. Besides chloroplasts they may contain red, yellow or brown colouring matter. Based upon the colour they are divided into four groups: (i) Cyanophyceae or blue green algae —Eg: *Oscillatoria*; (ii) Chlorophyceae or Green algae: Eg: *Spirogyra,* (iii) Phaeophyceae or Brown algae: Eg: Fucus; (iv) Rhodophyceae or Red algae: Eg: Batrachospermum.

1. OSCILLATORIA

Structure: Oscillatoria is a blue-green alga. It is found commonly in shallow waters and ditches. The body is filamentous consisting of a row of cells. All cells are short and broad except the apical cell which is conical or caplike. The filaments are slimy to touch as they are covered by a coating of mucilage. The filaments form a tangled mass exhibiting to and fro movements the tips moving from side to side. This characteristic movement gets them the name Oscillatoria.

The cell is short and broad covered by a cell wall which encloses the protoplast. The nucleus is not found. The protoplast is differentiated into the outer coloured region called *chromatoplasm* and the inner colourless portion known as the *central body.* The filament is blue green due to the presence of a mixture of chlorophyll and phycocyanin (blue pigment.) The pigments are found dissolved in the cytoplasm. No organized chloroplasts are found. The central body contains chromatin granules. So it is often referred to as a primitive nucleus or an incipient nucleus.

Reproduction: Oscillatoria reproduces by vegetative method. When the filament has grown to a certain size it breaks up into smaller bits called *hormogonia.* Each hormogonium develops into a filament. The breaking up of filament takes place by the formation of empty cells or separation discs at intervals in the filament. Sexual reproduction is not found in Oscillatoria.

2. SPIROGYRA

Spirogyra is a green alga. It is found in fresh water ponds and streams. They float as a mass of tangled threads in water. The plant body is long, unbranched and filamentous with the cells joined end to end. The filaments are covered by mucilage and so are slimy to touch. Each cell of the filament is long and cylindrical. It contains a thin layer of cytoplasm lining the cellwall and surrounding a large central vacuole. The nucleus is in the centre suspended by cytoplasmic strands. Each cell contains one to eight chloroplasts placed in the cytoplasm. The chloroplast is a ribbon-like spiral band with a wavy margin. Placed in the chloroplast are many round bodies called *pyrenoids.* The pyrenoids are rich in protein and surrounded by starch grains.

Reproduction: (i) Vegetative reproduction This is possible when the filament accidentally breaks up into a number of short pieces. Each piece grows into an independent filament by the addition of new cells on the cut end by a process of mitosis.

There is no asexual reproduction in spirogyra.

(ii) Sexual reproduction: Sexual reproduction takes place by a process of conjugation. This is brought about by two methods: (*a*) Scalariform conjugation.
(*b*) Lateral conjugation.

Scalariform Conjugation: During this process of sexual reproduction two filaments come close and lie parallel to each other. The lateral walls of the cells bulge out and form small processes, which meet in the middle. The separating wall between the two processes is dissolved and thus a conjugation canal is formed. Meanwhile the contents of the cells round off and are known as gametes. The cell of Spirogyra with gamete is called *gametangium*. The gamete of one cell moves through the conjugation canal into the other cell by amoeboid movements and fuses with the gamete of the other cell. Thus a *Zygospore* is formed. The active gamete is regarded as the male gamete while the other which is passive and receptive is called the female gamete.

Lateral Conjugation: In some species of Spirogyra conjugation takes place between the adjacent cells of the same filament. During this process the lateral wall opposite the cross wall bulges out. The cross wall gets partially dissolved forming a conjugation canal. The contents of each cell get rounded and become gametes. The gamete of one cell moves and fuses with the gamete of the other cell resulting in the formation of zygospore.

Germination of Zygospore: The zygospore has a thick wall which protects it during adverse conditions. During favourable conditions the zygospore nucleus divides two times, the first being reduction division. As a result, four daughter nuclei are formed. Of these three degenerate and the remaining nucleus divides and brings about the formation of a filament.

FUNGI

The fungi are non-green plants. They have no chloroplasts. They are heterotrophic in nutrition. They live either saprophytically or parasitically. If they depend on dead organic material they are called saprophytic fungi. If they live in the living bodies of animals/and plants they are called parasitic fungi. This is a very important group of plants. Many of these are useful to man while some are harmful as they cause various diseases. The fungi are divided into the following groups:

(i) Phycomycetes — Eg. Mucor
(ii) Ascomycetes — Eg. Yeast
(iii) Basidiomycetes — Eg. Agaricus
(iv) Schizomycetes — Eg. Bacteria

1. MUCOR

Mucor is a *saprophytic* fungus. It is popularly known as 'Bread mould' as it develops profusely on moist bread. The plant body consists of a mass of white cotton like threads known as *mycelium*. The filaments of mycelium are called *hyphae*. The hyphae are branched. They are non-septate containing numerous nuclei and vacuoles in the granular cytoplasm. The cell wall is made up of chitin or fungus cellulose. Reserve food is found in the cytoplasm in the form of glycogen and oil globules.

The mycelium produces many branches which penetrate into the sustratum. These are called *rhizoids*. They produce an enzyme which helps in the digestion of food. The digested food is absorbed by rhizoids and distributed to the different parts of the plant body.

Mucor reproduces by two methods:

Asexual Reproduction: Takes place by the formation of spores. When the mycelium becomes older the individual hyphae become erect and grow straight up. The tips of the hyphae become swollen and form spherical sacs

called *sporangia*. They contain inside, the *spores*. The stalk of the sporangium is called sporangiophore. The sporangium has a sac inside, called columella, which is a vacuolar structure. When the sporangium is mature it turns dark coloured. The sporangium bursts liberating the spores which are carried away by wind. When the spore falls on a suitable substratum it germinates and forms a new mucor plant.

Sexual reproduction: Takes place by a process of conjugation. The adjacent hyphae of different mycelia produce club shaped lateral processes in opposite direction. These are called *progametangia.* Into this, the nuclei and cytoplasm pass and a separation wall appears separating the lower suspensor from the terminal gametangium. This contains numerous nuclei and so is called coenogamete. The two gametangia meet and the separating walls dissolve. The gamete of one fuses with the gamete of the other resulting in the formation of a *zygospore.*

The zygospore has a thick warty wall. After a period of rest it germinates. It produces a tube like structure called *promycelium.* The terminal part of the promycelium bears a sac called the sporangium which contains spores. By the rupture of the sporangium the spores are liberated and carried away by wind. When the spores fall on a suitable substratum they grow into new plants.

Sexual reproduction in mucor takes place between two different strains. The two strains have no morphological differences. They exhibit physiological difference only. So they are described as + and — strains. Two hyphae of the same strain cannot conjugate. Such species are called heterothallic.

The mycelium of mucor when placed in sugar solution divides into thin walled cells called *oidia cells.* These cells are capable of budding like the yeast. This condition of mucor is described as *Torula* condition.

2. YEAST

Yeast is a unicellular saprophytic fungus. It is found widely distributed on substrata containing sugar. The yeast cell is rounded or oval in shape. It contains cytoplasm covered by a delicate cell wall of chitin or fungus cellulose. In the middle of the cytoplasm is a nucleus. The nucleus is peculiar as it contains a vacuole called nuclear vacuole. The nucleus has the nuclear reticulum in the form of chromatin threads. Towards one side, the nucleus contains a nucleous. The cytoplasm contains reserve food in the form of glycogen and oil globules.

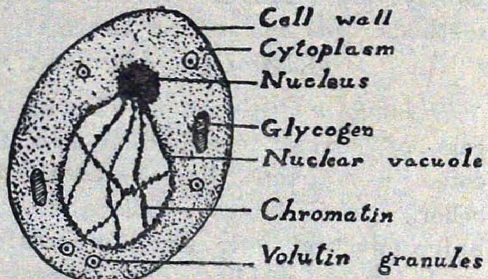

YEAST CELL

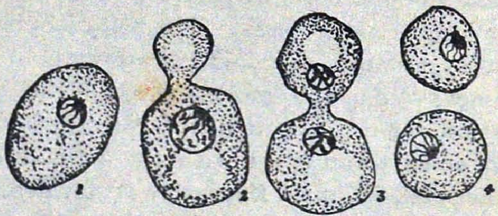

YEAST - Stages in budding

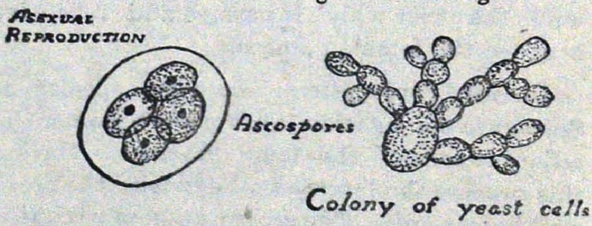

Yeast has no chlorophyll. It obtains the energy from the sugar solution. So it is a saprophytic fungus. In the absence of free oxygen it converts the sugar solution into alcohol. This is effected by the formation of an enzyme called *zymase*. During this process carbon dioxide and energy are evolved. This process is called alcoholic fermentation which can be represented by the following equation :

$$C_6H_{12}O_6 \text{ (Sugar)} + \text{zymase} \rightarrow 2C_2H_5OH \text{ (Alcohol)} + 2Co_2 \uparrow + 27 \text{ calories of energy.}$$

The fermentation of tody is brought about by yeast. As yeast contains vitamin B this finds use in medicine. Yeast plants are used in baking industry also.

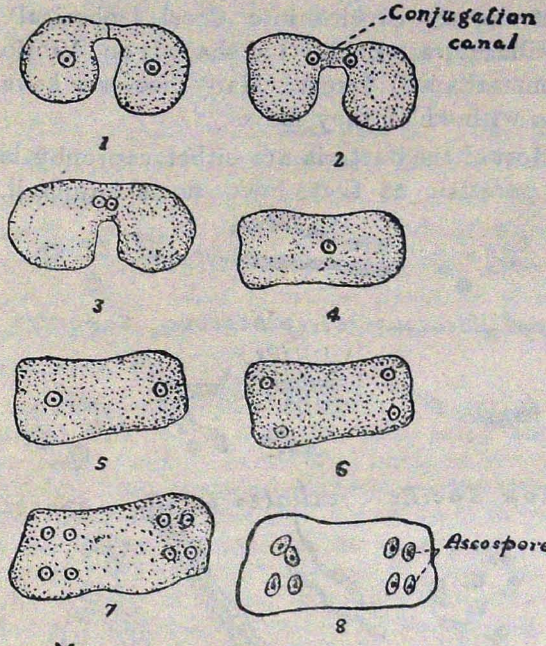

YEAST — CONJUGATION

Reproduction: Yeast reproduces by three methods:

(i) *Vegetative reproduction*: Takes place by a process of *budding*. The cell gives off a small process at one end. This is called bud. The nucleus divides into two. One daughter nucleus enters the bud. The bud may get itself constricted off and separate from the parent cell. Then it grows into a new plant. Often the budding is so rapid that chains of cells may be formed.

Asexual reproduction: Takes place during favourable conditions. The cell contents round off and divide into four bits called endospores. By the rupture of the parent cell wall the endospores are liberated into the subsratum where they grow into new yeast plants.

Sexual reproduction: Takes place by a process of conjugation. Two yeast cells come nearer and produce beak-like processes in opposite directions. The two processes meet and the separating walls dissolve foming a conjugation tube. The nuclei of the two cells move into the conjugation tube and fuse. As a result zygote is formed. The zygote nucleus during favourable conditions divides producing 8 daughter nuclei. Each daughter nucleus is surrounded by cytoplasm and is called *asospore*. When the zygote wall ruptures the ascospores are liberated. They grow into new yeast plants.

3. AGARICUS.

Agaricus is popularly known as 'mushroom'. It is a saprophytic fungus growing on damp rotten wood and in soil rich in humus.

The vegetative plant body of Agaricus is an underground mycelium. It is formed of numerous branched *septate* hyphae. The cells of hyphae contain cytoplasm rich in oil globules and two nuclei each. The part of the plant seen above the substratum is a complex reproductive structure called '*fructification*' or fruit body.

The fruit body consists of an umbrella shaped head called *pileus* placed on a stalk called *stipe*. The pileus and stipe are formed of interwoven hyphae looking like parenchymatous tissue in cross section. So this is called *pseudoparenchymatous tissue*. Encircling the stipe below the pileus is a ruptured

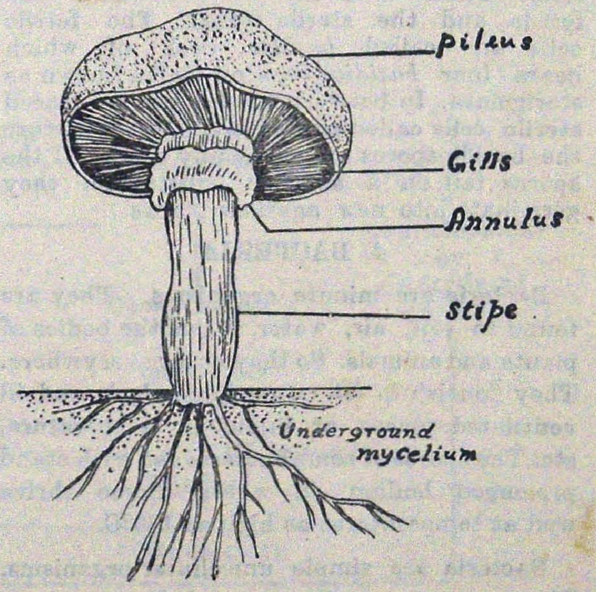

membrane called velum or annulus. This represents the remains of the membrane covering the young fructification which got torn during development. The pileus is covex above while on its lower side it consists of many radially arranged plates called gills or lamellae. When young the gills are flesh coloured but on maturity they turn brown. A section of the gill plate shows the following regions.

(i) The *trama* which is the middle portion of the gill formed of loosely arranged hyphae.

(ii) On either side of the trama are two to three layers of spherical cells forming the *subhymenial layer.*

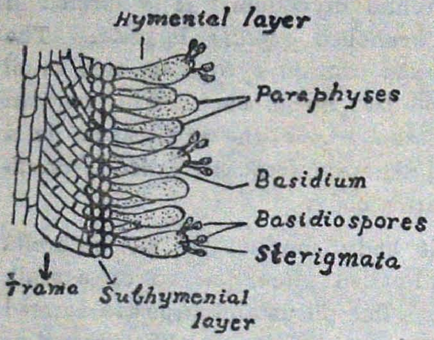

SECTION OF GILL - A PORTION MAGNIFIED

(iii) The outermost region is called *hymenial layer.* It consists of club shaped cells. These cells are of two kinds—the fertile and the sterile cells. The fertile cells are called *basidia* each of which bears four *basidiospores* on stalks known as sterigmata. In between the basidia are placed sterile cells called *paraphyses.* When mature the basidiospores are carried by wind. If the spores fall on a suitable substratum they germinate into new agaricus plants.

4. BACTERIA

Bacteria are minute organisms. They are found in soil, air, water, inside the bodies of plants and animals. So they occur everywhere. They flourish in all situations—dark and ill ventilated places, at liquid air temperature, etc. The spores of some bacteria can with stand prolonged boiling in water. Some thrive well at temperatures as high as 130°C.

Bacteria are simple unicellular organisms. They contain small masses of protoplasm surrounded by cell walls. They have no organised nuclei but chromatin granules are found in the cytoplasm. Plastids and chlorophyll are absent. According to the shape the bacteria are divided into Cocci (spherical), Spirilla (spiral), Bacilli (rod shaped) and Vibrio (commashaped) forms. Many bacteria have cilia with which they move.

Most of the bacteria are either saprophytic or parasitic as they have no chlorophyll.

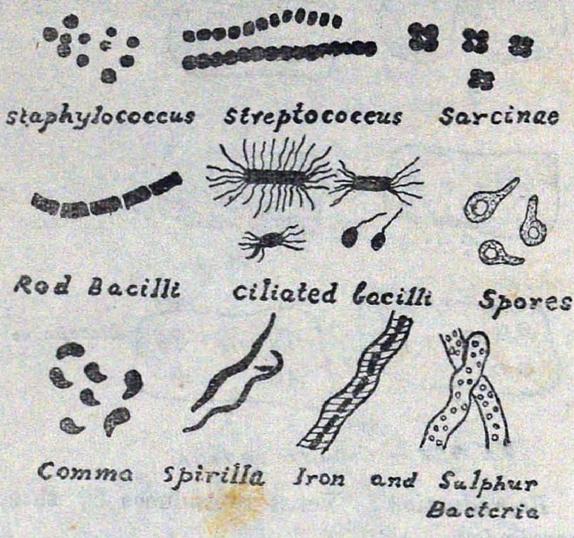

SHAPES OF BACTERIA

The saprophytic bacteria are found in the organic matter. The parasitic forms often secrete substances called toxins which are harmful to the host. The body of the host produces antitoxins which neutralise the toxins. Thus the disease is not produced. When the body is weak the host gets the disease.

The bacteria which require free oxygen for respiration are called aerobic bacteria. Some bacteria however can carry on respiration in the absence of free oxygen. These are called anaerobic forms.

Reproduction : When conditions are favourable bacteria reproduce by a simple process of fission. This is a very rapid method of multiplication. The cell divides every twenty minutes thus producing millions of bacteria in a day. That is the reason why the bacterial disease is produced all of a sudden.

During unfavourable conditions the bacteria get rounded and develop a thick protective cell wall. These are called *spores*. The spores are said to survive at extremes of temperature. When conditions turn favourable, the spore wall ruptures and the bacterium comes out leading an active life.

Bacteria are economic plants. They are both allies and enemies of man. Some of them, particularly pathogenic bacteria, cause diseases in man. One species of bacteria is responsible for one of the diseases as cholera, typhoid, plague, etc. The parasitic bacteria attack the plants and cause the conditions as cabbage-rot, cucumber-wilt, etc.

Many saprophytic bacteria are useful to man. The lactic acid bacteria bring about souring of milk. Acetic acid bacteria convert alcohol into vinegar. Butyric acid bacteria are used in converting butter into butyric acid. They are used in the manufacture of cheese. The saprophytic bacteria find use in the retting of fibres like Jute and Deccan hemp. Bacteria are used in tobacco curing as they bring about partial decomposition of leaves. Bacteria are employed in leather tanning also.

Soil bacteria enrich the nitrogen content o the soil thus helping the farmer. The nitrite bacteria convert ammonia into nitrites. The nitrites are oxidized into nitrates by the nitrate bacteria.

Another kind of bacteria called nitrogen fixing bacteria form root nodules in the leguminous plants. They are Bacillus radicicola. They convert the atmospheric nitrogen into nitrates. That is the reason why the soil becomes fertile by the rotation of crops.

Nitrogen cycle : The proteins of dead plants and animals are decomposed by the decay bacteria producing Ammonia. The Ammonia is converted into nitrites by the nitrite bacteria, which are further oxidized into nitrates by the nitrate bacteria. This nitrogen is suitable for absorption by green plants. Thus we find nitrogen of organic materials goes through a cycle called nitrogen cycle. The denitrifying bacteria on the other hand set free the nitrogen into the atmosphere. This nitrogen is fixed by nitrogen fixing bacteria and brought back to soil. The following scheme represents the nitrogen cycle.

NITROGEN CYCLE

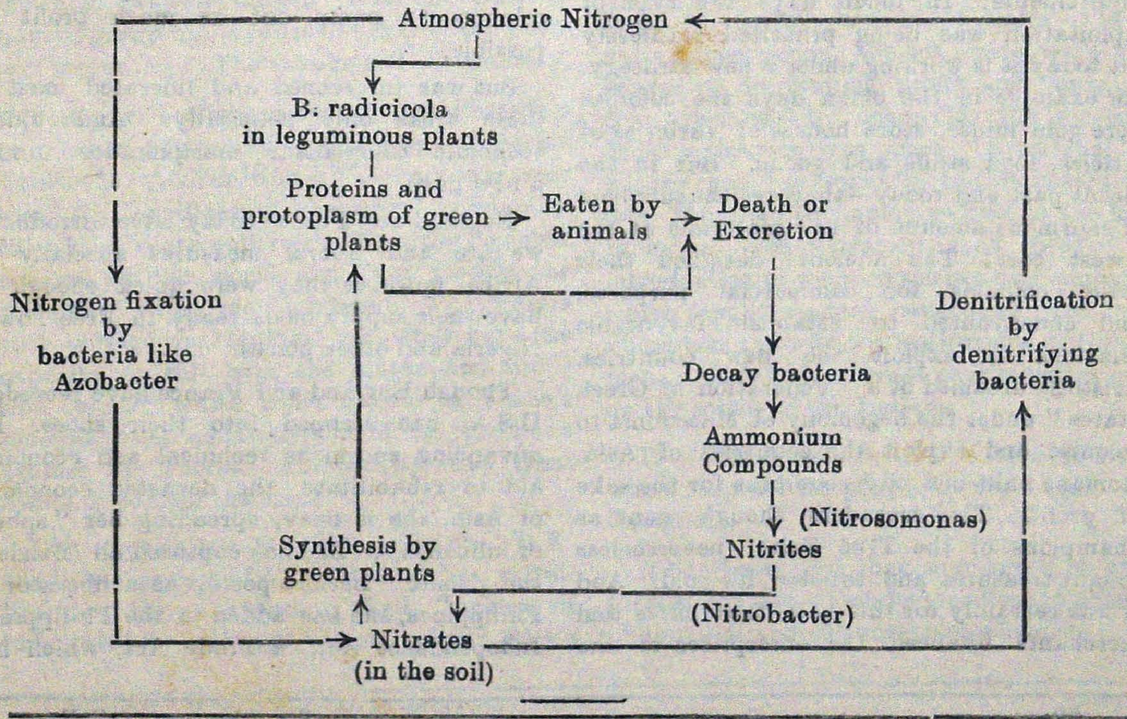

PATTERNS OF COLONIALISM

by

NEELA RADHAKRISHNAN, M.A.,
Professor of History.

If the history is to be interpreted correctly in the context of world events in the recent past, we realise that colonialism is nothing but a form of exploitation and a form of contact. These forms of conquests and contacts have created a number of patterns of colonialism.

Conquests or exploitation have resulted in economic and political or power colonialism and contact—in spiritual and cultural colonialism. However the dominant and basic form of colonialism has been the economic colonialism and all other patterns are the manifestations of these forms of exploitation or contact.

Economic Colonialism : Under this the economies of the colonies are changed to that of the colonial powers to suit the latter's requirements. In olden days the type of exploitation was being practised ruthlessly but today it is working under a new strategy. For example in the olden days the colonies were gold mines, store houses of varieties of articles, food stuffs and goods. But in the recent past and today—they are the suppliers of enormous amount of raw-materials at the lowest cost. The ancients designed their trade colonies for commercial purposes, and endeavoured to establish favourable relations to exploit the new countries. Aristotle dreamed of a "Federation of Greek States" under the hegemony of Macedonia to colonise and exploit the countries of Asia. Romans built new cities overseas for the sake of profit. The crusaders though went as champions of the True Faith, nevertheless sought treasures and thirsted for gold. And it was certainly for this gain that cities and merchants financed the enterprises of the crusades. The Spaniards controlled the New World for the sake of gold—In this way the utilitarian imperialism on economic colonialism has had a long history, punctuated by different strategies.

In the recent past for the sake of economic gains, whole of Asia and Africa were enslaved. Exploitation continued unperturbed till the Second World War. Six imperialists powers occupying 1/12th of habitable surface of the earth and having 1/5th of world's population, controlled the destinies of 2/3rd of world's population, inhabiting 3/4th of earth's surface! Britain, France, Netherlands, Belgium, Italy, had colonies in Africa and Asia and these areas provided raw materials to head the machines of imperial powers and markets for the finished goods. Large amount of capital was also invested in the colonies to pump out as much profit as possible.

But war intervened and liberated most of these areas only politically. And today economic colonialism masquerades under a new garb.

England and France today have introduced welfare and liberal measures specially in Africa, however they were quick enough to have their supply basis ready in Free Town, Nigeria and other places.

Though England and France have receeded, U.S.A. has stepped into their shoes. By advancing enormous technical and economic aid to rehabilitate the devasted economies of Asia, she is busy, spreading her "sphere of influence". She has captured all islands in the pacific. Besides posing as a liberator of Philippines, she has added to the Philippines, Independence Act, a Trade Act, which has

virtually transformed Philippines to an economic colony of U.S.A. In Africa U.S.A. has obtained the monopoly of Uranian deposits in the Belgian Congo, supposed to be the largest deposit in the world and established a close contact with Liberia through a number of commercial undertakings, while Russia is busy, forcing on her satellites her economic system.

Another manifestation of the same type of colonialism—i.e. Economic colonialism is Political and power colonialism. This indicates a sort of power, ownership or domination or desire to increase "the sphere of influence" that is, the idea which runs throughout is that of "power imperialism." There is a desire to control, primarily for economic and secondly for political gains.

But sometimes there is a wish to dominate for the sake of dominating; "The will to power" as Nietzsche would call it. No doubt it is archaic and primitive but it operates even today.

In case of an individual this power imperialism rises to a dizzy height, e.g. Alexander and Napoleon. There is a passion of ruling for the sake of ruling. But sometimes a human group has a collective desire for glory and power. e.g. The Greeks and the Romans.

Today we are witnessing the manifestation of such a pattern of colonialism in Africa where the 'African whites' claim power over the "African Black and browns." Generally the whites crave superiority over the coloured nations of the world and thus justify the concept of white man's burden. The whites still indulge in thinking that they have the capacity to rule over the blacks and suffer this delusion which characterised Arisrotle's thought, when he thought so of the Greeks as against the slaves. And finally the West wants to control the East.

The imperialists in U.S.A., France, U.K. and other groups of U.S.S.R. and her sattellites are busy extending their "sphere of influence" by means of various pacts. So we have the ANZUS, the SEATO, the BAGDAD PACT, the WARSAW Pact and so on.

THE ANZUS will help the Dutch to remain in the West Irian, the SEATO will help the British in Malaya the BAGDAD PACT will crush Egypt from claiming her legitimate interest and WARSAW PACT will enable Russia to quell a nationalist rising in Hungary.

Thus in the name of undefined aggression, U.S.A., other Western imperialists, and Russia and her satellites are combining into seemingly defensive alliances in order to crush genuine nationalist movements and restrict thus the sphere of influence of each other.

We have also another pattern of colonialism —i.e,, collective colonialism as described by col. Nasser, when he remarked about the aggression of U.K. and France.

The patterns of political colonialism manifests also into spreading of the institutions of the colonizing power. This has a great physchological effect on the minds of the natives. Though this pattern of institutional colonialism has bettered the lot of natives, it has established important types of colonies. For example, British control of India. In the native dependency, the colonizers were more interested in reaping profit and controlling the government by occupying the top-ports. Their existance was more "functional" in nature than "personal." In this case, therefore, they had to employ natives in the lower ranks of administration that needed the introduction of western science and education, which taught western concept of democracy, liberalism and western institutions of Government. This had a great psychological effect on the minds of the Indians.

To a great extent, it was this education which inspired the people to revolt against the foreigners.

It has been said that colonialism is also a form of contact which has resulted in patterns of spiritual and cultural colonialism.

Spiritual colonialism is the domination of religious nature. In fact this is one of the earliest patterns of colonialism. Religion was the spirit of the earlier colonizers. The Buddhists founded their monastries all over Asia and spread Buddhism there.

The adherents of Christianity and Islam did not want to monopolise the boon of salvation to themselves and decided to impart them by coersive and persiuasive methods. A vast propaganda began in Christian and Muslim World, and according to Mr. Bonn, "Men's bodies were destroyed in order to save their souls."

Spaniards controlled the New World to spread Christianity.

Missionaries today practice this form of colonialism in the wildnerness. Spiritual colonialism has however been derived in the 20th century in the form of mystical, national and racial domination. Various Isms flit over continents like electric sparks.

A form of contact produces yet another pattern of colonialism, i.e., cutlural colonialism. A superior brute force may wreck the independence of a people, but if their culture is of higher degree, their charm which they cannot withstand, their tenacity which they can not break, they ultimately submit to these cultural forces. Thus Chinese assimilated their Manchurian overlords. Greece became Rome's cultural tyrant. Indian culture assimilated all other cultures. Cultural colonialism stands for peace and India by her superior culture defends in warlike manner—that peace, and thus exercises what is called, cultural colonialism.

The Earliest Centres of Civilisations

by

S. SUBRAMANIAN, M.A.,
Lecturer in History.

Introduction :—The most important ancient civilisations of the world had their origin and growth in the river valleys. Three important conditions are necessary for settling down of man in any region. They are (1) a plentiful or at least a sufficient supply of food, (2) water and (3) building materials. These necessities of life were easily satisfied both in ancient Egypt and Mesopotomia. As regards Egypt there were the river Nile, lime stone quarries and sun baked bricks. Lands are rendered fertile by Nile mud after the annual overflowing of the river. In Mesopotomia there were the rivers Tigris and Euphrates, clay that became brick in the sun shine and trust worthy harvest year by year. It is said that the cultivation of wheat found its origin in this part of the world, for here alone has it been discovered growing wild. Moreover the rivers in the various centres of civilisation supplied water and their meadows were fertile. Grass lands were found for breeding the cattle which supplied labour for agricultural operations. The forest supplied building materials for houses. Hence the ancient civilisations had grown up in the river beds. Among them the civilisation of Egypt, Indus valley, Crete, Babylonia, Assyrian and Persian are more important for students of world history. We can not definitely say which of these civilisations preceded the other. But one thing is definite. That is they were all indegenous (Native) and grew up out of their own roots. The following is the outline of the some of the important civilisations.

(A)—The Egyptian Civilisation

Introduction : Egypt lies on both sides of the river Nile in north-eastern corner of Africa. On either side of the river Nile excepting the fertile valley there are the deserts. It includes the peninsula Sinai. The country is divided into two parts as Lower and Upper Egypt. Lower Egypt covers the Nile delta in northern Egypt and extends from the Mediterranean Sea to Cairo. The Upper Egypt is the narrow strip of the Nile River valley from Cairo to the southern part of Egypt. The Nile flows through the country like a back bone and weaves through its history like a thread. Egypt would be only a desert waste land if the river Nile and its yearly floods did not bring life and food. Hence Egypt is called " The gift of the Nile ". The surface of the region around the river Nile is flat and it is hardly 30 miles wide on both sides of the river. West of the Nile, the land rolls into the high, wind-swept rock and sand of the Libyan desert which is about 1,000 feet above the sea level. East of the Nile, the Arabian Desert stretches dry and hot, rising almost 7,000 feet above sea level in the mountains near the border of the Red Sea. The Suez canal connects the Mediterranean Sea with the Red Sea through the Sinai peninsula in northern Egypt. There are fertile green lands here and there in the desert. They are places, where the ground water, comes out to the surface of the earth and enables the growth of plants and trees. Those green lands or the oasis, are the only resting places for merchants on the caravan route in the hot sands of the deserts. Generally the climate in Egypt is hot and dry and it is made livable by a steady wind from the north. The sun shines brighter and clear and the desert sands reflect its rays with a hard brilliance. This climate has helped the Egyptians to preserve the remains of their ancient culture down to these centuries.

Story of Egypt: The present Egyptian Kingdom has grown out of the ancient country of Aegyptus. What we are going to see now,

is not the history of modern Egypt but its ancient history. Ancient Egypt existed long before its history was first written. There is plenty of evidence to trace the early culture of the Egyptians. The civilisation which dates back to about 3,400 B.C. is older than that of any other country and is younger than the Sumerian. Some aspects of this culture are considered to be superior to that of the Indus valley And Aegean. This is also known as the pre-dynastic culture. Ancient Egyptians were a "Hamitic" people who were a branch of the Caucasian or "White" race. The following is a brief account of this culture.

Religion: The Egyptians were God-fearing people. There were many gods. They lived in many small tribes which sometimes quarreled among themselves. Every tribe had its own badge represented by an animal. That particular animal became their God. For example the bulls, cats, crocodiles etc., attained divine character. The river Nile was also a God (Osiris) to them just as the rivers of India to the Hindus. The sun becames God "Ra." Ammon was the chief God and it was called Ammon Ra. The prosperity of the country was attributed to the blessings of Ammon Ra. They built many temples. Lands were donated to the temples. Therefore the priests exercised a good deal of influence over the kings and the people. Often the position of the kings was left to the mercy of the priests. They believed in life after death and thought that the soul of a dead person would someday return to inhabit the dead body. Therefore, the great tombs built by the early people were carefully furnished, with everything a living person might need. The same belief led the Egyptians to embalm their dead, so carefully that the bodies are still preserved as mummies.

The culture: The culture of Egypt and its people is almost sixthousand years old. It may well be traced from the Stone Age. The ancient Egyptians left records that show their way of life and what they knew of government, science and art. They built great monuments and temples which stand even to-day in majesty and splendour. The development of writing was one of the many achievements of Egyptians. Language and writing had grown along with the religious activities and was fostered by the priests. Hence it was called "Hiero-glyphics" or 'Sacred writing.' First it was pictographic. Later it became phonetic. They developed an alphabet of 24 signs. The intelligent Egyptians watched the movements of the sun, the moon and the other planets and stars and invented a calendar based on their observations. They divided the year into twelve months of thirty days each and treated the five days at the end as holiday. Really it was a remarkable achievement as it is said to be the first dated event in history. The year of that invention is 4241 B.C. They worked out a system of arithmetic and knew how to use the lever for lifting and the balance for weighing. On the walls of the tombs they painted the story of the Egyptians everyday life in colours that have continued for many thousands of years. It was the Egytians who invented paper, pen and ink. The word 'paper' has found its origin from the Egyptian "papyrus" which was made of 'reed-pulp'. The ink was a kind of paint. Learning and culture are so old in Egypt that the country has been called the "nursery of art and civilisation."

The pyramids and the splimx: The next important source of their early culture is the great pyramids which stand guard over the tombs of the early rulers or pharaohs of Egypt. They built many monuments which are noted for their greatness. They were considered to be the resting places of their dead. The pyramids were built of brick and stone. The terraced pyramid built for King Zozer of Egypt by Imhotep about 6,000 years ago is of historical importance to the modern people. Another pyramid which was constructed by Cheops (khafre ?) at Ghizeh is 481 feet high covering 13 acres, with a smooth outer surface and long passages and

chambers inside. Egyptians were interested in the art of sculpture also. It is evident from the Sphimx which stretches its lion-like body and the head of a man along the desert lands and looks silently towards the west as it has for more than four thousand years. It is 70 feet high and 160 feet long.

As regards the political organisations, the king was the head of the country. The common name for the Egyptian kings is "The pharaoh". He was next to God and ruled despotically. His actions could not be questioned by his subjects. The members of the royal family married only among themselves and this led to the weakening of the royal family. The right to property was through the female and not by male.

Agriculture was their main occupation and for that purpose canals were dug. They cultivated wheat and flax. They knew weaving and used linen also for their garments. The art of making pots and jars were known to them but the potter's wheel was not there. Such is the greatness of the civilisation of the ancient Egyptians.

(B)—Indus Valley Civilisation

Introduction: The culture which took place on the banks of the river Indus (Sindhu) is named as the Indus valley civilisation. The region which is watered and is made fertile by that river is called Sind (Province of Sind in Pakistan). This region is in north-west of India. Regarding the history of the civilisation in India, many historians thought that it began with the arrival of Aryans. But the excavations which were carried on in the Indus valley in 1921 by the efforts of Sir John Marshall, etc., reavealed that the history of the civilisation dates as far back to the era which witnessed the Egyptian, Assyrian and Babylonian. Two cities, Mohenjo-dara in the district of Larkhana in Sindh and Harappa in the district of Montgomery in the Punjab were found. The civilisation of these places was unique in character and belonged to the Chalcolithic Age. Historians differ among themseves in fixing the time of the occurrence of this civilisation. But Sir John Marshall fixed the date at 3,250—2,750 B.C. It might be older. We are not sure about the authorship of this civilisation. This civilsation is "non-Aryan, Pre-Aryan and superior to Indo-Aryan civilisation".

The Finds: The site which was found on the banks of the river was of one square mile in area. The city at Mohenjo-daro was well built on a sound plan. Streets were wide and straight. They were laid at right angles. The main street seems to have been thirty-three feet wide. The city was thickly populated. The houses were built out of burnt bricks. Dr. Dikshit was of opinion that the houses were unsurpassed in quality and strength. It is also probable that for raising the foundations they must have used sun backed bricks. The houses were divided into many spacious rooms, the general type being an open courtyard surrounded by rooms. The buildings generally had more than one story and pipes, etc. There were no windows in the outer walls of the houses, but only inside. There were on the walls neither any painting nor architectural features. There was an important great bath with verandahs and rooms. There was an elaborate water-supply system. There was also a swimming pool and a hot air bath. Many seals of animals with undiscovered writings also have been found. An image in yogic pose, a dancing figure in bronze and two wonderfull stattutes from Harappa are important. In Harappa there were lofty houses which had terraces. In the houses there were separate rooms for women and for guests. The excavations at Harappa have revealed some ruined citadels. In short, the first view of the ruins of Mohenjo-daro reminds one of a modern working town in Lancashire (Marshall).

Art and writing: The statuttes which were found in Harappa resemble the Greek art. The sculptural perfection of the image in yogic pose and of the dancing statutte in bronze was unrivalled. Domestic utencils

were plain. The writing or the script of the people was from right to left and occasionally it was from left to right. The language spoken by them was considered to be proto-Dravidian.

Religion : There is no trace of temples or the palaces. The worship of Mother-Goddess was most popular. There were many customary offerings to the God. They alao offered human sacrifices to her (professor. R. Sathianathier). There was the worship of God Pasupathi (Lord of Beasts). Linga worship also was in existence. To them the bull was more important than the cow.

Social life : The people lived a city life (urban). Ornaments of ear rings, anklets for women and necklaces, finger-rings and armlets for both sexes made of gold, silver, shell, copper and even terracotta were used by them. They consummed wheat, barley, flesh, milk and vegetables. Cotton spining, agriculture and trade were the main occupations. Axes, spears and slings were the weapons. Their main amusements were gambling, dancing to the accompaniment of drums, playing marbles and some kinds of pastime which was played with pieces on a board. Toys and toy carts made of clay were there for children. The social conditions indicate that the people of this area enjoyed a high degree of comfort and luxury. It is estimated that their social comforts were much in advance of what the people in Mesopotamia and Egypt enjoyed. But inspite of all these things we do not know anything about their political organisation.

Conclusion :—This civilisation may be compared with the other cultures of the world. As regards pottery, tools and weapons there were similarities. But there was not the influence of one on the other and they had their indegenous features. For example each civilisation had its own script; each region had its own designs and shapes for pottery. The Indus valley people used cotton, while the people of the Nile Valley used flax and linen. Marshall believed that this culture, though closely related to the other culture, is in some respects superior to that of Mesopotomia and Egypt. We do not know, how this wonderful civilisation perished. It might have been destroyed by the enemies or by the wild floods of the rivers.

Soviet Union of Socialist Republics

(The Public Finances and the Soviet Socialist Republics under Federation)

by

V. SHANMUGA SUNDARAM, B.A. (HONS.) (ECON.), M.A. (POL. SC.), M. LITT.,
Professor of Economics.

[This is the Third in the Series of articles on Soviet Economic Development. The first and second articles on National Economy, Structural Organisation, Soviet Federalism, and Social and Economic Power in U.S.S.R. and an Economic Development of the Union of Soviet Socialist Republics appeared in our previous numbers of the Bulletin, Vol. VII, No. 37 & 38-39. **—Editor.]**

There are three levels of financial management: (1) All-Union Budget, (2) Union Republican Budget and (3) Local Budget. Upto 1938, three accounts of Soviet finances were published (1) The *EDINY* (the unified State Budget, for SSR and all other units) (2) The SVONDY (the combined Budget) of all the local budgets and (3) STATE BUDGETS of each of the Union-Republics separately. Usually the Union-Republican budget conformed to the United Budget Scheme. But, there was an instance which proved that the componant units were not essentially subordinate in financial matters. In May 1939, the Supreme Soviet of the USSR, passed the RSFSR budget of Revenue and Expenditure, as a part of the Unified-budget, at 23·98 milliard roubles, but the Supreme Soviet of the RSFSR passed its financial bill, and the Final State Budget of Revenue and Expenditure of the RSFSR at 24·60 milliard roubles.[47]

From 1939, the term "Combined" budget was charged to "State Budget" indicating the growing Federal tradition. The two functions (1) Foreign Affairs and (2) Defence were given to the Union-Republics. This, in theory, placed the USSR in close resemblence to Switzerland. But the European writers, say, that this is only a shrewd more to get more membership in the UN. Their agreements hold good in regard to other powers. However, certain centralising tendencies, exist side by side in USSR through one party rule. Table 13 gives the figures correlating the separate items in the USSR budget system, for the years 1939, 1940 and 1941. In 1939, the All-Union, Republican and Local budgets recorded, 156 milliard, 117 million and 39 milliard roubles of revenue and the local budgets got a grant of 16 milliards from the Union. The figures for the sixteen Union Republican Governments are small compound to that of RSFSR, whose revenue in 1939 was 24 milliards while that of say Kirghiz SSR, with a revenue of 0·39 milliards, volume of the local budgets has increased faster than Republican budgets. In the case of Uzbek SSR., the Republican budget spent 0·69 milliard whereas the local budget expenditure was 0·92 milliards in 1941. The items of expenditure met from the UNION budget were grouped under four categories (i) Financing enterprises, (ii) Financing Social and Cultural Services, (iii) Defence and higher organs of USSR Administration and (iv) State Loan service. Items (i), (ii) and (iii) related to Republican budgets. The Local budgets spend on (i) Local Economy, like financing Local Industries, construction of Railway lines, municipal services, etc., (ii) Education, (Primary and Secondary Health Services, Pension and Physical Education and (iii) Local Government organs. In 1941 for instance in conformity with the function allotted to each level of Government, the All-Union budget spent 96% of all budgetary funds for Industry and Transport, and only 33% of national educational expenditure and under 10% for health services. The Local budgets on the other hand provided over 96% of all expenditure on municipal construction and housing, almost 55% on all education expenditures and almost 80% of all health service expenditure.[48] That showed the federal system of USSR. The table 14 indicates similar disbursements that have taken place in 1935. The Union budget financed the National Economy. The expenditure on the social and cultural measures was left to the local budgets. In this way, quite desirably,

47. THE BULLETIN OF FINANCIAL AND ECONOMIC LEGISLATION (Moscow, 1940).
48. ROVINSKY : op. cit. pp. 34–35.

the social and cultural expenditure has been decentralised, thus permitting a free adoption of expenditure to needs of various units, inhabited by the different nationalities of the Soviet Union. The totals show that it is the Local budget that overshadows the Republican budgets, which means that the funds are mainly spent on the social and cultural needs of the people rather than on mere Police or on law and order, which are the functions of the Republics. The table 15 gives the figures of expenditure classified into union, Republics and Local expenditures of various importance. The foregoing conclusions are reinforced by this table. Though different taxation and other resources were allotted to the States the bulk of the total State income accrued to the All-Union Government. The balance in the Republican and Local budgets was obtained by subsides and allocation of the All-Union Government. Usually a certain percentage of different types of income is pre-allocated to the Republican or Local budgets, so that they may be in a position to anticipate receipts and the plan their own policies.

In general the All-Union budget gets (i) Profit of major industries, (ii) Trade, (iii) Means of transport, (iv) Communication, (v) Banks, (vi) Insurance organisation, (vii) other sources like Machine Tractor Stations etc., (viii) Customs (ix) all Fines for breaking laws and (x) Consular fees. The Republican budgets receive (1) Turnover Tax, (2) the deductions from the Profits of enterprises (3) revenue from State loans (4) Income Tax, (5) the Kult-Zhil-sbor (paid by urban and rural populations), (6) Death Duties (7) Duties on Donations, (8) Customs, (9) receipts from Mint and (10) Other minor State receipts. The Local bodies get revenue directly (1) from Profits Tax on industrial and Trade enterprices under local control (2) rents of Houses under local control, (3) incomes of Municipal Service enterprises (water supply, trolleys, Sewage systems, and the like, and (4) Specially disignated local taxes. The grants, re-allocations on virtual transfers of certain items of taxation, render successful conclusion of the plan. The Turnover Tax is a All-Union item, but the Turnover-Tax from collective Farms and Trading were given to the Republics. In case of State Loans, 75% of the proceeds go to the Union Budget, and the balance goes to the Republics.[49] These rates are fixed concurrently with the passing of the Union Budget, or before the Republican Budget, as the case may be. The three fold aims of this method of Union allocations are (1) to place the Union budget in a position of authority over the main monetary sources of revenue, (2) to regulate of the principal items of expenditure, and coordinate expenditure (3) and to forster in the local authority an interest in the fulfilment of budget receipt plans. Table 16 shows the income divisions among State budgets. The considerable importance is given to the rural expenditure. The rural population, at a general meeting discus and fix the necessary measures to levy the contribution and the dates of payment. Further they get extra budgetary allocations obtained from the (1) Social Insurance and (2) Additions to the wages bill of trained Personnel (3) Allocation from profits of social and cultural institutions (press, dispensaries etc.,) and (4) Sums provided by Trade Unions and Co-operatives for Social work.

Altogether, the important devices for ensuring the balances of the various budgets in USSR, are allotments; percentage allocations; transfers of items; sharing of taxes and making extra-budgetary payments. Gradually, the federal financial system was evolved in the USSR. The Constitution provided for a decentralised financial administration. The forces of heredity, the complex nationalities, the many languages, the vast region, the essentially local and central nature of many problems, and the advantages of decentralised administration in certain spheres, did contribute to the deliberate construction of federal structure of the USSR. The essential function of public finance, is to render "collective Services," and to redistribute incomes and to find adequate means to fulfil these tasks. If the soviet system had faced the appaling poverty of the 1917–Russia, and had averted the depression of 1930, when the whole world ravaged by it,[50] and had also bravely withstood the "invincible" army and enormous military attacks of the Germans during the world war II, it was because her people, her economy, and her way of life made all those tasks within her reach. To her, Federalism was means and not an end in itself.

49. FINANCE AND CREDIT IN THE USSR. (Moscow, 1942) pp. 178, 374.

50. SOURCE: Results of the fulfilment of the Second Five-Year Plan for the Development of the National Economy of the USSR, 1939), (Moscow).

TABTE 10-A :

AREA AND POPULATION : U. S. S. R.

—		Square Miles 1946 (Thousands)	Population 1939 (Millions)
1.	R.S.F.S.R. (Moscow) ...	6,609	109
2.	Ukraine (Kiev) ...	225	41
3.	Belorussia (Minsk) ...	81	11
4.	Vzbekistan (Jeshkent) ...	159	6
5.	Kazakhstan (Alma-Ata) ...	1,072	6
6.	Georgia (Tbilisi) ...	38	4
7.	Azerbaidjan (Baku) ...	33	3
8.	Lithuania (Vilnius) ...	32	33
9.	Moidavia (Kishinev) ...	13	3
10.	Latvia (Riga) ...	25	2
11.	Kirghizia (Frunze) ...	77	1·5
12.	Tadjikistan (Stalinabad) ...	56	1·5
13.	Armenia (Erevan) ...	12	1·3
14.	Turkmenistan (Ashkhabad) ...	189	1·3
15.	Estonia (Talliun) ...	18	1·1
16.	Karelo-Finnish S.S R. (Petrodavodsk) ...	70	0·5
	Tolal—1946 : 1939	8,708	194
	Total—1940 : 193C	8,340	182

(*Source* : Whitakers Almanac, London, 1952)

Table 11:

DISTRIBUTION OF SHORT TERM CREDITS: 1938 to 1941: USSR.

(In milliard Roubles).

—	Jan. 1, 1933	Jan. 1, 1938	Jan. 1, 1941
Heavy Industry ...	0·9	4·7	10·0
Light and Textile Industry ...	0·9	6·6	9·1
Food Industry ...	1·7	8·5	10·7
Transport ...	0·4	1·4	1·5
Agriculture ...	1·4	1·7	2·2
Home Trade ...	2·3	10·7	11·1
Foreign Trade ...	0·3	0·4	0·9
Other (Not known)	—	—	—
	10·5	40·7	56·0

(*Source*: Financy USSR, Za XXX).

Table 12:

DISTRIBUTION OF NATIONAL DEBT 1936 TO 1938: USSR.

(In millions Roubles)

—	1st Jan. 1936	1st Jan. 1938
I. *Debt to the Population*:		
Capital Debt: Total to all the popalations ...	14·937	20·394
,, To Workers and Employees ...	10·977	15 850
,, To collections and individual farmers.	3·144	3·900
Current Debt: To Current Debt ...	450	221
Total Debt to all the population ...	15,387	21,155
II. Debt to the Socialised Sector:		
Total ...	7,183	7,611
To Savings Banks ...	2,557	4,653
III. Total Debt (In million roubles) ...	22,570	22,119
Capital Debt ...	28,766	28,545

(*Source*: Finance and Credit of the USSR. (Ed.) Prof. V. P. Diachenko, 1942, pp. 264–5).

TABLE 13:

THE CORRELATION OF SEPARATE ITEMS IN THE USSR BUDGET SYSTEM, 1939–41: USSR.

(In milliard Roubles)

—	1939		1940		1941	
	Rev.	Expr.	Rev.	Expr.	Rev.	Expr.
COMBINED BUDGET ...	156·10	155·45	183·95	179·91	216·84	216·05
UNION BUDGET ...	117·37	116·72	141·09	137·05	170·48	169·69
BUDGETS OF ALL ALLIED REPUBLICS ...	38·72	38·72	42·86	42·86	46·36	46·36
Of which:						
(a) Republican Budgets ...	27·85	11·71	28·27	12·36	31·41	13·30
(b) Local Budgets ...	10·87	27·01	14·59	30·50	14·95	33·06
(c) Grants from Union & Republican to Local Budgets ...	16·13	...	15 90	...	18·11	...
R.S.F.S.R. ...	23·98	23·98	25·24	25·24	24·96	24·96
Republican Budget ...	16·08	6·42	15·02	6·46	14·62	5·48
Local Budget ..	7·90	17·56	10·22	18·78	10·34	19·48
UKRAINIAN S.S.R.	6·54	6·54	8·10	8·10	8·29	8·29
Republican Budget ...	4·68	1·93	5·38	2·26	5·57	2·16
Local Budgets ...	1·86	4·61	2·71	5·84	2·73	6·13
BELORUSSIAN SSR ...	1·30	1·30	2·14	2·14	2·13	2·13
Republican Budget ...	1·13	0·48	1·67	0·72	1·74	0·70
Local Budgets ..	0·17	0·82	0·47	1·42	0·39	1·43
GEORGENIAN SSR. ...	1·15	1·15	1·22	1·22	1·23	1·23
Republican Budget ...	0·97	0·52	0·98	0·49	1·02	0·49
Local Budgets ...	0·18	0·63	0·24	0·73	0·21	0·74
TURKMENIAN SSR.	0·50	0·50	0·53	0·53	0·53	0·53
Republican Budget ...	0·45	0·25	0·46	0·24	0·47	0·23
Local Budgets ...	0·05	0·25	0·07	0·29	0·06	0·30

—	1939		1940		1941	
	Rev.	Expr.	Rev.	Expr.	Rev.	Expr.
UZBEK SSR. ...	1·44	1·44	1·49	1·49	1·61	1·61
Republican Budget ...	1·21	0·54	1·21	0·56	1·31	0·69
Local Budgets ...	0·23	0·90	0·28	0·93	0·30	0·92
KAZAKH SSR. ...	1·51	1·51	1·66	1·66	1·72	1·72
Republican Budget ...	1·35	0·59	1·44	0·63	1·51	0·66
Local Budgets ...	0·16	0·92	0·22	1·03	0·21	1·06
KARELO-FINNISH SSR. ...	...	...	...	...	0·49	0·49
Republican Budget ...	...	...	...	...	0·47	0·29
Local Budgets ...	...	...	...	...	0·02	0·20
MOLDAVIAN SSR. ...	...	...	...	...	0·46	0·46
Republican Budget ...	...	...	...	...	0·41	0·17
Local Budgets ...	...	...	...	...	0·05	0·29
LATVIAN SSR. ...	...	...	...	...	0·90	0·90
Republican Budget ...	...	...	...	...	0·80	0·54
Local Budgets ...	...	...	...	...	0·10	0·36
ESTONIAN SSR. ...	...	...	...	...	0·53	0·53
Republican Budget ...	...	...	...	...	0·48	0·33
Local Budgets ...	...	...	...	...	0·05	0·20

(*Source*: Baykov: Op. cit., pp. 390/91)

TABLE 14:

EXPENDITURE: APPORTIONMENT IN 1935

—	Financing and National Economy %	Social and cultural measures %	Administration %	Difference %
Union Budget ...	76·2	19·9	23·8	100·0
State Budgets of allied republics ...	5·2	18·3	6·0	...
Budgets of A.S.S.R. and local budgets ...	18·6	61·8	70·2	...
TOTAL: Combined Budget ...	100·0	100·0	100·0	...

(*Source*: Report of the fulfilment of the State Budget of the USSR for 1935, Moscow—1937.)

TABLE 15:

RELATIVE IMPORTANCE OF THE MAIN ITEMS OF EXPENDITURE IN THE UNION, REPUBLICAN AND LOCAL BUDGETS, 1941: USSR.

(In Milliard Roubles)

—	Union	Republics	Local Bodies	Total
Financing and Economy ...	63·2	4·6	5·4	73·2
Defence ...	70·9	...	...	70·9
Social and cultural resources ...	17·1	6·9	23·9	47·9
Administration ...	2·3	1·7	3·1	7·1
Other Expenditure ...	16·2	0·1	0·7	17·0
TOTAL ...	169·7	13·3	33·1	216·1

(*Source*: M. Dobb: Eeconomic Development since 1937, (London).

TABLE 16:

REVENUES OF SOVIET GOVERNMENT UNITS, BUDGETS 1941

(Milliard Roubles)

—	All Union Budget	Republican Budgets	Local Budgets	Total
1. Turn-over Tax ...	113·3	2·9	8·6	124·8
2. Profits Tax ...	19·2	6·3	6·2	31·7
3. States loans ...	9·5	0·9	2·9	13·3
4. Taxes on Population ...	7·4	...	5·1	12·5
5. Local Taxes and Revenues ...	...	...	2·5	2·5
6. Customs Duties ...	3·0	...	...	3·0
7. Taxes on Enterprices and Organisations ...	1·3	...	3·9	5·2
8. Social Insurance payments ...	7·7	2·3	...	10·0
9. M.T.S. Income ...	1·9	0·3	0·4	2·6
10. Forest Income ...	...	...	0·7	0·7
11. Retail income from property & Local Governments ...	...	...	0·8	0·8
12. Other Incomes ...	7·2	0·5	2·0	9·7
13. Funds available on Jan. 1, 1941 ...	4·8	0·2	0·5	5·5
TOTAL ...	175·3	13·4	33·6	222·3

(*Source:* Rovinsky: op. cit.)

SALE OF GOODS

by

B. C.

Introduction:

A contract for sale of goods is not a separate kind of contract. "It is only a species of wider kingdom of contracts." It is governed by all rules of law applicable to contracts in general and till 1930 the law defining the rights and duties of the parties to a contract of sale was contained in Chapter VII of the Indian Contract Act of 1872. But, a contract of sale has certain special features as mentioned below.

(*a*) The consideration for sale of goods must be money paid or agreed to be paid as price but in a contract it can be anything.

(*b*) Contracts in general may be of various types. For example, a contract may be a promise to do certain work in return for remuneration or a promise in return for an amount taken as loan or an act performed in return for a past act. But a contract for sale is a contract for sale of *goods* only.

Due to the above distinguishing features a separate enactment was found to be necessary and in 1930, the Indian Sale of Goods Act was passed. It is this act that now governs all sales of goods in our country. All sections referred to hereafter relate to this Act.

Contract of sale of goods:

Sec. 4 defines a contract of sale as "a contract whereby the seller transfers or agrees to transfer the property in goods to the buyer for a price." This definition includes the following essentials:

(*a*) There must be a transfer or an agreement to transfer goods. Thus, a contract of sale includes not only a sale but an agreement to sell also.

(*b*) There must be a transfer of property in goods from the seller to the buyer. The transfer of ownership must be absolute, i.e., general property in the thing sold must be transferred. When an article is pawned, only the special property is transferred to the pawnee, the general property remaining with the pawnor. The pawnee who has only a special property cannot sell the articles pawned.

(*c*) A contract of sale always means a transfer of goods, i. e., movable articles. A contract of sale does not cover sales of immovable property like building.

(*d*) The price paid or agreed to be paid must be in money.

(*e*) A contract of sale should contain all the elements necessary for making a contract valid according to Indian Contract Act, 1872.

Sec. 4(3) brings out the difference between a sale and an agreement to sell. A sale takes place when there is an actual transfer of property in goods. Property in goods means the right to own the goods. Ex. X has a pen. He transfers his right to B for Rs. 2. This is a sale. But when the property in the goods is to be transferred at some future date or subject to some conditions, then the contract is called an agreement to sell. Ex. X the owner of a pen agrees to transfer his right two months later for Rs. 5. This is an agreement to sell. Thus a sale differs from an agreement to sell in the following respects. (1) A sale is an *executed* contract, i. e., the property in goods has passed from the seller to the buyer whereas an agreement to sell is an *executory* contract, i.e., the property in goods will be transferred after a time or when some conditions have been fulfilled.

(2) A sale creates rights *in rem*, i.e., it gives a right to the buyer to enjoy goods as against the whole world. But an agreement to sell gives rise to rights *in personam*, i.e., it confers a right on the seller or the buyer to proceed against the other party only and not against any other person in case there is a breach of contract. (3) When a sale is effected, the risks attaching to the goods pass to the buyer but they remain with the seller in an agreement to sell. (4) In the case of a sale, if the buyer fails to pay the price, the seller is entitled to sue him for the price. If an agreement to sell is broken, the seller cannot claim the price from the buyer. He can only sue for damages as the property in the goods has not passed to the buyer. (5) If a sale is broken by the seller, the buyer can compel the seller to give delivery of the goods. In this case, he has proprietary remedies because he has become the owner of goods. When the seller breaks an agreement to sell, the buyer cannot exercise any proprietary rights as he does not get any title to the goods. But, he is entitled to sue for damages.

Sale distinguished from other transactions:

There are many transactions which resemble a sale and therefore it is important to know how they differ from it. As a sale means transfer of goods in exchange for money it differs from *barter* because the latter is only an exchange of goods for goods. For the same reason, a *gift* transaction cannot be a sale. Sale differs from a *bailment* or a *contract of work*. In a bailment, the bailor transfers to the bailee the possession of the articles bailed and not the ownership. Similarly, in a contract for work, the exercise of skill or performance of work is the essential part of the contract, the delivery of materials being subsidiary. As already stated, a sale involves transfer of general property in goods but in *mortgage*, *pledge* or *hypothecation* of goods, it is only the special property that is transferred. A sale is different from a *hire-purchase agreement* also. The latter is an agreement whereby the buyer is given possession of the goods and the ownership does not pass to him until he pays the fixed number of rents. A sale is also to be distinguished from a *consignment*. In a consignment, the consignee is only an agent and does not become the owner of goods consigned to him but in a sale, the buyer becomes the owner of goods.

Formation of a contract of sale (Section 5):

A contract of sale is brought about in the same way as any other contract. There must be a proposal to buy or sell the goods by one party and an acceptance of such proposal by the other.

In a contract of sale the parties may agree so that

(*a*) the delivery may be made immediately, or

(*b*) the price may be paid immediately, or

(*c*) the payment of price and the delivery may be made immediately, or

(*d*) the delivery may be by instalments, or

(*e*) the price may be paid in instalments, or

(*f*) the payment of price or delivery of goods may be in instalments, or

(*g*) the delivery and the payment of price may be made at a future date.

A contract of sale may be oral or in writing or partly oral and partly in writing or may be inferred from the conduct of parties.

Goods:

Goods are the subject matter of a contract of sale. Sec. 2 (7) defines goods as "every kind of movable property other than *actionable claims* and money and includes stock and shares, growing crops, grass and things attached to or forming part of the land which are agreed to be severed before sale or under the contract of sale." Though 'money' cannot from subject matter of a contract of sale, there can be a contract of sale for the purchase of old and rare coins. Actionable claims are things which a person cannot enjoy or use but he can recover them by means of a suit or legal action. A debt due is

an example of an actionable claim and cannot be sold or purchased. 'Goods' does not cover immovable property like land or building but any article attached to these but can be removed comes under the definition. Similarly, goodwill, patents, copyrights, gas, and water are all considered goods.

Goods may be *existing* or *future*. Existing goods are those which are existing at the time of contract of sale. If the goods are to be obtained or to be manufactured or produced, they are called future goods. Thus, I may contract to sell rice bags that are in my godown or I may agree to sell those that may arrive from Rangoon a month hence. I may also agree to sell the rare paintings belonging to my father even before his death since I hope to inherit them. Thus, a sale of future goods is in reality an agreement to sell goods.

Goods may also be classified as *specific* or *ascertained* and *unascertained* goods. Goods identified or described sufficiently without any doubt as to its identity in a contract of sale are specific or ascertained goods. If A agrees to sell B one of the radio sets in his shop, the contract is for sale of unascertained goods. But if B has pointed out a particular radio set in A's shop, then the sale is a sale for ascertained goods.

Sections 7 and 8 explain the position of the parties if the goods perish under different circumstances. If, at the time of contract of sale for specific goods or subsequently before the property passes to the buyer, the goods have perished or become so damaged that they cannot be identified and if the seller is not aware of this, the contract of sale is void.

Price *(Sections 9 and 10)* :

Price, according to sec. 4 (1), is the money consideration for a sale of goods, i.e., goods are purchased or sold in return for payment of money. Price may be paid at the time of contract or at a future date. Thus, a sale may be for cash or on credit. Price may be paid by means of a negotiable instrument such as a cheque, bill or pronote but the seller is not bound to accept them. Price may be stated in the contract or the contract may indicate the method of ascertaining the price. If the price cannot be determined by either of these methods, the buyer shall pay a reasonable price. What is a reasonable price depends upon the circumstances of each case. The contract may also provide for the fixation of price by a third party.

Conditions and Warranties *(Sections 11 to 17)* :

A contract of sale contains certain terms or stipulations to be fulfilled by the parties. These terms are of two kinds—conditions and warranties. A condition is a term which is essential to the main purpose of the contract. A warranty is a term which is subsidiary to the main purpose of the contract. The effect of the breach of a term decides the nature of the term. If a stipulation is breached and if such a breach entitles the injured party to avoid the contract, then the term is a condition. If the breach of a term enables the aggrieved party to claim damages but not to cancel the contract, then the stipulation is a warranty. Whether a term is a condition or a warranty depends entirely on the intention of the parties to the contract. The following example illustrates the point of distinction.

A sells his cow to B and casually says that it will give 2 measures of milk per day. A later finds out that the cow yields only one measure. Though A's statement that the cow yields 2 measures of milk per day is a term in the contract, yet it is not a condition because A and B did not intend that the sale should take place only when the daily milk-yield of the cow is 2 measures. Thus A's representation is only a warranty. If the yield is less than 2 measures, B cannot return the cow but can sue A for damages.

Let us suppose, in the above example, that B has said to A "I will buy your cow if it yields daily 2 measures of milk" and A has said "yes, it gives not less than 2 measures of milk per day." In this case, A's statement is a term of the contract of sale and the term is a condition and not a warranty because B's

purchase depends upon the cow yielding 2 measures daily. On the breach of this term, B can avoid the contract and also sue A for damages. If he has already paid the price, he can recover the price.

Quantity and time of delivery are usually regarded as conditions unless otherwise expressed in the contract. Conditions and warranties may be expressed or implied. The former are those which are stated in the contract. Implied conditions are not stated orally or in writing. But the law presumes them to be existing in every contract of sale unless a contray statement appears in the contract.

Implied conditions

Condition regarding title to goods:—(1) In every sale, the seller has a right to sell the goods. (2) In every agreement to sell, the seller will have the right to sell the goods at the time of transferring the property.

Condition regarding merchantability:—Goods purchased must be merchantable, i.e., they should be such as can be resold as of the same quality.

Condition as to identity:—Goods are sold either by sample or by description. (1) In a contract of sale by description, the goods shall correspond with such description. (2) If the contract of sale is by sample, the goods should be same as the sample in every respect, i.e., every part of the quantity or the whole bulk supplied should be of the same kind and of the same quality as the specimen. The buyer should be given a reasonable opportunity of comparing the bulk with sample. (3) When the contract of sale is by description as well as by sample, the goods shall correspond with both the sample and description.

Condition as to fitness for purpose or as to wholesomeness:—The general law governing sale of goods is 'Caveat Emptor' (let the buyer beware.) Ordinarily in a contract of sale, there is no implied condition as to the quality or fitness for any particular purpose. It is not the duty of the seller to point out the defects in the goods he sells or to find out the suitability of goods for the purpose. The purchaser is expected to take care of the quality or the suitability of the goods he buys. But there are exceptions to this rule. (1) If the buyer tells the seller the purpose for which the goods are required, it is the duty of the seller to supply such articles as will serve the purpose. When a hot-water bottle is asked for, the article sold must be suitable for keeping hot water. (2) If the buyer relies on the skill of the seller in purchasing a suitable article for a particular purpose, it is the duty of the seller to supply an article fit for the purpose mentioned But a seller is free from this obligation when he sells patented commodities. Patented articles are those which are sold under a brand name or trade mark. Ex. Pilot pen and Horlicks. (3) In the case of a contract of sale of provisions, the goods should be wholesome and fit for consumption.

Implied warranties

Warranty of quiet possession:—In a contract of sale, the buyer should have and enjoy quiet passession. This means that the purchaser should be in a position to use the goods undisturbed. If he is prevented from using and enjoying the goods by any person claiming ownership, he is entitled to sue the seller for damages.

Warranty against encumbrances:—In a contract of sale, the goods sold should be free from a pledge or hypothecation or any other charge. Otherwise, the buyer can sue the seller for damages. This does not apply if the fact of encumbrance has been declared or known to the purchaser at the time of contract of sale.

MENTAL HYGIENE

by

V. R. KANNAIAH, B.A. (HONS.),
Lecturer in Logic.

The aim of mental hygiene is to help people to achieve more satisfying and more productive lives through the prevention of anxieties and maladjustments. It is quite unlikely that the goal set by mental hygiene can ever be reached. However, like medical hygiene, it has helped in reducing the occurrence of mental diseases.

The early years of life are most significant for mental hygiene. The initial habits of adjustment to human relations are formed during childhood. A young child has limited resources for meeting with his difficulties and therefore has a great need for understanding and assistance. Strong and unsolved conflicts in childhood can predispose an individual to adjustive difficulties throughout his life. The relationships of the parents to a child are the basis of his principal early adjustments. Since parenthood is almost universal, progress in mental hygiene depends more on the understanding of children by parents than on any other factor.

Psychologists are of the opinion that the most important characteristics of the parent-child relationship are warmth and acceptance. The child is absolutely dependent on his parents and experiences serious conflicts if he feels that he is either unwanted or unloved. This condition of rejection leads to the subsequent adjustive difficulties in the child's later life. There may be two causes of parental rejection of children. Some parents reject their children because they are prevented from accepting and giving love by their own conflicts. Such parents can be helped by working out their own problems by proper advice. Some others may reject their children because they do not understand what a child needs or because they have misconceptions concerning the value of 'discipline' and 'obedience' in character formation or they overvalue the child's need for independence. This kind of rejection can easily be remedied by educating the parents.

The acceptance of a child by parents can be defined in terms of the parents' real attitudes and not in terms of the do's and the don'ts'. For instance there can be no rigid rule as to whether a child should be punished or not. It is quite true that continued and severe punishment always implies rejection and results in anxiety, aggressive antagonism or both. Occasional and appropriate punishment may not be rejecting. However, it may actually relieve a child's anxiety and guilt over his act or it may also show that the parents are interested in his behaviour. In fact a parent who never punishes may be rejecting since it shows that he does not care what happens to the child.

Warmth and acceptance must be distinguished from a parental submission. A mother who smothers a child with excessive affection is usually fulfilling some exaggerated need of her own. Acceptance not only implies the recognition of the child's need for dependence but also the recognition of his need for independence as he grows older.

Another important aspect of the parent-child relationship is its consistency. The child's security depends on the dependability of his environment. He must know what he can depend on. Sometimes the parents praise their children for a certain act and at some other times they punish them or rebuke them for the same act since they are bored. This should be avoided. Inconsistency prevents

a child from learning his role in the family and from developing a clear idea of his own individuality.

Another requirement for good mental hygiene is that a child must always be able to talk about his worries and problems with a parent without fear of being ridiculed or rebuffed. A confidential relationship with a parent has the value of psychotherapy in that the child is able to express his conflicts and get better insight into his own adjustments.

One important defect with educated parents is that they are oversensitive to the imperfections of their children. If the children recognise signs of anxiety in them, they may be unduly disturbed about their own guilt and may rush in to make amends, often doing more harm than good in their emotional fervour.

For adults who have anxieties, or who recognise evidences of poor adjustment in themselves must secure professional help from psychiatrists, consulting psychologists or other qualified persons. Lacking such facilities, some aid can often be secured from friends who can be warm but objective listeners. It is by ventilating one's feelings much relief can be got.

Men Mark when they hit
But never mark when they miss.

—*Bacon.*

MALTHUSIANISM

by

S. V. Srinivasan, IV B.A., IV (B)

Malthus' theory of population :

Some economists were oppressed by the fear that the production of food was limited by the Law of Diminishing Returns whereas the number of mouths to be fed seemed to increase indefinitely. These fears were expressed with singular force by Malthus in 1798 in his essay on the principles of population. In a formula which has since become famous, he asserted that population tended to increase in geometrical progression while food supply can only increase in arithmetical progression. The average period during which population doubles itself is 25 years. He concluded that sooner or later population must out grow the means of subsistence unless this growth is checked by the people themselves, or is the result of such positive checks as famines, wars, epidemics plagues and other abominable scourges, which appear truly providential. He hoped that in the future men would substitute preventive for positive checks and voluntary limit of population through late marriages, etc.

During the 19th century this doctrine wrought immense mischief. Later Malthusians were spoilt by the constant infection and apprehensible proposals. A wide literature best unnamed became current.

Criticism of the Theory of Malthus :

A century has elapsed since the publication of this doctrine and experience has not justified the pessimistic foreboding of its author. Everywhere we see that wealth is increasing at a greater speed than population, both in old and new countries. At present the markets of the world are so encumbered with industrial and agricultural products that governments are raising customs barriers to protect themselves against the inundation of foreign products. The problem of today is, "will production find sufficient markets ?"

The prophecy as to over population has been belied in a striking manner. A decline in birth rate is a problem of modern governments. The question is no more over population but of race suicides and empty cradles. In France population fell from 27 to 18 per thousand between 1850 and 1912. For the same period it fell in England from 33 to 25 and in Germany from 38 to 28 in America from 40 to 27.

The increase of population depends not only on birth rate but upon the death rate also. It makes a great difference in the social progress whether an increase is due to the one or the other. If methods are advocated to cut down the birth rate, presumably, the Malthusians may devise methods to accelerate the death rate also. We cannot justify the one or the other.

Statistics show that the birth rate is lower among the rich classes than among the poor. Therefore the birth rate is sure to fall in proportion, as all classes rise towards a higher standard of life, and the nation itself progresses in well being. Other things being equal, the birth rate seems to fall more rapidly if a democratic system, develops famines, weakens the family just in proportion as the political functions of a woman usurps the natural functions of a mother.

It must be remembered that vast portions of the earth have not yet been touched by the hand of man. These huge uncultivated areas have to be brought under cultivation. It was once estimated that Brazil alone is capable of supplying the entire wheat con-

sumption of the world. Increase of wealth may indefinitely keep ahead of population because a really intensive capitalistic system of agricultural production has never been attempted on a large scale. As Devas says. "If a child is born with a mouth to be fed, it has arms to produce."

Finally, the population depends upon marriage, which again depends on the differentiation of species, where the Divine Government of the world is concerned. It is absurd therefore to suppose that mankind would be reduced to misery. Hence any difficulty that imagination may conjure up should be left to the process of logic, to be solved by the providence of God.

Malthusianism is not reasonable for India for the following reasons. There are vast areas which could be utilised for production but which at present productive of nothing. The quality of production and the quantity can be increased with more scientific methods. Thirdly, the present distribution of wealth is inequitable. The capitalists and the organisers carry away for themselves the lion's share, leaving the wage-earners in the lurch. A certain amount of social reform can remedy this defect. Finally, India is pre-eminently a religious country. If birth-control is a immoral act, as it has been proved undoubtedly, India can never advocate it, as it will be against every decent form of religion and social order.

"...Taking the whole earth...and, supposing the present population equal to a thousand millions, the human species would increase as the numbers 1, 2, 4, 8, 16, 32, 64, 128, 256, and subsistence 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9. In two centuries the population would be to the means of subsistence as 256 to 9; in three centuries as 4,096 to 13, and in two thousand years the difference would be almost incalculable"

—*Malthus: Essay Book I, Chapter I.*

QUOTATIONS FROM THE GREAT

by

M. AMANULLAH KHAN, CLASS II, B.SC., BR. I.

Anger is a momentary madness ; so control it or it will control you.
Behind an able man, there are always other able men.
Carelessness does more harm than a want of knowledge.
Drink nothing without seeing it, sign nothing without reading it.
Every dew-drop has the whole of heaven in it.
Familiarity breeds contempt, while rarity wins admiration.
Give me the ready hand, rather than the ready tongue.
Happy the man who has been able to understand the cause of things.
If a blind man leads another blind man both shall fall into the ditch.
Judge not according to appearances.
Kindness gives birth to kindness.
Law is a bottomless pit.
Many receive advice, only the wise profit by it.
Nations like individuals live and die, but civilisation survives.
Open confession is good for the soul.
Performance of one's duty should be independent of public opinion.
Questioning is not the mode of conversation among gentlemen.
Repose is a good thing, but boredom is its brother.
Speech is silvern, silence is golden.
The ink of the scholar is more sacred than the blood of the martyr.
Ugly face is better than an ugly mind.
Virtue is health, vice is sickness.
Who goeth a-borrowing, goeth a-sorrowing.
Xenophon counted the wise man happy.
Young men think old men are fools, but old men know who are.
Zeal in a good cause deserves applause.

"வளர்த்திடுவோம் வாரீர்"

by

தி. பா. இராசன், புகுமுக வகுப்பு, பிரிவு உ.

"வளர்த்திடுவோம் வாரீர்!—கொச்சை என்று சொல்லி பேசுகின்ற தமிழை, பிறமொழியும் கலந்த தமிழை, சிறப்பும் குன்றி வரும் தமிழை, நாம், தழைத்திடச் செய்வோம் வாரீர்" என முழங்குகின்றோம்—முரசு கொட்டுகின்றோம். ஆனால் முழங்கும் ஒலியும் வீண்! முரசும் பாழ்! அஞ்சி ஓடுகின்றோம், அவலநிலை காண்கின்றோம்! ஏன்? மொழி வளமும், மொழி நெறியும் தெரிந்தும் அச்சம் நம்மை தடுக்கிறது. சூழ்நிலையும் சந்தர்ப்பமும் நம்மை விழி மிரள ஓடச் செய்கிறது. எதனால்? நாம் ஓடுவதினால் அல்ல, நம்மை ஓட்ட அவைகள் வலிவும், வளமும் பெற்றிருப்பதனால்? ஆனால் எதிர்த்தவரை எதிர்ப்பது போரில். நம்மை எதிர்த்தவரை, நம் மொழிக்கு ஊறு விளைவிக்கும் வல்லூறுகளை,—பிற மொழிகளை அறிந்தும், தமிழ் மொழியின் சிறப்பு புரிந்தும், தம்நிலை உணர்ந்தும் உணராதவர்போல் முகமூடி போட்டுக் கொள்பவரை—அயலாரை, நாம் வசை மொழிந்து வாயார ஏசுவதில் பயன் இல்லை. அதனால் நாம் வளர்க்கும் மொழியின் இசை குறைந்துவிடுவதாகும்.

இலக்கியத்தால் சிறப்புற்றோம், கவிதைகளால் புகழ்பெற்றோம். இலக்கியத்தின் கண் காணுகின்ற வாழ்வளமும், ஒழுக்க நெறியும் ஓம்பி வந்தோம். ஓம்புதலின் பலனே சீரும் சிறப்பும்; பேரும் புகழும் கிடைப்பன என்ற நல்ல ஓர் நம்பிக்கை கொண்டவர்களானோம். இத்தகைய இலக்கிய வளமும், இலக்கண வளமும் பெற்ற நாம், தமிழை—நாம் வளர்த்த மொழியை, நாவில் ஊர மறுக்கிறோம். ஏன்? அந்நியரால்!—என்பது கிடைக்கும் பதிலாகும். சாம்ராஜ்யக் கோட்டைகளும், அழகான நகரங்களும், அரச பீடங்களும், பெயர் அறியாமல் மறைந்தது அந்நியரால்! கலை கலாசாரம், அரசியல், இன்னும் பிறவற்றிலும் பின்னால் தள்ளப்படுவது அந்நியரால்! அவர்களின் கலாசாரமும் பழக்க வழக்கங்களும் நம்மிடையே பரவி இரண்டறக் கலந்து இது எந்த நாட்டுக் கலாசாரம் என தெரியாமல் மறைவது அந்நியரால்.

ஒரு மொழியின் வளம் குறைய பிற மொழியின் கலப்பால் ஏற்படுகின்ற தீங்கே காரணமாகும் என்பது வெள்ளிடைமலை. கூடுகின்ற மொழி இலக்கியத்தின் சிறப்பைப் பெற்றிருக்கவேண்டும் என்பது உயர்ந்ததோர் கருத்தாகும். இலக்கியத்தின் சிறப்பை,

"Literature is thus Fundamentally an expression of life through the medium of Language"

என்று அட்சன் (Hudson) என்ற ஆங்கில ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அது மட்டுமன்று, இலக்கியத்தின் நோக்கம் அதன் பண்புகளை எடுத்துக்காட்டுவதாகும். பாடல்களை இயற்றின ஆசிரியர் தான் கண்ட பொருள்களையும் வரலாறுகளையும் உள்ளவாறே குறிப்பிடுவதை ஆங்கிலத்தில், "The principle of Sincerity" என்பார். இலக்கியத்தைப்பற்றி மற்றொரு ஆசிரியர்

"Literature is a record of best thoughts."

இலக்கியம் என்பது நல்ல பல சிறந்த உயரிய கருத்துக்களைக் கொண்டதேயாகும் என்பர். அஃதோடு நில்லாமல் இலக்கியம் என்பது மக்களுக்கு நல்லொழுக்கத்தை புகட்டும் சிறந்த ஓர் கருவியாக விளங்குகிறது என்பதை 'Viscount Morley' என்ற ஆசிரியர் "Literature is one of the most powerful

instruments for forming character" என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் போந்த தொகைப் பொருள் இலக்கியத்தின் சிறப்பும், இலக்கியம் என்றால் என்ன என்பதை பற்றியும், அது தரும் விளக்கம் பற்றியும், எப்படி நமக்கு அது உதவுகிறது என்பது பற்றியும் கண்ணுற்றோம்.

இவ்வாறு இலக்கியத்தின் முக்கியத்தைப்பற்றி தெரிந்தவர் எத்தனை பேர்? இந்நாட்டு மூன்று கோடி மக்களுள், தன் பெயரைமட்டும் எழுதத் தெரிந்துகொண்டவரும் அரைகுறை படிப்பாளரும் பட்டம் பெற்றவர்களும் உள்பட 15 அல்லது 16 சதவிகிதம் என்று தெரிந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலையிலே நாம் பிற மொழியினை—வளம் குறைந்த, இலக்கியம் என்ற வார்த்தை அறியாத, இலக்கணம் வரையறுக்கின்ற மொழியைக் கற்றல் நன்று என்று பறையறைந்தாலும், தாய்ப்பாலை குடித்து குன்று வளத்தோடு வளருகின்ற ஓர் குழந்தைக்கு வேறு கலப்பு பாலைகுடிப்பதினால் எந்த நிலை ஏற்படுமோ அதே நிலைதான் வளம்காணு மொழியை கற்பதில்லை! ஆங்கிலம் கற்றோம், அறிவிழந்தோமா? இல்லை. செறிந்த அறிவு பெற வசதி பெற்றோம். நம் மொழிக்கு ஊறு விளைவிக்கக் கூடியதாக அமையவில்லை. ஆங்கிலத்தின் அவசியத்தைப் பற்றி பேசவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அந்த அளவுக்கு, பல மொழியும் ஒன்று சேர்ந்து உலகத்திற்கோர் மொழியென உபயோகப்படுத்துகின்ற தரத்திற்கு நம்மிடையே வளர்ந்துவிட்ட காரணத்தால் பேசுகின்ற சொல்லுக்குச் சொல் அறுபது சதவிகிதம் ஆங்கில வார்த்தைகளை உபயோகிக்கின்றோம் என்பது கற்றோர் அறிந்த வாய்மொழியாக அமைந்திருக்கிறது. நிற்க.

மொழியின் உணர்ச்சியாலே இனம் பிரித்து வைத்திருக்கிறார்கள். கி. மு. 3000 வருடங்களுக்குமுன் இனம் என்றே தெரியாமல் இருந்தது. வஞ்சம், வஞ்சகம், களவு, கட்குடி முதலிய பஞ்சமா பாதகங்கள் இருந்ததில்லை. நாட்டின் வளர்ச்சியிலே இனமும் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டது. வளர்ந்து ஆண்டு பல ஆகின்றன. இன்னும் நாம், சாதி (caste) என்ற இடத்திற்கு நேராக நாயுடு பிள்ளை, முதலி என்று குறிப்பிடவேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்திக் கொண்டோம். இதைத்தான் இடைக்காலக் கவிஞர், உயர்ந்த சாதி என்று கருதப்படுகின்றவரானாலும் மனம் துணிந்து, உண்மை அறிந்து, உள்ளத்தின் எழுச்சியை உள்ளவாறு கூறினர். எட்டயபுரத்தார்—பாரதியார்!

தீயினைக் கும்பிடும் பார்ப்பார்—நித்தம்
திக்கை வணங்கிடும் துருக்கர்
கோயிற் சிலுவையின் முன்னே நின்று
கும்பிடும் ஏசு மதத்தார்.
யாரும் பணிந்திடும் தெய்வம்—பொருள்
யாவினும் நின்றிடும் தெய்வம்
பாருக்குள்ளே தெய்வம் ஒன்று—இதில்
பற்பல சண்டைகள் வேண்டாம்.

என்றும்,

" சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா—குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொலல் பாபம்
ஏழையென்றும் அடிமையென்றும்
எவருமில்லை ஜாதியில்
இழிவு கொண்ட மனிதரென்பது
இந்தியாவில் இல்லையே ".

என்று கடவுட் கொள்கையிலும், சாதியைப்பற்றிக் கூறியும் மக்கள் பின்பற்றுவராக இல்லை. தமிழன் ஆண்ட காலத்தில் (கி. மு. சுமார் 10,000—3000. முற்காலம், கழகக் காலம் கி. மு. சுமார் 3000—கி. பி. 200.) இந்த அறிவுரை தேவைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. மெய்யுணர்வு நுட்பங்களும் உலகுயிர், இறை இயல்புகளும் ஐயந்திரிபின்றி அறிந்த மெய் வாழ்க்கையினர் நம் முன்னோர். இன்று இனத்துள் சமயமும் கலந்துவிட்டது. அன்றை மக்கள், நிறைந்த, சிறந்த வாழ்வுடையராதலின் சமயத்தை பேச்சுக் கலையாக, வழக்குக் கலையாக, ஆராய்ச்சிக் கலையாக வைத்துக்கொள்ளாமல் வாழ்வே சமயம் என்னும் செயல் நிலையில் நின்ற மோன ஞானியார். நல்வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருக்கின்ற மக்களாகிய நாம், அறஞ்செய்து பாவத்தைப் போக்க வேண்டும், புண்ணியம் சேர்க்கவேண்டும் என்று ஒரு சிலர் கருதிடினும் அது விளையாத பூமியில் வித்திட்டது போலாகும்.

சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் கொடைப் பண்பில் சிறந்து விளங்கினான். அவன் வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளியோடுபோர்ப்புறத்துப் பொருது வீழ்ந்து கிடக்கிறான். அவனைக் காண கழாத்தலையார் எனும் புலவர் அவண் வருகின்றார். அவனைப் போர்க்களத்தில் நோக்குதல் அவர் நோக்கமேயன்றி பரிசு பெறுவது அல்ல. எனினும் அவ்வரசன் பரிசில் சிறந்தவனாகையால் தன் கழுத்திற்கு அணியென விளங்கின முத்தாரத்தைக்கொடுத்தனன். உண்மை கொடைப்பண்பு விளங்குகிறது!

பாவ புண்ணியமென்பது, ‘பாச்சி, பாச்சி என்றழும் பாலர்க்கு பூச்சி, பூச்சி என்பது போலாம்’ என்ற உண்மைக் கருத்தை உணராதவர்கள் பாவ புண்ணியத்திற்காக அறத்தை வேண்டுவது மடமைக்கு வித்தாகும். அறிவியல் கலையைக் கற்கின்ற நேரத்தில் ஒவ்வொன்றும், ஏறக்குறைய எல்லா பரிசோதனைகளுக்கும் அடிப்படைத் தத்துவத்தை காண்கின்றோம். மேற்கூறியவற்றில் அடிப்படை தத்துவத்தைக் காணமுடிவதில்லை, காணவும் முடியாது.

இன்னும் கூற எஞ்சியிருப்பது ஒன்றே ஒன்று. அது, தமிழிலிருந்து பிறந்தது தான் மற்ற சுற்று மொழிகள் என்பது. அதற்கெல்லாம் தாயென விளங்குவது நம்மொழி தமிழே! உதாரணத்திற்குச் சொன்னால்,

தமிழ்	—	**மராட்டி**
தாய்	—	ஆயி
மாமன்	—	மாமா
அலை	—	ஹலாவ்
குண்டு	—	குண்ட
சிவண்	—	சிவண்
தமிழ்	—	**இந்தி**
ஆம்	—	ஹாம்
மாமன்	—	மாமா
இத்தனை	—	இத்னா
உம்பர்	—	உப்பர்
நரம்பு	—	நரம்
தமிழ்	—	**வடமொழி**
வடக்கு	—	ஊசி
கிழக்கு	—	பாசி
சோறு	—	சாதம்

இந்த விளக்கங்கள் தமிழுக்குள்ள மேம்பாடும், தொன்மையும் விளக்குகிறதன்றோ!

சிலர் மொழி பெயர்த்தல் நன்றன்று என்று சொல்லக்கூடும். அது முற்றிலும் தவறு. ஒரு நூலைத் தொகுக்கும்பொழுது நல்ல கருத்துக்களை மக்களுக்குத் தேவையானவற்றை செய்தலில் குற்றமொன்றுமில்லை. அதை நாம் நன்றென்று கொள்வோம்.

> “தொகுத்தல், விரித்தல், தொகை
> விரி, **மொழிபெயர்த்** ததர்ப்பட
> யாத்தலோ டனைமர பினவே”
> (தொல். மரபியல், 97)

என்ற நூற்பாவின்படி தொல்காப்பியர் நூல் செய்யும் வகையில் மொழி பெயர்ப்பினையும் ஒன்றாகக் கூறியுள்ளார்.

எனவே மாணவர்களாகிய நாம்உலகத்தோடு ஒழுக ஓர் மொழியையும் பிறந்த தாயிற்கு அளிக்கும் உறுதி வாக்காக நம் தமிழ் மொழியையும், புறத்தாலும் அகத்தாலும் உண்மை நாகரீகம் வளர்ச்சிபெற நல்லெண்ணங் கொண்டோராய் பகுத்தறிவிற் கொப்ப கருத்தினை “வளர்த்திடுவோம் வாரீர்”.

திருவள்ளுவரும் உழவுத் தொழிலும்

by

K. மீனாட்சிசுந்தரம், நான்காம் கலை வகுப்பு.

உழவு இல்லையேல் உலகம் இல்லை. மனிதன் தோன்றின நாள் முதற்கொண்டு தன்னுடம்பைக் காத்துக் கொள்ள ஏதோ ஒரு வகை ஆகாரம் அவசியம் என்று உணர்ந்திருந்தான். காலம் செய்த அறிவாற்றலினால் மனிதன் தனக்குத் தேவையான உணவைத் தானே பயிரிட்டு உண்ணத் தொடங்கினான். இன்றைய உலகில் அது மிகமிகப் பெருகி மக்களின் பல்வேறு வகை உணவுப் பொருள்களை, உழவின் மூலம் அடைகின்றோம்.

பண்டைத் தமிழ்நாடு உழவுத் தொழிலில் சிறப்புற்று விளங்கிற்று. பலவகை உணவுப் பொருள்கள் பயிரிடப்பட்டன. நம் நாட்டுப் புலவர்கள் உழவின் மேன்மையை நன்கு அறிந்திருந்து, நல்ல பாடல்களின் மூலம் அவ்வுண்மையை விளக்கியிருக்கின்றனர். கம்பர் ஏரெழுபது என்னும் நூலில் உழவின் மேன்மையை நன்கு விவரித்திருக்கின்றார். "தொழுதூண் சுவையின் உழுதூண் இனிது," என்று ஒளவைப் பிராட்டியும் உழவின் இன்பத்தைப்பற்றி இயம்புகிறார். மற்றும் நல்வழி, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், குறுந்தொகை போன்ற பல அரிய நூல்களிலும் உழவின் மேன்மை வெகுவாகப் புகழ்ந்தும், சிறப்பித்தும் கூறப்பட்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டின் தலைசிறந்த புலவர்களுள் ஒருவரான, திருவள்ளுவர், தனது நூலில் உழவைப்பற்றி ஒரு அதிகாரம் இயற்றியுள்ளார். இக்காலம், அக்காலம் அன்றி முக்காலத்தும் பயன்பெறும் என்று போற்றப்படும் திருக்குறளில், வள்ளுவர் உழவின் மேன்மை, உழுவோரின் மேன்மை, நிலத்தின் மேன்மை முதலியன பற்றி நன்கு விளக்கம் தந்துள்ளார்.

உழவுத் தொழில்தான் உலகிலேயே உன்னதமானது. உழவுத்தொழிலன்றி, மற்று ஏனைய தொழில் புரிவோரும், உழவை நம்பித்தான் வாழ்கின்றனர். உலகுக்கு உணவூட்டும் தொழில் உழவுத் தொழில். மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் இன்பத்தை பயப்பது உழவு. உணவு இன்றெனில் ஒருவன் இன்பமாகவோ, சுகமாகவோ வாழ இயலாது. உழவின் மேன்மையை விளக்கவந்த வள்ளுவர், அஃது மற்றத் தொழில்களைவிடக் கடினமாயிருந்தாலும், அதனை விட்டொழித்தல் கூடாது என்று கூறுகின்றார். மேலும் இந்தக் கருத்தினை உறுதிப்படுத்த, வள்ளுவர், உழவு அன்றி வேறு எவ்வகை நெறிகளில் உழன்று திரிந்தாலும், உலகத்தார் ஏருடையவர் வழியே தான் வருவார், ஆதலின் வருந்தியும் உழைத்தலே நல்லது என்கின்றார்.

உழவுத்தொழில் முக்கியமாயின், அதனைப் புரிவோர் யார்? அவர்கள் உழவர்கள்; உழவர்கள் இன்றேல் உழவு இல்லை, உழவு இன்றேல் உணவு இல்லை. ஆக உழவர்கள் உலகத்துக்கு உணவளிப்பவராகின்றார்கள். உழவர்கள் தங்கள் நிலங்களை உழாவிட்டால் நாட்டில் பஞ்சம், பசி, பட்டினி முதலியவை அதிகரிக்கும். பொருள் எவ்வளவு இருப்பினும் உணவு இல்லையேல் மனிதன் வாழமுடியாது. உழவர்களின் மேன்மையை விளக்கவந்த வள்ளுவர் அவர்களை தேருக்கு அச்சாணி போன்றவர்கள் என்று கூறுகின்றார். ஒரு தேர் எவ்வாறு அச்சாணி இன்றி நிற்க இயலாதோ, . எவ்வாறு அச்சாணி இன்றி நகர இயலாதோ, அவ்வாறே உழவர்கள் இல்லையெனில் உலகத்தார் வாழ முடியாது. உழுதுண்டு வாழ்பவர்கள் தான் இவ்வுலகில் மானமுடையவராக வாழ்கின்றவர்களாவார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் உழைப்பின் உயர்வை உணர்ந்து உண்டு வாழ்கின்றனர். ஆனால் உழாது சோம்பி வாழ்பவர்கள் மாற்றாரி

டம் மண்டியிட்டு, வணங்கி அவர்கள் இடும் உணவை உண்டு வாழும் இழிதன்மை யுடையவராவர்.

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்(று) எல்லாம்
தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்".

உழவும், அதனை ஆற்ற உழவர்களும் அவசியமாயிருக்க, அதனைவிட அவசியம் பயிர் செய்யும் முறையாகும். நிலத்திலே விதைகளை விதைத்துவிட்டால் அது நல்ல பயிராக ஆகமுடியாது. பயிர் செய்வதற்கு நிலத்தை நன்முறையில் உழுது பக்குவப் படுத்தவேண்டும். நிலத்தை சீரான முறையில் அகலமாகவும் ஆழமாகவும் உழுதல் மிகமிக அவசியம். மேலும் நிலத்திலே பயிரிட்ட நாள் முதற்கொண்டு அதனைக் காப்பாற்ற வேண்டுதல், எல்லாவற்றினும் அவசியமாகும். நிலத்தை உழுதலின் அவசியத்தை விளக்க வந்த வள்ளுவர், ஒரு பலம் மண்ணை காற்பலம் ஆகுமாறு நிலத்தை நன்கு உழுது காயவிடுவானேல், அந்த நிலம் எரு இல்லாமலே நல்ல விளைச்சலைத் தரும் என்கின்றார்.

"தொடிப்புழுதி கஃசா உணக்கின் பிடித்து எருவும்
வேண்டாது சாலப் படும்".

நிலத்தை உழுது நன்கு பயிர் செய்தால்மட்டும் போதாது. அதனை தினந்தோறும் சென்று கண்டு ஆவன புரிதல் வேண்டும். அவாவது களை எடுத்தல், நீர் பாய்ச்சல், எரு இடுதல் முதலியன அத்தியாவசியமானவைகள். இங்ஙனம் ஒருவன் தன் நிலத்தைக் காக்கவில்லையெனில், ஒருவனால் காப்பாற்றப்படாமல், விடுபட்ட அவனுடைய இல்லக்கிழத்தி எங்ஙனம், அவனின்றும் மாறுபட்டும், வாழ்வில் வெறுப்பேற்பட்டும் ஒழுகுவாளோ, அவ்வாறே அந்த நிலமும் அவனுக்கு மாறுபட்டு நல்ல விளைச்சலைத் தராமல் ஒழிந்து போகும், என்று வள்ளுவர் நிலத்தைக் காக்க வேண்டியதின் அவசியத்தை வற்புறுத்துகின்றார்.

எந்த வகைத் தொழிலிலும் சோம்பல் இருக்கக்கூடாது. சோம்பி இருப்பவன் தன் வாழ்வைச் செம்மைப் படுத்திக் கொள்ள இயலாது. உழவுத்தொழிலில் சோம்பி இருத்தல் கூடாது. வேண்டுவோர் வேண்டியனவற்றை எல்லாம் தரும் இயல்பினை உடையது நிலம். அத்தகைய நிலத்தைக்கண்டு ஒருசிலர், நாங்கள் வறியராக இருக்கின்றோம் எங்களுக்குப் பொருள் இல்லை, இல்லாத காரணத்தால் பயிர் செய்ய இயலவில்லை என்று கூறிக் கொண்டு, சோம்பியிருப்பது இழிவுடையோர் செயலாகும். உழவு முதலிய தொழில் செய்வோர்க்கு நிலம் நல்ல பலனைத் தருவதைக் கண்ணுக்கெதிரே கண்டிருந்தும், அதனைத் தாமும் செய்யாது சோம்பியிருப்பவாது மடமையை எண்ணி நிலமகள் நகைப்பாள், என்று வள்ளுவர் சோம்பலுடையவர்களை இழித்துக்கூறி உழவின் பெருமையை இதன் மூலம் சொல்லாமல் விளக்குகின்றார்.

"இலம் என்றசைஇ இருப்பாரைக் காணின்
நிலம் என்னும் நல்லாள் நகும்".

மேற்கூறியவற்றால், வள்ளுவர், உழவுத் தொழில் தான் உலகத்தில் மிக மிகச் சிறந்தது என்பதை உள்ளங் கை நெல்லிக்கனிபோல் நன்கு விளங்குமாறு கூறியிருக்கின்றார் என்பது புலனாகும். அவர் உழவுத் தொழிலின் மேன்மையையும், உழவர்களின் உயர்வையும் நிலம் செயல் வகையையும், அஃதினைச் செய்யாதிருப்போரின் இழிமையையும் நன்கு உணர்ந்து கூறியிருத்தலால், வள்ளுவர் உழவுத் தொழிலை நன்முறையில் அறிந்திருந்தார் என்பது புலப்படும். நம் நாட்டிலும் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மூலம், உழவின் மேன்மையை உணர்ந்த அரசாங்கத்தார், அத்தகைய உழவுத் தொழில் சிறப்புற்று நன்முறையில் பயன்தர, வேண்டிய வசதிகளைச் செய்திருக்கின்றனர்.

உண்ட விட்டிற்கு இரண்டகம் நினைப்பதா அல்லது அறத்தைப் பேணுவதா?

by

E. ரமணன், IV Class B.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இருக்க வேண்டிய இன்றியமையாத பண்புகளில் அறமும், செய்நன்றி மறவாமையும் ஆகிய இவ்விரு பண்புகள் மிக இன்றியமையாதவை. இவ்விரு பண்புகளை ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது எந்த பண்பு மனிதனுக்கு மிகவும் முக்கியமானது என்பதை ஆராய்வதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும். அறம் என்பது கொலை, களவு, காமம், முதலிய கொடிய செயல்களைச் செய்யாமலிருத்தலாகும். செய் நன்றி மறவாமை என்பது நமக்கு மற்றொருவர் செய்த உதவியை மறவாதிருத்தலாகும்.

நாம் நம் தெள்ளு தமிழிலுள்ள பண்டைய இலக்கியங்களை நோக்குமிடத்து, அவைகளில் அறம், மற்றும் பலவகை நற்பண்புகளை மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டி இருப்பினும், அவைகளில் செய் நன்றி மறவாமையே மிகவும் இன்றியமையாத பண்பாக வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. நாம் இங்கு எடுத்துக்காட்டாக எடுத்துக்கொண்ட நூல்கள் (1) உஹன்று. லகம் போற்றும் திருக்குறள் (2) தலை சிறந்த கம்ப இராமாயணம். (3) நீதிகளுக்கு உறைவிடமான மகாபாரதம்.

இந்திய மக்களேயன்றி, அன்னிய நாட்டவரும் மிக ஆவலுடன் விரும்பிப் படிக்கும் நூல் திருக்குறளாகும். தெய்வப் புலவர் வள்ளுவனார் தம் ஒப்புயர்வற்ற திருக்குறளில் பல நீதி நெறிகளை மக்களுக்கு மிகத் தெள்ளிய முறையில் ஆனால் சுருக்கமாக ஒன்றரை அடிகளில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அவர் பல நீதிகளைக் கூறியிருப்பினும் அவர் செய் நன்றி மறவாமை என்ற அதிகாரத்தை வலியுறுத்தி இருப்பதைப்போல் மற்ற எந்த அதிகாரத்தையும் வலியுறுத்தவில்லை.

> எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்—
> உய்வில்லை
> செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

இந்த ஒரே குறளில் செய் நன்றி மறவாமையின் இன்றியமையாத தன்மையை மிகத் தெள்ளிய முறையில் கூறி முடிக்கிறார். எந்த தீய செயல்களை அதாவது அறமற்ற செயல்களைச் செய்தாலும் அவன் அக் குற்றங்களினின்றும் மன்னிக்கப்படுவான். ஆனால் அவன் செய் நன்றியை மறப்பானேயாகில் அவனுக்கு உய்வே இல்லை எனக் கூறுகிறார். ஆகவே அறத்தைவிட செய் நன்றி மறவாமையே மிக முக்கியமான பண்பு என்பது வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

இனி கம்ப ராமாயணத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். கல்வியில் பெரியவன், சொல்லின் செல்வன் என்று சான்றோர்களால் புகழப்படும் கம்பனும் தனது ஈடு இணையற்ற கம்ப இராமாயணத்தில் அறத்தைவிட செய் நன்றி மறவாமையே சிறந்த பண்பு என வலியுறுத்துகின்றார் கும்பகருணன் மூலம்.

கும்பகருணன் இராவணன் தம்பியாவான். இராவணனால் ஊணும், உடையும், மற்ற எல்லா வசதிகளையும் பெற்று வளர்ந்தவன். இராவணன் அறத்திற்கு மாறாக மற்றவன் தவத்தியும் கற்பின் செல்வியுமான சானகியை சிறை எடுத்துவந்து அதன் மூலம் இராமனுடைய பகையை மேற்கொள்ளுகின்றான். ஆகவே இராவணன் இராமனிடம் போர்க்களத்தில் தோற்று இலங்கை புகுந்து கும்பகருணனை அழைத்து இராமனுடன் போரிட்டு வரும்படிக் கூறுகின்றான். கும்பகருணன் பல அறிவுரைகளை கூறியும் இராவணன் கேளாது போகவே இறுதியில் கும்பகருணன் போர்க்களம் செல்கின்றான்.

போர்க்களத்தில் அவனுடைய தம்பியான விபீடணன் கும்பகருணனை இராமன் பக்கம் வந்து சேரும்படியும், அவ்வாறு அவன் சேருவானேயாகில் அவனுக்கு இலங்கை ஆட்சியும் கிடைக்கும் மற்றும் அவன் தேவர்கள், முனிவர்கள் யாவராலும் புகழப்படுவான் என்னும் பல அறவுரைகளைக் கூறுகின்றான். ஆனால் கும்பகருணன் செய்தது என்ன? அவன் தன்னை இது நாள்வரை ஊண், சட்டை

முதலியவற்றை கொடுத்து தன்னை வளர்த்த தமையனுக்காக உயிர் விடுவதா? அல்லது அறத்தைப் பேணற் பொருட்டு தன் தம்பியைப் போல் இராமன் பக்கம் சேர்ந்து இராவணனை எதிர்ப்பதா? என யோசிக்கின்ருன். இறுதியில் அறத்தைக் காட்டிலும் செய் நன்றி மறவாமையே இன்றியமையாதது என உணர்கின்ருன். ஆகவே விபீடணனை நோக்கி

"கருத்திலா இறைவன் தீமை கருதினுல் (அ)
தனைக் காத்துத்
திருத்தலாமாகிலன்றே திருத்துதல்?
தீராதாயின்,
பொருத்துறு பொருளுண்டாமோ? பொரு
தொழிற்குரியாரான
ஒருத்தரின் முன்னஞ்சாதல் உண்டவர்க்
குரியதம்மா".

எனக் கூறுகின்ருன். இறுதியில் போர் செய்து தனது உயிரை இழக்கிருன். ஆகவே அறத்தை காட்டிலும் செய் நன்றி மறவாமையே மிகவும் இன்றியமையாத பண்பு என கம்பரும் வற்புறுத்து கிருர்.

இனி நீதிகளுக்கு உறைவிடமான மகாபாரதத்தி லும் அறத்தைவிட செய் நன்றி மறவாமையே மிகவும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. கர்ணன், குந்தி யின் புதல்வனுகப் பிறந்தாலும், அவளால் பழிக்கு அஞ்சப்பட்டு இளமைப் பருவத்தில் ஆற்றில்விடப் பட்டான். அவன் துரியோதனனுல் வளர்க்கப்படு கின்ருன். பின் பாரதப் போர் மூண்டபோது, கர்ணனுல், பார்த்தனுக்குத் தீமை நேரும் என்பதை உணர்ந்த மாயாவியான கண்ணன் குந்தியை ஏவி, உண்மையை வெளிப்படுத்தி கர்ணனை தம் பக்கம் அதாவது பாண்டவர் பக்கம் சேர்க்க அனுப்பு கின்ருன். குந்தி கர்ணனை அடைந்து உண் மையை வெளிப்படுத்தி, தான்தான் அவனுடைய தாய் என்றும், பஞ்சபாண்டவர்கள் அவனுடைய உடன் பிறந்த சகோதரர் என்றும் கூறி அவனை துரியோதனனை விட்டு நீங்கி, பாண்டவர் பக்கம் சேர அழைக்கிருள்.

ஆனுல் கர்ணன் செய்தது என்ன. பஞ்சபாண் டவர்கள் துரியோதனனை எதிர்த்துப் போரிடுவது நியாயமான செயலே யானுலும், மேலும் அவர்கள் தன்னுடன் உடன் பிறந்தவர்களாக இருந்தாலும், அவ்வாறு அவர்கள் பக்கம் சேர்ந்து போரிடுவது அறச் செயலேயானுலும், அவன் அதற்கு இசைய வில்லை. தனக்கு இதுநாள் வரை ஊண், உடை முதலியவற்றை அளித்ததோடல்லாமல் அரசாட்சி யையும் நல்கிய துரியோதனனுக்கு எதிராக பாண்டவர் பக்கம் போய்ச்சேர்ந்து உண்ட வீட் டிற்கு இரண்டகம் நினைக்கும் செய் நன்றி கொன்ற வனுக மாற அவன் இசையவில்லை.

ஆகவே பாசம், அறம் ஆகிய எல்லாவற்றையு விட செய் நன்றி மறவாமையே சிறந்த பண்பு என்பதில் கடுகளவேனும் ஐயமில்லை.

தான் செய்யும் செயல்களுக்குத் தான் பொறுப்பாளியா?

by

வி. மாயகிருஷ்ணன், IV B.A. IV b.

ஒருவன் தான் செய்யும் செயல்களுக்குப் பொறுப்பாளி ஆவானா? ஒருவன் தவறு செய்தால் அவனைத் தண்டிப்பது சரியாகுமா? ஒருவன் உயர்ந்தவனாகப் பிறரால் போற்றப்படுவதற்கு அவன் தான் காரணமா? தவறு செய்பவனைத் தண்டிப்பது சரியாகுமா?

'கட்டுப்பாடுகள் இன்றிப் பிறந்தான் மனிதன். ஆனால் அவன் உலகக் கட்டுப்பாடுகளுள் ஆழ்த்தப்படுகிறான். ஏன்?' என்றார் பிரஞ்சு மேதை ரூஸோ; நன்மை தீமையறியாத தூய உள்ளத்தோடு இளமையில் குழந்தையாகத் திரிகிறான் மனிதன் என்றார் ஆங்கில மேதை லாக். அப்படித் தூய உள்ளத்துடன் உள்ள குழந்தை, மனிதனாக, மாண்புடையவனாக பெரியோனாக ஆகும்போது தான் செய்யும் செயல்களுக்குத் தான் தான் பொறுப்பாளி என்று கூறுவது முறையா? மனிதனுடைய பாரம்பரியமும், பாரம்பரியத்தாலும், சூழ்நிலையாலும் உருவாக்கப்பட்டதன் குணங்களும், மற்றும் பிற சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளுமே அவன் செய்யும் செயல்களுக்குப் பொறுப்பேயன்றி, அந்த மனிதன் அல்ல. எனவே பாரம்பர்யம், சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலை இவைகளால் உண்டாக்கப்பட்ட அவனைக் குற்றம் புரியும்போது, குற்றம் புரிவதற்குக் காரணமான பாரம்பர்யம், சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலை முதலியவற்றைப் புறக்கணித்துவிட்டு, அவனை, அம்மனிதனைமட்டும் தண்டனைக்கு உட்படுத்துவது சரியாகுமா?

மனிதனுடைய செயல்கள் அவனுடைய உள்ளக்கருத்துக்களுக்கும், அவனுடைய குணத்திற்கும், சந்தர்ப்பத்திற்கும் கட்டுப்பட்டு இருக்கிறது. மனிதனின் குணங்கள் பாரம்பர்யத்தைக் கொண்டு பெரும்பாலும் உருப்படுகின்றன. குழந்தைகள் பெற்றோர்களை ஒத்து இருக்கின்றன. அதற்கேற்ப 'நூலைப்போல சேலை, தாயைப்போல பிள்ளை' என்று நாம் சொல்லக்கேட்டு இருக்கின்றோம். பெற்றோர்களுக்கு உரிய குணங்கள் குழந்தைகளுக்கு அமைந்திருப்பதை நாம் காண்கிறோம். பக்தி உடையவரின் பிள்ளைகள் பக்திமான்களாகத் திகழ்வதும் உண்டு. அல்லது சந்தர்ப்பவசத்தால் நேர்மாறாகத் திகழ்வதும் உண்டு. உடல் அமைப்பு, உயரம், நிறம், உடல் உறுப்புக்கள் பாரம்பர்யத்தைப் பொறுத்தவை, அவற்றிற்குத் தக்கபடி குணங்களும் வேறுபாடு அடைகின்றன. பரம்பரையாக வரும் வியாதிகள் உண்டு. உடலைப் பொறுத்து உள்ளம் அமைவது உண்டு. உடலை நான்கு வகைகளாகப் பிரிப்பார்கள். ஒரு வகை உடல் அமைப்பை உடையவர்கள் உடல் எப்போதும் உஷ்ணமாகவே இருக்கும். அவர்கள் இனிப்பை விரும்புவது இயற்கையாக அமைந்து விடுகிறது. இவ்வாறு அவர்கள் மனம் தித்திப்பான பண்டங்களை மற்றவர்களைவிட அதிகமாக நாடுகிறது. இவ்வாறு சிலவகை உடம்பினர் உரைப்பை அதிகமாக நாடுகின்றனர். இவ்வாறு ஆண்மைக்கும் பெண்மைக்கும் உரிய சுரப்பிகளும், நாளமில்லாச் சுரப்பிகளும் உள்ள விகிதத்தைக் கொண்டு குணம் வேறுபாடு அடைகிறது. அலிகள் இதற்கு முக்கியமான எடுத்துக்காட்டு ஆவார்கள். பெண்மைக் குணம் படைத்த ஆண்களையும், ஆண்மைக்குணம் படைத்த பெண்களையும் நாம் அன்றாட வாழ்க்கையில் காண்கிறோம். இவ்வாறு பாரம்பர்யத்தைக் கொண்டு குணம் உருவடைகிறது. ஆனால் அவன் செயல்கள் குணங்களைக்கொண்டு உருப்பெறுகிறது.

சூழ்நிலையைப்பொறுத்தும் மனிதனின் குணம் வேறுபாடு அடைகிறது. குளிர் நாடுகளில் உள்ள மக்கள் வெப்ப நாடுகளில் உள்ள மக்களைவிடப் பலசாலிகளாக உள்ளனர். இவர்களுக்குள் குணம் உடலுரத்தைப் பொறுத்து வேறுபாடு

அடைவதும் உண்டு. இரட்டைக் குழந்தைகளில் ஒன்றை கிராமத்திலும், மற்றொன்றை நகரத்திலும் வளர்த்தால் இரண்டு குழந்தைகளும் குணத்தில் வேறுபாடு அடைகின்றன. படித்தவர் மத்தியில் வளரும் சிறுவன், படியாதவர் மத்தியில் வளரும் சிறுவனின் குணத்தினின்றும் வேறுபாடு அடைகின்றான். ஒவ்வொருவருடைய குணமும் அவரவர் நாட்டின் பழக்கவழக்கங்களைப் பொறுத்தும், அவரவர் நாட்டின் பண்பாடுகளைப் பொறுத்தும் வேறுபாடு அடைகிறது. குணமானது அவரவர் சமுதாயத்தைப் பொறுத்தும் அவனை வளர்ப்பவர்களைப் பொறுத்தும் மாறுபாடு அடைகிறது. ஓநாயால் வளர்க்கப்பட்ட ஒருவன் ஓநாயைப்போல நடக்கவும், பேசவும் கற்றுக் கொண்டான் என்பதை நாம் கேள்விப்பட்டு இருக்கிறோம். பெற்றோர்கள் கற்பிப்பதின்படி குழந்தைகளின் குணங்களும் மாறுபடுகிறது. அமெரிக்காவில் உள்ள பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளிடம், நீக்ரோக்களை அவர்கள் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடவேண்டும் என்றும், மற்ற வெள்ளையர்களைக் குறிப்பிடும் போது மிஸ்டர், மிஸஸ் என்று அவர்கள் பெயருக்கு முன் சொல்லி அழைக்க வேண்டும் என்றும், நீக்ரோக்களுடன் ஒன்றாக அமர்ந்து உணவு உட்கொள்ளக் கூடாது என்றும் கூறுவதால் அக்குழந்தைகளுக்கு இயற்கையாகவே கறுப்பு மனிதர்களிடம் ஓர் வெறுப்பு உண்டாகிவிடுகிறது. இளமையில் குழந்தைகள் திருடுவதை உற்சாகப்படுத்தினால் அவர்கள் பிற்காலத்திலும் திருடர்களாகத் திகழ்கின்றனர். 'தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடுமட்டில்' என்பது சரியாகி விடுகிறது. 'பன்றியோடு சேர்ந்த கன்றும் மலம் தின்னும்' என்று சொல்வார்கள். அதேபோல மனிதர்கள் தாங்கள் சேர்ந்து பழகும் நண்பர்களின் குணத்தைப் பொறுத்தும், தூண்டுதலைப் பொறுத்தும் குணம் வேறுபாடு அடைகிறார்கள். செயல்கள் செய்யவும் முற்படுகிறார்கள். கெட்டவர்களுடனோ, அல்லது நல்லவர்களுடனோ சேர்வது சந்தர்ப்பவசத்தால் ஆகும். ஆங்கிலத்தில் இதை விளக்க 'நீ உன் நண்பன் யாரென்று சொல். நான் உன்னை எப்படிப்பட்டவன் என்று சொல்லிவிடுகிறேன்' என்ற ஒரு வழக்கும் உள்ளது. மற்றவர்கள் செய்யும் செயல்களைக் கொண்டும் ஒருவன் தன் போக்கை மாற்றிக் கொள்வதும் உண்டு. உலகக் கட்டுப்பாடுகளுக்குப் பயப்படும்போதும் செயல்கள் மாறுகின்றன. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளைப்பொறுத்தும் குணங்கள் வேறுபாடு அடைகின்றன. எதையும் எளிதில் நம்பிவிடுபவர்களும் உண்டு. எளிதில் நம்பாதவர்களும் உண்டு' சூழ்நிலையின் காரணமாக யாருக்கும் அமையாத குணங்கள் சிலருக்கு அமைந்துவிடுகின்றன. அதையே மூல காரணமாகக்கொண்டு குற்றம்புரிவோரும் உண்டு. ஆனால் அவர்களைத் தண்டிப்பது முறையாகாது. சந்தர்ப்பவசத்தால் குற்றம் புரிவோரும் உண்டு. ஒருவனைச் சந்தர்ப்பமே குற்றவாளியாக ஆக்குகிறது. வடநாட்டில் மான்சிங் என்ற கொள்ளைக்காரன் நல்ல உள்ளம் படைத்தவன். குணவான். குற்றமறியாதவன். பக்திமான். நற்குணம் படைத்தவன். அவனது குடும்பத்திற்கும், மற்றொரு குடும்பத்திற்கும் ஏற்பட்ட பூசல் அவனைச் சந்தர்ப்பவசக் குற்றவாளியாக கொள்ளைக்காரனாக மாற்றிவிட்டது. இவ்வாறு சந்தர்ப்பவசத்தால் ஆகும் குற்றவாளிகள் பலபேர். பளபளப்பான கல் என ஏமாந்து அரண்மனையினுள் உள்ள தண்ணீர்த் தொட்டியில் துரியோதனன் இறங்கியதைக்கண்டு கேலியாக திரௌபதி சிரித்ததால்தான் பாண்டவர்களுக்கு அவ்வளவு இடையூறுகளும் ஏற்பட்டது. ஆனால் சிரித்தது அவளது குற்றமல்லவே. அது இயற்கை. அதை துரியோதனன் தன்னை இழிவு படுததுகின்றாள் என எண்ணியதுதான் இதற்குக் காரணம். அவனை அப்படி நினைக்கச் செய்தது சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும்தான். ஆகவே அது அவனது குற்றமும் இல்லை.

இவ்வாறு சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலை, பாரம்பர்யம் இவற்றால் உருப்பெற்ற குணமும், கோட்பாடுகளும், சூழ்நிலையும், சந்தர்பமும் ஒருவன் செய்யும் செயல்களுக்கு முக்கியமான காரணங்களாக இருக்கும்போது, மனிதன் எப்படித் தான் செய்யும் செயல்களுக்குத் தான் பொறுப்பாளியாவான்? எனவே அவன்

தவறும்போது, அவன் தவறுவதற்குக் காரணமானவற்றை ஆராயாது அவனை, அம்மனித உடலைத் தண்டிப்பது சரியா குமா? தண்டிப்பதால் மேலும் மேலும் ஒருவன் அத்தவற்றையே செய்ய முற்படு வான். ஒன்று அவனை அவனது போக் கிலேயே, அவன் இச்சைப்படியே விட்டு விடவேண்டும். அல்லது உலகில் உள்ள எல்லோரையுமே பகுத்தறிவு உடையவர் களாகவும், மனிதனுக்கு மனிதன் வேறு பாடு இல்லை என்ற உணர்ச்சி உடையவ ராகவும் ஆக்கவேண்டும். இன்று இரண் டும் முடியாதவை. நடவாதவை. சாக்ர டீஸ் 'நீ உன் மனச் சாட்சியின்படி நட! என்றார். மனச்சாட்சிக்கு எல்லோரும் அடிமைகளே' சிலர் சில சமயங்களில் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக நடக்கிறார் கள். அது அவர்கள் தவறு அல்ல. மனிதன் தவறுவது இயற்கை; தவறுவது குற்றம் என்றால் பிறந்தது குற்றம். பிறந் தது குற்றம் என்றால் இவ்வுலகமும், இவ் வுலக உயிர்களும் தோன்றியதும் குற்றம். ஆனால் மனிதன் குற்றவாளியல்ல.

வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே.

எனவே, தான் செய்யும் செய்கைகளுக் குத் தான் பொறுப்பாளி யல்ல.

—

குற்றவாளி யார்?

by

எஸ். கனகராசன், கலை வகுப்பு, இறுதியாண்டு

காட்சி 1

[மாலை நேரம், மேலைநாட்டின் அறங்கூற வையம் கூடியிருக்கிறது. சபை நடுவே தளபதி வீரசிம்மன் கைதிக் கூண்டிலே நின்றிருக்கிறான்.]

மன்னர்:-வீரசிம்மா! மௌனம் சாதிப்பதில் பயனில்லை, குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்கிறாயல்லவா?

தளபதி:-வேந்தே! குற்றமறியா என்னை கொடுமைப் படுத்துவதில் பயனில்லை. நாட்டின் நலனுக்காக இவ்விடத்திலேயே உயிர்விடத் தயார். ஆனால், வீண்பலியேற்று சாக விரும்பவில்லை. முறை தவறா இவ்வவை நடுவே நின்று உறுதி கூறுகின்றேன்! மேலை நாட்டிற்குத் தீங்கிழைக்க முயன்றவர்களை அடக்கி ஒடுக்கும் பொருட்டு என் கரம் வாள் ஏந்துமேயன்றி மேலைநாட்டிற்கு எதிராக வாள் எடுக்காது என்பது திண்ணம். விருந்தினரை விசாரித்தால் விளங்கும்.

அமைச்சர்:-களவாடிய கள்வர் பலரானாலும் விடை ஒன்றுதான் என்பதை தளபதி அறியார் போலும். சற்று முன்பு அவனும் உம்மைப் போன்றுதான் பதிலிறுத்தான்.

மன்னர்:-அவன் தவிர வேறு யாராவது நீ குற்றமற்றவன் என்பதை நிரூபிக்க இயலுமா?

தளபதி:-நல்லது! நாவிலும் செந்நாவுடையோரே! பெருங்குடி மக்களே! என்னை கைது செய்த காலமும் சூழ்நிலையும் எவ்வித சாட்சியத்திற்கும் இடமளிக்கவில்லை. இருந்தது இருவர்—நானும் எனது விருந்தினரும்—இருவருமே கைது செய்யப்பட்டோம்! என் பெற்றோர் எனது கரத்தில் வாளெடுத்து கொடுத்த நாளிலிருந்து, பெற்ற திருநாட்டின் பெருமையையும் அதற்கு நான் ஆற்றவேண்டிய தொண்டினையும் வாள் பயிற்சியோடு அறிவுப் பயிற்சியாக கற்பித்தனரேயன்றி குளத்து நாட்டுடன் சேர்ந்து மேலை நாட்டிற்குத் துரோகம் இழைக்கச் செப்பிலர்.

அமைச்சர்:-எத்தகைய நாட்டுப் பற்றுடையவராயினும் பெண்ணாசையும் பொன்னாசையும் வெறுத்து விடலாம்! ஆனால் இம் மண்ணாசையை யாரும் வெறுக்கமுடியாது; இது சரித்திரம் காட்டும் உண்மையாகும்!

தளபதி:-அப்படியானால், அமைச்சரும் அதற்கு விதிவிலக்கல்லவே! நான் குற்றவாளியாக்கப்பட்டுக் கொலை செய்யப்போவது கண்டு அஞ்சவில்லை. ஆனால், மேலைநாட்டின் சரித்திரத்திலே "குற்றமற்றவன் குற்றவாளி கூண்டிலே நிறுத்தப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டான்" என்ற கொடுஞ் செயல் இடம் பெறுமே என்னும்போதுதான் என் உள்ளம் வேதனை யடைகின்றது.

அமைச்சர்:-தவறு காட்டி தப்பிக்கலாம் என்று மட்டும் எண்ணாதே!

மன்னர்:-வீண்வாதம் வேண்டாம். நீ குற்றமற்றவன் என்பதை நிரூபிக்கப் போதிய சாட்சியங்கள் இல்லாததால் நீ குற்றவாளி யென்றே இவ்வவை முடிவு கட்டுகின்றது.

தளபதி:-இச்சபை முடிவு கட்டவில்லை! குள்ளநரிப் புத்திகொண்ட கொடுமதியாளரின் தீர்ப்பு என்றே கூறுவேன்.

மன்னர்:-இது அறங்கூறவையம், அநாவசியப் பேச்சிற்கு இங்கு இடமில்லை.

தளபதி:-அறம்பிறழா அவையில் அங்கம் வகிக்கும் பொய்யிற் புலவர்களே! நிலம் பெயரா பெருங்குடி மக்களே! எனக்கு ஒருவாரம் தவணை கொடுங்கள், அதற்குள் நான் குற்றமற்றவன் என்பதை உங்கள் முன்னிலையிலே காட்டுகின்றேன்.

அமைச்சர் :-இந்த ஒருவாரமும் நீ சிறையில்தான் இருக்கவேண்டும்.

தளபதி :-உண்மையறிந்து, அவை நடுவே நின்று குற்றவாளி யார் என்பதை காட்டப்போவது நானேயன்றிவேறல்லர்! நீந்திச்செல் என்று கூறி தண்ணீரையும் காட்டிவிட்டு கால்களை கட்டிப்போட்டால் நீந்துவது எவ்வாறு?

மன்னர் :-எது எவ்வாறாயினும் உன்னை வெளியில் விட்டுவைக்க இயலாது.

அமைச்சர் :-மன்னரும் மற்றவர்களும் தளபதியின்பால் கொண்ட மதிப்பின் காரணமாக ஒருவாரத் தவணை கொடுத்தோம். ஆனால், இந்த ஒருவாரமும் தளபதி சிறையில்தான் இருக்கவேண்டும். இன்றிலிருந்து எட்டாவது நாள் இதே நேரத்தில் மறுபடி அவை கூடும்.

காட்சி 2

[மேலைநாட்டின் இளவரசி, தேன்மொழி தன் காதலன் தளபதி சிறையிலடைக்கப்பட்ட செய்திகேட்டு சிறைக்கு ஓடுகின்றாள்]

இளவரசி :-அத்தான்!

தளபதி :-தேன்மொழியா! இந்நேரத்தில் சிறைச்சாலையிலா! மன்னர் கண்டால் என்ன செய்வார் தெரியுமா?

இளவரசி :-(கண்ணீர் வடிய) என்ன கேள்வி அத்தான்? குளத்தில் விழுந்த குழந்தையைக் கண்டு பெற்றெடுத்த அன்னை செயலற்று நிற்பாளா? நந்தவனத்திலே உங்களை எதிர்பார்த்து உட்கார்ந்திருந்த நேரத்தில் தோழி அமுதா மூலம் செய்திகேட்டு ஓடோடியும் வந்தேன், காரணம் அறிய.

தளபதி :-காரணம் மட்டும்தானே வேண்டும்? எனது காரியத்தில் உனக்குக் கவலையில்லை?

இளவரசி :-அன்பே! வேண்டாததைப் பேசவேண்டாம்,வேண்டியதைக்கூறுங்கள்; உடனே கவனிக்கின்றேன்.

தளபதி :-உன் அத்தானை நீயும் சந்தேகிக்கின்றாயா?

இளவரசி :-காரணம் அறியாத என்னிடம் கண்டதையெல்லாம் கூறி என்னை கலங்க வைக்கின்றீர்களே அத்தான்! "சிறை" என்று தோழி கூறிமுடிக்கும் முன் "சிறை" வந்தடைந்த எனக்கு என்ன தெரியும்.

தளபதி :-குளத்துநாட்டு ஒற்றனுடன் தாய்நாட்டிற்கு எதிராக சூழ்ச்சி செய்தேன் என்று உன் தந்தை பழி சுமத்தினார்; அதை ஆமோதித்தார் அமைச்சர். முடிவு, நான் குற்றவாளியானேன்; கூண்டிலடைக்கப் பெற்றேன். ஆனால் இது அமைச்சரின் சூழ்ச்சியோவென்று ஐயுறுகின்றேன்.

இளவரசி :-அத்தான்! அதைத்தான் நானும் கூறுகின்றேன். மாற்றான் மனமறிந்து அவன் வலியறிந்து படை நடத்தும் தாங்களே இவ்வாறு பதறுவதில் பயனில்லை. நீங்கள் செய்தது...

தளபதி ,-(இடைமறித்து) நான் செய்தது குற்றம் என்கிறாயா? என்மேல் அக்கறையுள்ள உயிர் ஒன்று உண்டு, அது எவ்வாறும் என்னைக் காப்பாற்றும் என்றுதான் தவணை கேட்டேன். இல்லையானால்........

இளவரசி :-அக்கறையில்லையானால் அழுத கண்ணீர் அருவியாகக் கொட்டக் கொட்ட ஓடிவந்திருக்கமாட்டேனே.

தளபதி :-நான் சிறை நுழையக் காரணம் உன் தந்தைதான். அவரிடம் சென்று முறையிடு.

இளவரசி :-முறையிடுவதென்ன! முடிந்தால் விடுதலையே செய்வேன். ஆனால்......

தளபதி -:ஆனால் என்ன?

இளவரசி :-அவரிடம் நான் முறையிடுவது முறையல்லவென்று தோன்றுகிறது. அன்பே! நீங்கள் அறியாததல்ல! நம் நட்பு கண்டு தந்தை முன்பே என்னை எச்சரித்துள்ளார்.

தளபதி :-தேன்மொழி! கலங்க வேண்டாம் கண்ணே! உண்மை என்றாவது வெளிப்பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும்.

இளவரசி :-என்றாவது என்ன, இன்றே அதை கவனிப்பேன், நீங்கள் இங்கே தனியாக எத்தகைய உணவு உண்ண நேருமோ! அங்கே நான்மட்டும் பட்டு விரித்த மெத்தைமேல் உட்கார்ந்து

பாங்கிகள் பலர் சூழ பழரச பானம் அருந்துவதா? நீங்கள் இங்கே வைக் கோல் புல்லிலே புரண்டுகொண்டிருக்க நான்மட்டும் மணமிக்க மல்லிகையும் சாந்தும் அழகு செய்யும் மஞ்சத்திலே புரண்டு மகிழ்வதா? முடியாது அத் தான் முடியாது?

தளபதி :-வேண்டாம் கண்ணே வேண் டாம்! நீ உறுதியுடனும் உள்ள மகிழ்ச்சியுடனும் சென்று வா....ம்........

இளவரசி :-(அழுதுகொண்டே) அத் தான்! வரு கிறே....ன்....

காட்சி 3

[மன்னரின் தனி அறையில் மன்னரும் அமைச்சரும்.]

மன்னர் :-அமைச்சரே! நாம் செய்த திட்டம் அடுத்தவர் செவியில் எட்டாது பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

அமைச்சர் :-அதைப்பற்றி தங்களுக்கு கவலையே வேண்டாம். ஆனல், இள வரசியைமட்டும்........

மன்னர் :-இப்பொழுதே அதைப்பற்றி எச்சரித்துவிடுகிறேன். ஆனல், செய்தி அறிந்த மக்கள்தான் ஆத்திரமடை வார்கள்.

அமைச்சர் :-மக்களென்ன! இதை மறக் கும் பொருட்டு அங்கங்கே கூத்து நடக்க ஏற்பாடு செய்துள்ளேன். வேண்டுமானல், ஒரு சிலர் கூக்குரலிடு வார்கள். அதற்காகத் தங்கள் மதிப்பை யும் எதிர்கால நாட்டின் நலத்தையும் இழந்துவிடுவதா? எதற்கும் அஞ்ச வேண்டாம் வேந்தே!...

மன்னர் :-ம்.......யாராவது நம் சூழ்ச்சியை கண்டுபிடித்துவிட்டால்...

அமைச்சர் :-யார் கண்டுபிடிப்பது? நாம் தான் காரியத்தை கச்சிதமாக, விருந் தினருடன் இருக்கும்பொழுது பிடித்து விட்டோமே!

காவலாளி :-வேந்தே! குளத்து நாட்டிலி ருந்து தூதுவர் வந்திருக்கின்றார். உங் களைக் காண விழைகின்றார்.

மன்னர் :-வரச்சொல்

தூதுவன் :-(வந்து வணங்கிக்கொண்டே) மன்னர் பிரானுக்கு இவ்வோலையை (ஓலையொன்றை நீட்டுகின்றான்) கொடுக்கும்படி எம் மன்னர் பணித் தார்.

மன்னர் :-(காவலாளியைப்பார்த்து) தூது வர்க்கு வேண்டியதை கவனித்து அனுப்பும்.

மன்னர் :-(ஓலையைப் படித்துவிட்டு) அமைச்சரே! குளத்து நாட்டான் பெரும்படையுடன் புறப்பட்டு வருவ தாக நம் ஒற்றன் செய்தி அனுப்பி யிருக்கின்றான். அவனும் நல்ல ஆளைத் தான் அனுப்பியுள்ளான்.

அமைச்சர் :-என்ன துணிச்சல்! எல்லைத் தகராறும் முடிந்துவிட்டதே! வேந்தே! வீரசிம்மன் உருவாக்கிய படையிருக் கின்றது நாம் ஏன் அஞ்சவேண்டும்?

மன்னர் :-அவன் படையைக் கண்டு நான் அஞ்சவில்லை. அனைத்தும் அறிந்த தளபதியில்லா படையெடுப்பா என்று தான்....

அமைச்சர் :-தளபதி ஏன்? உதவி தள பதி போதுமே குளத்து நாட்டான் படையை முறியடிக்க! வேந்தே! நம் படையிலிருக்கும் ஒவ்வொருவரும் வீர சிம்மனே என்பதை மறக்கவேண்டாம்.

மன்னர் :-உதவி தளபதிக்கு உடனே செய்தி யனுப்புங்கள்...

காட்சி 4

[சிறையினுள் : தளபதி ஆழ்ந்து யோசித் துக் கொண்டிருக்கிறான். அப்பொ ழுது...]

இளவரசி :-எந்தக் கோட்டையை பிடிக்க இவ்வளவு யோசனை அத்தான்!......

தளபதி :-எந்தக் கோட்டையுமல்ல கண்ணே! கட்டியணைத்து மகிழ்ந்த இம்மலர்க் கோட்டையைக் காணுது தான்......ம்....வேலை முடிந்ததா?

இளவரசி :-அத்தான்! நான் இங்கு வரு வதே மிகவும் கடினமாகிவிட்டது. எனது அறையில் தோழி அமுதாவை நுழைத்துப் பூட்டிவிட்டு அப்பாவை ஏமாற்றிவிட்டுவந்தேன். நீங்கள் கைது

செய்யப்பட்ட காரணம் யாதும் புலப்படவில்லை. ஆனால், அப்பாவும் அமைச்சரும் அடிக்கடி சந்திக்கின்றனர்.

தளபதி :-எதற்காக?...

இளவரசி :-குளத்து நாட்டுப் படையும் நாட்டின் மீது போர் தொடுக்க வருகின்றதாம்.

தளபதி :-காரணம்?

இளவரசி :-என்றும்போல் எல்லைத் தகராறின் தொல்லை என்றனர்.

தளபதி :-சென்ற திங்கள் அது தீர்ந்துவிட்டதே! நிலைமை......

இளவரசி :-நிலைமை மிகவும் மோசமாகிவிட்டது. அத்தான்! நீங்கள் இல்லாது வீரர்கள் கவலையுடனிருக்கின்றனர். காவலாளி கண்ணயர்ந்து விட்டான், உடனே வெளியேறுங்கள்........

தளபதி :-எனக்கும் ஆசைதான்! கள்ளூமுருக இசைபாடும் உனது இசையை என்று கேட்போம் என்று எனது செவிகள் துடிக்கின்றன. எதையோ பறிகொடுத்தது போன்று விளங்கும் எனது மார்பு எப்பொழுது இம் முல்லை மலரை (இவ்வரசியை காட்டி) அணிவோம் என்று ஏங்கித் தவிக்கின்றது. என்ன செய்வது! எம் மன்னரால் குற்றவாளியாக்கப்பட்டேனே அம்மன்னரின் இதழ்கள் விரிந்து நான் குற்றமற்றவன் என்று கூறினலன்றி இதை விட்டகலேன்.

இளவரசி :-அன்பே! பிடிவாதம் வேண்டாம்! விடியும் நேரம்! வெற்றியடைய வேண்டுமானல் நீங்களில்லாது முடியாது.

தளபதி :-கண்ணே! போரைப்பற்றிகவலை வேண்டாம்! நம்வீரர்களை அவ்வளவு எளிதாக எண்ணவேண்டாம்.

இளவரசி :-துடுப்பில்லா மரக்கலமும், சிறகில்லாப் பறவையும் எப்படியத்தான் சேரவேண்டிய இடம் சேரமுடியும்? நீங்கள் கூறுவது வேடிக்கைதான்!

தளபதி :-வேடிக்கையல்ல கண்ணே! விவேகமுடன் கூறுகிறேன். மாணக்கரின் அறிவு நுட்பம் கற்பித்த ஆசானுக்குத் தெரியாதா என்ன?

இளவரசி :-வீண்பிடிவாதம் வேண்டாம். விடியப்போகும் நேரம் நான் வருகின்றேன்...சிந்தியுங்கள்....(சென்று விடுகிருள்)

தளபதி :-(தனக்குள்ளே) ம்....ஆத்திரத்தில் அறியாது கூறுகிருள். இன்பம் ஒன்றே வாழ்க்கையில் அறிந்தவள்.....

காட்சி 5

[மன்னரும் அமைச்சரும் போர் முறை பற்றி விவாதிக்கின்றனர்.]

மன்னர் :-குளத்து நாட்டுப்படைகள் நம் நாட்டின் எல்லையைஅடுத்துவிட்டனவாம்.

அமைச்சர் :-நம் உதவி தளபதி அங்கங்கே படையை நிறுத்தியிருக்கும் முறையைக் கண்டால் அஞ்ச வேண்டிய அவசியமே ஏற்படாது.

மன்னர் :-அதுதான் இப்பொழுது எனக்கு அச்சமாக இருக்கின்றது! இவ்வாறு படையை பிரித்து நிறுத்துவதனல் களத்தில் உள்ள படைக்கு பலம் குறையுமல்லவா?

அமைச்சர் :-இல்லை வேந்தே! பகைவரை எந்த திக்கிலிருந்தும் தாக்கலாம்.......

ஒற்றன் :-வேந்தே! எதிரிகள் எல்லைக்குள் புகுந்துவிட்டனர். குளத்து நாட்டுப் படையுடன் குதிரைப் படை அதிகமாயுள்ளதாம்.

மன்னர் :-அமைச்சரே! நிலை மிகவும் மோசமாகிவிட்டது. குளத்துநாட்டுப் படையுடன் மொகலாயப் படையும் சேர்ந்திருக்க வேண்டும்.

இளவரசி :-(வந்துகொண்டே) அப்பா! பகைவர், நகரை நோக்கி விரைகின்றனராம்.

(மன்னர் அமைச்சரைப் பார்த்துவிட்டு)

மன்னர் :-குழந்தாய்! நீ ஏன் இங்கு வந்தாய்? சென்றுவிடு. எதற்கும் சுரங்கத்தின் பக்கமே இரு....ம்...ஓடு....

அமைச்சர் :-தளபதி செய்த வஞ்சகச் செயலை இப்பொழுதாவது மக்கள் உணர்வார்கள் (இதைக் கேட்டுக் கொண்டே இளவரசி செல்கிருள்)

மன்னர் :-(அமைச்சரைப் பார்த்துவிட்டு) என்ன செய்வதென்று ஒன்றும் புரியவில்லையே! ம்..........

காட்சி 6

[சிறையில்: தளபதி தனக்குள்ளே போரின் நிலை குறித்து வருந்திக் கொண்டிருக்கிறான்]

தளபதி :-மன்னர் உள்ளம் எவ்வாறு வேதனைப் படுகின்றதோ: மக்கள் நிலை எவ்வாறு உள்ளதோ!......

இளவரசி :-தாங்கள் பெற்ற தவப்பெருந் திரு தளபதியின் வஞ்சகச் செயலை எண்ணியெண்ணி ஏங்குகின்றனர்.

தளபதி :-தேன்மொழி!

இளவரசி :-தேன்மொழி! சீசீ...! நான் இப்பொழுது உங்கள் தேன் மொழி யல்ல. தான் பெற்ற குழந்தைகளின், வீரப்புதல்வர்களின் குருதியை தமிழ்த் தாய் அருந்தித்தான் ஆகவேண்டுமா? கன்னித் தமிழகத்தில் கயவர்களின் பாதச்சுவடுபட்டுத்தான்பதவிகொள்ள வேண்டுமா?

தளபதி :-அன்பே! அறியாது கூறுகின்றாய். உனது கோபத்தின் காரணத்தை அறிந்துகொண்டேன். நீயும் மற்றவர் கூறுவதை ஏமாற்று வித்தையை நம்புகின்றாயே என்னும்போது தான் என் உள்ளம் வேதனையடைகின்றது. பதவி யாருக்கு வேண்டும்? அந்தத் தரங்கெட்ட ஆசையிருந்திருந்தால் சென்ற எல்லைத் தகராறின் போதே குளத்து நாட்டான் ஆசைக்கு அடிமைப் பட்டிருப்பேன் என்பதை மறவாதே!

இளவரசி :-என்னை வைத்து நேசிக்கும் உள்ளம்தானா இந்த பயங்கர சதிக்கு உடந்தையானது? "ரோமிலே புரூதஸ் நண்பனைக் காட்டிலும் நாட்டை நேசித்தமைக்காக உயிரனைய நண்பனைக் கொன்றான்! பதவியின் பொருட்டுத் தாயகத்தின் சரித்திரத்தையே மாற்றியமைக்கத் துணிந்துவிட்டீர்கள் இங்கு!" என்று நான் கூறவில்லை, நாடு கூறுகிறது, நாட்டிலுள்ள மக்கள் ஒவ்வொருவரும் கூறுகின்றனர்! கற்களுக்கும் வாயிருந்தால் உங்களது வெளிச் செயலை வெளிப்படுத்தும் போலிருக்கிறது. கள்ளமில்லா உள்ளத்தவரென்றால் இப்பொழுது வெற்றிகண்டு தன் நாட்டுப்பற்றை வெளிப்படுத்தலாமே! நாட்டுப் பற்று உள்ளவரென்றால் கைகளை இணைத்திருக்கும் விலங்கும் கற்கோட்டையும் ஒரு தடையாமா?' என்று மக்கள் கேட்கின்றனர்.

தளபதி :-ம்......போதும் நிறுத்து! தன் மானமே உயிராகக்கருதும் வீரசிம்மன் என்றும் அதை அடுத்தவனிடத்தில் விலை பேசியதில்லை. விலைபேசப் போவதுமில்லை!

இளவரசி :-தன்மானமாம் தன்மானம்! பெரும் அவமானம்! தன்மானமிருந்தால் அடுத்தவனிடத்தில் மண்டியிட்டு தாய்நாட்டை வெறிபிடித்தாடும் களமாக்கியிருக்க மாட்டீர்களே! மேலை நாட்டின் சுத்த இரத்தம் உங்கள் உடலிலே ஓடினால் இதோ, மாற்றான் பிடியில் அவதியுறும் அன்னை மண்டியிட்டு மன்றாடுகின்றாள் உங்களிடம், "உயிர் போகும் நேரம்! ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் உன்கையால் ஊற்றி உயிர்கொடு உனது கடமையும் கட்டுப்பாடும் எங்கே போயிற்று? உனது தினவெடுக்கும் தோள்கள் உணவின்றி பிணமாகக் காட்சியளிக்கின்றதே! ஏன்! ஏன்! ஏன்! நம் மொழியையும் நாட்டையும் பழித்துப்பேசும் நயவஞ்சகர்கள் எங்கிருந்தாலும் விடாதேயென்று வீரர்களுக்கு உணர்ச்சி ஊட்டினையே? அந்த வீரம் இப்பொழுது எங்கேபோயிற்று?" என்று அன்னை கதறுவது உங்கள் செவியில் விழவில்லையா?

தளபதி :-வஞ்சகர்களின் சூழ்ச்சியால் வஞ்சிக்கப்பட்டக் காரணத்தை அறியாது கதை பாடுகின்றாயே!......

இளவரசி :-கதையா இது? உங்களுக்குக் கதைதான்! அன்னை அலறிப் புடைக்கின்ற நேரத்திலே நான் மன்றாடுவது கதையாக இருக்கின்றது உங்களுக்கு! நீங்கள் நினைப்பதுபோல் மேலை நாட்டான் எளிதில் நாட்டை இழந்துவிட மாட்டான். மழலை மொழிபயிலும் குழந்தையிடமும் வாளும் வேலும் கொடுத்து களம் அனுப்பும் மங்கையர் குலம் இங்கு உண்டு! உயிரைத் திறனகை மதியாக நாடுகாக்கும் நல்ல வீரர் குலம்

இங்கு உண்டு! நாட்டின் நலனும் பெருமையுமே தங்கள் நலனும் பெருமையுமாக மதிக்கும் நல்லறிஞர்கள் குலம் இங்கு உண்டு! "அன்பே! ஆருயிரே!" என்று போற்றிப் புகழ்ந்த நான் இன்று மன்னர் மகளுமல்ல, இந்த நாட்டின் இளவரசியுமல்ல! குளத்து நாட்டின் மங்கையர்களுள் ஒருத்தி, களம்காண விழையும் காரிகை நான்! (தன்மேல் ஆடையை எடுத்துவிட்டு தளபதி உடையுடனிருப்பதைக் காட்டுகின்றாள்)

தளபதி: (திகைத்து) ஆ! வேண்டாம் தேன்மொழி! வேண்டவே வேண்டாம்! நீ பிறந்து வளர்ந்த மண்ணிலேதான் நானும் பிறந்துவளர்ந்தேன்! உனக்கு உள்ள உள்ளமும் உறுதியும் எனக்கும் உண்டு. எனது செயலை நீ காண வேண்டுமானால், நீரிருள் போன்று சுற்றி வளைத்து கொட்டமடிக்கும் கோணல் புத்திக்காரர்களின் கொட்டத்தை அடக்கவேண்டுமானால், சூழ் கலி நீங்கி தாயகம் நேர்பெற நோக்கி நிலைய வேண்டுமானால், தேமதுரத் தமிழ் தரணியிலே விண்ணதிர தேரோட்டவேண்டுமானால், இதோ! என் கையிலுள்ள விலங்கு நொருங்க வேண்டும்! எனது உரிமை வழங்கப் படவேண்டும்! அந்த உரிமையை வழங்க உன் தந்தை ஒருவரால்தான் முடியும்! முடியுமா? உன் தந்தை இதை செய்வாரா? எனது வேலை முடிந்த பின்பு வேண்டுமானால் திரும்பவும் சிறையிலடைக்கட்டும். இம்...... இன்னும் என்ன வேண்டும்? அப்பொழுதாவது என்னை நம்புவாயல்லவா? இம்...ஓடு உன் தந்தையிடம்....உன் காந்தள் மலர்போன்ற மெல்லிய அடிகள் வெறிபிடித்தாடும் வீணர்களின் மத்தியில் உலவ வேண்டாம்......

இளவரசி:-இன்னும் தங்களின் தன்மானம் அகலவில்லையா? இல்லை....... என்னால் முடியாததை சொல்லி தப்பிக்க எண்ணமா?

தளபதி:-ஐயோ! (அழுகிறான்) கொல்லாமல் கொல்லுகிறாயே! நீ பேசுவதைக் காட்டிலும் நீ வைத்திருக்கும் உடைவாளாலேயேஎன்னைக் கொன்றுவிடு. உன்னால் முடியாவிட்டால் அல்லது நீ விரும்பாவிட்டால் என்னிடம் அதைக்கொடு......

இளவரசி:-தென் திசையிலே திங்களனைய எங்கள் வீரர்களின், தென்னவர் குல விளக்குகளின் அபயக் குரல் கேட்கின்றது. ஐயகோ!.......அவர்களுக்கு உறுதுணையாய் நின்று உதவுவார் யாருமில்லை! தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்த இனம், தொன்மையான தென்னினம்! அவ்வினத்தின் அழுகுரலையும் அபயக் குரலையும் கேட்டு ஒன்றும் அறியா சிலையாய் நிற்பது தகுமா? அவர்கள் வாழ்விழந்து, வகையின்றி வெறிபிடித்தாடும் வீணர்களின் கால்களுக்கடியில் நசுங்கத்தான் வேண்டுமா? கொடியவர்களின் செயல்கண்டும் புயலாக மாறுதது ஏனோ?......தங்களைப்போல் பதவி மோகம் கொண்டலையும் பாதகியல்ல நான்! இவ்வளவும் கண்டும் கேட்டும் இனி ஒரு கணமும் உங்கள் முன்னல் நில்லேன்! சிந்தியுங்கள்! பெற்றெடுத்த அன்னை, பெயரும் புகழும்பெற்று வாழ்ந்த தமிழ்த்தாய் கூற்றுக்கு இணங்குங்கள்! சீர் தூக்கிப்பாருங்கள் நான்........களம் அழைக்கின்றது....வருகின்றேன்...

(எதிரே வந்த அமைச்சரை ஏமாற்றிவிட்டு இளவரசி கோட்டைக்கு வெளியே செல்லப் புறப்படுகின்றாள்)

தளபதி:-அந்தோ!...நான் என்ன செய்வேன்! ஒன்றும் அறியா என்னை குற்றவாளி என்றவர்கள், காணுது தப்பிச் சென்றால் என்னதான் செய்யமாட்டார்கள்! (கண்ணீர் உகுத்தல்)

அமைச்சர்:-(வந்துகொண்டே) தளபதியாரே! நீங்கள் விடுதலை அடைந்துவிட்டீர்கள்!

தளபதி:-என்ன! (ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் கலந்த முகத்துடன்) மன்னர் எனக்கு விடுதலையளித்துவிட்டாரா! தாய் நாட்டிற்கு நான் தக்க கடமை புரியலாமா!

அமைச்சர்:-ஓடுங்கள் தளபதியாரே ஓடுங்கள்!

தளபதி:-(கதவு திறந்தவுடன் விலங்கை அறுத்து எரிந்துவிட்டு) இதோ ஓடுகின்றேன்......(ஓடுகிறான்)

காட்சி 7

தளபதி:-இப்பொழுது என்னை தளபதியென்று அழைக்காதீர்கள். சாதாரண மனிதன்தான். விடுதலையடைந்த நான் வேகமாக கோட்டை மீதேறி போரின் நிலை கண்டேன். ஆனால் அப்பயங்கரக் காட்சியை காண என் கண்கள்கூசின. காரணம், எண்ணற்ற எங்கள் வீரர்கள் மாண்டுகிடந்தனர். மேலும், இதோ! (பக்கமிருந்த இளவரசியைக் காட்டி) இந்த மின்னும் ஜோதியும் மாற்றான் வாளுக்கு உணவாகிக் கொண்டிருந்தாள்! எவ்வளவோ முயன்றும் என்னால் முடியவில்லை! ஒன்றா! இரண்டா! பல நாட்டுப் படைகள் ஒருசேர என் னருமைத் தாய் நாட்டைத் தாக்கின. முடிவில், நாங்கள் எல்லோரும் மாண்டோம். நாடும், நகரமும் பகைவர் கையில் அகப்பட்டது. இப்பொழுது கூறுங்கள் (என்னைக்காட்டி) இளவரசியை காதல் செய்ததும், மேலும் இளவரசி என்னை ஆரம்பத்திலேயே வேண்டிக்கொண்டதை மறுத்ததும், தன்மானம் பேசியதும் என் குற்றம்தானே?

இளவரசி,-இல்லவே இல்லை! நான் பெண்ணாகப் பிறந்ததே முதல்குற்றம்!

மன்னர்:-முற்றிலும் பொய்! நான் நாட்டின் மன்னனாக இருந்ததே மன்னிக்க முடியாத குற்றம்!

அமைச்சர்:-அவர்கள் கூறுவது அனைத்தும் பொய்! நான் அமைச்சனாக இருந்து, தளபதி இளவரசி காதலை மன்னருக்குக் கூறியதே உண்மையான குற்றமாகும்.

எல்லோரும்:-(என்னைப் பார்த்து) இப்பொழுது நடுவு நிலைமை பிறழாது கூறுங்கள் யார் குற்றவாளியென்று?

நான் கூறுகிறேன்:-சரித்திரத் தேர்விற்குப்படித்தவன் என்னையுமறியாமல் தூங்கியது மறுக்கமுடியாத "குற்றமென்று" கூறுகிறேன்.

கர்வ பங்கம்

by

சிவ. ஜெயராமன், II B.A., Branch I.

தமிழ் மொழி தழைக்கவும், தமிழ்த் தாய் ஓங்கவும், தமிழ்நாடு முழுவதும் தமிழ் மணங் கமழவும், தமிழ் முரசறைய வும், தமிழ்க் கொடி உயரவும், தமிழ் மணி யிசைக்கவும், தமிழ் ஒளி வீசவும், "தமிழ், தமிழ்" என்று தமிழ் ஒலி முழங்கவும் அக்காலப் புலவர்கள் தொண்டுகள் பல செய்துள்ளனர். அவர்களுள் பொய்யா மொழிப் புலவர் ஒருவர். அவர் கல்விச் செல்வமும், அருட் செல்வமும் பெற்ற புலவர். மறைந்துபோன கடைச் சங் கத்தைத் திரும்பவும் உயிர் கொடுத்து தழைப்பிக்க முயற்சித்தவர். சிவனிடத்து இடையறாத அன்பு பூண்டவர். சிவனைத் தவிர வேறொருவரையும் புகழ்ந்துபாடார். சிலர் இவரை நோக்கி, "ஐயன்மீர்! நீர் சிவபெருமானைப்பற்றியே அடிக்கடி பாடு கிறீரே! குழந்தைச் சிவனாகிய முருக வேளைப்பற்றி பாடினாலென்ன? சிவன் வேறு, சிவகுமாரன் வேறெனவோ எண்ணுகின்றீர்!" என கேட்டபோழ்து, "கோழிக்கும் பாடி, கோழிக் குஞ்சிற்கும் பாடவோ?" என பொய்யாமொழி அலட் சியமாகப் பதில் கூறினர். இதைக் கேட்ட முருகன் இவர் செருக்கையடக்க எண்ணி னார்.

ஓர் சமயம் பொய்யா மொழிப் புலவர் தக்க சன்மானம் பெற்று நிதித் திர ளோடு ஓர் பாலைவனத்தின் வழியாக வரும்படி நேர்ந்தது. வெய்ய கானகத் தின் வழியாய் வருகின்ற புலவர், அச் சந்தரத்தக்க உருவத்துடன் வேலைத் தாங்கி நிற்கும் ஓர் வேடனைக் கண்டார்; பின் கவலை கொண்டார். "ஐயோ அருள் சிறிதுமற்ற வனவேடன் கையில் அகப் பட்டுக் கொண்டோமே! பொருள் போயி னும் போகுக, உயிருடன் விட்டுவிடு வானோ?" என்று எண்ணி மெதுவாக நடந்தார். புலவர் வேடனை சமீபித்தார். வேடன் உருக் கொண்டிருக்கும் குமர வேள் அவரை நோக்கி, 'நீ யார்?' என வும், அதற்கு கவிவாணர் "நான் ஓர் தமிழ்ப் புலவன், என்னை பொய்யாமொழி என அழைப்பர்" என பதிலிறுத்தார்.

முருகப் பெருமான் அவரை நோக்கி, "இனிய பெயர் படைத்தோய்! தமிழ்ச் சுவையையும் அறிவாய் போலும்" எனக் கூறவும், புலவருக்கு உடனே அச்சம் விலகிற்று. 'வேடனாயினும் தமிழ் மணங் கண்டவனாய் இருக்கிறான்; ஒரு வேளை பொருளை அபகரித்துக் கொள்ளினும், உயிருடன் விட்டுவிடுவது திண்ணம்' என மகிழ்ந்த புலவர், "வேடர் பெருமானே! தமிழ்ச் சுவையை சிறிது கண்டுள்ளேன்" என்றார்.

முருகவேள் அவரை நோக்கி, "புலவ! என் பெயரை முன்னிட்டு நற்றாயிரங்க லாக ஓர் வெண்பா வழுவின்றி பாட வல்லையோ?" என வினவினர். இவ் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன், பொய்யா மொழிப் புலவருக்கு உண்டான உவ கையை எப்படி உரைப்பது? 'ஆ! கோர ரூபம் கொண்டவனாயினும், வனவேடன் தமிழ்ச் சுவையை நன்கறிந்துள்ளான்' என உள்ளம் பூரித்த புலவர், "ஐயா, தங்கள் ஆணைப்படியே வெண்பாவைப் பாடுகிறேன். அருள்புரிந்து தங்கள் நாமத்தைக் கூறுங்கள்" என்றார். உடனே குமரவேள் "என்னை முட்டை என கூறுவதுண்டு. நீரும் அவ்வாறே என் பெயரை அமைத்து நான் கேட்ட துறையைப் பாடுவீர்?" என திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இந்நாமத்தைக் கேட்ட புலவர் 'பெயர் விபரீதமானதாகத் தோன்றுகிறதே' எனத் திகைத்தாரா யினும், குமரன் திருவிளையாட்டை அறி யாதவராய் பின்வரும் வெண்பாவைக் கடி திலிசைத்துக் கூறினர்:

> பொன்போலும் கள்ளிப்பொறி பறக்கும் கானலிலே
> என்பேதை செல்லற்கியைந்தனளே—மின் போலும்
> மானவேன் முட்டைக்கு மாறுயதெவ்வர் போங்
> கானவேன் முட்டைக்குங் காடு.

சொற்சுவை ததும்பிநின்ற இவ்வெண் பாவைச் செவியேந்திய குமரன், அதனில் பொருள் முரணிருப்பதை மனதுட் கொண்டு புலவரை நோக்கி, "நீர்தாமோ பொய்யாமொழிப் புலவர்? சொற் சுவையே குறியாய், வாய் புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோ வென, பொருட் குற்றம் நோக்காது பாடுதல்தானே புல வர்க்கழகு? புலவா! தலைவி தலைவனோடு உடன் போக்காய் வந்த பாலைவனத்தின் கொடுமையை மிகச் சிறப்பாக வர்ணித் தாய்; தண்ணீர் கிடைக்கப்பெறாத வெஞ் சுரத்தின் கண்ணும் பால் சுரக்க வல்ல கள்ளிச் செடியும் அக்கானலின் கொடு மையால் எரிந்து கங்காகி, அனற்பொறி வீசாது நின்றது என்றயே; பின் எம்மதி கொண்டு அவ்வனத்தின் வழிச்செல்பவர் காலை வேலை முட்டைக்குமெனக் கூறினாய்? கள்ளி நெருப்பாய்ப்போன கானகத்தில் வேலமுள் சாம்பராகாது தளைத்திருந்து குத்தியதோ? உனக்கு என்ன செருக்கு? நீதானே பொய்யா மொழிப் புலவன்?" என வசை பாடினார்.

இம்மாற்றம் புலவரது செவித்தலத்துட் புகவே அவருக்குண்டான மன நிகழ்ச் சியை என் சொல்வது? ஓர் பக்கம் திகி லும், ஓர் பக்கம் ஆச்சரியமும் ஓர் பக்கம் ஆனந்தமும் விளைந்தன. புலவர் சிந்திக் கத் தொடங்கினார்: 'இவரை முதற்கண் தமிழ்ச்சுவை அறியா, அருளிலா மறவன் என எண்ணி அச்சத்திற்காளானேன்; பின்னர் ஏதோ சிறிது தமிழ் மணங் கண்ட வனவேடன் என மதித்து உயிரச் சம் நீங்கினேன்; துறைபாடச் சொன்ன சதுர் பாட்டை நோக்கித் தமிழ்ச் சுவையை நன்கு உணர்ந்த புலவரென எண்ணி அளப்பரிய ஆனந்தமடைந் தேன்; இப்போது என் கவியைக் குணக் குற்றம் ஆய்ந்து வழுவுற்ற பாட்டென என் மதியைப் புறங்கொண்ட இவர் பேர றிவை நோக்கின் இவரை யாரென மதிக்க வல்லேன். தமிழ் முனியையும் பணி கொள்ள வல்லார் போலும்!'

பின்னர் புலவர், "தமிழ்த் திலகமே! தங்களை நான் அறிய இயலேன். என் பாட்டில் உள்ள குற்றத்தை எடுத்துக் காட்டியதற்கு என் நன்றி. ஆனால் என் மேல் செருக்குளது எனக் கூறினீரே, அதை நான் அறியலாமா?" என்றார்.

'இவன் இன்னும் மாயை தெளிகிலன் போலும்' என்றெண்ணிய குழந்தைச் சிவனார், தனது திவ்வியஉருவோடு, ஆறு முகங்களையும் காட்டி, "ஏ புலவா! நீ தானே 'கோழிக்கும் பாடி கோழிக் குஞ் சிற்கும் பாடவோ' என சிறுமதிகொண்டு திரிந்தவன்? இப்போது எம்மதிகொண்டு குஞ்சுக்கும் கீழ்போய் முட்டையைப் பாடி னாய்?" என அதட்டினார்.

புலவர் நடுநடுங்கி, "தமிழ் அறியும் பெருமாளே! நான் முக்காலும் நின் அடிமை; என்மீது தயை கூர்ந்து அருள் கொள்க. உனதருள் வாக்கால் நற்றாயி ரங்கல் என்ற துறையை யான் உய்யு மாறு பாடித்தருக" என வேண்டவும் முருகப் பெருமான் மன மகிழ்ந்து, "புலவரே, அச்சம் கொள்ளற்க; நீ கேட் கும் துறையை உன் பேரோடு பாடு கிறேன், கேளும்" எனக்கூறி பின்வரும் வெண்பாவை இசைத்தார்:

விழுந்ததுளி அந்தரத்தே வேமென்றும் வீழின்
எழுந்து சுடர்சுடு மென்றேங்கிச்—செழுங்
கொண்டல்
பொய்யாத கானகத்திற் பேய்வளையுஞ்
சென்றனளே
பொய்யா மொழிப் பகைஞர் போல்.

[செழுமை தங்கிய மேகம் தன்னிடத்தி ருந்து திவலைகளை அக்கானகத்தில் நழுவ விடின் அவை தரையைக்கிட்டு முன் வெப் பத்தால் வெந்துபோம்; ஒரோவழி வேகாது தரையைக்கிட்டுமாயின் அவ் வெஞ்சுரத்திலிருந்து குபீரென வெழுஞ் சுடரால் சுட்டுப் பொசுக்கப்படும் என ஏக்கமுற்று எக்காலத்தும் மழை பொழி யாத அப்பாலைவனத்தின் வழி எனது பேதைப் பெண் பொய்யா மொழிப் புலவ ரது பகைஞர் அவ்வழி பயந்தோடுவது போல் தானும் தலைவனுடன் சென்ற னளே!]

இவ்வரிய வெண்பாவைக் கேட்டதும் புலவர் மேலும் பரவசமுற்று, "சிவனார் திருமகனே! உனதருளால் உனக்கே யடிமை ஆகி உய்ந்தேன்! உய்ந்தேன்! உன் அருள் எப்போதும் எனக்கு வேண் டும். நீ என் பொருட்டு முட்டையென பெயர் படைத்தாயாதலின் அப்பெயரும் இவ்வுலகில் நிலவும்படிச் செய்" என வேண்டுகோள் விடுக்கவும், புலவர் வேண் டியவாறே, கடவுள் அருள்புரிந்து கட்புல னுக்கெட்டாது மறைந்தார்.

வாழும் உழைப்பாளி

by

P. A. வெங்கடாசலம், I-B. Sc. Branch I

தோழா, நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்னர் உமது மடல்கண்டு மகிழ்வெய்தினேன். ஆயின் உள்ளுரை எனது உள்ளத்தைக் கிளர்ச்சியூட்டியது, உரையிலிருந்து உனது உள்ளத்தெளிவை பளிங்கு போல் காட்டிவிட்டாய். பட்டம்பெற்ற பின்னையுமா கிராமத்தில் விருப்புக்கொண்டு வாழ்கிறாய், என்றாய். மனிதன் தன் வாழ்வில் அறிவிற்றிகழ வேண்டின் அறிவாளிகள் நிறைந்துள்ள சூழ்நிலை அமைத்துக்கொண்டு அன்றாடம் அவர்களிடம் பழகவேண்டும். நாட்டுப்புறத்தில் வள்ளுவர் இயம்புவதுபோல் முகத்திரண்டு புண்ணுடையவர் நிறைந்துள்ள காலை, என்னுடைய வாழ்க்கை எனது வாழ்வு பாழ்படுவதைத் தவிர வேறுவழியில்லை யென்றனை. கெட்டும் பட்டணம் சேர் என்ற முது மொழிக்கிணங்க என்னை நகரத்தில் வாழ்க்கையைத் துவக்கு என்றனை. பண்படா உனது உள்ளத்தின் ஊற்று என் மனதைப் புண்படுத்துகிறது. நமது நாட்டிற்கே புறம்பான கருத்துக்கோவை இவை.

கல்லூரியிலும், பள்ளியிலும் ஒன்றாக வாழ்ந்தோம் நாம். பள்ளியில் பயிலுங்கால் அறியாச் சிறுவர்கள். கல்லூரி வாழ்க்கை சென்னை நகரிலே. பணம் படைத்தவன் நீ. செல்வத்தின் செருக்கை உணர்ந்தவன் நான். நகரத்தை நன்கு உணர்ந்தாய். பணப்படைப்பின்மிகுதியால், சீமான் சீமாட்டிகளோடு பழகினாய் வாழ்ந்தாய். உன் கண்முன் தோன்றுவதெல்லாம், பட்டும் பீதாம்பரமும், சாளரங்கள் அமைந்த மாளிகையும் நான் வாழ்ந்ததெல்லாம் எழைப் பாமரனோடு, நான் கண்டதெல்லாம். மனிதனை மனிதன் சுமப்பானும் வண்டி இழுப்பானும், மூட்டை எடுப்பானும், வயிறு வற்றியவனும் கந்தையுடுத்தி மந்தை மந்தையாகத்திரிவோரும், தனக்கென குடில் இல்லாதவனும், நீண்ட சாலைகளில் கண்துயில்வோரும்தான் நீ படித்துப் பட்டம் பெற்றதெல்லாம் உனது புகழுக்காகவும், வருங்கால வாழ்க்கையை வளம்செய்யும் சுயநலத்துக்காகவும் தான் என்று கருதுகிறேன். ஆயின் நான் கற்றதெல்லாம் கிராம மக்களை நல்வழிக்குக் கொண்டுவரவே, படிக்காத பாமரனுக்கு பகுத்தறிவு காட்டவே, சிந்தையில் தெளிவில்லாதவனுக்கு ஒற்றுமையைப் புகட்டவே. மழலை மொழியும் குழந்தைகளை மகிழ்ச்சியில் மூழ்கவைப்பதும், இளஞ் சிறார்களை சோம்பியிராமல் சுறுசுறுப்புடன் திகழச்செய்யவும், இவர்களைப் பள்ளியில் தங்களுக்கு பிடித்தமான பாடங்களை படிக்கவைப்பதும், நம்போன்ற வாலிபர்களுக்கு அலுவலும், அதற்கு எற்ற கூலியும் கொடுத்து; தமிழன், காதல், மானம், வீரம், போன்ற மூன்றிலும் தலைசிறந்தோன் என்றும்; எடுத்துக்காட்டாக குறளையும், சிலப்பதிகாரத்தையும் புறநானூற்றையும், அக நானூற்றையும் எடுத்துக் கூறுவதும், முதியோர்களை ஓய்வெடுத்துக்கொள்ளச் செய்வதும் எனது வழக்கமாகிவிட்ட வளம்பெற்ற வாழ்வு.

நாட்டுப்புறத்தில், பயிர்கள் விளையவில்லையானால், மக்கள் உழைக்கவில்லையானால் நகரமாந்தர் அனைவரும் துன்புறுவர் என்பது உறுதி. கிராமமே நமது நாட்டின் அச்சாணி என்று காந்தீயம் கூறுகிறது. நேருவும், நம் நாட்டிற்கு முதுகெலும்பு, கிராம மக்களே என்று பலமுறை கூறியிருக்கிறார். பானையில் இருந்தால் அள்ளும்போது அகப்பையில் வராது என்றவாறு. இங்கு விளைவில்லையானால் ஆண்டு பட்டினிதான். மனிதனை மனிதன் இழுத்து நாதியற்றுக்கிடந்து சாவதை வீட மண்ணைக்கிளறி பொன் விளையும் பூமியாக ஆக்கலாம் என்பது என் திண்ணமான எண்ணம். பங்களாவில் தூங்குவோனுக்குப்பங்கா இழுப்பதைவிட எங்கள் கிராமத்தில் நீர் இறைத்து செடிகொடிகளை வளர்க்கலாம். பட்டினியால் வயிறு காய்ந்து வற்றுவதைவிட, இங்கு உழைத்து மெலிந்தான் என்று கூறுவது சாலவும் சிறந்தது. படித்துப் பட்டங்கள் பலபெற்றும் பொய்கூற அஞ்சாதவனைக் காட்டிலும், சத்தியமே தனது லட்சியம் எனக் கொண்ட பாமரன் பன்மடங்கு மேல். குற்றமே கண்டறியாதானை கொலைக் குற்றம் சாற்றி மரண தண்டனை அளிப்பதும், கொலைக்குற்றம்புரிந்தோனை அக்குற்றத்தினின்றும் விலக்குவதும் உங்கள் நீதிமன்றங்களில் காணுதல் வெள்ளிடைமலை. அதைக் காட்டிலும் எங்கள் சிறு சபைகள் முற்றிலும் மேல், அழகான அங்கிகள் அணிந்தால் நஞ்சு ஊறும் உள்ளத்தையும் மறைக்கலாம் என்ற எண்ணம்போலும் உங்களுக்கு பணம் இருக்கலாம். ஆயின் குணம் காண்பது அரிது. எங்களிடம் பணம் இல்லை குணம் காணலாம்.

கிராமங்களிலும் அறிவாளிகள் இல்லை என்று கூற இயலாது. பெரும் விஞ்ஞானிகளும் அறிவாளிகளும் இங்கு நிறைய உள்ளார் என்று நேருவே ஒருமுறை கூறியிருக்கிறார். கலையுலகம் கண்ட கவிஞர்களும், விஞ்ஞானிகளும் நகரத்தில் தோன்றி ஆங்கு கற்று, அறிவாளி ஆனார்கள் என்பதற்கு என்ன உறுதி கூற இயலும்? கிராமங்களில் பாமரனுக்கு மகனாகத் தோன்றியவன் இயற்கையை நுணுகி செயற்கையை அணுக வில்லையா, கலையென்னும் கடலில் தவழவில்லையா, இவையெல்லாம் ஓரளவு கல்வியுடன் அறிவின் ஆற்றலும், கவியுலக மோகத்தாலும் முகிழ்த் தெழுந்தனவே.

கிராமங்களில் கிழக்கு வெளுத்ததும் உழவன் காளையிரண்டையும் கையில் பிடித்துக் கழனி

நோக்கி விரைவான். கழனியில் காளைகள் இரண்டையும் கண்ணிகயிறு கொண்டு பிணைத்து கலப்பையையும் கட்டி கதிரோன் செங்கதிர்களைப் பரப்பு முன்னரே உழத் தொடங்குவான். சேறும் சகதியுமாக நிரம்பும் அவனது அங்கங்களில், உழுத பின்னர் நீர் நிரப்பப்படும் அக்கழனிகளில், மாதர் குழாம் நாற்று நடுவார்கள் அவ்வயல்களில். சில நாள் சென்ற பின் களை நீக்கினால் நெற்பயிர் முதிரும், முற்றிய பயிர்களிலிருந்து கதிர்கள் வெளிவர, இவைகளிலிருந்து மணிகள் முற்றும், மணிகள் நிறைந்த கதிர்கள் அறிவுடைச் சான்றோர் போன்று தலைசாய்ந்து நிற்கும் காட்சி பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டாதது. அறுவடைக்காலம்; மாந்தர் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு உழைக்கும் காலம். அக்காலங்களிலே கல்லாதவனுக்கும் காதல் கீதம் தன்னையறியாமல் துள்ளிவரும். காதலியும், காதலனும், ஒருவரை ஒருவர் மிஞ்சுவர் குறும்புக் காதலிலே. தை மாதம் பிறந்தவுடன் உழவன், திருநாள் கொண்டாடுவான், மூன்று நாட்களும் முறையே தொடர்ந்து முதல்வரும், அறுவடை முடிந்ததும் தானியங்களை தன்னுடன் ஒத்துழைத்தோர்க்கு தானமாக வழங்குவான். ஏழை எளியவர்க்கும், உழைக்க இயலா பிச்சைக்காரர்களுக்கும் வாரி வழங்குவான். எஞ்சியதை வீடு கொண்டுவந்து சேர்த்த பின்னர் பொங்கல் விழாவில் மூழ்குவான். அன்று சிறார்களெல்லாம் சிறு சிறு விளையாட்டுகளிலும், தலைவனும் தலைவியும் புத்தாடை அணிந்து அகமகிழ்வதும், வயது வந்தோர் விளைவின் பயனை எண்ணி எண்ணி மகிழ்தலும் காளைகளை அவிழ்த்துவிட்டு, அதனைப்பிடிப்பதும் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டும் செயல்கள்.

இயற்கை யழகை அனுபவிக்க நாட்டுப்புறம் தான் ஏற்றது. சிந்தனைக்கு பெருந்துணை செய்வது இயற்கையின் விளைவே. உயிரற்ற உடம்பின் கூறுகளை உயிருள்ள, பயனுள்ளவைகளாக செய்வது இயற்கையின் அழகே. தென்றல் தவழுவதையும் அன்றலர்ந்த செந்தாமரைகள், நீர் சுனைகளில் மலர்ந்து கிடப்பதையும் ஆங்குக்காணலாம். எங்கள் காடுகளில் உள்ள அடர்ந்து பசுமை நிறமுள்ள மரங்கள், வெய்யோன் தன் இளங்கதிர்களை பரப்பும்போது அழகு தெற்றென விளங்குகிறது. பால் நிலவு தன் கதிர்களை, அகன்று நீண்ட மணற்பரப்புகளின்போது பரப்பும் அழகு மிளிர்கிறது. முத்திழைத்த பந்தலில் மாணிக்கம் ஒன்றை தொங்க விட்டது போன்ற காட்சியைக் கிராமங்களில் காணுதல் எளிது. மற்றும் கொவ்வைய் பழமும், காந்தள் மலர்களும், மல்லிகையும். அல்லியும், அங்கு ஏராளம். நீரோடைகளும், ஊற்றுகளும், சுனைகளும், ஆண்டுகாண்பது எளிது. கதிரோனின் மாலைக்கதிர்களையும், அப்பொழுது வானிலுள்ள மேகப்பிழம்புகளையும், பலபெருஞ் செந்தீவுகள் போன்ற காட்சிகளைக் காணலாம். பல்வகையாகப் பயன்படும் தேனும், இனிமையான கரும்பின் சாறும், முக்கனிகளான, மா, பலா, வாழை போன்ற கனிகளும், எலுமிச்சம் பழம்போன்ற அறிவுக்குத் தெளிவூட்டும் கனிகளும், ஈராண்டு நிறைந்துள்ளன. சஞ்சீவிகளுக்கு பஞ்சமில்லை ஈண்டு.

வாழும் உழைப்பாளி உழவன் ஒருவன்தான். அவனது வாழ்க்கையே நல்ல பாறையின் மேலும் வளரும் பெறற்கரும் மருந்துச் செடிபோன்றது. உழைப்பதற்கு நகரத்தில் அலுவலுக்கு செல்வது போல் வரையறை இல்லை. ஓயாமல் உழைத்தால் அல்லது தகுந்த பலன் காண்பது அரிது. இரவும் பகலும் நகரத்தினிர்க்கே அன்றி, உழவர்களுக்கு அல்ல. எர் உழவும், எரு இடவும், நீர் பாய்ச்சவும், நாற்று நடவும், அதனை பாதுகாக்கவும், பாதுகாத்ததை அறுவடை செய்து வீட்டிற்கு கொண்டு வரவும் உழைக்கின்றான். இதற்கிடையில் இடையூறுகள் பல நேரிடலாம். பேரிடி மின்னலிலும், கொட்டும் மழையிலும், தீண்டும் அரவங்களின் இடையேயும், மூண்ட இருளிலும் அவன் தொழில் புரிவது மிகவும் அபாயகரமானது.

நெல் மணிகளை குவியல் குவியல்களாகக் குவித்து மகிழ்வான். ஆனால் தான் உண்பது, கேழ்வரகுக் கூழும், கம்பு, சோளம் போன்றவற்றின் சோறும் தான். அரிசிச் சோற்றைச் சாப்பிடத்தகுந்தவர்கள்தான் சாப்பிட வேண்டுமோம். அவனது பரோபகாரத்தை சொல்லி இயலாத செயல். அவனால் விலங்கினங்களும் பறவைகளும், ஊர்வனவும் பிழைக்கின்றன என்பதில் ஐயமில்லை அவனது வாழ்க்கையை எளிமையாகவே நடத்தி வருகிறான் என்பதில் ஐயமேதுல இல்லை. இடுப்பில் ஒரு துணி, தலையில் ஒரு துண்டும், இவற்றைத்தவிர அவனுக்கு அவசியமானது ஒன்றுமில்லை. தவிரவும் அருகாமையில் இருக்கும் ஊர்களுக்குச் செல்லுங்கால் நடந்தே சென்று; பணத்தைச் செலவு செய்யான் அவனது வாழ்க்கையில் கோட்டும், சூட்டும் தேவையில்லை பாலும், பழமும் அவசியமில்லை. மிகவும் எளிய வாழ்க்கை நடாத்தி, நன்றாக உழைப்பானை நாம் வாழ்த்தாமல் இருக்க இயலாதல்லவா?

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வர் என்று வள்ளுவனாரும்; உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் என்று பாரதியும் உழவுத் தொழிலின் மேன்மையை சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். அவன் வாழ்க்கையில் முன்னேறினால்தான் மற்றவர்கள் நன்றாக வாழலாம். நம் போன்றவர்கள் மேடைகளில் பேசிவிட்டால் போதாது. நாமும் உழவனின் நிலையறிந்து அவனுக்கு ஊக்கங்கொடுக்க வேண்டும். படித்துவிட்டு எல்லோரும் நகரத்தில் வாழ்க்கை நடாத்தினால உழவுத் தொழிலை யார்தான் நடத்துவது. இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் நகரம் சென்று வாழ்ந்தால் நமக்கு நாமே சோம்பிரிகளாக வாழ்கிறோம் என்றுதானே பொருள் நம் நாட்டிற்கே துரோகம் நினைத்தவர்களாவோம். நாம் எல்லோரும் ஒற்றுமையாக வாழவேண்டும். படித்துவிட்டு முடிந்தவரையில் கிராமங்களில் சென்று உழவனுக்கு ஊக்கமளித்து கிராமத்தை வளமாக்கினால் நமக்குமட்டுமல்லாமல் நம் நாட்டிற்கு பெருஞ் சேவை புரிந்தவர்களாவோம். பண்டைக்காலத்திலும் உழவன் பெருமையுற்றிருந்தான் இப்பொழுதும் எல்லாத் தொழிலினும் தலை ஓங்கிவிளங்கினான். எதிர்காலத்திலும் தொழிலுக்கு பங்கம் விளையாது என்பதில் ஐயமில்லை யல்லவா.

படித்துப் பட்டம் பெற்று பகுத்தறிவு படைத்த நீ, எனது நீண்ட மடல் கண்டு மலைக்காமல், மறுமடல் வரைவாய் என்று நம்புகின்றேன்.

மன சாட்சி

by

சிவ. ஜெயராமன், II B.A., Branch I.

'மனம்' என்ற வார்த்தையைப் பற்றி அடிக்கடி பேசுகிறோம். ஆயினும் அதன் சொரூபத்தைக் கண்டவர் எவரும் இல்லை. நினைப்பதும், மறப்பதும் மனதின் தொழில். இவ்விரண்டு தொழில்களிலும் மனத்தின் சொரூபம் முழுமையும் அடங்கி யிருக்கிறது.

மனம் செய்யும் காரியங்கள் அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற சாட்சி ஒன்றுண்டு; அதுவே மனசாட்சி (ஆகவே மனசாட்சி என்றால் மனமாகிய சாட்சி என்று அல்வழிச் சந்திப் பண்புத் தொகையில் பொருள் கொள்ளாமல் மனத்தான் சாட்சி அல்லது மனத்திற்குச் சாட்சி என்று வேற்றுமைச் சந்தி ஆறும் அல்லது நான்காம் வேற்றுமைத் தொகையில் பொருள் கொள்க.)

ஒருவன் கெட்ட காரியம் ஒன்றைச் செய்ய முற்படும்போது அல்லது செய்யும் போது 'இது பாபம்' என்ற ஓர் சிந்தனை மனதில் தோன்றும். இதுவே மனசாட்சி. ஆகவே, மனசாட்சிக்கு 'இது நல்லது, இது கெட்டது' என்று பகுத்தறியும் தன்மை உண்டு. எனினும் இது மனதின் தொழிலைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்குமே ஒழிய தொழில் ஒன்றும் செய்யாது.

மனசாட்சியே அறிவு. அச்சாட்சியை அறியாமல் மனம் எதையும் செய்யமுடியாது. பொறாமை, வஞ்சனை, சூது, துரோகம் ஆகியவை மனதில் தோன்றும் கெட்ட குணங்களாம். மனம் மனசாட்சியிடமிருந்து இக் குணங்களை மறைக்க முடியாது. நாமே ஒரு கெட்ட காரியத்தைச் செய்துவிட்டால், மனசாட்சி என்ன பாடுபடுத்துகிறது நம்மை!

மனசாட்சியே மனதிற்கு உயிர். அதன் பிரகாசம் மனதில் பட்டாலே யொழிய மனம் தொழில் செய்யாது. மனம் சத்துவம், இரஜசு, தமசு ஆகிய குணங்களைக் கொண்டது. சத்துவம் மனதின் இயற்கைக் குணமாதலின் மனம் சத்துவ சொரூபம். சத்துவ பாகமே சாட்சியாகும். ஏனென்றால், சாட்சியைக்கொண்டு மனத்தைத் தேடினால் மனம் இராது. சாட்சி மறைந்தால்தான் மனம் முளைக்கும். மனசாட்சியின் சம்மதம் கொண்டு ஒருவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்வானேயாயின், அக் காரியம் பழுதுறாது. சாட்சியாகிய இந்த நிலை ஒரு சமயத்தில் மின்னல் போல் தோன்றி மறைகிறது. சமயம் வரும் போது, 'இது என் மன சாட்சிக்கு விரோதம்', 'மனசாட்சியாய்க் கூறுகிறேன்' என்று மொழிவார்கள் சிலர். ஆனால், அவர்கள் பேச்சில் நயம் இருக்காது; அவர்கள் பேச்சு நிலைத்திருக்காது. அநேகர் மன சாட்சியை லட்சியப்படுத்தாது, மனம் போனபடிக் காரியத்தைச் செய்துவிட்டு, பிறகு மனசாட்சியால் அவதியுறுகிறார்கள்.

புறநானூறும், ஒற்றுமையும்

by

M. அம்மன்னுல்லாகான், Class II B. Sc., Branch I.

புறநானூறு பழந்தமிழ் நாட்டின் தன்மையையும், பெருமையையும் ஒருங்கே எடுத்துக்காட்டும் ஒரு அருந்தமிழ் நூல். அந்நூலில் பெரு மன்னர்களின் படைத் திறச் சிறப்பு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது; மன்னர்களின் கொடைத்திறம் சீரிய முறையில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. கல்வி, கேள்விகளில் சிறந்த பெருமக்களின் பெருமையும் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. சுருங்கக் கூறின் தமிழறியும் ஒவ்வொருவரும் படித்து, இன்புற்றுப் பயன்பெறத்தக்க நூல் அது.

இன்றைய உலகின் நிலையைச் சிறிது கவனிப்போம். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் உள்ளும், புறமும் ஏதாவதொரு பிரச்சனை இருந்துகொண்டே இருக்கின்றது. அத்தகைய பிரச்சனைகள் இடையருமல் நாட்டு மக்களை அநேக இன்னல்களுக்குள்ளாக்குகின்றன. மக்கள் அமைதியை யிழக்கின்றனர். இத்தகைய பிரச்சனைகளால் உண்டாகும் முக்கிய தீமையைப் பிற நாடுகளுக்கிடையே ஒற்றுமையின்மை. ஒற்றுமையின்மையைப் போக்கி மக்களிடையே ஒற்றுமையை உண்டாக்கவும், மக்கள் வாழ்க்கை மேம்படவும் இன்றைய உலகில் பல அறிஞர்கள் முயற்சி செய்து வருகின்றனர். இத்தகைய ஒழுங்கீனங்கள் இக்காலத்திலன்றி, பழங்காலத்திலும் இருந்துவந்தன. இக்காலத்தில் அமைதிக்காக உழைத்து, ஒற்றுமையை நிலவச்செய்யப் பெருமுயற்சி செய்யும் நல்லறிஞர்களைப்போல் பழந்தமிழ்நாட்டில் புலவர்கள் நல் தொண்டாற்றி வந்தனர். திருவள்ளுவர் ஒற்றுமையின் சிறப்பை இரண்டேயடிகளில் குறிப்பிடுகிருர்,

> 'பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்
> சால மிகுத்துப் பெயின்'

என்ற குறளால் உவமையால் விளங்குகின்ருர் ஒற்றுமையின் தன்மையினை. ஒற்றுமை நிலைநாட்ட முயன்ற சிறந்த புலவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் கோவூர்க் கிழார், காரிக் கண்ணனர், புல்லாற்றூர் எயிற்றியனர் முதலியவர். இவர்களில் கோவூர்க்கிழாரின் தொண்டு நிகரற்றது. அவருடைய செயலின் பெருமையை இங்குச் சிறிது நோக்குவோம்.

உலகத்தில் எந்நாளும், நாட்டின்கண் பூசல்கள் உள்ளும், புறமும் இருந்து கொண்டேயிருக்கும். அதைப்போல்குடும்பங்களிடையேயும் பூசல்கள் இருந்துக் கொண்டேயிருக்கும். அரச குடும்பத்திலிருந்த ஒரு பூசலைக் கோவூர்க்கிழார் எளிதில் தீர்த்ததாக புறநானூற்றில் கூறப்படுகிறது. நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி என்பவர் இரு சோழ மன்னர்கள்; இருவரும் ஒருகுடியில் பிறந்தவர்கள் அவர்களில் நலங்கிள்ளி மிக்க வீரமுடையவன்; சேர, பாண்டிய மன்னர்களை வென்ற புகழையுடையவன். நலங்கிள்ளி ஓர்நாள், நெடுங்கிள்ளியின் தலைநகராகிய உறையூரை முற்றுகையிட்டான். இதைக்கண்ட கோவூர்கிழார் வியந்தார். ஒரு குடியில் பிறந்தவன், அதே குடியில்பிறந்தவனைப் பொருவதா? ஒற்றுமை நீடித்தால்தான் அமைதியாக வாழமுடியும். நாம் அவர்களிடை ஒற்றுமையை நிலைநாட்டுவோம் என்ற கருத்தினை மனதிற்கொண்டு நலங்கிள்ளிடம் சென்ருர்.

நலங்கிள்ளியிடஞ் சென்ற கோவூர்க் கிழார், "அரசே! உன் பகைவன் பனம்பூச்சூடிய சேரனல்லன்; வேப்பமாலை

யணிந்த பாண்டியனுமல்லன்; உன்னைப் போலவே ஆத்தி மாலையை யணிந்த சோழன். நீங்களணிந்திருக்கும் மாலைகளே நீங்கள் ஒரு குடிப்பிறந்தீர் என்பதனை அறிவுறுத்துகின்றன. போர்புரிந்தால், அதில் இருவரும் வெற்றிபெறுவது இயன்கையன்று. உங்களில் ஒருவன் தோற்றாலும், தோற்பது உங்கள் குடியேயன்றி வேறு குடியன்றே! ஆகையால் உங்களுடைம செயல் குடிப்பெருமைக்குக் களங்கம் கற்பிக்கவல்லது. ஆகையால் நீங்கள் பொராமலிருப்பீராக! நீங்கள் இருவரும் போரிட்டால் உம்மால் தோற்கப்பட்ட பகைவர்கள் உடல் பூரித்து வகையெய்துவர். ஆகையால் உங்கள் குடிக்கு அவப் பெயர் வராமலிருக்க உடனே போர்க் கோலத்தை விட்டு விடுக" என்று சொல்நயம் தெரிய, மனதில் படும்படிக் கூறுகிறார். அவர் தம் பாட்டினை நோக்குவோம்.

"இரும்பனை வெண்டோடு மலைந்தோன் அல்லன்
கருஞ்சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன
நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைந்தன்றே,
நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியும் ஆர்மிடைந்தன்றே
ஒருவீர் தோற்பினும் தோற்பதுஉம் குடியே
இருவீர் வேறல் இயற்கையும் அன்றே, அதனால்
குடிபொருள் அன்று நும் செய்தி கொடித்தேர்
நும்மோர் அன்ன வேந்தர்க்கு
மெய்ம்மலி உவகை செய்யும் இவ் விகலே"
—45: புறநானூறு

கோவூர்க்கிழார் நல்லெண்ணத்தைக் கொண்டு, தம் சொல்வன்மையால் இரு வேந்தர்கிடையே ஏற்பட்டிருக்கவேண்டிய பெரும்போரைத் தடுத்தார். எவ்வகையில் எடுத்தியம்பினால் அவர்களுடைய மனதில் படும் என்று நன்றாய்ந்து ஒரு நல்ல அறிவுரை பகர்கின்றார். ஒரு செயல் அவர்களுடைய குடிக்கு இழுக்குண்டாகும் என்றறிந்ததால் அச்செயலை மக்கள், சிறப்பாகமன்னர் செய்யத் தயங்குவார்; விட்டு நீக்குவர். நலங்கிள்ளியும், புலவர் பெருமானுடைய கருத்தினை ஆராய்ந்து போர்க் கோலம் நீக்கி ஒற்றுமை பூண்டொழுகினான்.

மற்றொரு சிறந்த புலவராகிய காரிக் கண்ணனார் சிறப்பினைச் சிறிதறிவோம். குராப்பள்ளித்துஞ்சிய திருமாவளவன் என்பவன் ஒரு சோழ அரசன்; வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி என்பவன் ஒரு பாண்டிய மன்னன். இருவரும் நட்புப்பூண்டு, ஒற்றுமையுடன் சிறந்து விளங்கினர். அவர்களிருவரும் ஒன்று சேர்ந்தமர்ந்து அளவளாவும் காட்சியைக் கண்டார் காரிக்கண்ணனார்; மிகவும் வியந்து பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தார். அந்நிலையில் அவர்களை வாழ்த்தும் வகையில் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்: நீங்கள் இருவரும் வீற்றிருப்பது பால் நிறக் கடவுளும், நீல நிறக் கடவுளும் இயைந்திருப்பதைப்போல் இனியதாய்க் காட்சியளிக்கிறது. நீங்கள் இவ்வாறு ஒன்று சேர்ந்திருக்கும் காட்சியைவிட வேறு இனிய காட்சியுளதா? நீங்கள் இவ்வாறே ஒற்றுமையுடன் ஒழுகினால் கடல் சூழ்ந்த உலகம் உங்கள் கைப்படும் என்பது உண்மை. ஆகையால் உங்கள் புகழ்வளர, நீங்கள் ஒற்றுமையுடன் வாழ்வீர்களாக! நல்லவைகள் போலவும், நியாயமுடையனபோலும் சிலர் சொல்லி உம்மைப் பிரிக்கப்பார்ப்பர். அத்தகைய சொற்களால் கெட்டுவிடாதீர்கள்; என்றும் இணைபிரியாமல் ஒற்றுமையுடன் வாழுங்கள். பகைவர் நாடுகளில் உங்களுடைய புலிக்கொடியும், கயல் கொடியும் சிறந்து விளங்கும்படி வாழுங்கள்", என்று கூறுகிறார். இவருடைய கூற்றைப் புறநானூற்றுப் பாடலால் அறியலாம்.

"பால்நிற உருவின் பனைக்கொடி யோனும்
நீல்நிற உருவின் நேமியோனும் என்று
இருபெருந் தெய்வமும் உடன்நின் றாஅங்கு
உருகெழு தோற்றமொடு உட்குவர விளங்கி
இன்னீர் ஆதலின் இனியவும் உளவோ
இன்னும் கேண்மினும் இசைவா ழியவே

ஒருவீர் ஒருவீர்க்கு ஆற்றுதிர் இருவீரும்
உடனிலை திரியீர் ஆயின இமிழ்திரைப்
பௌவம் உடுத்தஇப் பயங்கெழு மாநிலம்
கையகப் படுவது பொய்யா காதே
அதனால் நல்ல போலவும் நயவபோலவும்
தொல்லோர் சென்ற நெறிய போலவும்
காதல் நெஞ்சின் நும் இடைபுகற்கு அலமரும்
ஏதில மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளாது
இன்றே போல்க நும் புணர்ச்சி வென்று வென்று
அடுகளத்து உயர்க நும் வேலே கொடுவரிக்
கோள்மாக் குயின்ற சேண்விளங்கு தொடு பொறி
நெடுநீர்க் கெண்டையொடு பொறித்த
குடுமிய ஆகபிறர் குறைகெழு நாடே ".

—புறநானூறு.

ஆகையால் புலவர், ஒற்றுமையின் சிறப்பினை யறிந்து, ஒற்றுமையுடன் வாழத்தூண்டினர்கள். இதற்குச் சான்றாகப் புறநானூறு திகழ்கின்றது. புலவர் இருவர்க்கிடையில் போர் மூளுமுன்னும் தங்கள் முயற்சியால் தடுக்க முயன்றனர்; ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்தவர்கள் மேலும் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து, பிறருடைய நற் சொல்களைப்போல் தோன்றும், தீய சொற்களால் கருத்தழியாமல் வாழத் தூண்டினர்.

இத்தகைய நற்கருத்துக்கள்பலவற்றை விளக்கும் புறநானூற்றை எல்லோரும் கற்றுப் பயன்பெறவேண்டும். மக்கள் உலகில் கற்கவேண்டிய பல உள்ளன. இன்றைய நாட்களில் பலர் காலத்தை வீணாக்கி, வாழ்க்கையைப் பயனற்ற தாக்குகின்றனர். அறியவேண்டிய பல கருத்துக்கள் புறநானூற்றில் அமைந்துள்ளன.மக்கள் இனிமேலும் காலத்தை வீணே கழிக்காமல், புறநானூறு, திருக்குறள் போன்ற நன்னூல்களை யறிந்து பயன்பெற வேண்டும். படிக்கத்தெரியாதவர் பிறர்சொல் கேட்டாயினும், இலக்கியக் கூட்டங்கள், விழாக்கள் நடக்குமிடங்களுக்குச் சென்றும் கேள்வியாலும் பயனடையலாம். அங்கிலையில் சிறந்த நூல்களிடம் மக்கள் சிறிதளவாவது ஊக்கங்காட்டுவார். அவர்களுடைய ஊக்கம் வளர்ந்து நல்முடிவை அடைவதாகுக!

செம்புலம் பெய் நீரானான்!

by

ந. பூராசாமி, கணக்கியல், நான்காம் வகுப்பு.

பச்சை மாமலை பார்ப்பவர்தம் உள்ளத்தினை ஈர்த்துவிடும், எழில் மிகுமலை. சின்னஞ்சிறு நீரோடைகள்; அதன் மருங்கில் சிரிக்கும் மலர்களைத் தாங்கித் தவளும் மலர்க்கொடிகள். தேன் உண்ணும் வண்டுகளின் இனிக்கும் இயற்கைப் பண். மழை பொழிந்தக்கால் உருண்டோடும் வெள்ளம் மலர்கள் விரும்பிப் பறித்து தன்மேல் அணிந்து கொண்டு வரும் அழகுமிகு காட்சி கண்ணிற்கு விருந்து. பாட்டாளியின் உடல்மிசை வடியும் வியர்வையை யொத்து அந்த சிற்றாற்றின் நெடும்பயணக் களைப்பில் தோன்றிய வியர்வைகள் அனைத்தும் வெண்ணுரைகளாய் விரையும் காட்சி; மணம் பரப்பியோடும் மலர்க்கொத்தை யடைய ஓடும் நிலையன்னவாகும். மலர்க்கொத்தை நுரைசூழ அது பைய நகரும் ஐயோ! விடுங்கள் கன்னியரின் கருங்குழலில் போய் அமர்ந்தால் அல்லவோ கருப்போடு சிவப்பிணைந்துசிறப்புத்தரும் என்று செவ்வலரி அல்லல்படும் காட்சி அழகுடை மாட்சியாம். கருமுகிலைக் கண்டுவிட்டால் களித்தாடும் மயில் அன்று மழைபட்டு நனைந்துவிட்டதால் தன் தோகையினை விரித்து ஈரத்தைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தது. அதன் தோகையை தன் அலகால் கொத்திப் பார்த்து மகிழ்ந்த பேடை பெண்ணினத்துக்கு அழகு சொந்தமாயிருந்தும் தன் மயிலினத்திற்கும் அத்தகு வாய்ப்பில்லையே என்று எண்ணி வருந்தியது. நமக்கல்லவா அத்தோகை இருந்திருக்க வேண்டும்; ‘ஆண்’ இனம் பெற்றது எங்ஙனம்? எனச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது. ஓடிவரும் நீரெழுப்பும் ஒலி, கேட்டு நிற்கும் மான் கூட்டத்தை அச்சுறுத்தும். நனைந்து நடுங்கும் மான்களின் நடுக்கத்தை அஞ்சி நடுங்கும் உள்ளத்தின் வெம்மை மாற்றியமைக்கும். ஊடல் கொள்ளும் கிளியிரண்டு ஓடி விளையாடும் காட்சி, ஊடல் கொள்ளும் பெண்களை நாட்டங்கொள்ளச் செய்வதற்கு ஆண்கள் படும்பாட்டை நினைவுறுத்தும்.

ஓடிவரும் காட்டாறு, ஒடிந்துவரும்மரக் கொம்பு, பொங்கிவரும் நுரைக்கூட்டம், சூழ்ந்து நிற்கும் விலங்கினங்கள் இதனைப் போய் வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாயே—ஆடிவரும் பெண்ணினமா, பண்ணமைக்கும் பாவையரா, கொஞ்சுமொழி பேசும் மங்கையரா, விழியாலே மொழிபேசும் காரிகையா, புன்சிரிப்பை ஏந்திவரும் புகழணங்கா—எதுவுமில்லையே எழு! போகலாம் இப்படியொருவரின் இடிகுரல்; வீட்டிலே என்னப்பா பகல்முழுவதும், இரவு முழுவதும் பார்த்துப்பார்த்து சலிப்படைந்த காட்சிகள்—இப்படியொரு குரல். “மாலை வேளை, வீடுசெல்லாவிடில் மனைவியின் வெஞ்சினத்திற்கு ஆளாக வேண்டியவன் நான்; நீயோ........” என்றுமட்டும் மற்றோர் குரல் கேட்டது. ஆனால் இயற்கையழகில் உள்ளம் ஊன்றியவர் திரும்பவில்லை. சற்றுபின், “நண்பா! இதோ இந்த அழகிய காட்சியைப் பார்” என்று பின்பக்கம் திரும்பினான்....!” நண்பனைக் காணவில்லை. இயற்கையும் தானும் என்று உணர்ந்தான். இன்பக் காட்சியைக் கண்டு களித்துக்கொண்டேயிருந்தான். பகலவன் மறைந்தான்; அவனும் வீடு திரும்ப எண்ணினான்.

இயற்கை எழிலைக்கண்டு களிப்பெய்தி மீண்டவன், வழியில் அவனையே விரும்பி, அவனுக்காகவே வளரும் ‘முகிலழகி’ வழிமேல் விழியளாய் இவன் வருகையை நோக்கி நின்றதைக் கண்டான். ‘அத்தான்...’! பல நாட்களாக என்னை ஏமாற்றி வருகின்றீர்கள். என் வளர்ச்சி வாழ்க்கைக்கா அல்லது அழிந்து மண்ணோடு மண்ணாக வேண்டியதுதானா? இதோ என் ஆட்டத்தைப் பாருங்கள். உங்களுக்காகவே நான் இதனைப் பயின்றேன் என நவின்று ஆடுகின்றாள் அவள்.

ஆட்டத்தைப் பார்த்தவன் நகைச்சுவைக்காகப் பாடுகின்றான் :

"காக்கை கருப்பிலே கருங்குயில் நிறத்திலே
யாக்கை அழகி வந்தாடினும் அவளாடினும்!
பார்க்கக் கண்கூசுதே அவள் பரப்பிடும் கருமையே!
உடலும் மறையுதே அங்கு ஒளிரும் கருமையால்"!

'நிறுத்துங்கள்' முடிவு என்பது தேவை!' என்றனள். இவ்வளவு சொல்லியும் புரியவில்லையா? தெளிவாக சொல்லட்டுமா? என்றான். 'உங்கள் தெளிவுரை எனக்கு வேண்டுவதில்லை; எந்தப் பேரழகியை நீங்கள் மனைவியாக்குகின்றீர்கள் என பார்க்கின்றேன் எனப் பகன்று பிரிகின்ருள்.

நெடுஞ்சாலையில் தன்னை மறந்து நின்று கொண்டிருந்தான். 'பச்சமணி, பவழமணி.......என்று பண்ணமைத்துக் கொண்டு தெருவழியே சென்றவளிடமிருந்து தன் கண்ணைப் பெற்ருனில்லை. அவளமைத்த பண் அங்குநின்ற காளையின் சினத்தைக் கிளப்பிற்றுபோலும்! காளை கன்னியினை நோக்கியோடியது. அவ்ளோ அச்சத்தால் பின்புறமாக ஓடி வந்தாள்; செங்கனன்மேல் தெரியாத நிலையில் மோதினுள். அப்பப்பா! என்ன நாற்றம்! வருத்தும் வாடை! விழுந்தவள் மன்னிக்கவும் என்ற ஒரு வார்த்தையைக் கூட சொல்லவில்லையே. இவள் என்ன பெண்தானு? என்றவளிடம் உள்ள குறைகளனைத்தையும் ஒரு நொடியில் தன் மனத்திரையில் படமாக்கினன். விழுந்தவள் வெருட்சிப் பார்வையைமட்டும் சிந்தியவாறு சென்ருள். அவ் வெருட்சிமிக்க பார்வை அவளைப் பண்புள்ளவள் என்று முரசறைந்தது. இவனும் செம்புலம் பெய் நீரானன்.

அந்த பார்வை அவனைப் பன்முறை சிந்திக்கச் செய்தது. அவள் மன்னிக்க என வேண்டாததன் காரணம்—அவள் அகந்தையுடையவள் என்பதல்ல. மன்னிப்பு என்ற சொல்லையே அவளறிய வாய்ப்பில்லாமையே. ஒருசில பண்புடையாரும் அச்சொல்லை உணர்ந்து சொல்வதில்லையே! அவளந்த சொல்லினைச் சொல்லவில்லை. ஆனல் அவள் செய்தது தவறு என்றுணர்ந்தாள் என்பதை அவள் முகம் தெரிவித்தது.

உலகின் சுவையனைத்தும் ஒருங்கே உருவாக்கப்பட்டு தன்முன்னிலையில் நின்ருலும் அவனுள்ளம் இவளைத்தான் பெருஞ்சுவையாகக் கருதியது. அவை யனைத்தினையும் உண்டால் ஒழிய சுவைக்க முடியாது: அவையுணரமுடியாது ஆனல் இவளோ கண்ட அளவிலே அவனுக்குச் சுவையானள் நெருங்கவில்லை. ஆனல் சுவைத்தான் உள்ளத்திலே இனிப்பு அங்கு ஊறிவரும் கருத்திலே சிறப்பு, உடலெங்கும் உணர்வு. நரம்பெங்கும் சுவையுணர்வு, அவள் நடந்தாள்—அவன் சுவைப்பான்! அவள் நிற்பாள் அங்கேயும் சுவைப்பான். அவளை எங்கிலையில் பார்த்தாலும் அவனுக்கு இன்பந்தான். தன் கண்களை மூடினன். உள்ளத்தின் திரைகளிலே அவளுருவை வரைந்து மகிழ்ந்தான். நெஞ்சகத்தில் இருப்பதாக நெஞ்சையணைத்தான். கண்திறந்தான் காரிகை மறைந்தாள். எப்படியும் அவளையடைவதென உறுதி பூண்டான்.

சமுதாயம் அவன் முன் தோன்றி அவளைத் தூற்றிற்று. அவள் ஓர் நாடோடி; அவள் ஓர் பண்பாடற்றவள். கொஞ்சும் தமிழை நன்முறையில் பேச அறியாள் அவளது உடையைப் பார்! சுற்றத்தைப் பார்!—காட்டில் கிடக்கும் மைனவும், நரியும் அவர்கள் உணவு. குப்பையில் கிடக்கும் மணிகள் அவள் கழுத்து நிறைய. நீராடி உடலைப்பேணு முறையறியாள். இவளைப்போய் விரும்புகின்ருய், ஊரில் உனக்குத் தனியிடம் ஒதுக்கப்படும்! ஒட்டுறவு ஏதும் இராது! என்று எக்காளமிட்டது.

நாடோடி என்பது மாற்றமுடியாத ஒன்ரு? பண்பு அற்றவள் அல்ல! பண்பை அறியாதவள் அவள். தமிழைக் கெடுக்கவேண்டுமென்ற கேடுகெட்ட பண்பற்ற இனமல்ல அவள்.—பழகுமொழி அறியாள். நற்றமிழ் கேட்டறியாள் இதனுல் உள்ள குறையேயன்றி—உள்ளத்திலே தவறில்லை. உடையை உடுக்கத் தெரியாது என்பதல்ல. உடைகிடைக்

காத காரணம் சுற்றத்தை பழிப்பதில் பயனில்லே. அதைப் பண்புடையதாய் ஆக்குவோர் அல்ல என்று வருந்தாததே தவருகும். உணவுமுறை சீர்கேடானது. நாகரீகமற்றதுதான் ஆனுல்அவர்களுக்கு கிடைப்பது அதுதானே. காற்றக்கூடியது அனைத்தும் மாற்றியமைக்கும் பண்புகள் தானே! என்று அவனது உள்ளம் எண்ணியது.

மறுநாள் மாலே நெடுஞ்சாலேயில் அவளே சந்தித்த இடத்தினையடைந்தான். வருவாள் என எண்ணியே சென்ருன். அவன் எண்ணமும் தவருகவில்லே. அவளும் அவனேக் காணுவோம் என்று அங்கு வந்தாள். விலேயற்ற கரும்பவழம் அவள் கழுத்தினே சுற்றி நின்றது. ஆனுல் அது அவளுக்குத் தந்த அழகிற்கு விலேமதிப்பில்லே. முகத்தையும் பொன்னேயும் அணிவார்கள். அணிந்தும் அணிசெய்யப்பட்ட மரப்பாவை எனத் திகழ்வரேயன்றி உயிரோவியமாகக் காணமுடியாது. ஆனுல்......இவளோ! என்று எளிமையிலும் எழில் கண்டான். அவள் நிறம் கோவைக்கனியை தோற்ருேட்டும் சிவப்பு. இதழோ கோவைக்கனியே தான். ஆனுல், உள்ளிருந்த பற்கள்மட்டும் ஏனே காவிபடிந்திருந்தன. அவள் அருகே சென்று கொண்டிருந்தாள்....... குறத்தி, பவழசரம் என்ன விலே? என்ருன். 'ஒரு அணு' என்ருள். அதிருக்கட்டும் 'உன் பெயர்?'; 'மலேத் தேனு'. என்று வினவும் விடையும் பிறந்தன. நாளேக்கு மலேக்கு வா, பவழம் வாங்க வேண்டும்....! என்று கூறினன். அவள் 'சரி' என்ற வார்த்தையைமட்டும் உதிர்த்தவாறே நடந்தாள்.

மறுநாள் காலே கதிரவன் தோன்றி சின் நேரத்திற்குள் 'மலேத்தேன்' குடிசையைவிட்டு வெளியேறி மலே முகட்டினே யடைந்தாள். மலேயின் உச்சியில் ஓர் வீடு தெரிந்தது. அங்கு சென்ருள். மரமடர்ந்த மலே முகட்டில் அழகுமிகு இல்லம் கண்டாள். சுற்றிவரலாம் என்று சென்றவள் ஓர் மரத்தடியில் நின்று கவனித்தாள்.

சிற்பியால் கல்லேயும் எழுந்து பேசச் செய்யமுடியும் என்பதைச் செயல்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். அவனது கையுடை சிற்றுளிபட்ட கற்களனைத்தும் கவினெழுகும் உயிரோவியமாக மாறிக் கொண்டிருந்தன. இவன் ஒரு அங்கத்தை செதுக்குவான். என்ன அழகு என்று அவனே புகழ்வான். மறு அங்கம் முடிப்பான். அதைப் புகழ்வதிலே பல நொடி கழியும். ஆம் அவனது உள்ளத் திரையில் உள்ள அந்த அழகின் திருவுருவைத் தான் எழில் மல்கும் சிலேயாக வடித்திருந்தான். கையிலே பவழ சரங்கள் கூழ்குடிக்க உதவும் குவளே. இடுப்பிலே பாவாடை, உடலங்கி; கருப்பிலே ஓர் மேலாக்கு. இத்தனேயும் அவன் செதுக்கிய சிலேயில் கண்ட அணிகலன்கள். தன்னுருவைக் கண்டு தானே மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். சிலே முடிந்தது, சிற்பியும் அருகிலே அமர்ந்து சிலேயைப் பார்த்தவாறு, "நீ மட்டும் வாய் திறந்து பேசிவிட்டால்.......நான் ஏன் அவளேத் தேடுகின்றேன்......" என்ருன் பின்புறத்தே வந்துநின்ற மலேத்தேன்.... இது என்னங்க........! என்ருள். மலேத் தேன்...என்ருன். உம்! சிலே தான் பேசியதோ என்று மலேத்தேன் என்ருன் மீண்டும் என்ன இது என்ருள். எனது உள்ளத்தில் அழியாமல் இடம் பெற்றுவிட்ட உயிரோவியம் என்ருன். புரியவில்லேயே என்ருள். என் வருங்கால மனேவி என்ருன்...! என்ன இந்தக் கல்லா! என்ருள். குறுநகையை சிந்தி நின்ருள். அன்றுமுதல் நாள்தோறும் இருவரும் சந்தித்தனர். பலநாட்களின் பின் ஓர் நாள்...

'அத்தான்', 'கண்ணே' என்ற அழைப்பும், அழைப்பிற்கு பதிலுமாக சொற்கள் அந்த சோலேயில் கேட்டன. அங்கிருந்த கொடிகள் அவர்கள் பேசும் காதல் மொழிகேட்டு செழித்து வானுர வளர்ந்து நின்றன. இன்று அவள் கழுத்தில் எடுப்பான ஒரு கரும்பவழ சரம்—செந்நிற அங்கி—கருநிற ஆக்கை—பச்சை பாவாடை—நெளிவைத்தக் கூந்தல். அதிலே தேன் கசியும் ஒரே ஒரு 'மகிழும்பு'. முத்தினே தோற்ருேட்டும் வெந்நிற பற்கள்—முல்லேயரும்பிற்கும் அங்கில்லேயே. கிள்ளே மொழி பேசுகின்ருள். அவள் தன் உள்ளத்தை கிளந்தி

டும், கொஞ்சு மொழியாள் அவனை இன் பக்கடல் தள்ளுகின்றாள். திருமணத்தில் ஒதுக்கிவைத்தோர் ஒட்டுறவு இல்லை. என்று வெட்டிப் பேசியோர்...இன்று அவர்கள் நிலைகண்டு உமிழ் குடிக்கின்ற னர். அவனை ஒதுக்கிவைத்தோர் இன்று அவனால் ஒதுக்கிவைக்கப்படுகின்றனர். என்ற நிலைக்கு அந்நாடோடிக் கூட்டத் தைச் சேர்ந்தவளை நாகரிகமுடையவ ளாக்கிவிட்டான். கேலி பேசியோர் இன்று தலைகவிழ்ந்து நடக்கின்றனர்.

நாள்தோறும் இரவில், காதல்மொழி கேட்டுகேட்டு மகிழ்ந்தான். இன்றும் அவ்விரு உள்ளமும் ஒலித்தன. ஒரே ஒரு பாட்டு! முடியாது கண்ணே! அப் படியானால் என் முகத்தைப் பார்க்காதீர் கள். மறுபக்கம் திரும்புகின்றாள்...பாடு கின்றான்.

"சுவை பலக் கண்டேன்யான் என்வாழ்நாளில்
சுவை பலக் கண்டேன் யான்.
மங்கையர்தரும் நல் இன்சுவைமுன்னே
மண்டியிட்டோடும் (சுவைபலக்)
கண்டால் சுவைத்திடும் சுவையோடு
உண்டுபின் சுவைக்கும் சுவை நிகராமோ?
கண்ணே? சுவை நிகராமோ?
பெண்ணின் பெருமையால் பெற்றினையோ நீ?
போற்றிடும் கற்பால் பெற்றனையோ?
இச்சுவை போலொரு சுவையினையான் இனி
வேறெங்கு காண்பது? உலகினிலே கண்ணே
வேறெங்கு காண்பது உலகிலே.

போதுமா அன்பே! புன்முறுவலுக்காக நான் பாடவேண்டியிருக்கிறது. இருவரும் மனையகம் நோக்கி நடக்கின்றனர். மணி இரவு பன்னிரண்டு இருக்கும். அவர் களும் வீடு அடைகின்றனர். மழையும் பொழிய ஆரம்பிக்கின்றது. விளக்கை யணைத்துப்படுக்கின்றனர்.

படுத்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், 'அத்தான்' என்ற தேனின் அழுகை குரல் கேட்கின்றது. விளக்கைத்தூண்டி விடுகின்றான். வயிற்றில் குத்தியிருக்கும் கத்தியைக் கையால் இறுகப் பிடித்த வாறே கதறுகின்றான். குத்தினவன் மறைந்துவிட்டான். கொடியவன் மறைந் துவிட்டான். ஏத்துனைக் கொடியவனை இருந்திருந்தாலும் அந்தப் பேரழகியின் முகத்தைமட்டும் பார்த்திருந்தால் அந்த பேரழகியைக் கொல்லத் துணியமாட் டான். அதனால்தான் நள்ளிரவைத் தேர்ந்தான்போலும்.

அன்புக் காதலியை தோளில் தூக்கிக் கொண்டு கொட்டும் மழையில் ஓடினான். பக்கத்தில் ஆறு கல் தொலைவில் பெரிய மருத்துவ மனையுள்ளது. பேரிடி, பெரு மின்னல் கொட்டு மழை இவைகள் அவ னுக்குத் தெரியவில்லை. 'மலைத்தேன் மலைத்தேன்' என்று அழைப்பான்: அவளின் 'ஊம்....ஊம்' என்ற குரல் மட்டும் கேட்கும். காட்டு ஓடைகளில் உருண்டுவரும் வெள்ளத்தைக்கடந்தான். மருதையாறு வழியில். 'அத்தான் நான் பிழைக்கமாட்டேன்' சொல்லாதேக் கண்ணேயப்படி......நாமெல்லாம் வாழப் பிறந்தவர்கள். இதோ இந்த ஆறு ஒன்றுதான்! ஆற்றில் இறங்கி நடக் கின்றான். மலையங்காட்டு நீர் உருண்டு திரண்டு வருகின்றது. செங்கனன் உட லெங்கும் அவளது செங்குருதி. நட்டாற் றில் செல்லுகையில் திடீரென வெள்ளம் கழுத்தளவு வருகின்றது. பக்கத்தில் உள்ள திடலில் ஒரு மரம். அந்த திடலும் மூழ்கிவிட்டது. அண்ணார்ந்து நோக்கி னான். அவளது தலை சாய்ந்தது. வாயி லிருந்து உமிழ்நீர் உதிர்ந்தது. துயரால் 'ஆ' என வாய்திறந்தான். அவள் உமிழ் நீர் அவன் வாயில் விழுந்தது. 'ஐயோ' பெண்ணின் திருவே! பேரழகே!...... என்று புலம்பினான்.

மழையும் பொருட்படுத்தாமல் 'முகிலழ கியும்' அவனைத் தொடர்ந்து நடப்ப வற்றை பார்த்து நின்றாள். நம் வாழ் வுக்கு பகையாக நின்ற நாடோடி மகள் அழிந்தாள். இனி அந்த சிற்பி எனும் கொம்பினைத் தழுவி இன்பம் பெறப் போகும் மலர்க்கொடி 'முகிலழகி' என்று எண்ணினாள். இன்பத்தின் கரைகண்டாள் எழில் நடமும் ஆடினாள். ஆனால் அடுத்து வந்த புது வெள்ளம் மரத்தை சாய்த் தது. சிறகொடிந்த பறவை வேடனுக் கிரையாவதுபோல் சிற்பி மரத்தடியில் அகப்பட்டான். மணலுக்கும் மரத்துக்கு மிடையே சிற்பி, இனி சிற்பி தனக்கில்லை எனக் கண்டாள். அடுத்த கணம் நீரி னுக்குள்ளே யிருந்து மூன்று குமிழிகள் மேலே வந்தன. மரம் அசையவில்லை.

அவள் உடலில் ஊறிய கடைசிச் சொட்டு உமிழ்நீர்கூட அவனுக்கு கிடைத்தது. அந்த சுவையில் அவன் வாழ்வின் உயர் இன்ப நிலையை யடைந்தான். இனி யொறு சொட்டு......! கிடைக்குமா என ஏங்கியிருக்கும் முன்னே அவனுடல் மண்ணுக்கும் மரத்துக்குமிடையே!

மழைநின்றது. நீர் வடிந்தது. ஊரார் தேடிவந்தனர். மரத்தின் கொம்புகளில் சிக்கிச் சீரழிந்து கிடந்த பெண்ணுருவைக் கண்டு அருகே ஓடினார்கள். முகிலமுகியின் உடலெனக் கண்டார்கள். மரத்தின் அடியில் கருமை தெரிந்தது. தோண்டி பார்த்தார்கள். ஆம் காரிருளோ? கருமுகிலோ? புதுவெள்ளம் பரப்பிய மணற் பரப்போ? என்று அவனால் போற்றப் பட்ட அக்கருங்குழல்தான். சிறிது தோண்டினர் ஐயோ! அந்த அழகு முகங்கள் ஒன்றோடொன்று பொருந்தி யிருந்தன. வாழவிட மறுத்த அந்த கொலைகாரர்கள் செத்தவர்கள் முகத்தில் கண்ணீா வடித்தனர். ஒட்டியிருந்த மணல் கண்ணீரால் கழுவப்பட்டது. சிரித்த முகங்கள் செத்தும் சிரித்தன. மற்றவர் அழுதனர். ஆனால் அந்த அழகு முகங்கள் பேசிமகிழ்ந்த அந்த காதல் மொழியினை; மீண்டும் கொஞ்சிப் பேசிட செய்யும் ஆற்றல் அவர்கள் அழுத கண்ணீருக்கில்லையே!

தாய்மொழி மூலம் கல்லூரிப்படிப்பு

by

S. விஸ்வநாதன், P.U.C. (A.)

மனிதன் உலகில் தன் வாழ்வைச் செவ்வனே நடத்த மொழியை ஆக்கினான். நாளொரு மேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாய், மொழியியல் பல வளர்ச்சிகளை அடைந்தது. காலத்தின் வளர்ச்சிக்கேற்ப மொழிகள் பல மாறுதல்களை அடைந்தன. எண்ணற்ற மொழிகள் விண்ணில் தோன்றின. அத்தகு மொழிகளில் சில மொழிகள் ஒலியற்று, வரிவடிவம் பெற்றுள்ளன. சில மொழிகள் வரிவடிவமற்று ஒலி வடிவம்மட்டும் பெற்றுள்ளன. இவ்வாறன்றி, இரண்டும் பெற்ற மொழிகளில் சில இலக்கிய, இலக்கண வளமற்று வழக்கு மொழியாக மட்டும் திகழ்கின்றன. இவ்வாறு உலகெங்கும் கிளைகளென்ன பிரிந்துள்ள மொழிகள் நாட்டுக்கும், காலத்திற்கும் ஏற்றவாறு மாறுபடுகின்றன. உலகில் ஒவ்வொரு இனத்தாலும் பேசப்படும் மொழி அவ்வவ்வினத்தாருக்குத் தாய்மொழி எனப்படும். மொழி மூச்சாகவும், இனம் இருதயமாகவும் இந் நாட்களில் கருதப்பட்டு வருகிறது. இந்நாளில் ஒவ்வொருவரும் மொழிப்பற்றை வளர்த்து, தங்களுடைய மொழியைச் செழிக்கச் செய்யவேண்டுமென பல முறைகளைக் கையாள்கின்றனர். அவ்வாறே நம் நாட்டில் நமது தாய்மொழியாகிய தமிழுக்கு ஏற்றம் செய்யும்வகையில் ஆட்சி மொழியாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் கல்வித் துறையில், கல்லூரியில் நந்தமிழ் மொழி போதனா மொழியாக ஏற்கப்படவில்லை. அதற்குக் காரணமாகப் பல்கலைக்கழகம் கூறுவது, தமிழில் போதிய கலைச்சொற்கள் இல்லை. நமது கருத்து தமிழில் விஞ்ஞானம் போன்ற துறைகளையும் தமிழில் போதிக்கலாம் என்பதாகும். எவ்வாறு என்பதை இக்கட்டுரையின்கண் காண்போம்:

தமிழ்மொழி தொன்மையான மொழி. காலத்தின் ஏற்றத் தாழ்வுகளில் பங்குகொண்ட மொழி. பலகிளை மொழிகளை ஈன்றெடுத்த மொழி. இத்தகைய தமிழ் மொழியில், என்றும் எழில் நங்கையாகத் திகழும் இன்றமிழில் கல்லூரி பாடங்களைக் கற்பிக்கமுடியாது எனின், இம்மொழி ஆற்றலற்றதெனின் வேறு எம்மொழி ஆற்றலுற்றதோ?

தமிழ் இலக்கிய வளம்பெற்ற மொழி, உயிர் மெய் என உணர்வுதரும் இலக்கணம் கண்ட மொழி. தமிழில் எண்ணற்ற நூல்களில் பல அறிவியலை அறிவிக்கின்றன. சிலவற்றை ஈண்டு காண்போம்.

"செஞ்ஞாயிற்றுச் செலவும்......பொருமுளரே" எனும் புறநானூற்றுப் பாடலொன்றில் வான சாத்திரத்தின் நுண்ணிய உண்மைகள் பொழிந்துள்ளமையைக் காணலாம். இப்பாடல் உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் எனும் புலவரால் எழுதப்பட்டது. குறிஞ்சிப்பாட்டில் கபிலர், குறிஞ்சி நிலத்தின்கண் உள்ள செடிகளின் பூக்களைப்பாகுபடுத்தி, ஒரு பாடலின் கண், அவ்வப் பூக்களின் தன்மையை இயம்பியுள்ளார். பழந்தமிழர் உயிரினங்களைத் தொகையாகவும் வகையாகவும் என்றும் வகைப்படுத்தி யிருந்தனர். தொல்காப்பியர் புறக்காழனவே புல்லெனமொழிப அகக் காழனவே மரமென மொழிப" எனத் தாவரதூல்களைப் பாகுபடுத்தியுள்ளார். இவ்வாறு அவனியில் அறிவியல் கதிர்கள் எழுமுன்னே, நந்தமிழ் நாடு நாட்டிற்கு வழிகாட்டிற்று, அப்பொழுதே மக்கள் ஆயகலைகளைத் தாய்மொழியில் கற்றனர்.

மேனாடுகளை நோக்கின் இன்றும் அவ்வம்மொழியிலேயே கலைகள் போதிக்கப்படுகின்றன. உலக அறிவியல், வாணிபத் துறைகளில் முதன்மை நிலை பெற்றுள்ள ஜப்பானிய நாட்டில் கல்வி நிலையங்கள் அனைத்திலும் ஜப்பானிய மொழியிலேயே போதனை நடைபெறுகிறது.

திணையியல், அறிவியல், நுணர்வியல், ஆகியவற்றை உலகிற்கறிவித்த தமிழ்மொழி பொருள் தன்மை நூல், வேதி நூல், உயிர் நூல். இயந்திர நூல் முதலியவற்றைப் போதிக்காதோ?

நினையுங்கள் உங்கள் தமிழன்னையின் நிலையை! நேற்றுப்பிறந்த மொழிகளெல்லாம் நிமிர்ந்து நிற்கையிலே முந்திப்பிறந்த மூத்த மொழியாகிய நந்தமிழ் நிலை என்ன?

தேமதுரத் தமிழ்மொழியை உலகமெலாம் பரப்பவேண்டிய நாம், நம் கல்லூரிகளிலேயே தமிழ்மணம் கமழச் செய்யவில்லையே!

மாற்றுவோம் இவ் விழிநிலையை!

போற்றுவோம் தமிழ் மொழியை! வண்ணத் தமிழால் இனி போதனை நடைபெறட்டும். அதுவே நந்தமிழன்னைக்குச் செய்யும் நல்ல பணியாகும்.

வளர்க தமிழ் மொழி!

கருகிய மொட்டு

by

அ. முத்துகிருட்டிணன், நான்காம் ஆண்டு பல்கலைக்கழக வகுப்பு.

அருளாளர்:

உலகம் மிகவும் விசித்திரமானது. ஆமாம்! அதோ சந்தனக் கட்டைகளை அடுக்கிவைத்தாற்போல் அமைந்திருக்கும் மஞ்சள் நிறமுள்ள மணற் குன்றின்மேல் அமர்ந்துகொண்டு, இயற்கை இன்பத்தைச் சுவைத்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த இளங் காதலர்களும், ஆர்ப்பரிக்கும் அலை கடலின் ஓரத்தில் நின்று பேரொலி எழுப்பிப் பொங்கிவரும் புனலின் கடைசி அலைகளைத் தன் கால்களால் மிதித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த இளஞ் சிங்கங்களும், சின்ன வீடுகட்டி, அதில் சிங்கார எழில்காட்டி சிரித்து விளையாடும் சின்னஞ் சிறு சிட்டுகளும் நீலவானம் தீட்டிய கோலத்தையும், அடிவானம் தரும் அழகையும் கண்டு, இன்புற்றுத் தங்கத் தூள்களை வாரி இறைத்தாற்போல் அமைந்து இருக்கும் மணற்பரப்பின்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் பெண்களும், பெரியவர்களும் இந்த இன்பத்திலே மூழ்கி இருப்பதால் அல்லவா துன்பத்தின் சாயலைக்கூட அவர்கள் முகத்தில் காணப்படவில்லை. திடீென்று கடற் கன்னிக்கு மானிடர்கள் மீது கோபம் வந்து பொங்கி எழுந்தால் அந்தப் பெரு வெள்ளத்தில் நாம் எல்லாம் எக்கதி அடைவோமோ என்ற எண்ணம் அவர்கள் உள்ளத்தில் உதித்ததாக என்னல் நினைக்கவும் முடியவில்லையே! அதே போலவே துன்பச் சுழலில்சுழலும்பேரது இன்பம் என்ற ஒன்று உண்டுஎன்பதனை மறுக்கிறன். ஏனெனில் இன்ப உலகில் இருக்கும்போது மனிதன் துன்பம் என்ற ஒன்று உண்டு என்பதனையே மறந்து விடுகிறன். ஆமாம்! உலகம் மிகவும் விசித்திரமானது என்ற எண்ண அலைகள் என் உள்ளத்தில் மோத, ஹைகோர்ட் கடற்கரையின் மணற் பரப்பின் மேல் மெல்ல நடந்துகொண்டிருந்தேன்.

சிந்தனை உலகில் சிக்கிக் கிடந்ததால் நான் நீண்டதூரம் நடந்து வந்துவிட்டேன். அதோ அந்த மக்கட் பெரு வெள்ளம் இப்பொழுது எனக்குச் சிறு கடுகுபோல் தோன்றுகிறது. சர்வகலா சாலைக்கு எதிரில் நான் வந்துவிட்டேன். தனிமை இன்பத்தைச் சுவைப்பதற்காகத்தான் வெள்ளம்போல் திரண்டிருந்த மக்கட் கூட்டத்தைவிட்டு இங்குவந்தேன். ஆகா! தனிமை தரும் இன்பமே இன்பம் தான். இல்லத்திலே மகளின் வேதனையைக் காணமுடியாது, வேதனைக்கு மருந்தாய் தனிமையைத் தேடிவந்தேன். ஆனல் திடீரென்று எங்கிருந்தோ அழு குரல் என் காதில் வந்துவிழுந்தது. மக்கள் நடமாட்டமில்லாத அந்த தனிமையான இடத்திலே, கடற்கரை ஓரத்திலே நின்றுகொண்டு நீலவானத்தை நோக்கி ஓர் இளைஞன் க்தம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டிருந்தான். வட்டவடிவமான அவன் முகமும், அப்பொழுது நீர்வீழ்ச்சியைப்போல் விளங்கிய அவனது கமலக் கண்களும் நிச்சயமாக காண்போர் மனதை உருகச்செய்யுமாறு இருந்தது. துன்பத்தால் துரத்தப்பட்ட துர்ப்பாக்கியவானைப்போல அவன் எனக்குக் காணப்பட்டான். மெல்ல அவன் அருகில் சென்றேன். தம்பி என்று அழைத்தேன்—வேதனை உலகில் குடிபுகுந்து இருந்ததால் என் அழைப்பு அவன் செவிக்குச் சேரவில்லைபோலும். இமயம் போல் உயர்ந்த வன்மையான உரம் பெற்ற அவனது திண்மையான தோள்களைப்பற்றி மீண்டு தம்பி என்று அழைத்தேன். சேயைக்காணுத் தாயைப்போல் துள்ளி எழுந்தான்.

கமலக்கண்ணன்:

அன்று கடற்கரையில் அந்தப் பெரியவரைக் கண்டிராவிட்டால் என் வாழ்க்கைப் பாதையே வேறுவிதமாக அமைந் திருக்கும். அலைகடலில் சிக்கிச் சஞ்சலப் பட்ட நான் கரைசேர அவருடைய கொள்கைகள் எனக்குத் தோணியாகப் பயன் பட்டது. தன்னிடத்திலே உள்ள வண்ண

நிறங்களைக்காட்டி வாவா என்று அழைக்கும் கனகாம்பர மலர்தான். தென்றலோடு தன் மணத்தைச் சேர்த்தது அழியாத இன்பம் தரும் முல்லையும் மலர்தான். மலரிலேயே இத்தகைய வேறுபாடுகள் இருக்கும்போது மனிதர்களில் ஏன் இருக்கமுடியாது! அந்தப் பெரியவர் முல்லையைப்போல் மனிதர்களில் மாணிக்கமாக இருக்கிறார். இல்லையென்றால் என்னுடைய கதையை நான் சொல்லிக்கொண்டிருந்த நேரத்திலே அவருடைய கண்கள் நீர் வகுத்ததை என்னால் கண்டிருக்க முடியுமா!

நான் யார்? எனக்கே புரியவில்லை என் பூர்வாங்கம் எது என்பது! என்னை வளர்க்கும் மாமா அடிக்கடிச் சொல்லுவார் நான் பிறந்தவுடனேயே என் தாய் தந்தையர் இறந்துவிட்டனர் என்று. வாழைக்கன்று முளைத்தவுடனே தாய்க்கன்று பட்டுவிடுமாம். அதைப்போலவே நான் பிறந்தவுடனேயே என் பெற்றோர்கள் பரலோகம் அடைந்துவிட்டார்கள். ஆற்றுவாரின்றி, தேற்றுவாரின்றி அல்லல்பட்டுக் கொண்டிருந்த என்னை என் மாமாதான் அன்று முதல் இன்றுவரை வளர்த்து வருகின்றார். உடலில் மட்டும் அல்ல. அறிவிலும்கூட, பட்டிக்காட்டில் பிறந்த என்னை பட்டணத்திலேயிருக்கும் தன் பங்களாவுக்கு அழைத்துவந்து என்னை இன்று பட்டதாரியாகவும் ஆக்கிவிட்டார். ஆழ்கடலுக்கு அடியிலே, சிப்பியிலே மறைந்து இருக்கும் முத்தைப்போல எனது மாமா இல்லாவிட்டால் நான் இருந்திருப்பேன் எனது பிறந்தகமாயே பட்டிக்காட்டிலே. மூச்சை அடக்கிக் கடல் உள்சென்று, சிப்பியை எடுத்து முத்தை அடைவதுபோல, எனக்காக ஏன் மாமா பலவித நஷ்டங்களுக்கும், பணக் கஷ்டங்களுக்கும் ஆளாகி என்னை ஆளாக்கினார் முத்தைக் கண்டுபிடிப்பதுபோல. ஆனால் அந்த முத்தைத் தன் மகளின் மணியாரத்தில் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை அளவற்று கொண்டிருக்கிறார். தன் மகளுக்கு ஏற்ற மணாளனாக ஆக்குவதற்கு என்னை ஆரம்ப முதல் தன் இல்லத்தில்வைத்து வளர்த்து வருகின்றார். அவர் வீட்டு விளக்குதானே நான்! அவருந்தான் எண்ணை வார்த்தார். இன்று அவரேதான் விளக்கை ஏற்றிவைத்துத் தன் மகளிடம் தரவிரும்புகின்றார் என்றால் அதனை மறுக்கும் உரிமை விளக்காகிய எனக்கு ஏது? முள்ளில் உள்ள ரோஜாவைவிட, சேற்றில் உள்ள செந்தாமரையைவிட, நம் கொல்லையிலே உள்ள முல்லை நமக்குக் கிடைப்பது மிகவும் எளிமைதானே! எனக்கு உரியவள் எனக்கு உரியவளாவதில் யாது ஒரு தடங்கலும் இல்லையென்றுதான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் என் வாழ்வில் ஊழ் விளையாடிவிட்டது!

பூங்கொடி :

என்னுடைய இன்பக்கோட்டைகளுக்கு எல்வாம் வெடிவைப்பதுபோல் அன்று அவர் என்னிடம் தன்னுடைய திருமணச் செய்தியைத் தெரிவித்தார். அவருடைய வீட்டிற்கு நான் அடிக்கடி போயிருக்கிறேன். அங்கு ஒரு மங்கையிருப்பாள். அவள் அவர் தங்கை என்றே இதுநாள் வரை எண்ணி ஏமாந்தேன். அந்த நங்கை தான் அவரை மணாளனாக அடையப்போகும் பாக்கியவதி என்பதை இன்றுதான் அவர் என்னிடம் தெரிவித்தார்.

அவரும் நானும் ஒரே கல்லூரியில் நான்கு ஆண்டுகளாக படித்துக்கொண்டிருந்தோம், அவர் வசிக்கும் தெருவுக்கு மூன்றாவது தெருவில்தான் நான் குடியிருந்தேன். அவருடைய குறுகுறுப்பான பார்வையும், சிரித்த மொழியும், சிங்கார விழியும்கண்டு என்னை அறியாமலே நான் அவருடையவளாக ஆகிவிட்டேன். என்னுடைய சிந்தையில் அந்த சிந்தனையாளனைக் குடியேற்றிவிட்டேன். என் இதயத்தில் அவருடைய அழகு ஓவியத்தை வரைந்துவிட்டேன். பைத்தியக்காரி நான்! ஆகையால்தான் அவர் என்னைக் காதலிக்கிறாரா என்பதைக்கூட அறியாமல் இருந்துவிட்டேன். என் உள்ளத்தில் கரைபுரண்டு வரும் காதல் இருந்தாலும் அவரும் நானும் சந்திக்கின்ற நேரத்தில் எல்லாம் தமிழ்ப்பண்பாட்டினை உணர்ந்து "அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு." தமிழ்ப் பெண்களுக்கு உரிய அணி ஆதலால் சாதாரணமானவர்களாகவே நாங்கள் நடந்துகொண்டோம். காலம் வரட்

டும் கல்லூரிப் படிப்பு முடியட்டும். பின்னர் நம் காதலைத்தெரிவித்து கருத்து ஒருமித்து வாழலாம் எனக் கருதியிருந்தேன். அவர் சொன்ன திருமணச் செய்தி இவைகளெல்லாம் கனவு என்று சொல்லுகிறது.

இனி என் செய்வேன்! எப்படி என் இருதயகீதத்தை அடைவேன்! அவரை எப்படி நான் என்னுடையவராக ஆக்குவேன்!

சூட்ச்சி! ஆம்!! சூட்ச்சி செய்து அவர்களைப் பிரித்து அவரை என் இன்பச் சிறையில் அடைத்துவிடலாம்.

சீச்சி! சூட்ச்சியா! தமிழ்ப் பெண்கள் கனவிலும் கருதாத காரியம் ஆயிற்றே அது. நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரமும், கொஞ்சு தமிழ் காவியமாம் மணிமேகலையும், கற்பனை மிஞ்சும் கம்ப ராமாயணமும், அறிவொளியாம் குறளும் நமக்குப் போதித்த உண்மைகள் இப்படி விழலுக்கு இறைத்த நீர் ஆவதா! கூடாது. கூடவேகூடாது! சூட்ச்சி செய்து அவரை அடைவதைவிட நான் அவரைப்பிரிந்து மணிமேகலையாக வாழ்வேன்; அன்றி வீழ்வேன்.

ஆனாலும் என் மனம் அவரைப்பிரிய இடம் தரவில்லையே! ஆமாம்!! நேராகத் தோகைமயிலிடம் சென்று என் கரைகாணாக் காதலை அக்காரிகையிடம் காண்பித்து என் கண்ணாளரை அவளிடமிருந்து மீட்டுவருகிறேன்! அவளும் என்னைப்போலப் பெண்தானே! என் உள்ளத்தைப் புரிந்துகொண்டு, எனது கள்ளமில்லாக் காதலைத் தெரிந்துகொண்டு என் காதலரை எனக்குத் தந்துவிடுவாள் அவ்வழியின்றி உற்ற வேறுவழி இல்லை என்னைப்போன்ற தமிழ்ப் பெண்களுக்கு.

தோகைமயில்:

எங்கள் வீட்டுத் தோட்டத்து கனியை புசிக்கக்கூடாதாம். அதற்காகவே நான் வளர்ந்தேன். என்னுடைய உற்றாரும் பெற்றாரும் அது என்னுடையது என்று உறவு காட்டிப்பேசிய நேரத்தில் எல்லாம் என் உள்ளத்தில் எவ்வளவு உவகை குடிகொண்டிருந்தது தெரியுமா? அந்த இன்ப வெள்ளத்தை தன் கண்ணீர்த் துளிகளால் வடித்துவிடலாம் என்று எண்ணுகிறாள் பூங்கொடி! அந்தப் பூங்கொடிக்கு என் கமலக்கண்ணர் கொழுகொம்பாய் இருக்கவேண்டுமாம். காதல் பிச்சைக் கேட்கிறாள் காதல் பிச்சை ஒரு பெண்ணிடம் அதுவும் அந்தப் பெண்ணின் வருங்கால மணாளனைத் தனக்குத் தரவேண்டுமாம்! வேடிக்கையான பெண்! படித்த பெண்களே இப்படித்தான் போல் இருக்கிறது.

நான் அவளைவிடப் படிப்பில் குறைந்தவளாக இருக்கலாம். கல்லூரியை நான் கனவில்கூட கண்டது கிடையாது. என்னைவிட அழகியாகவும் அவள் இருக்கலாம் அதற்காக என் கண்ணாளரை எப்படி என்னால் மறந்துவிடமுடியும்! என்னை அவருடைய தங்கை என்று எண்ணிவிட்டாளாம். அது யாருடைய தவறு! என்னுடைய தவறா! இல்லையே!!

வானத்தில் வலம்வரும் வட்ட நிலவை பூமாதேவி எனக்குத்தா என்றாள் அது முடிகின்ற காரியமா! என் உள்ளத்தில் வலம் வருகின்ற உத்தமரைத் தன் உள்ளத்துக் கோயிலில் தெய்வமாக ஆக்கிவிட வேண்டும் என்று அவள் எண்ணினால் அது நடக்கின்ற காரியமா!

இனியும் நான் பேசாமடந்தையாயிருந்தால் விஷயம் முற்றிவிடும். அவள் அவரின் மனதைக் கெடுத்தாலும் கெடுத்து விடுவாள். அப்பாவிடம் செய்தியைச் சொன்னாலோ அவர் வீணாக கமலக்கண்ணர்மேல் கோபித்துக்கொள்வார்? பாவம்! அவருக்கு இவைகளெல்லாம் ஒன்றுமே தெரியாதுபோல் இருக்கிறது!

அவள் அவரைக் காண்பதற்கு முன்னாலேயே நானே அவரிடம் சென்று நடந்த விஷயத்தை அவரிடம் கூறிவிடவேண்டும். பூங்கொடி அவர் மீது எல்லையில்லாத வெறிபிடித்து அலைகின்றதை அவரிடம் கூறி இனி எச்சரிக்கையாய் இருக்க வைக்கவேண்டும். புகை கிளம்பும்போதே நெருப்பை அணைத்துவிடவேண்டும்.

காதல் என்பது விசித்திரமான உள்ளுணர்வாகும். பலர் நம்மீது ஆசைகொண்டாலும் கருத்துக்கு ஒத்த ஒருவரைத் தான் நமது உள்ளம் காதலிக்கின்றது. பூத்துக் காய்த்துக் கனியாகிவிடும் அக்காதல் காவியத்தை எவரானும் எவ்வித

மும் ஒழித்துவிடமுடியாது! இந்த உண்மையை படித்த பெண்ணான அவள் மறந்தனள் போலும்! ஆதலால் தான் அவ்வளவு தைரியமாக என்னிடமேவந்து என் காதல் துரையை அவளுக்குத் தர வேண்டும் என்று கூறினள்.

பெண்கள் உள்ளம் தங்கள்காதலரைப் பொறுத்தமட்டில் குறுகிய மனப்பான்மை உடையதுதான். தனக்குரியவரை வேறு ஒருத்தி அடையமுயன்றால் எல்லாப் பெண்களும் கண்ணகிகளாக மாறிவிடமுடியுமா? தமது கோவலனை மாதவியின்பால் நாடவிடாமல்தான் பெரும்பாலான இன்றைய கண்ணகிகள் முயலுவார்கள்! அந்தப் பாதையில்தான் நானும் செல்லப்போகிறேன்.

கமலக்கண்ணன்:

நம்முடைய முகத்தை நம்மால் கண்ணுடி இல்லாமல் பார்க்கமுடியவில்லை. அதுபோலவே பூங்கொடியின் உள்ளத்தை இதுநாள்வரை தோகை மயில் என்ற கண்ணுடியில் காணுததால் அவளுடைய உள்ளத்தை என்னால் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

அன்று தோகைமயில் என்னிடம் கூறும்போதுதான் பூங்கொடி என்மீது எல்லையில்லாக் கொள்ளை காதல் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை அறிந்தேன். நான் அவளுடன் கடந்த சில ஆண்டுகளாக கல்லூரி மாணவி என்ற முறையில் பழகினேனே தவிர, எப்பொழுதும் காதலி என்றமுறையில் பழகியதே கிடையாது. அவளும் அப்படித்தான். ஆனல் அவள் உள்ளத்தில் ஊறிக்கொண்டிருந்த எண்ணம் வேறுவிதமாக அல்லவா இருந்திருக்கிறது. பூங்கொடி அன்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டாள் மணந்தால் என்னை தான் மணப்பாளாம். இல்லையேல் மரணத்தை மணப்பாளாம். அவளின் விருப்பத்தினை என்னால் நிறைவேற்ற முடியாமைக்குக் காரணம் தோகைமயில் தான். அவளும் நானும் சதிபதிகள் என்று இன்று நேற்று அல்ல என்று நான் மண்ணில் பிறந்தேனே அன்றே என் மாமா முடிவு செய்துவிட்டார். அது மட்டுமல்லாமல் தோகைமயிலுக்கும் என் மேல் உயிர் பூங்கொடியின் காதலுக்கு இம்மியும் அவளுடைய காதல் குறைந்தது அல்ல!

தோகை எல்லாச் செய்திகளையும் தன் தந்தையிடம் கூறிவிட்டாள் போலிருக்கிறது. அதனுல்தான் அவா எங்கள் திருமணத்தை முடித்துவிட அவ்வளவு அவசரப்படுகிருர். திருமண நாளையும் குறித்துவிட்டார். செய்தி அறிந்த பூங்கொடி உள்ளம் உடைந்து அப்படியே படுத்த படுக்கையாய் இருக்கிருளாம். என்னுடைய பெயரையே அடிக்கடி பிதற்றிக்கொண்டிருக்கிருளாம்.

சிறுவயதில் நான் ஒரு சித்திரத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். மரத்தின் மேலே கருநாகப் பாம்பு. கீழே வாய்த்திறந்திருக்கும் புலி. இடையிலே ஒரு சிறுவன் ஆமாம்! அச்சிறுவனின் நிலையில்தான் ஏது செய்வதென்று தெரியாமல் இருதலைக் கொள்ளி எறும்பாய் தவிக்கிறேன்; தத்தளிக்கின்றேன். என் மாமா கருநாகப் பாம்பின் உருவில் சீறுகிருர். பூங்கொடி காதல் இல்லையேல் சாதல் என்று சாவாகிய புலியைக் காட்டி என்னை பயமுறுத்துகிருள். என் செய்வேன் எவ்ருடைய ஆசையை நிறைவேற்றுவேன்! மரணப் படுக்கையிலிருக்கும் மங்கையின் தாகத்தையா! மாமாவின் இன்பக் கனவுகளையா! தோகைமயிலின் தெவிட்டாத ஆசை நினைவுகளையா!

அருளாளர்:

என்ன ஆச்சரியம்! கமலக்கண்ணன் கூறிய கதை என் மகளுடைய கதை அல்லவா! அவளுக்குசுரம் என்றுதானே எண்ணியிருந்தேன். காதல் சுரம் அல்லவா அவளை வாட்டி வதைக்கிறது.

பாவம்! கமலக்கண்ணன் என் செய்வான் நான்தான் அவளுடைய தந்தை என்று கூறியபோது ஒவென்று அலறிவிட்டானே. கடலின் கொந்தளிப்பை விட அவன் உள்ளத்தின் கொந்தளிப்பு அதிகமாயிருந்தது. என்னிடமே கேட்டான் இனி என்ன வழியென்று. பிறர் சொத்தை அலைபரிப்பதுபோல் தோகைமயிலின் ஈடு இணையற்ற செல்வத்தை பூங்கொடி அபகரிக்க எண்ணுவதை நான் விரும்பவில்லை. திருமணத்துக்கு இரண்டு

நாட்கள்தாம் இன்னும் இருக்கின்றன "The last taste of a sweat is the sweatest last" என ஷேக்ஸ்பியர் கூறியதை எப்பொழுதோ படித்திருக்கிறேன். கடைசி நேரக் களிப்பை கரையின்றி அனுபவிப்பதற்கு பதிலாக அந்தக் கண்ணியத்தின் காவலன் கண்ணீர் சிந்தி என்முன் காட்சி தருகின்றான். பூங்கொடியின் ஒப்புதலின்றி மணமேடைக்குப் போகமாட்டானும்!

நீண்டநேரம் இருவரும் அமைதி உலகில் இருந்தோம். நான் சிந்தனைச் சுழலில் சுழன்று கொண்டிருந்தேன். கடைசியில் ஒரு முடிவுக்குவந்தேன். தம்பி! எழுந்திரு என்றேன். இல்லத்திற்கு அழைத்தேன். ஏன் என்றான். பூங்கொடியை உனது திருமணத்திற்கு வாழ்த்து வணங்கச் சொல்லுகிறேன். வா என்றேன், ஆச்சரியத்தால் அவன் கண்கள் அகல விரிந்தது. அத்தாமரை மலர்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகிய காட்சி என் உள்ளத்தை உருக்கி விட்டது.

பூங்கொடி:

நீலவானில் நீந்தி, எல்லையில்லாக் கொள்ளை இன்பத்தைக் குவலயத்திற்குத் தரும் குளிர் நிலவின் கோகிலத்தில் மூழ்கியிருந்தேன். நிலவைவிட விண்மீன்கள் பெரியதுதான். ஆனால் அவை நம்மைவிட்டு, நிலவைவிட வெகுதூரத்தில் இருப்பதால், நிலவைப்போல் அவைகளால் நம் உள்ளத்தைக் கவரமுடியவில்லை. அதுபோலவே நான் அவருக்கு வெகு தூரத்திலிருந்ததால் அவருடைய உள்ளத்தில் குடியேற என்னால் முடியவில்லை. ஆனால் தோகைமயில் அவருக்குச் சமீபத்திலிருந்ததால் அவருடைய உள்ளத்தில் அவளால் நிலவைப்போல் உலவமுடிந்தது. இத்தகைய சிந்தனைகள் என்னை வட்டமிட, என் தந்தை என்னை அழைக்கும் குரல்கேட்டுத் திரும்பிப்பார்த்தேன். என் தந்தையுடன் அவரும் வந்திருந்தார். அவர் எப்படித்தான் என் அப்பாவுக்கு நண்பரானாரோ எனக்குத் தெரியவில்லை. இப்பொழுதுதான் கமலக்கண்ணர் முதன் முறையாக எங்கள் வீட்டுக்கு விஜயம் செய்திருக்கிறார். என் தந்தை பேச ஆரம்பித்தார்.

"மகளே! வாழ்க்கை என்பது ஒரு சுரங்கம். அச்சுரங்கத்தில் சிலருக்குத் தங்கம் கிடைக்கும். இன்னும் சிலருக்கு வெள்ளி அகப்படும், பலருக்குப் பித்தளை தான் கிடைக்கும்: இன்னும் பெரும்பாலருக்கு அதுவும் கிடைக்காது. அதுமட்டுமன்றி சுரங்கத்திடையே சிக்குண்டு சிலர் சிதைந்தும் போகின்றனர். உன்னைப் பொறுத்தமட்டில் உனது வாழ்க்கைச் சுரங்கத்தில் நீ தேடிச்சென்ற தங்கம் உனக்குக் கிடைக்குக் கிடைக்கவில்லை அந்த மாத்துமறுறற்ற பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொன் தோகைமயிலுக்குத் தான் கிடைத்தது. காரணம் கோலாரில் அவளது வாழ்க்கைச் சுரங்கம் உள்ளது. உனது வாழ்க்கைச் சுரங்கம் வரண்ட பாலையிலே இருக்கிறது" என்றார். அருகிலிருந்த கமலக்கண்ணனின் கண்கள் குளமாயின. நான் ஏதும்புரியாது தவித்தேன். அவர் மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

"வாழ்க்கை என்ற நீண்ட நெடுஞ்சாலையில் இதுவரை நீ கவலையென்ற கருநாகத்தைக் கண்டதில்லை. ஆனால் காதல் என்ற கட்டுவிரியன் உன்னைக் கடித்துவிட்டது. மனதை அடக்கிக்கொள். இதோ பார் கமலக்கண்ணர் வந்திருக்கிறார். நாளை மறுநாள் அவருக்கும் தோகைமயிலுக்கும் திருமணமாம். உனது ஒப்புதலின்றி அவர் மணமேடைக்குச் செல்லமாட்டாராம். உங்களுடைய முழுவரலாற்றையும் அவர் எனக்குக் கடற்கரையில் கூறினார்.

வானவில்லில் தோன்றும் வர்ண ஜாலத்தைப்போல விரைவில் மறைவது மானிடர் இன்பம். அந்தத் துளி நேரச் சுகத்திற்காக நீ ஒரு பெரிய நல்ல குடும்பத்தைக் கோரச் சித்திரமாக ஆக்கிவிடப் போகிறாயா! பாவம் இவர்மீது ஒரு குற்றமும் இல்லை. கானல் நீரை நம்பி ஓடும் மானைப்போல இவரை நோக்கி நீ ஓடினாய் இவருடைய உள்ளத்தில் உன்மேல் காதல் தோன்றாமலே. உன்னுடைய தவறுக்காக தூய இருவரின் வாழ்வையும் வறண்ட பாலையாக ஆக்கிவிடாதே!

இதோ! இவர் தன்னுடைய மண்றல் மடலைக்கொண்டு வந்திருக்கிறார். அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு அவருக்குவாழ்த்

துக்கூறு மகளே!" என அன்புக் கட்டளையிட்டார்.

என்னால் ஒன்றுமே பேசமுடியவில்லை. மணப்பந்தலிலிருக்கும் மணமகளைப் போல் அவர் தலைகவிழ்ந்து கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டிருந்தார். மெதுவாக படுக்கையைவிட்டு எழுந்தேன். மெல்ல நடந்துசென்று அவர் தந்த திருமண இதழை வாங்கி "வாழ்க கமலக்கண்ணன்! பூங்கொடி!! இல்லை! இல்லை!! தோகைமயில்! என்றேன். எப்படித் தான் இவ்வளவும் செய்தேனோ எனக்கே தெரியவில்லை.

எதிரிலே உலக உத்தமர், மனிதரில் மாணிக்கம் மகாத்மாவின் படமும், ஆசிய ஜோதி புத்தர் படமும், இயேசுவின் படமும் என்முன் இருந்தது. அவர்கள் என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பதுபோல் எனக்குத் தோன்றியது. என்னை இக்கதிக்கு ஆளாக்கிய அவர்களைக் கண்டவுடன் என் கண்களில் கண்ணீர் கசிந்தது. உள்ளத்தில் என்றோ மலர்ந்த காதல் மலர் இன்று கருகிவிட்டது. ஊமைகண்ட கனவாய், முடவன் தேனுக்கு ஆசைப்பட்ட கதையாய் கானல்நீரை நம்பி ஓடும் மானின் நிலையாய் ஆயிற்று. கருகிய மொட்டானேன். இந்நேரத்தில் மணிமேகலை எனக்குத் துணையானாள். அகமும், புறமும், மேகலையும், சிலம்பும், தொகையும், குறளும் வழுக்கி விழாமல் இருப்பதற்கு நல்ல ஊன்றுகோலாகப்பயன்படுவோம்என்று கூறுவதுபோல் தோன்றிற்று. மெதுவாகத் திரும்பிப் பார்த்தேன்! கமலக்கண்ணன் சென்றுவிட்டார்! என் உள்ளத்தில் இருந்தும்! நான் நடைபிணமானேன்!!

ముక్కుతిమ్మనార్యు ముద్దుపల్కు

by

C. LAKSHMANA REDDY, II B.SC.

ఈ విశ్వము విశాల మయినది. ఇందులో నెందఱో కవులు జనించినారు. ఎందఱో పండితులు గతించినారు. కొందఱి పేళ్లు నిలిచినవి. మఱికొందఱివి చెఱిగి పోయినవి. పేరు నిలిచినవారిలో,

సీ. కౌశికగోత్రవిఖ్యాతుఁ డాప స్తంబ
సూత్రుఁ డార్వేలపవిత్రకులుఁడు
నందిసింగామాత్యనకును దిమ్మాంబకుఁ
దనయుండు సకలవిద్యావివేక
చతురుండు మలయమారుతకవీంద్రునకు మే
నల్లుండు కృష్ణరాయక్షితీశ
కరుణాసమాలబ్ధ ఘనచతురంతయా
నమహాగ్రహారసన్మానయుతుఁడు
తే. తిమ్మయార్యుండు శివపరాధీనమతి య
ఘోరశివగురుశిష్యుండు పారిజాత
హరణ మనుకావ్య మొనరిం(చినాడట !)
చె నంధ్రభాష.

నా దివాకరతారాసుధాకరముగ.

సావధానముగ పరిశీలింతము !

హరి నరకాసురుం గెలిచి యద్దనుజేంద్రునియింట నున్న యచ్చరలకొలంబువారి నెలజవ్వనముం బొలివోనివారి తన్వరునిగఁ గోరువారి లలనామణులం బదియాఱువేవురం బరిణయ మాడినాడు. అతని కంతకుముందే రుక్మిణి, సత్య, జాంబవతి మొద లయినమహిషు లెనమండ్రు గలరు. వా రందఱును సమతాభిమానవతులు.

యదూద్వహుం డా రమణీలలామల నందఱఁ గూడి ద్వారవతీ పురోపవనవాటికలం గృతకాద్రిసీమల న్వారిధి తీరకుంజసదనంబుల కేళితరంగిణీ తటీ కైరవిణీ సహాయ మణికల్పితసౌధముల న్వసించుచు, ఏయే వేళల నే సరోజముఖి యే యే లీలలం గోరుఁ దా నాయా వేళల నాసరోజముఖి నాయా లీలలం దేల్చుచు, పెక్కురూపంబుల న్మాయాకల్పనాచాతురిచే నే చాయం జూచిన దాన యై మెలఁగుచు సౌఖ్యాబ్ధి నోలలాడుచుండినాఁడు.

అతఁ డిట్లు సతుల నందఱ సరిగాఁ జూచియు, రుక్మిణీ దేవిగారిని సత్యభామగారిని మాత్రము ప్రత్యేకముగ మన్నించువాఁ డట! అందులోని చిదంబరరహస్యము వారికే తెలియవలయు.

ధవళాంబుజనేత్రుఁ డొకనాఁడు రుక్మిణీకాంత గృహంబులోన శశికాంతశిలామయ వేదిమీద నేకాంతము నందుఁ గొందఱు మృగాయతనేత్రలు గొల్వ జూద మత్యంతవినోదకేళి మెయి నాడుచు నుండఁగ, దేహకాంతు లకాలచంద్రికల నీన జడలు మోత్కుద్రుపల్లవ శంక సేయ గగనమునుండి యాకస్మికముగ నారివేరంపుదపసి దైత్యారికడకు విచ్చేసినాడు. కృష్ణుఁ డా వచ్చినముని కెదురుగ వచ్చి నమస్కృతు లొనర్చి (లోపల నెంత దిట్టుకొనినాఁడో మనకుఁ దెలియదు!) యాతిథ్యం బిచ్చినాఁడు.

ఆ వేలుపుందపసి కృష్ణుని బహుప్రకారంబులఁ బ్రశంసించి, యుచితోపయోగజనితానంద బాష్పసందోహ శంకావహ మకరందబిందు తుందిలంబును, నిఖిలమనోరథ ప్రదానకీర్తి శంకాకర విశదప్రభానిచులితంబును నగుపారిజాతంపుగ్రొన్నన మిన్నేటి పసిండి నెత్తమ్మి చిగురుటాకునం బొదివి యిచ్చినాడు.

వినయంబు విస్మయంబును మనమునఁ బెనగొనఁగ మాధవుఁ డాక్రొన్నన గయికొని భీష్మకనందనఁగనుగొని సత్యభామ తలపుకు రాఁగా, నిది భోజాత్మజ కిచ్చిన సాత్రాజితికినుకతో మది నేమంచునూహించునో! దాని కే నిపుడు ప్రేమం బంపిన దీని నెల్లిదము జేసిన జాడ దోచునో! యా లెమ్మిందు నే నున్కి చెల్లదువో యేరికి బంపఁగా ననుచు, కనుగవ చిన్ననవ్వు దొలక నవ్విరిన్ రుక్మిణీకాంత కిచ్చినాడు. ఆమెయు దానిఁ దన నెఱి గొప్పున జెఱివి వలిగుబ్బలి ముద్దుపట్టి లేతనెల ధరించినట్లు తద్దయు మోహనకాంతిసంపద నమరినది.

అంత జలజాసనుపట్టి కలహసంభ్రమపరుఁ డయి, 'జలజాక్షీ! దీని మహిమంబు వినుము. ఇది పరిమళము సెడదు. వాడదు. పరువము దప్పదు. పరాగభర భరితం బై నిరతము జగదేకమనోహర మగును. నీ వీ

కుసుమంబు దాల్చుటచే సవతులు వచ్చి నీ చరణసారస యుగ్మము నాశ్రయింతురు. ధవుఁడు నీ పలుకు జవదాటక యఱ లేనికూర్మి ని న్నాదరించును. నీ వవిరళభోగభాగ్య మహిమాన్వితవై విహరింతువు.

చక్కనిదాన నంచు నెల
  జవ్వని నంచు జగంబులోనఁ బే
రెక్కినదాన నంచుఁ బతి
  యెంతయు నా కనురక్తుఁ డంచుఁ దా
నిక్కుచు విఱ్ఱవీగుచు
  గణింపదు కాంతల సత్య యింతకున్
స్రుక్కక యున్నె నీ మహిమ
  సూచినబోటులు విన్నవించినన్.

అనుచు నాడినయట్టి పలుకు లచటివృత్తాంత మంతయు నరసిపోయి వేఱువేఱన సఖులు దేవేరులకు విన్నవించిన వారును చిన్నవోయి, రుక్మిణి యందఱిలోనఁ బెద్ద మహిమాన్విత గాన గోవిందుడు పూవు దాని కిచ్చె, తగవే యని యూఱడిలిరి.

వారిలోపల సౌందర్యవతియు మానవతియు మహనీయ సౌభాగ్యవతియు నైనసత్య తనశృంగారవనంబులోన గిరి పొంతం జక్కఁగా దిద్ది తీర్చినపూదేనియ యేటికాలువ దరి చెంగల్వపుప్పొళ్ళ నించిన చంద్రోపలవేదిపై సరసగోష్ఠిం బోటియుం దాను శౌరిగుణంబుల వర్ణించుచు

చ. అలికులరావముల్ గిసల
  యాకుల కోకిలకాకుకాకలీ
కలకలనాదముల్ సెలఁగఁ
  గమ్మనితమ్మికొలంకు తెమ్మెరల్
వొలయఁగఁ దొంటిచందమున
  బుద్ధికి నేమియు నింపుగామికిం
గలఁగుచు సత్యభామ చెలి
  గన్గొని యించుక సంశయించుచున్.

తొయ్యలీ! సారెకు మది జాలి వొంది యొకరీతి దలంకెదు; ప్రాణనాథు డొండొక చపలాక్షిఁ గూడి నను నొల్లనిచెయ్దము లేమి సేసెనో!—యని తన విధ మనుగుం దొయ్యలికిఁ జెప్పు నవసరమున చయ్యన వచ్చి యొక నెచ్చెలి కనుగవ నెఱసంజ వొడమఁగా నిట్లనినది-

'అమ్మా! ఏ మని చెప్పుదును ?' నీ విభుఁడు రుక్మిణీ సతీమణి సౌధమ్మున నుండఁగ సురముని యాకస్మికముగ నచటికిఁ జనుదెంచి యనఘమ్మమరైకయోగ్య మ్మనితర సులభ మ్మిది యని కొనియాడుచు నొక్క దివ్యకుసుమ మొసగినాఁడు. దానిఁ గయికొని వెన్నుడు రుక్మిణి కొసఁగగా నన్నెలతయు నవ్వరి కొప్పునఁ దాల్చినది. ఆహా! యేమి చెప్పుదును దాని సొంపు. ముల్లోకము తాన యేలుగతి గద్దెపైఁ గూర్చుండినది.

నారదమునీంద్రుఁ డెంతకు లేఁడు? శౌరి వినంగ రుక్మిణీ కాంత వినంగ నేను వినగా, 'పతికి గూర్చుదాన, నా యంతటివారు లేరు అని యహంకృతితో విఱ్ఱవీగుచు వంతున వచ్చుసత్యగరువం బిక చెల్లు' దని పలికినాఁడు. ఆరణభోజను మతకములు, ఆ రుక్మిణి నటనలు, ఆ మురాంతకు చెయ్వులు దగ్గఱ నుండి చూచినచో నెవరికి మాత్రము కోపము రాదు'

కవిత్వ మింతవఱకు 'అమృతరసోపమం బైన కమ్మని యానవాలపాయసము' వలె నడిచినది. ఇటుపై సత్యాదేవి యాగ్రహముతోఁబాటు తిమ్మనకవిత్వపుస్థాయి గూడ హెచ్చుచున్నది. ఈ భాగము సమస్తాంధ్ర కవిత్వమును సవాలు చేయుచున్నది! ఆజన్మాంతము జవిగొనుచు పారవశ్యముఁ జెందుటకీ ఘట్ట మొక్కటి చాలును!

చ. అనవిని ప్రేటువడ్డ యురగాం
  గనయుంబలె నేయి వోయ భ
గ్గన దరికొన్నభీషణ
  హుతాశనకీల యనంగ లేచి హె
చ్చిన కనుదోయి కెంపు తన
  చెక్కుల కుంకుమపత్రభంగసం
జనితనవీనకాంతి వెదచల్లఁగ
  గద్గదఖిన్నకంఠి యై.

భళిరా! తిమ్మనా! నీవే కవివి! నీదే కవిత్వము!

ఏమేమీ? కలహాశనుం డచటి కేతెంచి యిట్లాడెనా? ఆ మాటల చెవి యొగ్గి గోపికావల్లభుండు తా వినియెనా? రుక్మిణీసతి యే మే మాడెను? నీరజముఖీ! నీ వింకేటికి దాచెదవే? మోమోటలు మాని నిక్క మెఱిగింపవే—

ఇన్ని దినంబులున్ సవతు
  లిందఱిలోఁ గడుగారవంబునం
గన్నియ నన్ను వల్లభుఁడు
  కన్నులఁ గప్పుకొనంగ నుండి యా
వన్నెయు వాసియుం దఱిగి
  వారు నను దల లెత్తి చూడఁగా
సన్నల చాయలం బలుక సైతునె?
  ప్రాణము లంత తీపొకో.

అని మిగుల వగలఁ బొగులుచు హరిచందనకోటరము నకు నాగతరుణియుబోలె కోపసదనంబునకుం జని—

మాసినచీర గట్టికొని
  మానముతోడ నిరస్తభూష యై
వాసనకట్టు గట్టి
  నిడువాలిక కస్తురిపట్టు వెట్టి లో
గానిలి చీకటింటి
  కడ కంకటిపై జలదాంతచంద్రరే

ఖాసదృశాంగి యై పొరలుచు నితర వ్యాపారము
మాని యుండినది.

అచట హరియును ముని నా కిచ్చిన పూవుచంద
మును నే మున్నాడి యీ భోజనందన కర్పించిన జాడ
దెలియ చెంత బొంచి వీక్షించి పోయిన యా సాత్రాజితి
బోటి నావలనఁ దా నేమేమి కల్పించెనో! యని, ప్రద్యు
మ్నుని మానిదండ నిడి చింతాయత్తచిత్తంబుతో

అరదము నెక్కి కేతనపటాంచల
చంచల మైనతాల్మితోఁ
దురగజవంబు మున్నడవఁ ద్రోచి
కడంగెడు తత్తరంబుతోఁ
దిరిగెడుబండికండ్లపగిదిన్
భ్రమియించుమనంబుతోడ నా
హరి సనుదెంచె సత్య సముదంచిత
కాంచనసౌధవీధికిన్.

వచ్చి యరదంబు డిగ్గి తద్ద్వారసీమ దారకుని నుండ
నియమించి తాన యొకడు కక్ష్యాంతరంబులు గడచి
యలబలము లేనినగ రెల్ల నరసి చూచి, పద్మముఖితోడ
నెవ్వరే పారిజాత పుష్పవృత్తాంత మెఱిగింపఁ బోలు
నొక్కొ యని యనుమానించుచు కోపగృహంబు జొచ్చి
మధ్యందిన భానుమండల కరావళి హావళి వాడియున్న
తీగం దలపించుచు ముసుగిడిన యాసాత్రాజిత్తనయం
గనుంగొని, యెంతయు విస్మితాత్ముఁ డయినాడు.

అంతట పారిజాతకుసుమాగత
నూతనదివ్యవాసన
ల్వింతలు సేయఁ దావి యిది
విస్మయ మంచు ముసుంగు ద్రోచి య
క్కాంత గృహంబు నల్గడలు
నారసి సంభృతతాలవృంతునిం
గాంతునిఁ జూచి బాష్పకణికా
తరళీకృతలోచనాంత యై.

తల వాంచి మగుడ ముసుం గిడినది. కనుగొలుకుల డిగ
జాఱి జాలుకొను బాష్పంబులు లవలీదళపతితబిందుతతి
బురుడించుచుండినవి. ఓర్పొకయింత లేని వికచోత్పల
లోచన చిత్తవీథిఁ జల్లార్పఁగ నీలనీరదశుభాంగుఁడు
వేచనుదెంచె నంచుఁ గందర్పహుతాశను న్వెలికిఁ దార్చు
సఖుండునుబోలె వేడినిట్టూర్పు దళంబుగా నిగిడినది.

వనితకుచద్వయంబుపయి
వ్రాసినకుంకుమపత్రభంగముల్
జనితనితాంతఘర్మకణ
జాలముచేతఁ గరంగి మెల్ల మె
ల్లన వెలిపట్టు పయ్యెద
కెలంకుల జాఱుట యొప్పె మానసం
బున నెలకొన్న క్రోధరసము
న్వడ బెట్టుచు నున్నకైవడిన్.

మానవతి యిట్లు మానని మానక్రోధములచేఁ గు
మారిలి చింతాధీనగతి నుండఁగ నంబుజోదరుఁడు మదిలో
నూనిన ప్రేమమున 'ఇందునిభాస్య! మైతోడవు లేల
ధరింపవు? నున్నగావు లీ వెందును మానలేవు. తెలు పేటికి
గట్టితి? వీటికారుచు లెక్కొందలిరాకుమోవి దులకింపఁగ
జేయక యున్కి యేమి? నీ చందము వింత యయ్యెడు
నా కెఱుఁగంగఁ జెప్పుమా!

మన మరయం దలంచి యొక
మార్గము వన్నితో నవ్వుటాలకో
నను వెఱపించెదో యకట
నాయెడ నిక్కము దప్పు గల్గెనో
వనజ దళాయతాక్షి!
పగవాఁడనై నన్నిటు లేల చూడ వొ
క్క నిమిష మైన నీవు దయఁ
గన్గొనకుండిన నిల్వ నేర్తునే?
పలుకులఁ దేనె లుట్టి పడఁ బల్కవు
నేఁ డిది యేమి వాలుఁగ
న్నుల నును సిగ్గు నూల్కొనఁ
గనుంగొన వేల యురఃస్థలంబుఁ జ
న్నుల నెదురొత్తి మక్కువ ననుం
బిగి కౌఁగిటఁ జేర్ప వేటికే
చిలుకల కొల్కి! యెవ్వ రెడ
సేసిరి నీ కిటు లేల చింతిలన్.
మనముల మాటలం గ్రియల
మన్నన లీ వొకనాఁడు నెట్టి కా
మినులకు గారవంబు మెఱ
మెచ్చులకై పచరింతుఁ గాని పా
యనియనురక్తి నీయెడన
యగ్గల మై కనుపట్టు నాకు నీ
పనిచినపంపు సేయుటయ
ప్రాభవ మౌటది నీ వెఱుంగవే?
పడతీ! నీ మధురాధరామృతము
నీ బాహాపరీరంభముం
బడయన్ ధన్యుఁడఁ గాక యుండిన
నను న్బాటించి యొక్కింత నీ
నిడువాలుం గడగంటఁ జూడు
మనుచు న్నిల్పోపమిం బైచెఱుం
గొడియం జేవిరిదమ్మి
వ్రేయుటకు నై యుంకించి జంకించినన్.
పాటలగంధి చిత్తమునఁ
బాటిలుకోపభరంబు దీర్ప నె

ప్పాటను బాటు గామి మృదు
పల్లవకోమలతత్పదద్వయీ
పాటలకాంతి మౌళిమణి
పంక్తికి వన్నియ వెట్ట నా జగ
న్నాటకసూత్రధారి యదు
నందనుఁ డర్మిలి మ్రొక్కె మ్రొక్కినన్.

జలజాతాసనవాసవాది
సురపూజాభాజనం బై తన
ర్చులతాంతాయుధు కన్నతండ్రి
శిర మచ్చో వామపాదంబునం
దొలగం ద్రోచె లతాంగి యట్ల
యగు నాథు ల్నేరము ల్సేయఁ బే
రలుకం జెందిన యట్టి
కాంత లుచితవ్యాపారము ల్నేర్తురే.

పదహతి బహుమతి వడసిన గోపాలుఁడు మెయి గగుర్పొడుచఁగ నుద్దీపితమన్మథరాజ్యప్రాపితుఁ డయి కూర్మి బయలుపడంగా.

నను భవదీయదాసుని
మనంబున నెయ్యపుకిన్క బూని తా
చినయది నాకు మన్ననయ
చెల్వగు నీ పదపల్లవంబు మ
త్తనుపులకాగ్రకంట
కవితానము దాకిన నొచ్చు నంచు నే
ననియెద నల్క మానవు
గదా యిక నైన నరాళకుంతలా!

అన విని మానినీతిలక మప్పుడు మే యలి దోప నిక్కి వీడినకచపంక్తిఁ బల్మఱు ముడి వ్వైడ దోపుచుఁ బై చెఱంగు గ్రక్కునఁ జనుదోయిఁ జేర్చుచు మొగంబున లేజెమ రంకురింప జంకెన నెఱిచూపుఁ జూచి చలితాధరపల్లవాగ్ర యై.

ఈ నయగారపుం బ్రియము
లీ పస లీ మొగమిచ్చమాట లే
లా నిను నమ్మియుండిన
ఫలం బిదె తోడన కల్గె నాకు నీ
యాన సుమీ ననుం జెనకి
యాఱడి వెట్టిన నవ్వువారలం
గాన వెలుంగునే పసులకాపరి
భావజమర్మకర్మముల్.
ఇంకిటు నిన్ను నమ్మ నను
నేమిటికిం గెరలించె దెంతయుం
బొంకము గాని యీ వలని
బొంకులు మాచవి గావు రుక్మిణీ
పంకజపత్రనేత్రకును
బ్రాణపదంబులు గాని వల్లవీ
కింకర! చాలుఁ జాలు
నడికింపకు నింపకు లేనికూరుముల్.
మునిపతి వచ్చి పూ వొసగి
మోదముతోడ భవత్ప్రియాంగన
న్వినుతి యొనర్పఁగా వినిన
వీనుల మాచవి గానిమాటల
న్వినవలసెం గదా యిపుడు
నీ విట వచ్చుట పారిజాతవా
సనఁ బ్రకటించి నాకు
నెకసక్కెము సేయన కాదె చెప్పుమా.

ఈశమంతకరత్న మింక నాదల ధరింప నువిద యెవ్వతె నోఁచి యున్నదో? అకట! నే పెంపఁ బెరిగిన యీ శుక మయూర శారికా బృంద మెవ్వతెఁ జేరునో? యంచు దుఃఖించి, నను నెవ్వతిగాఁ జూచితి వని యంతర్బాష్ప యగుచు నవనతముఖి యై ఘనతర గద్గదికాని స్వనమున మఱి మాటలాడ శక్యము గామి.

ఈసునఁ బుట్టి డెందమున
హెచ్చినశోకదవానలంబుచే
గాసిలి యేడ్చెఁ బ్రాణవిభు
కట్టెదుట న్లలితాంగి పంకజ
శ్రీసఖ మైనమోముపయిఁ
జేల చెఱంగిడి బాలపల్లవ
గ్రాసకషాయకంఠ
కలకంఠవధూకలకాకలీధ్వనిన్.

ఆ భాగ్యశాలి ఱుదే సమయ మనుకొన్నాఁడు! ఆ రమణీలలామ మది నంటినకోపభరంబు నిల్పఁగా నేరక నెవ్వగం బొగుల, నిండు కౌఁగిటం జేరిచినాఁడు! బుజ్జగించి, నును జెక్కుల జాలుకొనంగ జాఱు కన్నీరు కరంబునఁ దుడిచి, నెయ్యము తియ్యము దోఁప నిట్లనినాఁడు-

ఓ! లలితేంద్రనీలశక
లోపమకైశిక యింతవంత నీ
కేల లతాంతమాత్రమున కేఁ
గలుగ న్నిను నీకు దేవతా
కేళివనంబు సొచ్చి యనికిన్
బలసూదనుఁ డెత్తి వచ్చినన్
దీలుపడంగఁ దోలి యిటఁ
దెచ్చెద నిచ్చెదఁ బారిజాతమున్.
వామలోచన! నీ కేళివనములోన
జలువ వెదచల్లు చెంగల్వకొలని కెలన
సరసకర్పూరకదళికాతరుల నడుమఁ
బెరటిచెట్టుగ నాటింతుఁ బెంపు గనుము!

అని పలుకునంబుదశ్యా
ముని గర్జితమధురవాక్యముల సత్యామా
నిని నీపలతికవోలెం
గనుపట్టె సఖీమయూరికలు సెలరేగన్.

ఇది ప్రథమాశ్వాసము !

అనంతరము దంపతు లిర్వురు జలకంబు లాడినారు. నారదుఁ డరుదెంచి యింకను మిగిలియున్న తన పనులఁ బూర్తి చేసికొని నిజేచ్ఛఁ జనినాఁడు.

శుభముహూర్తంబున నిర్వురును పారిజాతంబు తేగరుడునిపై బయలుదేరినారు. స్వర్పతి వారికి ఘనంబుగ స్వాగతం బిచ్చినాడు. అందఱును వైజయంతంబున న్విడిసినారు.

సత్యాదేవి యదువీరుఁడు నందనవనముఁ బ్రవేశించి పారిజాతవృక్షంబు గాంచినారు. సత్యభామ నాథునితో నిట్లనినది—

...............ఏల తామసం
బీవిబుధాధినాయకమహీరుహముం బెకలించి లోకసం
భావిత మైన నీ పలుకుఁబంతము సెల్ల మదీయగేహకే
లీవనవాటి వేడుక దలిర్పఁగ నిల్పుము జీవితేశ్వరా !

జలరుహనాభు డంత రభసంబున నందన పారిజాతముం బలిమిఁ బెకల్చి నిర్భరగతి విహగవరపరివృఢు పయి నెక్కి సత్యభామయుఁ దాను పోవం దొడంగినారు.

నందనవనపాలు రందఱు నాతని కడ్డమయి 'ఓ యదుప్రవీర ! చుట్టపుమేలంబున వచ్చి సురతరువు గొనిపోవు టుచితమే? బలభేది విన్న మీగతి యేమి?'మని యనినారు.

నా విని సత్యభామ వదనంబున లేనగ వంకురింప నేమే వచియింపబూను హృదయేశ్వరునిం గరసంజ్ఞ మాన్పి చన్గ్రేవల జాఱుకొంగు సవరించుచు వీడినకొప్పు బల్మఱుం జే వెడదోపుచుఁ జెందొవచూపులు క్రేల్లు దాఁటగాఁ బలికినది—

సీ. వినుడు సురేశ్వరు వనపాలకులు ! వార్ధి
బొడమిన యీ దివ్యభూరుహమున
కింద్రాణి యెవ్వతె యింద్రుండు నెవ్వఁడు
తోడియిందిరను గౌస్తుభము నెవ్వఁ
డధిపుఁ డై ధరియించె నతఁడె చేకొనుఁ గాక
తెక తేర యిది యేమి యొకరిసొమ్మె
యిదె నాదు విభునిచే నీవదాన్యనగంబు
నొడియించుకొని యేగుచున్న దానఁ
తే. బలుకు లేటికిఁ దా వీరపత్ని యేని
మీ శచీదేవి తనదుప్రాణేశుఁ డైన
మఘువు నిటఁ బంపి సత్యభామావిధేయు
వలన మరలంగఁ గొనుటె పో వాసితనము.

విషయము నెఱింగినపాకశాసనుడు కృష్ణునిపై నెత్తి వచ్చి పరాజితుఁ డై పలాయనము చిత్తగించినాఁడు.

దంపతు లిర్వురు నిలు సేరి పారిజాతంబుఁ బ్రతిష్ఠించి సుఖం బుండినారు.

పుణ్యాత్ముఁడు నారదుఁడు దయచేసినాఁడు. సత్యకెఁగఁ బెట్టి పుణ్యకవ్రతముం జేయించినాఁడు. ఆ సందర్భమున నొక సంఘటన—

నారదుఁడు సత్యతో 'వికచాబ్జనేత్ర ! పుణ్యకవ్రతవిధానమున నాథుని ధారోదకపూర్వ మిమ్ము. యాదవాన్వయతిలకు నిపు డియ్యకొలుపుమా!' అనినాఁడు. అప్పటి సత్యభామరీతి గమనింపుడు.

అనవుడు సత్యభామ హృదయంబున
లజ్జయు సమ్మదంబునుం
బెనఁగొనఁ బ్రాణవల్లభుని
ప్రేమరసాలసవీక్షణంబునం
గనుఁగొని మోము వాంచి
మధుకైటభమర్దన ! చిత్తగించితే.
మునిపతిమాట...

సత్య యింతటి యమృతమయహృదయురాలు గనుక నే పదహారువేల యేడుమందికి కృష్ణునిపై లేనియధికార మీమె కున్నది. ఆ పదహారువేల యేడుమంది కృష్ణుని సొత్తు కావచ్చును గాని,ఆతడుమాత్రము వారిసొత్తుగాదు! ఆతడు సత్యభామసొత్తు !

వ్రతానంతరము హాజరయినబంధువు లందఱు బహుమతులతో సాగనంపబడినారు ! కృష్ణుని చిత్రముగ గొనియాడి మునీంద్రుఁ డరిగినాఁడు.

కృష్ణుండును నఖిలావనైకవరిష్ఠుఁ డగుచు షోడశసహస్ర కామినీస్తోమ ధేనుకారిరంసామదోత్కట వారణేంద్ర మనఁగ సౌఖ్యాంబునిధి నోలలాడుచుండినాఁడు.

ప్రబంధము ముగిసినది !

ఈ కావ్యమునుగూర్చి యెందఱెన్నివిధములుగ నభిప్రాయంబులు వెలిబుచ్చియున్నను, నవి సంపూర్ణముగ నిజములు కాఁజాలవు. కావ్యముఁ బఠించుచున్నపుడు గల్గు పారవశ్య మనిర్వచనీయ మగుటే యిందులకుఁ గారణము!

తెలుఁగుభాషలో తీయందనంబులఁ గ్రుమ్మరించిన మూవురు కవులలో తిమ్మన యొకఁడు ! ఈతని పారిజాతాపహరణంబుఁ బఠించి పఠించి యందలి కవితామధురిమలను గుత్తుకబంటి గ్రోలవలయునే కాని,యందలి యౌన్నత్యము నొకరు చెప్పఁగ మఱియొకరు వినదగదు!

సహృదయుఁడు సంస్కారి యయిన పఠితహృదయములో రసధారలఁ జిలుకుటయే కవిత ప్రధానలక్షణమనునిర్వచన మంగీకరింపబడునయేని, ప్రబంధకవివతంసులలోఁ బ్రథమబహుమతి కీతఁడే యర్హుడు !

లోకమునం గలకవులకు
నీకవనపు తీవి యబ్బు(బ్బె)నే ? మూపనట
ద్భేకములకు నాకధునీ
శీకరముల చెమ్మ నంది సింగయతిమ్మా !

నాటిక :

తేరితెమ్మో తేరివేద

చిట్టిబాబు

—ఇందులో :—

కుంతి, కర్ణుడు, కృష్ణుడు, అర్జునుడు, శల్యుడు, ధర్మరాజు, దూర్వాసుడు, సూర్యుడు.

(...సంజ వెలుగులో—గంగానది...)

[ప్రకటన :—అదుగదుగో ... గంగాభవాని ... పరమ పవిత్ర మైనభాగీరథి-అదుగో,అదుగదే...ఆకాశంలో పుట్టి, శివుడి శిరాన్ని మెట్టి, ఆయన జటాజూటం నుంచి పాయలు పాయలుగా ప్రవహించిన దేవనది - గంగాభవాని అదే ... దర్శించండి ... తనివితీరా దర్శించండి...దర్శించి తరించండి...]

(సూర్యోపాసనలో వున్న కర్ణుడి కంఠం ముందుగా వినబడుతుంది. క్రమంగా పెద్దకాంతిలో కర్ణుడు కనబడతాడు.)

కర్ణుడు :

శ్లోకం. ఛాయాసంజ్ఞాసమేతాయ
రవయే లోకసాక్షిణే
రవయేఽ సూరుసూతాయ
సప్తాశ్వాయ నమో నమః.

కుంతి : (రెండో పక్కనుంచి మెల్లిగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ) అదుగో-నా ముద్దుల తండ్రి... నా బంగారు తండ్రి...అదుగో-నా కర్ణుడదుగో... వాడి గొంతుకే...సరిగ్గా నా కర్ణుడి కంఠస్వరమే... సూర్యోపాసన చేస్తున్నాడు...(ఒక్కడుగు ముందుకు వేసి, చటుక్కున వెనక్కు తగ్గి) అమ్మో !-ఈ సమయంలో...వాణ్ని చూస్తే భగ్గున మండిపోనూ?- ...కానీ...కాస్సేపు ఇక్కడే కనిపెట్టుకుని వుంటాను ... రాచకార్యం మీద వచ్చినప్పుడు తొందరపడితే అవుతుందా?-ఊఁ—

కర్ణుడు :

శ్లోకం. లోకాలోక ప్రకాశాయ-సర్వలోకైకచక్షుషే
లోకోత్తరచరిత్రాయ-భాస్కరాయ నమో నమః.

(నీళ్ళ గలగలలు-తరంగపు రవాలు-కర్ణుడు గట్టెక్కి) ఎవరూ ?—ఎవరో...మాతృమూర్తి !-మా అమ్మ కాదు కదా?-ఆఁ...అవును...మా అమ్మే, మా అమ్మే!— అమ్మా!-నమస్కారం. అతిరథుడికీ, రాధకీ కొడుకు ఐనటువంటి కర్ణుడు నమస్కరిస్తున్నాడు, తల్లీ!—

కుంతి : (కర్ణుణ్ని చేరదీసుకుని) అదేమిరా నాయనా!- అలా అంటా వేమిటీ?-కుంతీపుత్రుణ్ని అనరా. రాధ కాదురా, నిన్ను కన్నతల్లి. 'నేను పాండుపుత్రుణ్ని' అని చెప్పరా. నీ తండ్రి అతిరథుడు కాదురా, బిడ్డా !—

కర్ణుడు : అమ్మా !-నీ మాట నేను కాదనను...నువ్వు కన్నమాట నిజమే. నన్ను కన్నావే కాని, పెంచ లేదు కదా !-పుట్టినప్పుడే పెట్టెలో పెట్టి వదిలి పెట్టేశావుటగా?-పోయాడు...అప్పుడే పోయాడు.. కుంతీ పుత్రుడైన ఆ కర్ణుడు ఆ క్షణంలోనే పోయాడు...వీడు కుంతీ పుత్రుడు కాడు. రాధ కొడుకు...అతిరథుడు చేరదీశాడు. రాధ చేతి కిచ్చాడు. వాళ్ళిద్దరూ నన్ను అల్లారు ముద్దుగా పెంచారు. పెద్దవాణ్ని చేశారు. తరవాత కురురాజయిన దుర్యోధనుడు నన్ను గౌరవించాడు. ఇంతటి వాణ్ని చేశాడు. ఆ రాధాఅతిరథులే నాకు తలిదండ్రులు.

కుంతి : హాఁ!-ఎంతటివాడి వయ్యావురా, కర్ణా!—

కర్ణుడు : అమ్మా! - నువ్వు అన్నమాటలు అక్షరాలా నిజమే. లోకసాక్షి అయిన ఆ సూర్యభగవానుడు అబద్ధమాడడని అందరికీ తెలుసు. నా కవచకుండలాలకోసం దేవేంద్రుడు వస్తున్నాడని తెలిసి, నన్ను హెచ్చరించటానికి వచ్చినప్పుడు ఆయనే నాకు చెప్పాడు, ఈ రహస్యం. ఔగాక...కానీ లోకం ఏమంటుంది? - 'కర్ణుడు సూతపుత్రుడు...అతిరథుడి కొడుకు...రాధాదేవి బిడ్డ అంటుంది. ఈ మాటలు నువ్వు వినలేదా?-అయితే, మీ రనేమాటా నిజమే. కానీ-జనవాక్యం కాదనలేం కదా!—

ఏమైనా-కానీ-నే నెవరి కొడుకు నైనా కానీ-నన్నాదరించిన దుర్యోధనమహారాజును మాత్రం వదిలిపెట్ట లేనమ్మా.

కుంతి : (నిట్టూర్చి) పోనీ నాయనా !-రాధ పుత్రుణ్ణీ, అతిరథుడి కొడుకునీ అంటున్నావే, ఆ మాట అయినా మానరా-ఈ పాపిష్ఠి చెవులతో వినలేను.

కర్ణుడు : హుఁ-ఇ వేం కోరిక అమ్మా?-నేను మానివేసే మాత్రం ఎక్కడికి పోతుం దమ్మా ఈ సంబంధం?-ఆ సంబంధం కూడా దుర్యోధనుడి స్నేహం లాంటిదే !—

కుంతి : నా మాట వినరా, నాయనా!—

కర్ణుడు : సబుబు లేనిమాట ఎలా అమ్మా, వినటం?—

కుంతి : పాండవుల పక్షం చేరు. యుద్ధం చెయి. మనకి జయం నిశ్చయం. తరవాత ధర్మరాజుతో చెప్పి నీకే పట్టం కట్టిస్తాను. విను. నా మాట విను.

కర్ణుడు : ఊహుఁ-ఈ జన్మకి కాదు—

కుంతి : నాయనా, కర్ణా!-అలా అనకు. నేను చెప్పినట్టు విను. ఎవళ్ళో అడిగితే నీకు ప్రాణసమానమైన ఆ కవచకుండలాలే వొలిచి ఇచ్చేశావే. నా మాట పాటించటం నీకు ఘనకార్యమా? - నీ తల్లిని కదా. నా మాటే కా దంటా వేమిరా?-నే నేం ఆ యింద్రుడి లాగా తగనికోరికలు కోరలేదే !-రారా నాయనా ! రా - చెప్పినట్టు విను. పాండవుల పక్షం చేరు.

కర్ణుడు: అమ్మా!-నీ మీద నాకు ఎంతటి భక్తీ, గౌరవమూ వుండాలో అంతా నా కున్నాయి. ఆ సంగతి నా మనసుకే తెలుసు. అయినా, ఈ సందర్భంలో నీ మాట నేను శిరసావహించ లేను. క్షమించు.

కుంతి : (విసుగ్గా) హ్!-కన్న తలిదండ్రులమాట వినక పోయిన కొడుకు ఏం కొడుకు?—అటువంటివాడు బడబాగ్నిలో పడిపోతా డని చెప్పటం లేదూ, శాస్త్రాలూ ?—

కర్ణుడు : అమ్మా !—ఈ శరీరం దుర్యోధనుడి పోషణలో పెరిగింది. ఆయన నన్ను అంగదేశానికి రాజును చేసి గౌరవించాడు. తిన్నయింటివాసాలే లెక్కపెట్ట మంటావా?—ఇదేనా న్యాయం? ఇదేనా ధర్మం—నేను ఆ కురురాజుసేవ వదిలిపెట్ట లేను. పాండవుల పక్షం చేరను - చేరను-చేరను. నువ్వే మనుకున్నా సరే.

కుంతి : పోనీ లే కర్ణా !—నువ్వు అటు వేపు చేరవద్దులే. కానీ, ఒక్కమాట - ఇటు కౌరవుల తరఫున నువ్వు యుద్ధం చెయ్యకు. అంతే చాలు, నాకు.

కర్ణుడు : అమ్మా !— ఇంతకాలమూ దుర్యోధనుణ్ణి సేవించుకుంటూ వున్నాను. అతనూ నన్ను నమ్మి అంగదేశా న్నిచ్చాడు. తన అంగరక్షకులలో మేటిగా చేశాడు ఇంతవరకూ ఆ భారం నేను భరించాను. ఇప్పుడు - సరిగ్గా అదనులో నన్ను పాండవులపక్షం చేరి నమ్మక స్వామిద్రోహం చెయ్య మంటావా, అమ్మా?—'కర్ణుడు కృతఘ్నుడు' అనేమాట అనిపించుకో మంటావా?-ఎవడికేనా గతు లున్నాయి కానీ, మేలు మరిచినవాడికి పుట్టగతులూ జన్మాలూ లేవు కదా !—నువ్వు నాకు తల్లివై వుండి, ఇదేనా కోరవలిసింది ?—

...ఊహుఁ - వద్దు. నన్ను నిర్బంధించకు. నేను కౌరవులపక్షాన్నే ఉంటాను. యుద్ధం చేస్తాను. దుర్యోధనుడికోసమని పాండవుల్ని చంపి తీరుతాను.

కుంతి : అంతేనా, కర్ణా ?—

కర్ణుడు : అమ్మా !— నే నడిగేదానికి జవాబు చెప్పు. నీ కెందరు కొడుకు లని అనుకుంటున్నావు?-ఎవరేనా అడిగితే, ఎందరని చెబుతున్నావు ?—

కుంతి : ఐదుగురు - ఆఁ !

కర్ణుడు : ఔనమ్మా, ఔను. ఇంకా సందేహిస్తా వేం?—నీ నోట నిజమే వచ్చింది. అక్షరాలా నీకు ఐదుగురే కొడుకులు. అర్జునుడు లేకుండా నన్ను కలుపుకొనయినా మొత్తం ఐదుగురే. నేను లేకుండా అర్జునుడితో చేరి అయినా ఐదుగురే. ఈ మాట గుర్తుంచుకో—

కుంతి : అలాగే నాయనా - పుత్రవాత్సల్యంతో చెప్ప వలసింది చెప్పాను. నీమాట కా దనలేను. కానీ - నువు క్షేమంగా వుంటే, అదే పదివేలు...

[తెర]

[ప్రకటన : కుంతి వెళిపోయింది. రాయబారా లేవీ లాభం లేక పోగా, కురుపాండవులకు పోరు పొసగింది. వరసని పద్దెనిమిదిరోజులు హేమాహేమీలమధ్య హోరాహోరి యుద్ధం జరుగుతూ వుంది.]

...కురుపితామహు డైనభీష్ముడూ, ఆచార్యుడైనద్రోణుడూ కూడా కూలిపోయారు. తరవాత - పదహారోరోజున కర్ణుణ్ణి సేనాధిపతిగా అభిషేకం చేశారు. ఆవేళ కురురాజు ప్రత్యేకంగా స్వర్ణకుంభాలతో తీర్థం తెప్పించాడు. ఆ రోజు గడిచింది...

...మర్నాడు - అంటే, పదిహేడో రోజున - కర్ణుని ఆధిపత్యంలో...యుద్ధం ముమ్మరంగా జరుగుతూ వుంది.

(...యుద్ధకలకలం)...ఆహా !—అటు శల్యుడి

సారథ్యం......ఇటు గీతాచార్యుడైన కృష్ణుడి సారథ్యం...అటు కర్ణుడు...ఇటు అర్జునుడు...]

(యుద్ధకలకలం - కేకలు - అరుపులు - హఠాత్తుగా రథం కూలినశబ్దం)

కర్ణుడు: హాఁ!-రథచక్రం కుంగిపోయింది!—సారథీ! సారథీ! చక్రం కుంగిపోయిందోయ్. పైకి లేవనెత్తు.

శల్యుడు: బాగానే వుంది పురమాయింపు. నేను రథం నడపటానికి వచ్చాను గానీ, కూరుకుపోయిన చక్రా లెత్తటానికి కాదు. ఇవన్నీ చెయ్యటానికి నాకు సావకాశం లేదు. కావాలంటే నువ్వే లేవదీసుకో- లేకపోతే మానుకో.

కర్ణుడు: హుఁ - ఎంతమాటన్నావూ!—ఛీ-ఛీ-మూడబోతే రథం కుంగిపోయింది...గురుశాపంవల్ల నేర్చుకున్న విద్యలు గుర్తు రాకుండా పోయాయి, హుఁ—
...హుష్షు! అర్జునా!— కాస్త ఆగవోయ్, నా రథం కుంగిపోయింది. పైకి తీసుకోనీ...

నిన్నే అర్జునా!-ఆగమంటే ఆగవేం?—ఇదేనా న్యాయం? ధర్మం ఇదేనా?-శక్తి చాలక పోయినా, దుఃఖం కలిగినా, భయపడి పరిగెత్తి పోయినా యుద్ధం నిలపటం కదా, ధర్మం?—ఈ సమయంలో కాస్త ఆగలేవా?—శూరుడివి. ధీరుడివి. రణనీతి తెలిసినవాడివి. ఆగవయ్యా, అర్జునా!—

కృష్ణుడు: ఇదేవిఁటి, అర్జునా! ఆగావేం?—ఆగకు. ఆ మాటలు అసలు లక్ష్యపెట్టకు. ఇదే సమయం... ఊఁ...వెయ్...

కర్ణుడు: ఏమయ్యా, కృష్ణా!—నువ్వే ప్రోత్సహిస్తున్నావా?—ఇదేనా ధర్మం?-ఇదేనా న్యాయం?—

కృష్ణుడు: ఇంతకు ముందు లేనిన్యాయాలూ, ధర్మాలూ ఇప్పుడు కావలిసి వచ్చాయా కర్ణా?-(నవ్వు) నాడు ద్రౌపదిని కొప్పుపట్టి ఈడ్చుకు వచ్చినప్పుడు పాండవులైదుగురూ కన్నీరుమున్నీరుగా ఏడుస్తూ వుంటే, నువ్వు బలే బలే అని సంతోషించినప్పుడు-ఎక్కడికి పోయిందోయ్ ఈ న్యాయం?— పాండవులతో అన్యాయంగా జూద మాడి, వాళ్లని అడవులు పట్టించినప్పుడు ఏమయిందోయ్, నీ న్యాయం?- పాండవులు నిద్రిస్తూ వుండగా లక్కయిల్లు కాల్పించినప్పుడు ఏ మూల దాక్కుందీ న్యాయం?—

అభమూ శుభమూ ఎరగని పసివాడు - అభిమన్యుణ్ని పద్మవ్యూహంలో బంధించి పొట్టని బెట్టుకున్నారే, మీవాళ్లు. అప్పుడు లేనిన్యాయం ఇప్పుడెక్కణ్నుంచి వస్తుం దయ్యా అంగమహారాజా?-
ఏం కర్ణా!— మాటాడవేం? న్యాయాలూ, ధర్మాలూ నువ్వేనా మాకు చెప్ప రావటం?—

......అర్జునా!- ఊఁ - ఇదే సమయం...ఇదిగో- 'అంజలిక' అనే ధనుసు ఇక్కడ వుంది. తీసుకో. దానితో గాని శత్రుసంహారం కాదు. సూటిగా చూసి, ఈ ఒక బాణం వదులు. ఊఁ—

(బాణం వదిలిన ధ్వని)

కర్ణుడు: హాఁ... ... ... (కూలిపోతాడు)

[కర్ణుడు: కూలిపోయాడు ... ఇక పద్దెనిమిదో రోజున మిగిలివున్న వీరులు, శల్యుడూ, దుర్యోధనుడూ మొదలైన ముఖ్యులు కూడా ఒక్కొక్కరే పడిపోయారు. భారతయుద్ధం ముగిసింది. పాండవులే గెల్చారు. అంతా కలిసి చచ్చినవాళ్లకి తర్పణాలు వదలటానికని గంగానదికి బయల్దేరారు. అక్కడ నదిఒడ్డున-]

ధర్మరాజు: అమ్మా!—అందరికీ తర్పణాలు వదలటం అయింది-

కుంతి: నాయనా!—మన కర్ణుడి కూడా...

ధర్మరాజు: ఆఁ - అదేమిటమ్మా? కర్ణుడికా? కర్ణుడు సూతపుత్రుడు కదా. వాడికి నేను తర్పణం వదలట మేమిటి?

కుంతి: కాదురా బిడ్డా!—అతిరథుడు వాణ్ని పెంచిన తండ్రే కాని, కన్నతండ్రి కాదు. ఈ రహస్యం ఇన్నాళ్లుగా నీకు చెప్పలేదు. వాడూ నీలాగా నా కడుపున పుట్టినవాడే. నీకు వాడు జ్యేష్ఠుడు. 'నాయనా, మా పక్షానికి రారా' అని నేనూ, కృష్ణుడూ వాణ్ని ఎన్నోవిధాల బతిమలాడాం. కానీ, వాడు న్యాయానికీ, ధర్మానికీ కట్టుబడియుంటానని పట్టుబట్టి కూర్చున్నాడు. కౌరవులపక్కకే వెళ్లాడు.

ధర్మరాజు: ఏమిటేమిటీ? అమ్మా!-ఏమిటిదంతా?- కర్ణుడు నాకు అన్నగారా?—నాకంటే జ్యేష్ఠుడా?- నాకొక అన్న వున్నాడని ఇంతవరకూ చెప్పావు కావేమమ్మా?—

కుంతి: నాయనా! కర్ణుడి విషయం అంతా ఒక పెద్ద గాథ. దీన్ని కావాలనే ఇంతవరకూ మీకెవ్వరికీ చెప్పకుండా వుంచాను. ఇప్పుడు సమయం వచ్చింది కనక చెబుతున్నాను. శాంతంగా విను:

...ధర్మజా!— అప్పుడు నాకు అభమూ, శుభమూ తెలియనిపసితనం. ఇంకా పెళ్లి కాలేదు. ఒకనాడు మీ తాత అయిన కుంతిభోజుడుదగ్గరికి దూర్వాసమహాముని వచ్చారు. ఆ మహాముని పరిచర్య కోసం మీ తాత నన్ను నియమించారు. నా సేవలకు ఆ మహర్షి ఎంతగానో మెచ్చుకుని...

ఇంటర్‌లూడ్

దుర్వాసుడు: అమ్మా, కుంతీ!- నే నెన్నో చోట్లకి వెళ్లాను. ఎంద రెందరినో చూశాను. ఎందరి సేవలో పొందాను. కానీ - నీ అంత శ్రద్ధాభక్తులతో పరిచర్యలు చేసినవారు ఇంతవరకూ నాకు కనబడలేదు. నాకు కోపం రాకుండా మసులుకో గలిగిన దానివి నువ్వొక్కత్తెవే. నా సంతోషంకొద్దీ నీకు అపూర్వమైన ఒక వరం ఇస్తున్నాను.

కుంతి: ఎంతమాట సెలవిచ్చారూ! నా విధి నేను నెరవేర్చుకున్నాను. ఇదే నాకు మా పెద్దలు నేర్పిన విద్య. అంతా మీ అనుగ్రహం...

దుర్వాసుడు: కుంతీ! నేను నీ కివ్వదలిచింది, నిజానికి బహుమతి కాదు. అది ఒక మంత్రం. ఆ మంత్రం జపించి ఏ దైవాన్ని తలుచుకుంటే ఆదేవుడి అంశతో నీకు సంతానం కలుగుతుంది...

కుంతి: ఆఁ-వద్దు వద్దు, మహాత్మా!-మీ మాటలు నాకు కలవరంగా వున్నాయి. నా కీ మంత్రాలూ, మహిమలూ ఏమీ వద్దు. మన్నించండి.

దుర్వాసుడు: పిచ్చిదానా! - భయపడకు, నా మాటకు తిరుగులేదు. ఆ మంత్ర మహిమవల్ల నీకు కీర్తి తెచ్చే కొడుకులు పుడుతారు. తెలిసిందా?—

—(ఫేడ్ ఔట్)

(...సంధ్యారాగం...)

ఒకరోజున: నా కొకకోరిక పుట్టింది. ఎంత అణచుకున్నా ఆగలేదు. మహర్షి చెప్పినమంత్రం ఎంతవరకు నిజమవుతుందో చూదామనేదే ఆ కోరిక. ఆ సరదాతో తల కెత్తేసరికి సూర్యభగవానుడు కనిపించాడు. ఆయన్నే తలచుకుని మంత్రం జపించాను. అప్పుడు—

ఇంటర్‌లూడ్

కుంతి: ఆఁ-ఎవరు మీరూ?—

సూర్యుడు: అదేమిటి, కుంతీ!-నన్ను పిలిచావుగా, ఏం, అలా భయపడతావేం?—

కుంతి: వద్దు - నువు రావద్దు. వెళిపో. చిన్నతనంచేత సరదాకు పిలిచాను. క్షమించు.

సూర్యుడు: కుంతీ! - నీ భయానికి కారణం నాకు తెలుసును లే. కానైతే, నేను వ్యర్థంగా తిరిగి వెళిపోటానికి వీల్లేదు. అది మంత్రమహిమ. నా అంశవల్ల, ధగధగ మెరిసే కవచకుండలాలతో అసమాన శౌర్యంతో చక్కటికొడుకు నీ కడుపున పుడతాడు. వెళ్లు...

కుంతి: హయ్యో! - ఎంత అపచారం! - ఎరక్కపోయి జపించానే ఈ దిక్కుమాలిన మంత్రం!!-మావాళ్లకి తెలిస్తే ఏ మంటారు?-లోకం ఏ మంటుంది? - హుఁ-సరదా తీరింది. నువ్వెళ్లు. చాలు నా కీ శిక్ష.

సూర్యుడు: కుంతీ!-శిక్ష కాదు, భయపడకు. అనవసరంగా బెంగ పెట్టుకోకు. లోకకల్యాణంకోసం త్రిలోక సంచారం చేసేదూర్వాసమహాముని నిన్ను మెచ్చుకుని నీ కీ అపరూపమంత్రం ఉపదేశించాడు. అదృష్టవంతురాలివి. ఇందువల్ల నువ్వు భయపడినట్టుగా నీ కన్యాత్వం చెడదు. నీకు లోకనింద రాదు. వెళ్లు.

—(ఫేడ్ ఔట్)

కుంతి: అని చెప్పి అంతర్హితు డయ్యాడు. అటు దూర్వాసమహర్షీ, ఇటు సూర్యభగవానుడూ ఎంత చెప్పినా గుండెధైర్యం చాలలేదు. అందుచేత ఆ నిసుగును ఒక పెట్టెలో పెట్టి పిట్టకైనా తెలియకుండా నదిలో వదిలి పెట్టేశాను. ఆ పెట్టె అతిరథుడికి దొరికింది. అతనూ, అతని భార్య-రాధా ఆ నిసుగును అల్లారుముద్దుగా పెంచుకున్నారు. ఆ నిసుగే మన కర్ణుడు. కనక, ఇంతవరకూ నువు తర్పణం విడిచిన వారితోపాటే, వీడికీ విడిచి తీరాలి.

ధర్మరాజు: ఆఁ-ఈ రహస్యం ఇంతకాలంగా దాచావా!- ఈ సంగతి ఇదివరకే చెప్పివున్నట్టయితే, యుద్ధమే జరిగి వుండేది కాదు. ఇది క్షమించరాని రహస్యగోపనం. ఇకమీద ఇలా రహస్యాలను దాచేశక్తి స్త్రీలకు లేకుండా పోవు గాక! - నీకు అందరిచేతా పూజ లందేభాగ్యం లేకుండా పోవు గాక!

—————

దయ్యం !!

by

K. B. CHOWDARY, IV B. A.

సుబ్బారావు మొట్టమొదటగా ఆ విషయం చెబితే నేను నమ్మలేదన్నమాట నిజమే. కాని వాడు అదే విషయాన్ని రోజూ వాగుతూంటే, నాకూ వాడు చెప్పే దాంట్లో నిజం లేకపోలేదనిపించింది. ఆరోజు నాకింకా జ్ఞాపకం వుంది. అందరం లైబ్రరీలో కూర్చున్నాము, ఏదో లోకాభిరామాయణం మాట్లాడుతూ. ఇంతలో 'బాలిస్టిక్ మిసిలీ'లా వచ్చి, సుబ్బారావు అక్కడున్న విరిగిన కుర్చీని, పూర్తిగా విరిచినంతపని చేశాడు. 'ఏమిట్రా?' అని అందరం ఒక్కసారి అడిగాం. వాడు 'దయ్యం' అని ఒకే ఒకమాట బాణం లా వదిలాడు. వాడికది వూరిబైట చింతచెట్లవద్ద కనిపించిందట. ఇంకా విషయాలు త్రవ్వగా వాడు తేల్చిందిది. ఆ పిశాచం లేక దయ్యం, వాడికి నిజంగా కనిపించలేదని, డ్యాన్సర్లు కట్టుకునే గజ్జలమ్రోత, అటు యిటు గెంతినట్లు వినిపించిందని, కాబట్టి ఆ దయ్యం తప్పకుండా 10,15 రోజుల క్రిందట అకస్మాత్తుగా చనిపోయిన మావూరి డ్యాన్సరు 'నిశిరేఖ' దయ్యమని; ఎట్లయితేనేం, వాడసలు విషయాన్ని మూడుముక్కల్లో తేల్చివేశాడు.

నిశిరేఖను మా జిల్లాలో అందరికీ తెలుసు. పెద్ద అందగత్తె కాకపోయినా, ఒక గొప్ప Make up man ని పెళ్ళి చేసుకొని, అనేక ప్రోగ్రాం లిచ్చి, కొద్దో గొప్పో పేరు, దాంతోపాటు కొద్దిగా డబ్బు సంపాదించింది. ఇంకా కొన్నాళ్ళుండి సినిమాలలో చేరుతుందని ఒక పుకారు గూడ పడింది. కాని ఇంతలోనే అనుకోకుండా నిశిరేఖకు టైఫాయిడు రావటం, దాంతోనే ఆమె కొద్ది రోజులలో చనిపోవటం వెంట వెంటనే జరిగినై. ఈ సంఘటన రేఖ తల్లిని దాదాపు పిచ్చిదాన్ని చేసింది. ఇది నిశిరేఖ సంక్షిప్తజీవితచరిత్ర.

ఆ నిశిరేఖ దయ్యమయిందంటే నేను మొదట నమ్మలేదు. అది విన్న అభ్యుదయభావాల వెంకటేశ్వర్రావు సనాతనభావాల సుబ్బారావుతో 'నీబోటి బూర్జువా వెధవలకు దయ్యాలు విపరీతంగా కనబడతై' అన్నాడు. అది విన్న సుబ్బారావు మండిపడి కావాలిస్తే తానావిషయాన్ని నిరూపిస్తానన్నాడు. అందరం నవ్వి వూరుకున్నాం. కాని యిదేవిషయాన్ని వాడు రోజూ చెబుతూంటే నాకూ కొద్దిగా అనుమానం కలిగింది.

వీడే గాక మావూరివాళ్ళు ఇంకా కొంతమంది గూడా తామా ధ్వని విన్నామని చెప్పారు. ఆఖరుకు ఆ వూళ్లో పెద్దవాడుక పడింది. నిశిరేఖ దయ్యం రాత్రిళ్ళు వూరిబైట చింతచెట్లమీద డ్యాన్సు చేస్తోందని. కాని ఆ డ్యాన్సు, కథాకళో రాక్ అండ్ రోలో ఎవరూ పరిశోధించ లేదు.

చివరకు సుబ్బారావు రంగంలోకి దిగాడు. వాడికీ 'సనాతన' విషయాలంటే నమ్మకం లేదు. అందులోను ముఖ్యంగా దయ్యాలంటే వాడసలు నమ్మడు. వాడు మమ్మల్నందర్ని వూరిబయట చింతచెట్లవద్ద రాత్రి 1 గంటకు సమావేశమవ మన్నాడు. సుబ్బారావుతో సహా అందరూ ఒప్పుకున్నాము.

ఆ రాత్రి అందరమూ మొదటగా లైబ్రరీకి వచ్చాము. అక్కడినుంచి చింతచెట్లకు వెళ్దామని మా వుద్దేశ్యం. సుబ్బారావు మౌనంగా కూర్చున్నాడు. కాసేపట్లో వెంకటేశ్వర్రావు చేతిలో బ్యాటరీలైటు, మెడలో మఫ్లర్‌లతో ఒక పెద్ద డిటెక్టివులా ప్రత్యక్షమయ్యాడు. అయిదు ఫర్లాంగులూ నడిచి చెట్లవద్దకు చేరాం. అసలే అమావాస్య. అందులో ఆ చెట్లగుంపులో కన్ను పొడుచుకున్నా ఏమీ కనబడటం లేదు. డిటెక్టివు నవలల్లో వర్ణించబడే కీకారణ్యదృశ్యాలన్నీ అక్కడున్నై. అట్లాంటి నవలలు చదివిన మా పరిస్థితి మాకే తెలియాలి. అందరం ఏమీ మాట్లాడకుండా ఒక చెట్టుకింద నిల్చున్నాము. ఇంకా కొద్ది నిముషాల్లో నిశిరేఖ దర్శనం చేసుకోబోతున్నామన్నమాట. సమయం రానే వచ్చింది. ఆ 'మ్రోత' మాకు పిడుగుపాటులా వినిపించింది. సుబ్బారావు, తెల్లవారుఝామున చలికాలంలోని చన్నీళ్ళలో మునిగినవాడు వణికినట్లు వడవడ, గడగడ వణుకుతున్నాడు. కాని వాడు ఎలాగో నోరు తెరచి, 'నేను చెప్పలా?' అన్నాడు. కాని వెంకటేశ్వర్రావు 'నోరుముయ్' అని ఆ ధ్వని వచ్చినవైపు లైటు వేశాడు. అంతే ఆధ్వని ఆగిపోయి, ఏదో చప్పుడయి, మరల ఇంకోవైపు అదే ధ్వని ఇంకొకవైపు వినిపించటం మొదలిడింది. ఏమీ కనబడదు. వూరికే ఆ చెట్లనిండా గజ్జలమ్రోత వినపడుతుంది. ఎమిటో ఎవరికీ అర్థం

కాలేదు. వెంకటేశ్వర్రావు గూడ దయ్యాల్ని నమ్మటం మొదలెట్టాడు. ఈ గోలకు ఆ చెట్లమీద నిద్ర పోతున్న కాకులన్నీ లేచిపోయినై. మేము నిశ్శబ్దంగా యిళ్ళకు చేరుకున్నాం.

ఆవిషయం అలాగే వుండిపోయింది. అది నిశిరేఖ దయ్యమా, లేక ఇంకేదైనానా అని ఎవరూ కనుక్కో-లేక పోయారు. కాని ఆ 'ధ్వని' మాత్రం ఇంకా వినిపిస్తోందని చాలమంది చెప్పారు. అసలు ప్రొద్దు పోతేనే, అటు నడవడము మానివేశారు. వెంకటేశ్వర్రా వీ దయ్యాన్నిగురించి నోరు మెదపడం లేదు. సుబ్బారావు మాత్రం దీన్ని గోరంతలు కొండంతలు చేసి ప్రచారం చేస్తున్నాడు.

దాదాపు నెలరోజులు జరిగిపోయినై. తర్వాత ఒక రోజున నేను సుబ్బారావు వూరి కెళ్లి వస్తూంటే మా వూరిబయట బస్సు దిగేటప్పటికే బాగా చీకటి పడి పోయింది. ధైర్యం చేసి ఇద్దరం నడవడం మొదలు పెట్టాము. సుబ్బారావుదగ్గర ఒక బ్యాటరీలైటుగూడా వుంది. అంటే వాడు మేము మావూరినుంచి బయలుదేరి నప్పుడే జాగ్రత్తపడ్డా డన్నమాట. మెల్ల మెల్లగా నడిచి చింతచెట్లదగ్గరకు వచ్చాం. వాడిగుండా నడుస్తున్నాం. ఇంకా కొన్నిచెట్లు వున్న వనగా, 'ఘల్లు, ఘల్లు' ఆ మోత వినిపించి మా మీా దొక ఆటంబాంబు వేసినంత పని చేసింది. సుబ్బారావు కాలికి బుద్ధి చెప్పుదా మన్నాడు. కాని నే నెలాగో ధైర్యం చిక్కబట్టుకొని వాడిచేతిలో లైటు తీసికొని మాదగ్గరవున్న చెట్టుమీాదకు వేశాను. ఆ దృశ్యం చూచి నాకు మూర్ఛ వచ్చినంతపని అయ్యింది. అక్క డొక కాకి వుంది. ఆ చెట్లసలు కాపలకు నైటు హోల్టింగు. కాని నేను చూచినకాకికి, కాలుకి అయిదారు ఇత్తడిగజ్జలు లైటు వెలుతురులో మెరుస్తూ కనిపించినై. ఇంతలోనే మా లైటు చూచి అది వేరొక చెట్టుమీాదకు 'ఘల్లు, ఘల్లు' మని మ్రోత చేసుకుంటూ ఎగిరి పోయింది. ఇదన్నమాట నిశిరేఖ దయ్యం. అప్పుడు దాకా అంత భయపడ్డనాకు, ఫక్కున నవ్వు వచ్చింది. చాలాసేపట్నుంచి ఆ దృశ్యం నాతోపాటే చూస్తున్న సుబ్బారావు తెరచిననోరు అలానే వుంచేశాడు.

ఇద్దరం యింటికి చేరాం! ఇదేవిషయం మర్నాడు ఉదయం 10 గం॥ లోగా, సుబ్బారావు వూరందరికి చెప్పాడు. వెంకటేశ్వర్రావు 'నేను చెప్పలేదా ?' అన్నాడు. ఇప్పుడు గూడా ఆ మ్రోత వినిపిస్తూనే వుంటూంది. కాని ఎవరూ మాత్రం భయపడరు. నవ్వు కుంటారు. ఇది నిశిరేఖదెయ్యం భయంకరోదంతం!

—*By K. Y. Narasimhan, II B. Sc.*

:: సీతాపరిత్యాగము ::

by

T. THEAGARAJAMOORTHY, IV-B.A.,

ఉపోద్ఘాతము :—

నన్నయ భారతముతో నాంధ్రసరస్వతి పునర్జన్మమెత్తి పెక్కురు ప్రబంధకవికుమారులను కనినది. అట్టి ప్రబంధకవులలో నే నెంచఁదగిన కవిశ్రేష్ఠుఁడును, పదునెనిమిదవ శతాబ్దమున జీవించినవాఁడును నగు కంకంటి పాపరాజు ఉత్తరరామాయణము ఆంధ్రవాణి కంఠసీమ నలంకరించిన యమూల్య మగునాణిముత్యాల మాలఅయినది. పాపరాజు ఐతిహాసికకథను అనుపమాన ప్రబంధసరణిని తీర్చి దిద్ది చదువరుల అభిమానములను గుత్తగొనినాడు.

తత్పూర్వము చక్కఁగా వికాసమును బొందిన ప్రబంధకావ్యోచితమర్యాదలను యథోచితములుగ దనకావ్యమునందుఁ జొప్పించి యితిహాసము నొక రమ్యమైన ప్రబంధముగ రూపొందించినవారిలో పాపరాజగ్రగణ్యుఁ డనవచ్చును. తిక్కన కృతి కంటెను బహుళముగ విస్తృత మగుటకు నీ గ్రంథము ప్రబంధముగ రచిత మగుటయే కారణ మనఁదగును. రామాయణోత్తరకాండమునఁ గల యీ కథను మూలముతోడను, తదితరకవికృతులతోడను పోల్చి చూచిన పాపరాజు కవితావిశిష్టత ప్రస్ఫుట మగును. కవిత్వవ్యాసంగములో నీతఁడు విశేషపరిశ్రమ గలవాఁ డగుటఁబట్టి ధారాశుద్ధియును, భావప్రకటనాసామర్థ్యమును నీతనియందు విశేషించి యున్నవి. శైలియు సరళమై జాతీయమై యొప్పుచున్నది. ఇట్లు కంకంటి పాపరాజు తన కవితలో నొక విశిష్టతను గల్పించుకొనినాఁడు.

రామాయణమందలి కథావస్తువు ప్రబంధమునకు దూర మయ్యును కవి పాత్రచిత్రణము, వర్ణనలు, సన్నివేశకల్పనలు, సంభాషణాత్మకరచనములందు శ్రద్ధనూని యిట్టి ప్రాబంధిక లక్షణములను తన కవితలో జొనిపినాడు. 'సీతావనవాసగమనము'లో నిట్టి లక్షణములు కోకొల్లలుగ ప్రోది సేయఁబడి యున్నవి.

రావణునింట నేడుగాల ముండినసీతను శ్రీరామచంద్రుఁ డనుమానింపక మరులు హెచ్చి యెబ్బెతికము లేక యేలుచున్నాఁ డనులోకాపవాదమే సీతాపరిత్యాగమునకు మూలకారణ మగును. సీత సచ్ఛీల కాదనియు, శ్రీరామచంద్రుఁడు చెఱకువిల్కానికిఁ జిక్కినాఁ డనియు వారి మతము. సీతాపరిత్యాగాంశముల నించుక పరిశీలింతము.

సీతశీలము :

సీతాపరిత్యాగఘట్టమునందు ప్రధానపాత్ర సీత. ఈమె నాలంబముగఁ జేసికొని సంఘటనలు కల్పింపఁబడి యున్నవి. సీత రామమయజీవిత. జీవితములో లెక్కలేనియిడుమలను సైరించినమహాసాధ్వి. ఆమాయకురాలు. పతిభక్తి, గురుభక్తి, బంధుప్రీతి గలదొడ్డయిల్లాలు. ఈమె స్వభావమునందును చేఁతలయందును తెలుఁగుదనముట్టిపడుచుండును. సంసారి గుణము ఈమెయందు గన్పట్టును. స్త్రీచపలత్వము గలది. ఈమె సంఘజీవి. ఉత్తమాదర్శ. హైందవాంగనగా మన కనులకు గోచరించును. కాని యీమె భర్తృపరిత్యక్తయై, లోకదృష్టిలో పతితయై విధియొక్క మాయావాగురలో సమాయకముగ జిక్కుకొనినమృగిణి యైనది. ఇది సమంజసమా యనునది ప్రశ్న.

జానకి మనోరథము :

కల మలరునట్లు సీతాదేవి యంతర్వత్ని యయిన చిన్నె లెఱిఁగి ఆమె నూతనవాంఛిత మేమో యడిగి మగఁ డది యత్నంబున చేయవలయు నని శ్రీరాముఁ డడుగఁగాఁ బాటలగంధి యగుజానకి 'సిగ్గు ప్రతిభాషిత చాతురి నడ్డగింపఁగా మీటిన మ్రోయువీణవలె మించు వెలుంగున భర్తతో—

'సారంగీశిశుకోటిదప్పి పులి
    దీర్పన్ సింహపోతశ్రమం
బాఱన్ దంతి కరాంబువుల్
    నిగుడఁ జేయన్ మించుభాగీరథీ
తీరారణ్యములన్ వసించు
    మునిపత్నీశ్రేణితోడన్ ఫలా
హారంబుల్ గొని యొక్క నాఁడు
    మెలఁగం బ్రాణేశ! వాంఛించెదన్.'

అని కోరినది నా విని రఘునందనుఁడు సమ్మతింపనే సమ్మతించినాఁడు. ఇదియే సీతాదేవి భవిష్యద్దురవస్థకు నాందీవాక్యము పలికినది.

అపవాదు, తత్ఫలితములు :

శ్రీరామచంద్రుఁడు సభలో భద్రునితో 'శుభాశుభోక్తులు వచియించుచోటఁ బౌరులు, భూమిజనులు నన్ను గూర్చియును, జానకిగూర్చియును నిందలం బలుకక పోవరు. అవి తెలుఁగఁబడము లాడక తెల్పుమీ' యనఁగా భద్రుఁ డెట్టకేలకు సత్యముఁ జెప్ప నిశ్చయించి యిట్లనెను. 'ఏ కళంకము లేనియిక్ష్వాకుకులమున సంభవించియు, శ్రీరామచంద్రుఁడు రావణుఁ డెత్తుకచని యేడుకాలము తనయొద్ద నుంచుకొనినసీత ననుమానింపక మరల తీసికొనివచ్చి మరులు హెచ్చి యెబ్బెటికము లేక యేలుచు నున్నాఁడు. చెఱకువిల్కానికి చిక్కినాఁడు. 'యథా రాజా తథా ప్రజా' ప్రకారము 'ప్రజకు రాజానుమతమె ధర్మంబు గాదె' యని ప్రజలు నింద మోపుచున్నా'రని తెలుపఁగా దుఃఖము చెలియలికట్టను ద్రెంపుకొని రాఁగా శ్రీరామచంద్రుఁడు మఱుమాట మాటలాడఁ జాలక యాప్తులను పంపివేసి కంచుకి నొక్కని పిలిచి తన సోదరుల బిలుచుక రమ్మని యానతిచ్చెను. శ్రీరామచంద్రుఁడు తమ్ము నిపుడు పిలుచుటేమి యని భరతాదు లాశ్చర్యపడి సభాభవనమును చేరిరి. తమ్ములను ప్రేమ మీఱఁ దన కరంబుల గ్రుచ్చి కవుగిలించుచు గాద్గద్య మడఁచుకొని యెప్పటెలుంగున వారలను నిందావాక్యములను వింటిరా యని యడిగి తెలిపెను. 'తన్నుద్దేశించి బుద్ది లేనిజను లాడుకొను సుద్దులు గొన్ని తద్దయు వగపుతో నొద్దనున్న తమ్ముల' కెఱిగించెను. లక్ష్మణుని కనుగొని 'సీతాదేవి పాతివ్రత్యము, అగ్నిపరీక్ష మొదలైనబుజువుల చూపెట్టెను. చెల్వలు బొంకి రేమొ యని వారిని తూలనాడెను. అపనిందను పొందినవాడు నింద బాపుకొనక పోయిన యెడల రౌరవాదినరకములను పొందును. నిందను పొందినవారు క్షితిమీద బ్రతికి యుండియు మృతి బొందినవారు.

'కాన సడి కోడి ప్రాణము
లైనను బ్రాణముల కెల్ల బ్రాణములను మి
మ్మైనను ద్యజింతు ననఁగా
జానకి నెడఁబాయు టెంత చర్చింపంగన్.'

నింద బాపుకొనుటకై శ్రీరాముఁడు జానకిని కానలఁ ద్రోయఁబంచుటకే తీర్మానించెను. ఇది సుఖతర మనియుఁ దలంచెను. మంచి దైనను కీడైనను మంచి దని గైకొన వలసిన దని సోదరుల కాజ్ఞ యిడెను. శ్రీరాముఁడు లక్ష్మణుని చూచి 'సీతాదేవి గంగాతీర ప్రదేశములఁ జూడ వేడ్క కలిగి యున్నది. ఆ వేడ్క నెపమున మఱునాటి సూర్యోదయసమయమున సుమంత్రచోదిత రథమునఁ దోడ్కొని పోయి వాల్మీకులు నివసించు నాశ్రమము చేరువ డింపి రమ్మని ఆనతిచ్చెను. అవనిజకును దనకు నిక ఋణానుబంధము తీఱెనని వాపోయెను. ఆ రాత్రి యతని కొక బ్రహ్మకల్ప మయ్యెను.

సీతాపరిత్యాగము :

మఱునాటి యుషఃకాలమున లక్ష్మణుఁడు దన ముఖాబ్జమందు దైన్యమును వీస మైనను దోఁపనీయక ధైర్యముతో సీతకడకు వచ్చి శ్రీరాముఁ డంపఁగా తన్ను గంగాతీర ప్రదేశములకు గొనిపోవ వచ్చియున్నాఁ డని తెలుపుకొనెను. సీతాదేవి శ్రీరామచంద్రుని 'బొచ్చెంబు లేని కృప కెంతయు నలరి రథ మెక్కినది. చిరత్నరత్న పీఠంబున గూర్చుండినది. లక్ష్మణుఁడు రాముని చేతి కీలుబొమ్మ. దుర్నిమిత్తములు 'నరియుడు తెరువాగుట, గరుడియు, బాలయు నెడమనుండి వచ్చి కుడిని నిల్చుట, చెవులపో తెదురగుట, మంటలు వెడలఁ గ్రక్కు నక్క యగుపించుట, ధ్వజముపై గ్రద్దలాడుట, పగలే ఘూకములు మ్రోయుట' సీతకు 'జగమంతయు పాడై తోఁచుటకు' హేతువులైనవి. లక్ష్మణుని చిత్తవృత్తి డోలాందోళితము. తాను కూడ కట్టుకొనిన ధైర్యమంతయు నీరు కారిపోవుచుండెను. 'అఖిలైకమాత పతి నెప్పుడుఁ గూడి సుఖించునట్లుగాఁ జేయక పాయఁ జేసె విధిచేష్ట గదా' యని నిందించును. ఏమో యనఁ బోవును. మానును. వగ నుస్సురనును. తల వంచును. సీతాదేవి యవస్థఁ జెప్ప దుస్సాధ్యమే యగును. రాజాజ్ఞ యతనిని మఱిల శాసించును. ఎట్టకేలకు 'జననిందిత కృత్యముఁ బూని వచ్చితిన్ నన్ను శపియింపు' మంచు జానకి పాదములపైఁ బడినాఁడు. దుఃఖమంతయు వెల్లుబుకగా తన్నుతానే మఱచినాడు. 'ఏమి యూహించి దినంబులింకఁ గ్రమియించెద నమ్మా, పతివ్రతామణీ' అని శోకించినాడు. 'ఎద్దియైనచోఁ జేయఁగ నోడఁ డీ కఠినచిత్తుఁ డటంచు నెఱింగి పంచెనో' యని శ్రీరామునిఁ దూలఁనాడెను. 'పతిఁ బాయంజేసి నిన్నొంటి డించినపాపాత్ముఁ' డని తన కర్జము నించుక యాలోచించి వాపోయెను.

'జననీ! నీవు మహాపతివ్రతవు నీ సౌశీల్య మిల్లాంద్ర క
ల్లను మేల్పంతి రఘూద్వహాంఘ్రియుగళీలగ్నాత్మ వై
యుండుమీ యని నే నెవ్వఁడ విన్నవింప'

నని దుఃఖించినాఁడు.

సీతాదేవియు 'కానల కేఁగిన నాఁడె యాపదల్ గడచితి నంచు నుంటి నెఱుఁగం దుదిని ట్లగు నంచు నామదిన్' అని వాపోయినది. 'ఎడపక పూర్వజన్మముల నే మిథునంబులఁ బాయఁజేసి వారడలఁగ నవ్వుచుంటినో యాయఘ మూరక పోనె నాఁడు కా,ఱడవుల

రామపాదజలజాప్తి వసించితి నేఁడు నాథుపాం, దెడసి యనాథ నై యిచట నేగతి మేన భరింతుఁ బ్రాణముల్' అని విపించినది.

'ఏను సాధ్వి ననుచు నెల్లవారలు నన్ను
సన్నుతింతు రనుచు సంతసింతుఁ
గాని నడుమ నిట్టి కటికినిందలు పుట్టి
యడవిఁ ద్రోచు రాముఁ డనుట నెలుఁగ.'నని దురపిల్లి

తనసాధ్వీత్వముపై నిది యొకయాత్మప్రత్యయముగఁ జేసికొనినది. రాముని చూడకుండిన జీవింపఁజాలనంతటి ప్రేమాధిక్య మామె కుండెను. 'ఎన్నఁటికిన్ రఘూద్వహుని నేనును నన్నఁక రామచంద్రుఁడుం, గన్నులఁ జూడఁగల్గదో కల్గక యుండినఁ బ్రాణ మేల పోఁ,దన్న రఘుప్రవీరు చెవు లారఁగ నింతయుఁ దెల్పు నాదు మే, నున్నది చెంత గంగమడు గున్నది, యైనటు లయ్యెడుం దుదిన్' అని శ్రీరామునికి సందేశ మంపినది. తన్ను పిలిచి పరిత్యాగమునకు గారణమును తెలుపలేదని ఆమెకు కొఱతగా నుండినది. రాముఁడు రాజధర్మతత్పరుఁ డై, లోకాపవాద భీతి చేతస్కుఁ డై తన్ను విడచినా డని లోకము గుర్తింపదు. 'వనముల కేల వచ్చితివి వల్లభునిం బెడఁబాసి యొంటిగా' నని మునిపత్ను లడుగఁగా తా నేమని బదులు చెప్పగల దనుట నామె నెక్కువ పీడింపఁ దొడఁగెను. ఇప్పుడు సీత త్యాగశీల యగుటకు కృతనిశ్చయ యయ్యెను. తన సుఖజీవనమున కంటెను, రాజధర్మనిర్వహణముఁ జేయుటకుఁ దీర్మానించెను. తన శోకావస్థను జూడ లేకుండినలక్ష్మణుని దీనావస్థకు సీత జాలిపడినది. బంధువులకుఁ దన నమస్కారములఁ దెలుపు మనినది. 'ధేనువును బాయఁజాలని వత్సంబును బోలె' వీడ్కొనెను.

ఇప్పటి సీత దైవోపహత. లోకదృష్టిలో పతిత. భర్తృపరిత్యక్త. శ్రీరాముఁ డంతటివాఁడు సీతాదేవి వంటి పతివ్రతను పరిత్యజించెను. రాజధర్మనిర్వహణమునకై యామె వనవాసమును సైత మంగీకరించినది. శ్రీరామచంద్రుని కామెయం దనురాగముకంటెను రాజధర్మమే ముఖ్యముగాఁ దోఁచినది.

విమర్శము :

సీతాదేవి నిండుచూలాలు. గర్భవతి యగునామెకోరిక నెపమునఁ బరిత్యజించుట మోసగించిన ట్లగును. అదియును గాక భర్త యగుశ్రీరాముఁ డావిధముగఁ బరిత్యజించి యుండఁగూడదు. ఇది భర్తృధర్మము గాదు. సీతాదేవి తప్పుపని చేసినను అట్లు పరిత్యజించుట సమంజసము కానేరదు. సీతాదేని శీలము మంచి దని శ్రీరామునికే తెలియును శ్రీరాముఁడు సీత ననుమానింప లేదు. జననిందను రాజు విశ్వసింప లేదు. 'బొంకిరో వేల్పులు' అని తన ఉద్దేశమును తెలిపినాఁడు. సీత నగ్నిప్రవేశము చేయు మనినప్పుడు సీత అగ్నిప్రవేశము జేయఁగా నగ్నిదేవుఁడు దన కరములతో జానకిని తిరిగి గొనివచ్చి యామె సచ్ఛీల యని ప్రశంసించినాడు. అగ్నిప్రవేశసమయమున వేల్పులు, ప్రజలు, ఆప్తులు, బంధువర్గము నచ్చోట నుండిరి. శ్రీరామునికిని, లక్ష్మణునికిని, తదితరబంధుకోటికిని సీత సచ్ఛీల యని తెలియును. కావున మన స్థూలదృష్టికి సీతాపరిత్యాగ మధర్మ మనియే తోఁచుచున్నది.

పౌరాణికయుగములో రాజులు ప్రజల యాదరమును పొందుటకై ప్రజల శ్రేయస్సును కోరుచుండిరి. శిష్టరక్షణ, దుష్టశిక్షణ వారి రాజనీతి. సమాజములో నుండిన హెచ్చుతగ్గులు సమసి పోయినవి. ధర్మము నాలుగు పాదములతో నడచినది. పాప మనునది వారి స్వప్నములోఁ గూడ పొడసూప లేదు. సమాజములో నత్యాచారములు లేనికారణముచే దండప్రయోగమున కెడము లేకుండినది. మానవుఁడు తన యంతశ్శత్రువులను జయించుటలో నిమగ్నుఁ డయి యుండెను. భూమి యెల్లప్పుడు సస్యశ్యామలముగ నుండి త్రేతాయుగమును కృతయుగముగా మార్చి వేసినది.

దుష్టశిక్షణప్రకారము శ్రీరామచంద్రుఁడు సీతాదేవిని పరిత్యజింపవలసియే వచ్చినది. ఆ కాలమునాఁటి పరిస్థితులు రఘూద్వహు నా విధముగఁ జేయు మని బలవంతపఱచినవి. నిందఁ జెందినవారు రౌరవాదినరకములను బొందుదు రని శ్రీరాముఁడు సీతను పరిత్యజించుట కాకాలపుదృష్టితోఁ జూచిన ధర్మమే. స్వార్థము ధర్మము కాదు. ధర్మ మనేకులకు సంబంధించినది. సీతాదేవి తన సొత్తు. అనేకుల కొఱకును, ధర్మనిర్వహణమునకును సీతను కొంతకాలము విడనాడ నిశ్చయించి తన వంశమర్యాదను నిలుపుకొని తన గొప్పదనమును నిరూపించుకొనినాఁడు. కాఁబట్టి యిందులో శ్రీరామచంద్రుని కెట్టి స్వార్థచింతనయు లే దని నిర్ధరించి చెప్పవలయును. అతఁడు పురాణకాలపు రాజనీతి ననుసరించి ధర్మముగ నే న్యాయమును జేసె నని చెప్పనగును. కావున సీతాపరిత్యాగము ధర్మదృష్టిలో సమంజసమే.

ముగింపు :

ఇట్లు సీతాదేవి భర్త్రాజ్ఞను శిరసావహించు ననుపమానపతివ్రతగను, వంశప్రతిష్ఠను నిలుపు వీరవనితగను, ప్రియభర్తయొక్క నిందఁ బాపు ననుంగు భార్యగను దోఁచుచు లోకదృష్టిలో నొక ప్రముఖస్థానమును సముపార్జించుకొనిన దై విధిబలీయము చేతను, ధర్మనిర్వహణముకొఱకును శ్రీరామచంద్రుని చేతఁ బరిత్యజింపఁబడినది. కంకంటివారి సృష్టిలో కరుణరసము మూర్తీభవించిన పాత్రలలో జానకి యతని యభిమానపాత్ర యగుట నిస్సందేహము!

ప్లీడరుగారమ్మాయి

by

'ALIVELU MANGA'

చెంచులక్ష్మి సినిమా చూస్తూ, అందులోని నాయికా నాయకుల ప్రేమఘాటుకు తట్టుకోలేక, హాలుబయట బడి హోటల్లో రెండు మెతుకులు గతికి రూము కొచ్చా. వచ్చి, టేబిలుకు తలనానించి నాగేశ్వర్రావు ఫోజు బెట్టి దేన్నో దీర్ఘంగా ఆలోచించి పారేస్తూన్న నా మిత్రునిం గంటిని.

'ఏరా భాయీ! రాజకుమార్తెను బోగొట్టుకొన్న తోటరాముడులా గున్నావు?'

మావాడి కదేం వినిపించినట్టు లేదు!

గొంతు సవరించుకొని నాటకం ఫోజుతో ప్రారంభించినా—

కురువృద్ధుల్ గురువృద్ధబాంధవు
  లనేకుల్ సూచుచుండన్ మదో
ద్ధురుఁడై ద్రౌపది నిట్లు సేసిన
  ఖలున్ దుశ్శాసనున్ లోకభీ
కరలీలన్ వధియించి
  తద్విపులవక్షశ్శైలరక్తౌఘని
ర్ఝర ముర్వీపతి సూచుచుండ
  నని నాస్వాదింతు నుగ్రాకృతిన్.

అప్పటికి గాని వా డామూడ్ లోనుండి బయటబడలా!

'ఏం బ్రదర్! ప్లీడరుగారమ్మాయి జ్ఞాపకాని కొచ్చిం దేమిటి?'

'........................'

'పలకవేరా! అంత బాధగా ఉంటే ఆ అమ్మాయి కిప్పుడే టెలిగ్రా మిచ్చేసొస్తా చెప్పరా!'

'అంతా తెలిసిన నీ వే యిలాగంటే......' ఆతరవాత పలకలేక పోయినాడు.

అప్పుడు నా కెంత జాలి వేసిం దంటే......చెప్పలే నంత జాలి వేసింది.

అవును మరి! వాడు ప్లీడరుగారమ్మాయిని ప్రేమించి నంత ఘాటుగా, ఎవరూ ఎవరినీ ఈ లోకంలో యింత వరకు ప్రేమించి ఉండరు! ప్రేమించ లేరు!

వాళ్ళ లా ఆఫేర్ చాల పెద్దది లెండి. అయినా చెప్తా.

అభ్యుదయపరంపరాభివృద్ధిగా నాయొనర్పం బూనిన యేతత్ప్రేమవృత్తాంతం బెట్టి దనిన,

నిలుకడ వడసినక్రొమ్మెఱుంగు తీగయు, రాహు దంష్ట్రాంకురక్రకచఘట్టనభీతి జగతి కేతెంచిన చంద్ర కళయు, చిఱుసాన వట్టినయనంగుని మోహన బాణ మును నగు నా ప్లీడరుగారమ్మాయి వీధిం బడి ఓనాడు స్కూలుకుం బోవుచుండ, మా శేషగిరి ఆ రామా రత్నంబును గాంచి తద్రూపసంపద కచ్చెరువంది అతి గాటంబుగా నామెం బ్రేమించినాడు!

తదనంతరం బప్పు డప్పు డామె వెంట బడుటయు ప్రేమలేఖల వ్రాయుటయు మొదలయిన పనులం జేయ మొదలిడినాడు!

ఆ లా అఫేర్ ఇక్కడ కొంత ఆపి మరల కానిద్దాం!

ఆ అమ్మాయిని మా స్కూల్లో లక్షా దెబ్బదిమంది ప్రేమించినారు! వాళ్ల విషయ మటుంచి, ఆ అమ్మాయిని జూచినప్పుడు నాకు కలిగేభావ మేమి టంటే......

ఆమె పెదవులు, నికెల్ సల్ఫేటులో అమ్మోనియా క్లోరైడుతో డై మెతైల్ గ్లయాక్సైమ్ పోస్తే వచ్చే ఎఱ్ఱికంటే ఎఱ్ఱగా ఉంటాయి. ముఖం లెక్కలమేడాం ముఖంకంటే, ఫిజిక్స్ డెమాన్స్ట్రేటర్ రోషనార ముహంకంటే బా గుంటుంది. మొత్తంమీద ఆమెను చూస్తూన్నంతసేపు మాడరన్ కేఫ్ మసాలాదోసెకంటె, బుహారిహోటల్ బిరియానీకంటె బాగుంటుంది.

అట్టి సౌందర్యఖనిని మావాడు ప్రేమించినవాడై, బ్రహ్మప్రయత్నముమీద ఆమెతో సంబంధము గల్పించుకొనినాడు. నోట్సు లిచ్చి పుచ్చుకొనుటయు, వాటిలో లౌ లెటర్లు ఉంచుటయు చేసినాడు. ఆ నీలనీరదశ్లోక లోపమకైశిక మాత్రము నోట్సులు పుచ్చుకొనెడిదే కాని, అందులోని ఉత్తరాలకు మాత్రం ప్రత్యుత్తరంబుల వ్రాసెడిది కాదు!

మా శేషగిరిమాత్రం విసుగు చెందక ఓపికతో ఆ అమ్మాయిని ప్రేమిస్తూనే ఉండినాడు. ఇది ఇలాగుండగా స్కూలుఫైనల్ పరీక్షలు జరగట మేమిటి, మా వాడు కాలేజీలో చేరట మేమిటి, మూడుమాసాల్లోనే జరిగిపోయినాయి !

ఓనాడు చూద్దునుగదా మావాడు కన్నీళ్లు కారుస్తున్నాడు ! అసలువిషయం భేమనిన, మావాడు ఎంతో ఘా......టుగా ప్రేమించిన ఆ ప్లీడరుగారమ్మాయి ఓ యింజనీరును పెళ్లి జేసుకొంటూ, ఓ ఆహ్వానపత్రిక పంపింది.

నేనును మా శేషుగాడి కన్నీరు కరంబునం దుడిచి తగుమాటల నూఱడించితిని.

అప్పటి మొదలు మావాడి కాఅమ్మాయి జ్ఞాపకమొస్తే ఎంతో బాధపడుతూ ఏమిటో యోచిస్తూంటాడు. అలాంటిసమయాల్లో వాణ్ణి నే నేమీ పలకరించను. కొంతసే పలాగే యోచించి మరల యథాప్రకారం మసలుతూంటాడు. అలాంటి మూడ్స్‌లో ఇదొక టన్నమాట !

ఆ అమ్మాయిని ప్రేమించిన లక్షా డెబ్బైభమందిలో మావాడు ప్రేమించినంత ఘాటుగా మరెవ్వడూ ప్రేమించి ఉండనే ఉండడు. ఇదిమాత్రం గ్యారంటీగా చెబుతున్నాను !

మా శేషుగాడు ఆ ప్లీడరుగారమ్మాయిని పెళ్లి కాకముం దెంత గట్టిగా ప్రేమించినాడో, ఇప్పుడుకూడా అంత గట్టిగానే ప్రేమిస్తున్నాడు ! ఇకమీదట గూడా అంత గట్టిగానే ఎప్పటికీ ప్రేమిస్తాడు !

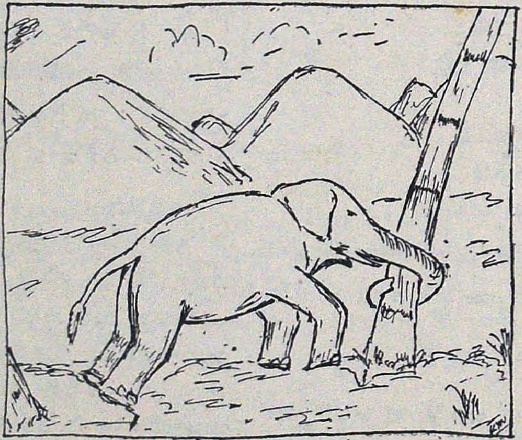

—By K. Y. Narasimhan, II B. Sc.

కన్నకుమారుని వండిపెట్టిన వీరశైవుఁడు

by

K. Jaganmohan Rao, II B. A.,

భోగీశ్వరుల కుత్తరభారతము, యోగీశ్వరులకు దక్షిణ భారతము మకుటాయమానమై విరాజిల్లినవి. భక్తులు భగవంతుని తమవశము గావించుకొనుట కెన్నియో మార్గము లున్నవి. కొంద ఱమాయికముగ, కొందఱు తమగానపారవశ్యమున, కొందఱు తమ ప్రేమాధారమున, కొంద ఱవ్యాజముగా భగవంతుని భజించి ముక్తి జెందిరి. మొల్ల శ్రీరామచంద్రుని వివాహ మాడెదనని ప్రతిన బూని తుద కాతనియందు లీనమైనధన్యురాలు: నక్కీరుడు భగవానుని సైతము ధిక్కరించి తుద కాతనియం దైక్యమై చరితార్థు డయ్యెను.

ఏ యుగమునం దైనను, భక్తులకు భగవంతుఁడు వశుం డై యుండు ననుసత్యము వేనోళ్ళ గానము చేసిరి. 'భక్తికిగతి లింగపతి' యనునానుడి నిజము గావించెడి యీ కథాభాగము కవిసార్వభౌముఁ డైనశ్రీనాథ మహాకవీశ్వరుని ఘంటమునుండి వెలువడిన హరవిలాసములోనిది.

ఇందలి శైవభక్తికి, శైవభక్తివిధానమునకు, ఆచారములకు, వీరశైవ మాహాభక్తికి, వే ఱొక్కశాస్త్రము సాటి రాదు. హరవిలాసమునకు సంస్కృత మూలమున్నట్లు తెలియదు. కాన యిట్టి గ్రంథమును రచించిన యీ మహామహుఁడు ధన్యుడు. అట్టివాఁడు కావుననే యాతని కీర్తి, ఆతని నామము తెలియని యాంధ్రునిఁ గనుంగొనుట 'గగనకుసుమము'ను తెలిసికొనుటయె.

ప్రస్తుత కథానాయకుఁడు 'చిఱుతొండనంబి' వణిక్శ్రేష్ఠుడు; వీరశైవాచార పరాయణుడు. శివేచ్ఛా పరిపూర్ణతకై కన్నకుమారుని వండిపెట్ట నిచ్చగించిన భాగ్యశాలి. కథను రెండు మాటలలో ముగించెదను.

కైలాసమునందలి శివపార్వతుల వాదముతోఁ గథా ప్రారంభ మగును.

ఒకనాడు కైలాసగిరిపై కైలాసనాథుని సన్నిధియందు రంభాద్యప్సరసలు నాట్య మాడుచుండిరి. అట్టితఱి గిరిపుత్రీ ద్వితీయు డై యున్నచంద్రధరునకు ఒడలు చెమర్చెను. దానిఁ గనుంగొని పర్వతరాజతనయ మనంబున నాథు ననుమానించి కినుకఁ జెందెను. అంత నర్ధనారీశ్వరుఁడు తన యర్ధాంగలక్ష్మి కీ క్రిందివిధముగాఁ జెప్పెను.

'బేలా ? ఏల నీ వీ లీల కినుకఁ జెందెదవు ? నా చెమర్చుటకు కారణ మేమన; కాంచీపురమునందు నా భక్తు డైనచిఱుతొండనంబి యొక శైవుని శివపూజకై వలయు పుండ్రేక్షుల తల నెత్త లేనితఱి నే పోయి యొకవైపు మో పెత్తికొంటి. కాన నా కొడలు చెమర్చినది. అంతియ' అనియెను. అందులకు భవాని 'స్వామీ ? నా కా వీరమాహేశ్వరునిఁ జూడ కౌతుకంబు వొడమచున్నది. చూపవే ?' యన నాదిదేవుఁడును 'సరియ' యని సమీపంబునం దున్నపాకశాసనుని రావించి కాంచీపురమునం దిరువదియొక్క దినములు కుంభవృష్టి కురిపింపు మని యాజ్ఞ నొసంగె. రంభాదుల నాట్యమునకు శచీపతి వచ్చియుండెను.

'రాజు తలంచిన దెబ్బలకు కఱవా' యన్నచందంబున, కాంచీపురమునందు శివాజ్ఞపై వర్షారంభమయ్యెను. 'నిరుర్ఝిత గిరినిర్ఝరప్రవాహంబును, నిరస్త కుసుమకేసర కరాళధారాకదంబడంబరంబును నై, కుంభద్రోణములుగా, విశ్వంభరామండలం బేకార్ణవంబుగా వర్షించెను. అట్టి కుంభవృష్టియందు సైత మా 'కఱకంఠుని భక్తులకుం, జిఱుతొండఁడు మిగుల భక్తి సేయుచు'నుండెను. వర్ష కారణమున వంటచెఱకు లభింప దయ్యె; అంత నాసిరాలని తండ్రి యింటియం దున్న యమూల్యము లైనచీని చీనాంబరములకు తైలసంస్కారము గావించి వంటకముల వండించెను.

అంత నిరువదిరెండవనాటికి వాన వెలసినది. కాంచీనగరవాసులకు ప్రాణము లేచివచ్చిన ట్లయ్యెను. చిఱుతొండడు ప్రతిదినమువోలెనే ప్రాతఃకాలమున విభూతి మంగళస్నాన మాచరించి, త్రిపుండ్రధారి యై, శివపూజనము చేయందొడంగెను.

ఆ యుషస్సునందు చంద్రార్ధమౌళికి జలక మార్చెను. చందనమును మేనిపై నలందెను. భూతపతికి పుష్పముల

ధరింప చేసెను. హారతి నిచ్చెను. కప్పురపు వీడెము సమర్పించుకొనెను. అటుపై జంగమారాధన సమయమున గాని యుపహార మీరాని హేతువున శివయోగివరుల యన్వేషణార్థమై గీము వెడలి వచ్చెను.

అదేమి చిత్రమో? కాని అనుదినము తన శ్రీవాకిట వేవేలసంఖ్య లుండెడిజంగము లొక్కరును నేడు కానరారు. అంత నా వీరమాహేశ్వరుడు దిగ్భ్రమ చెంది 'నే డేమి మూడె నొక్కొ'? యని చింతింప దొడంగెను. అంత నా సెట్టిశ్రేష్ఠుండు నిజభార్యామణి రావించి, శివపూజకై వలయుపదార్థముల సమకూర్చుమని నియోగించి, జంగమాన్వేషణార్థమై కాంచీపుర నగరవీథులం బడి పోయెను.

పట్టణంబునందు చిఱుతొండనంబి

కం. వచ్చినవాడక వచ్చుం
జొచ్చినవాకిలియుఁ జొచ్చుఁ - జూచినచోటే
యచ్చుగఁ గ్రమ్మఱఁ జూచుం
బచ్చుశివార్చనకు శంభు - భక్తుల వెదకన్.

ఇంతలేసి చేసినను, ఆనాడు మాత్ర మావణిక్ఛ్రేష్ఠుని కొక్క శివభక్తుండును కానరాడు. అంత నాతఁడు గగ్గనము వీడి పురబాహ్యప్రదేశములందు వెదుకఁ బోయెను. అట నొక పాడుగుడి గర్భమంటపమునందు 'జరాజర్ఝరితదేహుండును, బలితపాండుజటామండలుండును, రుద్రాక్షమాలికా భసిత త్రిపుండ్రాలంకృతుండు నై, నిజవయోవేషానురూప యగుగ్రుడ్డియవ్వ పాదము లొత్తుచుండఁ బులికలాసముపైఁ బవళించియున్నశంకరునకు, 'శరణార్థి యగుచు నంబిశ్రేష్ఠుండు మ్రొక్కె'; మ్రొక్కె.

'...మీరు నీ ముసలియవ్వయు నేడు శివార్చనంబు సమ్యక్కృతిఁజేసి నన్నుఁ జరితార్థుని జేయుట యుక్త'మ్మని యామాయజోగికి ప్రణమిల్లెను. అంత నాతనికి జొక్కిణములో నున్నవిభూతి తీసి యిచ్చెను. ఇయ్యది యానాటి యాచారము కాబోలు.

అటుపై నా మాయజోగి, వంశ, నాము, గోత్రముల, దారాపుత్రుల నడిగి, 'ఇ వన్నియు నేల? నా మనోరథంబు విను' మని యిట్లు వచించెను.

'ఓయీ? నేను వీరవ్రతారంభము గావించి యేడు వర్షంబు లయ్యె. దానికి నుద్యాపనకు యాగపశువు నరుడు. అతండు బ్రాహ్మణ, క్షత్రియ వైశ్యులలో నొక్కండై, పిన్నవాడై, రోగశంకారహితుడై, రూపసి యై యుండవలయును. ఇంతే కాక, వానిని వాని తల్లిదండ్రులు చేజేతుల కోసి వంటకములు చేసి వడ్డింపవలయును' అని నుడివెను. ఇచ్చట శివుఁడు పరోక్షముగా నీ కొమరుని నాకు బలి యొసంగు మని కోరెను.

అనిన.

'భక్తుఁడే వ్రతంబు పట్టె నా వ్రతము పా
రంబుఁ బొందఁజేయువ్రతము నాది.'

కాన నీ యానతిచ్చిన ప్రకారంబు చేయువాడ ననె నా సెట్టి. అందులకు పరమేశ్వరుడు 'ఓయీ! భక్తిమాధ్యమునం దున్నాడవు. కన్న కుమారుని కోసి యిచ్చు తల్లి యుండునా? కడుపు తీపి నీ కేమి తెలియును? అంతియ కాక నీ కుమారు డొప్పునా?' యని పృచ్ఛించెను. అన్నింటికిని సరి యగుసమాధానముల నొసంగి యా వీరమాహేశ్వరుడు, మహేశ్వరీ మహేశ్వరులను తన నిజగృహమునకుఁ దోడ్కొని పోయెను.

అంత నా వైశ్యదంపతులు, ఆదిదంపతుల జలక మార్చి, వారిని శివపూజ చేయ ప్రార్థించిరి. అటుపై సెట్టి భార్యను రావించి శివాజ్ఞ నామె కెఱింగించెను. అందుల కామెయు సంతసించి 'వల్లె' యనినది. పరమేశ్వరుం డది యెఱింగి పాఠశాలయందు విద్యాధ్యయనము చేయుచున్న సిరియాలునిఁ గనుగొని 'ఓయీ? నీ తండ్రి నిను నొక జంగమువానికి బలి యొసంగ బోవుచున్నాడు. అతడును ఒక తండ్రియా? యనెను.

అంత నా సిరాలుఁడు 'ఓయీ? నీవు పిచ్చివానివలె నున్నాడవు. శివభక్తు డన్న నేమి? శివు డన్న నేమి? 'పరోపకారార్థ మిదం శరీరం' అను వాక్యము నెఱుంగవా? ఆ చంద్రార్కము నిల్చెడి శేముషీ విధమును వదలి ఝురీవేగతుల్యం బైనకాయంబున కార్తి చెంద నేల పో పొ'మ్మనియె.

ఇదే విధముగా తిరువెంగనాంచిఁ గూడ పరీక్షింప పోయెను. ఈ పని దేవదేవి చేసినది. అందుల కా వైశ్యకులతిలక 'శరణుల యర్థప్రాణంబులు శివాధీనంబులు; శివుండు కర్త, శివుండు భోక్త' యని యామె పని చూచి పంపెను.

అటుపై సిరియాలుడు పాఠశాలనుండి గృహమునందు జేరెను. అంత జననీజనకులు కుమారుని రావించి విషయం బొకింత వివరించిరి. అందుల కా వైశ్యకుల దీపకం బైనసిరియాలు కుమారుడు మనంబునం దానందరసం బుప్పతిల్ల వారితో ని ట్లనియెను. 'మనంబునం దుడుగుఁడీ - వైక్లబ్యసంభావనల్ మాంసాహారమ నయ్యెదన్ శివునకున్'

చావ నియ్యకొనినసత్పుత్రకునకును
జంప నియ్యకొనినదంపతులకుఁ

తారతమ్య మెద్ది-.........యో గదా?

అంత నా దంపతులు కుమారుని గోజంగినీట జలక మార్చి సర్వాలంకారభూషితుం గావించి తండ్రి శిరస్సును కదల్చక పట్టుకొనెను. తల్లి కఠోరకరవాలమును శిరీషకుసుమపేశల మైన కుమార సిరియాలుని కుత్తుకపై మోపెను. అంత నా శిరస్సు మొండెమునుండి వేఱై క్రింద ద్రుల్లిపడి 'ఓం నమశ్శివాయ' యని స్మరింపఁ జొచ్చెను.

అతని ఖండఖండములుగాఁ జేసి పలువిధము లైన పదార్థములు చేసిరి.

'షడ్రసోపేతములు గాఁగఁ - జతురభంగి
నమృతపాకంబులుగఁ జేసి-రాత్కణంబ
సెట్టి సిరియాలు వంశాబ్ధి - శీతకరుని
సతులు తిరువెంగనాంచియుఁ జందనికయు.

సర్వసన్నాహములుఁ గావించికొని యతిథుల నిరువురిని భోజనమునకు రమ్మని యాహ్వానించెను.

'వ్యాపారి సార్వభౌముం
డాపరమతపస్వి నునిచి యర్చించెఁ దగన్.''

అనంతరము :

పాయసాపూపసూప పుండ్రేక్షు ద్రాక్షా గోక్షీర మధు శర్కరా ఘృతదధి రసావళీ శాకపాక శిఖిర పానకంబులతోడ వడ్డించి 'శివయోగీశ్వరరూప! విరూపాక్షా! యమృతాహారము లారగించి రక్షింపుమా!' యని వేడికొనిరి.

అంత నా మాయజోగి పదార్థముల నటు నిటు కలచి వైచి

'కటకటా? వ్రతభంగంబుఁ బొందె
నేటి పారణ మిది మాకు నేటి కింక
నుత్తమాంగపు మాంసము నుజ్జగించి
యేల యధమాంగమాంస మే నెటు భుజింతు.'

ననియె. అంత నా చిఱుతొండనంబి భయ మంది భార్య మోముఁ బరికించెను. అటుపై చందనికయు, 'ఇదిగో కొంత యాలస్యం బైనది' యని యుత్తమాంగపు మాంసము వడ్డించినది. అనిన మరల శివుండు 'మరియు నొక్క నియమము కలదు. పిన్నవాడు బంతిం భోజనము సేయక నాకుఁ గడి నోరికిం బోదు; మగబిడ్డడు లేని నిర్భాగ్యునింట నే భోజనంబు సేయను. నీ కుమారు నా బంతి నారగింప రప్పింపుమనియె' నంత.

కుమారుడు లేడనినయెడల, నతిథి యాతిథ్యమును స్వీకరింప డని భయ మొంది యా భక్తు డన్నృతము నాడెను. అది యేమన; 'ఇంకను నొక కొమారుడున్నాడు. వా డెం దాడంగ బోయెనో. వానిం బిలువం బంచెద; వంటకములు చల్లారును. భుజింపుడు' అని బ్రతిమాలికొనెను.

అందుల కామాయయోగిచూడామణి. 'ఓయీ! తల్లి పిల్చిన పలుకనికుమారు డుండునా? కానిమ్ము పోయి పిలువుము' అని తిఱువెంగనాంచిని జూచి యనియెను.

అంత నాపురంధ్రీరత్నము :

'రారా వణిగ్వంశ-వారాశిహిమధామ
రారావికస్వ-రాంభోరుహాక్ష
రారా మహాఘోరవీరశైవాచార
రారా ఘనౌదార్య రాజరాజ
రారా కుమారకంఠీరవేంద్రకిశోర
రారాసమగ్రధీరాహిణేయ
రారా మనోహరాకారరూపవిలాస
రారా యసారసంసారదూర

తే॥ రార నా చిన్ని వడుగ - రారా నా తనూజ
రార సిరియాల! రార నా ప్రాణపదమ
రార నా కుఱ్ఱ! నా జియ్య! రార! యనుచు' నా
రాజీవనయన నిజకుమారుని పిలిచెను.

అంత :

'తత్తద్వ్యంజన పాకగంధ్యవయవస్థాన ప్రతానంబుతో', తాను జేతుల తల తరిగి వండిన కుమారుడు వేవేగ పర్విడి వచ్చెను. ఇది యొక వింత. అంత 'శంభుండు హృదయాహ్లాదము సంధిల్లఁగ సిరాలుని తండ్రికి ప్రత్యక్ష మాయెను. ఇది వింతపై వింత.

అటుపై కాంచీపురమునందలి యేడు వాడలవారును కైవల్యము నొందిరి. ఇయ్యది క్లుప్తముగా నితివృత్తము.

కథను వల్లించితిని. కాని శ్రీనాథుని కవితను వర్ణింప శక్యము కాదు నాకు.

ఝురిం బోలినయా మహామహుని సీసములఁ జదువునెడ; నర్థము సీస మయ్యును, కర్ణసీమలకుఁ దియ్యపుం దేనియల నాస్వాదించినంత యానందము ఘటించును.

హరవిలాసమునందు కథానాయకుని నామము చిఱుతొండనంబి; కాని బసవపురాణ కర్త పాల్కురికి సోమనాథుడు, తన గ్రంథమునం దీ కథానాయకునికి 'సిరియాలు' డను నామము నొసంగెను.

కథ చివఱియందు, నీ కుమారు నా బంతి భోజన మాచరింప రావింపు మని, పరమేశ్వరుఁడు కోరగా, నా భక్తుఁడు భయ మొంది,

'వారిజాక్షులందు వైవాహికములందు
ప్రాణవిత్తమానభంగమందు;
జకితగోకులాగ్రజన్మరక్షణమందు
బొంకవచ్చు నఘము బొందదు' అనునది యాధార

ముగా, నా కింకొక కుమారు డున్నా డని బొంకెను. భోక్త శివుడే కాన యనుగ్రహించి కుమారు నొసంగెను.

పుట్టినదాది తనతో నుండి, స్నేహము చేసి యలవాటు పడినవారి వదలి కైలాసమునకు తానె పోక, కాంచి యం దుండెడియేడువాడలవారిని కైలాసగిరికి రావించినచిఱుతొండనంబి ధన్యుఁడు.

గంభీర వీరశైవాచారుఁడు, నిరంతర దానకర్ణుఁడు, సంసారప్రీతిరహితుఁడు నైన చిఱుతొండనంబిని, మహా వీరశైవాచార, వైశ్యకులతిలక, మహాసాధ్వి, కన్న కుమారుఁ గోసి యిచ్చిన తల్లి తిరువెంగనాంచిని, పిన్నవాఁ డయ్యును 'పరోపకారార్థ మిదం శరీర' మ్మను జగదేకసత్యము నెఱింగినసిరియాలుని, వారికి దగిన దాసి చందనికను సృష్టించినశ్రీనాథమహాకవి, ధన్యుఁడు.

దశమగ్రహం!

by

I. EKAMBARAM.

1

(హోటలు ప్రొప్రయిటరు గది. ప్రొప్రయిటరు రామనాథంగారు ఏదో రాతపనిలో మునిగియున్నాడు)

(ప్రవేశం: బాయ్)

బాయ్ : సార్! మిమ్మల్ని అవసరంగా చూడా లని ఒకాయన కాచుకున్నారు.

రామ : నాకోసమా? ఎవరయి యుంటారు?

బాయ్ : పదమూడో నంబరు గదిలో బస చేస్తున్న ప్రసాదరా వట! మీకోసం నిన్నట్నుంచి పచారు చేస్తున్నాడు.

రామ : ప్రసాదరావా? ఎవ డితను?

బాయ్ : అదేమోనండి. వారం రోజులనుంచి మన హోటల్లో బస చేస్తున్నాడు.

రామ : వారం రోజుల నుంచా?

బాయ్ : అవునండి. అప్పుడు మీరు ఏదో పనిమీద పక్కవూ రెళ్ళారు.

రామ : ఓహో! అప్పుడు వచ్చి వుంటాడు. కాని అతని కిప్పుడు నాతో ఏం పని?

బాయ్ : అదేనండీ నాకూ అర్థం కాలేదు.

రామ : సరే రమ్మను.

బాయ్ : యస్ సార్! (నిష్క్రమణ)

(ప్రవేశం : ప్రసాదరావు)

ప్రసాద్ : నమస్కార మండీ!

రామ : నమస్కారం! ఇలా కూచోండి. మీ రేమో నన్ను చూడా లంటున్నారట!

ప్రసాద్ : ప్రొప్రయిటరుగారూ! నేను వారంరోజుల క్రితం ఇంటర్వ్యూ కని ఈ వూరొచ్చాను. ఇక్కడున్న హోటళ్ళన్నిట్లోకి మీ 'శాంతిభవన్' చాల బెష్టుగా వుందని విన్నాను.

రామ : అందులో సందేహ మేముంది? మా హోటల్లో లేనిసదుపాయాలు మరెక్కడ వుంటుంది? అమృతం లాంటి ఆహారం, మంత్రులు కూడ మెచ్చుకునే పరిచర్యలు, కావలసి నన్ని వసతులూ నిండి వుంది మా హోటల్లో. ఈ వూళ్ళోనే కాదు, ఆంధ్రప్రదేశంతా గాలించినా ఇలాంటి హోటలు కనబడుతుందా మీకు? మా హోటలులాంటిది 'న భూతో న భవిష్యతి'.

ప్రసాద్ : అలాగే నేనూ నమ్మాను. కానీ......

రామ : ఏం. నీళ్లు నములుతున్నారు?

ప్రసాద్ : నమిలేది స్టూడెంటువక్క పొడి లెండి! మీ కభ్యంతరం లేకుంటే కొన్ని విషయాలు చెప్పా లనుకుంటున్నాను.

రామ : కానివ్వండి.

ప్రసాద్ : మీ హోటల్ని ఎవ రెన్ని విధాలుగా పొగడినా, నా కేమో ఏమీ నచ్చలేదు.

రామ : ఆఁ. బిగ్ ఇన్సల్ట్. ముప్పై ఏండ్ల మేనేజిమెంటులో ఎవ్వరూ నా హోటల్ని ఆక్షేపించ లేదు. మీ రేమో?.........

ప్రసాద్ : అదే నాకూ ఆశ్చర్యంగా వుంది. ఇంతవరకూ ఎవ్వరూ ఆక్షేపించ లేదంటే అందులో ఏదో కిటుకు వుండి తీరాలి.

రామ : (కాస్త కోపంతో) ఇదిగో మిస్టర్! చెప్పేదేదో తిన్నగా చెప్పెయ్యండి. అకారణంగా నా హోటల్ని నిందించా రంటే సహించలేను.

ప్రసాద్ : కారణాలు బోలె డన్ని వున్నాయ్. కాని రెండు మూడు మాత్రమే చెప్పదలచాను. మొదటిది ఆహారవిషయం. బియ్యంలో అంగడివాళ్లు కలిపే మట్టిబెడ్డలు చాలవని ఇంకా చేరుస్తున్నారు. అన్నం తింటున్నామా, రాళ్లు నములుతున్నామా? అన్న సందేహం కలుగుతుంది.

రామ : నాన్సెన్స్! మా హోటలు కని ప్రత్యేకంగా గురవయ్యచెట్టి బియ్యం సప్లయి చేస్తుంటే ఇవన్నీ వుంటానికి వీల్లేదు.

ప్రసాద్ : భలే! భలే! కోఆపరేటివ్ బిజినెస్ నడుపుతున్నా రన్నమాట!

రామ : ఇదిగో మిస్టర్! మీ మతి కాస్త చలించినట్లుంది. మల్లెపూవుల్లాంటి అన్నం మీకు నల్లగా కనుపిస్తోంది కామోలు. తక్షణమే వెళ్లి ఓ నేత్ర వైద్యుణ్ణి కలుసుకోండి!

ప్రసాద్ : నిజం చెబితే అలాగే వుంటుంది లెండి అందరికీ! స్పెషల్ సాంబారన్నాడు వెధవ. అది పులుసా, చారా అని తేల్చుకోటానికి బుఱ్ఱ బ్రద్దలయింది. ఇక పెరుగుసంగతి చెప్పనక్కర్లేదు. నైన్టీ నైన్ పర్సెంటు హెచ్ టు ఓ.

రామ : (కోపంతో) అన్నీ పచ్చి అబద్ధాలు. నేనే అన్నీ స్వయంగా తనిఖీ చేస్తుంటే ఇవన్నీ అసంభవం.

ప్రసాద్ : అయితే మీరు చెప్పేవన్నీ ఎండిన అబద్ధాలన్నమాట! మరో విషయం. ఆ రోజు గది కావాలని వచ్చాను. కౌంటర్ దగ్గర ఓ బక్క చిక్కిన అస్థిపంజరంలాంటి అబ్బాయి, సోడాగ్లాసుల్లాంటి కళ్ళజోళ్ళతో కూచున్నాడు.

రామ: (అసహనంతో) మా అబ్బాయి శంకర్నలా కించపరచటం నేను సహించలేను.

ప్రసాద్ : ఓహో! అతను మీ అబ్బాయేనా? అప్పుడే అనుకున్నాను. అతన్నో మంచి గది కావాలన్నాను. పదమూడో నంబరు బెస్టు అన్నాడు. అడ్వాన్సు పే చేసి గదితాళాలు పుచ్చుకొన్నాను.

రామ : అవును. అలాంటి గది మరేదీ లేదు.

ప్రసాద్ : ముమ్మాటికీ అసత్యం! ఆ గదిలో బి. సి. కాలంనుంచి పేరుకు పోయిన దుమ్ము అలాగే వుంది. వెలుతురూ, గాలీ చొరటానికి వీల్లేని బందిఖానా అంటే నమ్మండి. లైటు వెలిగిద్దామనుకుంటే బల్బు కాస్త ఏ మహానుభావుడో కాజేశాడు. స్విచ్ సంగతి మరచినట్లుంది. ఇది మీ హోటల్లో అంతటికీ బెస్టు అంటే తక్కినగదుల్లో బస చేసే అభాగ్యుల కష్టాలని వర్ణించటానికి మరో కవిత్రయం పుట్టుకు రావాలి.

రామ : ఇదిగో మిస్టర్......

ప్రసాద్ : నాపేరు ప్రసాదరావు లెండి.

రామ : ఎవరైతే నాకేం? ఇంతవరకూ ఎవ్వరూ నా హోటల్నిలా ఆక్షేపించ లేదు. మీ కిష్టం లేకుంటే వెళ్ళిపోవచ్చు. నే నేదైనా సహించగలను కాని నా హోటల్ని ఆక్షేపిస్తే వూరుకోలేను.

ప్రసాద్ : అనవసరంగా ఆక్షేపించటం లేదు. మేడపైన ఎవరో కొళాయి త్రిప్పేశారు. రాత్రంతా వెధవ గోల. నిద్ర లేదు. ఉన్న కాస్త శక్తిని మన హానరబుల్ ఫ్రెండ్స్ నల్లులు పీల్చేస్తున్నాయ్! ఈ హోటలుకన్నా పబ్లిక్ లెట్రిన్ కాస్త నయం అనొచ్చు!

రామ : అయితే వెళ్ళి అక్కడనే పడుకోండి. మా పెద్ద దాసప్రకాష్ గ్రూప్ హోటళ్ళలో వున్నట్లు తెగ పేలేస్తున్నారే. ఇక ఒక క్షణం కూడ వుంటానికి వీల్లేదు. వెళ్ళిపొండి.

ప్రసాద్ : మీరలాగంటారని నాకు తెలుసు. అందుకని నేనే డబ్బిచ్చేసి వెళ్ళిపోదామనుకున్నాను. ఇదిగో! మీ కివ్వాల్సిన డబ్బు. మీ అన్యాయాన్ని నేనైతే సహించాను గాని మరెవ్వరూ సహించరని హెచ్చరిస్తున్నాను.

రామ : (కోపంతో) వెళ్ళవయ్యా వెళ్ళు! హెచ్చరించటానికి వచ్చాడు పెద్దమనిషి! ఇంకా మాట్లాడావంటే నౌఖర్ని పిలిపించి గెంటించేస్తాను.

ప్రసాద్ : అందాక చూస్తూ వూరుకుంటానన్నమాట! వెంటనే పోలీసుకి ఫోన్ చేసే సరి, తమరి మోసం బయట పడుతుంది. జాగ్రత్త! ఇకనైనా హోటలు సక్రమంగా నడుపుతారని ఆశిస్తున్నాను.

(నిష్క్రమణ)

రామ : ధర్మసత్రంలో పడుండేదరిద్రుడికి నా హోటలు నచ్చలేదట! కాని ఏం చెయ్యటం? రోజు లలా మారిపోయాయి. వెధవ నన్నే బెదిరిస్తున్నాడు. ఇంకోసారి రానీ. సరిగ్గా బుద్ధి చెబుతాను.

(తెర)

2

(రామనాథంగారి ఇల్లు)

శారద : నాన్నగారూ! మీరు నేడు అదోలా వున్నారేం? ఒంట్లో బావుండ లేదా?

రామ : నా ఒళ్ళు కేం తల్లీ! నిన్నట్నుంచి మన స్నేమీ బావుంటం లేదు.

శారద : ఏమైంది నాన్నా? హోటలు వసూళ్లు తగ్గిపోయిందా?

రామ : అలాంటి దేమీ లేదు తల్లీ! నా హోటల్ని ఎంత ప్రాణప్రదంగా చూసుకుంటున్నానో నీకూడ తెలుసుగా! తుంటరి వెధవ ఎవడైనా మన హోటలు బోర్డుమీద రాయి విసిరితే అది తిన్నగా నా హృదయంలో గ్రుచ్చుకుంటుంది. అంత జాగ్రత్తగా నడిపిస్తూన్న నా హోటల్ని ఈ రోజు.........

శారద : ఎవరైనా బావుండ లేదన్నారా?

రామ : ఆ మాటే నమ్మాయ్ నన్ను బాధిస్తున్నది.

శారద : ఓస్ ఇంతేనా? ఇంకా ఏమో అనుకున్నాను. ఎవరన్నా రల్లాగ?

రామ : ఎవడో అణా కానీ వెధవ! ప్లాటుఫారంలో పడుక్కుని ఎంగిలాకులు తినేపరమశుంఠ! వాడికి నా హోటల్లో భోజనం సరిగ్గా లేదట. గదు లన్నీ

పబ్లిక్ లెట్రిన్‌లా వుందట. ఈడ్చి నాలుగు తందా మనిపించింది.

శారద: అంతపనీ చేశారా?

రామ: ఏడ్చినట్లుంది. వెధవ చూస్తే దున్నపోతులా వున్నాడు. తేరకు తింటూంటే బలవక ఏం జేస్తాడు.

శారద: అయితే మీకు డబ్బు లివ్వకుండా ఎగేశా డన్న మాట!

రావు: భగవంతుడి పుణ్యాన ఆ ఒక్క ఘనకార్యం మాత్రం చెయ్యలే దతను.

శారద: పోనీలే నాన్నా! ఒక్కమాట కూడ అనిపించుకోకుండా ఎవరైనా వుండగలరా? అవన్నీ మరచిపొండి. అతను తిట్టితే మన కేం?

రామ: నువ్వే చెప్పుతల్లీ! అప్పుడప్పుడు మన హోటలు భోజనం నువ్వూ తిన్నావుకదూ? అన్నంలో మట్టిబెడ్డ లేమైనా వున్నాయా? పులుసుకీ, చారుకీ తేడా తెలీనంత అధ్వాన్నంగా వుందా? పెరుగులో తొంభై తొమ్మిది పాళ్లు నీళ్లు కలిసుందా?

శారద: (నవ్వుతూ) ఓహో ఇవన్నీ అతగాడి నిందారోపణలు కామోలు! కానీ అవన్నీ మన భోజనంలో కనుపించలేదే? ఒకవేళ మనకోసం ప్రత్యేకంగా వండా రేమో?

రామ: నీ కన్నీ పరాచకాలే అమ్మాయ్! నే నింతగా బాధపడుతూంటే నువ్వేమో నవ్వుతున్నావు. నేను నీ కళ్లకి పిచ్చివాడిలా కనుపిస్తున్నాను కామోలు.

శారద: మీరు నిజంగా పిచ్చివాళ్లే నాన్నా! లేకుంటే ఎవడో పనికిరానిగాడిద ఏదో అన్నా డని ఇలా బాధ పడుతూంటారా? ఇక అవన్నీ మరచిపొండి. (కాస్త ఆగి) అన్నట్లు సెలవులు రేపటితో ఆఖరు. రేపే మద్రాసు కెళ్లాలి నాన్నా అందుకని......

రామ: ఓ వందరూపాయ లివ్వ మన్నావు. అంతేనా?

శారద: ఓ మై డియర్ ఫాదర్! మీరు నిజంగా దేవతాస్వరూపులు. మీవంటి తండ్రిని కలిగున్నందుకు నే నెంతో గర్వపడుతున్నాను.

రామ: నువ్వేమో తెగ పొగడేస్తున్నావు. కాని ఆ వెధవేమో?......

శారద: ఇంకా ఆ సంగతి మరచిపోలే దన్నమాట! ఈ సారి అతను కనుపించా డంటే నాతో చెప్పండి. సరిగ్గా బుద్ధి చెబుతాను.

రామ: నువ్వేం చెయ్యగలవు తల్లీ! నలుగుర్నీ ఒక్క దెబ్బతో చిత్తు చేసెయ్యగల డా దుర్మార్గుడు. ఇదివర కెందరితో పోట్లాడేడో? ఫస్టుక్లాసు రౌడీలా వున్నాడు.

శారద: ఈ రోజుల్లో ఆడవాళ్ళే అన్నీ చెయ్యగలరు నాన్నా! మీ దగ్గరైతే తో కాడించాడు గాని, నా దగ్గర ఆ ఆటలన్నీ సాగవు. ఈసారి అగుపిస్తే నాతో చెప్పండి.

రామ: ఇక అతని కిక్కడేం పనుంది? ఏదో ఇంటర్వ్యూకని వచ్చాడట. వెధవకి వుద్యోగం ఒక్కటే తక్కువయింది కామోలు. అయినా వీడికి వుద్యోగమెవరిస్తారు లే. ఇంజన్ డ్రైవరుగా నైనా పని కొస్తాడో రాడో?

శారద: పోనీలే నాన్నా! అతన్ని గురించి మన కెందుకీ తాపత్రయం. అయిం దేదో అయింది. ఇక అవన్నీ మరచిపోవటమే మంచిది.

(తనలో) ఇంటర్వ్యూకని వచ్చాడట. అరే! ప్రకాశ్ కూడ అందుకే కదూ వస్తానన్నది. కాని నాకు కనుపించలేదే? కొంప దీసి ఇంత హంగామా చేసింది ప్రకాశ్ కాదు కదా? అయినా అడిగి తెలుసుకుంటే వుత్తమం.

(ప్రకాశంగా) అన్నట్లు అతని పే రేమో తెలుసా?

రామ: అన్ని పోలీసు స్టేషన్లలోనూ నోటెడ్ నేమ్ ఏదో చెప్పాడు. ఆ... ప్రసాదరా వట!

శారద: (తనలో) అమ్మయ్య! ప్రకాశ్ కాదులే. ప్రకాశ్ అంత పశువు కాదు. అతనిలాంటి మర్యాదస్తులు చాల తక్కువ.

(ప్రకాశంగా) నాన్నా! ఆలస్య మయింది. నీళ్లు చల్లారిపోతోంది. స్నానానికి లేవండి.

(తెర)

3

ప్రకాశ్: ఆరి భగవంతుడా! ఏవిట్రా యీ పరిశోధన? నా ఆశాసౌధాన్ని ఒక్కసారి కూల్చేశావే! ఇక నన్ను శారద కన్నెత్తయినా చూస్తుందా? శారద ఆ ప్రొప్రయిటరుగాడి ముద్దుల కుమార్తె అని ఇప్పుడు గుర్తొచ్చింది. కాని ఏం లాభం? తిన్నగా వాళ్ళ హోటల్లోనే బస చేసి, వాళ్ళ నాయన్నే నాలుగు తిట్టి, నాలుగు తిని వచ్చాను. ఈ విషయం తెలిశాక శారద నన్ను ప్రేమిస్తుందా? నా ఖర్మ ఇలా కాలింది. (కాస్సేపాగి) ఒక తెలివైన పని మాత్రం చేశాను. అక్కడ పేరు మార్చేశానుగా. దేవుడు కాస్త తెలివిచ్చాడు. దాన్ని వుపయోగించుకున్నా నప్పుడు. ఇక కొంచెం నిశ్చింతగా వుండొచ్చు. కాని నిజం ఎన్నాళ్లు దాగుతుంది? ఆఁ. అంతలో ఆయన్నెలాగైనా నమ్మించవచ్చు. అదిగో! ఆమె ఇటే వస్తోంది. ఓ మైగాడ్! కాస్త ధైర్యాన్ని ప్రసాదించు.

(ప్రకాశంగా) హల్లో శారీ! వూర్నుంచి ఎప్పుడొచ్చావ్?

(ప్రవేశం : శారద)

శారద : హల్లో ప్రకాశ్ ! నిన్ననే వచ్చాను. అన్నట్లు నువ్వు ఇంటర్వ్యూకని మా వూరొస్తానన్నావే. రాలేదేం ?

ప్రకాశ్ : వచ్చానే.

శారద : అయితే నాకు కనుపించలేదేం?

ప్రకాశ్ : రాగానే ఎండ దెబ్బకి తట్టుకోలేక పోయాను. ఎలాగో ఇంటర్వ్యూకెళ్ళాను. మరెక్కడికీ కదల్లేదు. టెరిబిల్ హీట్ !

శారద : ప్రకాశ్ ! మీ ఇన్‌టర్వ్యూకి ప్రసాదరావని ఎవడైనా వచ్చాడా ?

ప్రకాశ్ : ప్రసాదరావా? ఎవడీ మహానుభావుడు. నాకేం తెలుసు. కాని అతనితో నీకేం పని ?

శారద : నువ్వే హోటల్లో దిగావు?

ప్రకాశ్ : విజయాలాడ్జి.

శారద : అయితే మా హోటలుకి రాలేదన్నమాట.

ప్రకాశ్ : రైలుస్టేషనుకి దగ్గరగా వుందని అక్కడే వుండిపోయాను. వచ్చినప్పట్నుంచి ఆరోగ్యం దెబ్బతింది. అంచేత నిన్ను కూడ చూడలేక పోయాను. క్షమించు డార్లింగ్ !

శారద : నువ్వు మా హోటల్లోనే వుండి వుంటే చాల బావుండేది. మా నాన్నకి కాస్త సహాయంగా వుండేవాడివి.

ప్రకాశ్ : మీ నాన్నకా ? నేనా ? అంత అవసరం ఏం కలిగింది ?

శారద : ఎవడో ప్రసాదరావన్నానుగా ! అతనేమో నోటికి వచ్చినట్లు ప్రేలాడుట. నువ్వుంటే ..

ప్రకాశ్ : అతన్ని పచ్చడి చేసేవాణ్ణి! వెరీ సారీ. అయినా అతనేమీ డేమేజి చెయ్యలేదుగా?

శారద : ఆఁ. వెధవకి అన్ని గుండెలున్నాయా ? ఏదో మా నాన్నదగ్గర ఎగిరాడుగాని, నేనుంటే చక్కగా బుద్ధి చెప్పేదాన్ని. పోనిద్దూ. నీ ఇంటర్వ్యూ సంగతి ఏమైంది.

ప్రకాశ్ : ఇప్పుడే తెలుస్తుందా? ఇంకా నాలుగైదు రిప్లయికవర్లు సమర్పించుకోవద్దూ ? అన్నట్లు ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లున్నావే ?

శారద : ప్రకాశ్ ! నేనెన్నిసార్లడిగినా తప్పించుకోవాలని చూస్తున్నావు. మన సంగతి ఏమైనా ఆలోచించావా ?

ప్రకాశ్ : బాగా ఆలోచించాను శారీ ! కానీ దారీ తెన్నూ తోచటం లేదు. అసలు మనిద్దరం ప్రేమించుకోకుంటే చాల బావుండేది.

శారద : నామీద నీకు ప్రేమ వున్నట్లే కనుపించదు ప్రకాశ్ ! అవును. నాకంటె ఎందరో అందమైన అమ్మాయిలు నీకోసం పరితపిస్తూంటే నన్ను లక్ష్య పెడతావా ?

ప్రకాశ్ : ఇదిగో! ఈ వాదాన్ని నేను సహించలేను. నిన్నే కదూ మిస్ ప్రెసిడెన్సీ అని అందరూ సెలెక్టు చేసింది.

శారద : అయితే మన పెళ్లి ప్రస్తావన తెచ్చినప్పుడల్లా నన్నెందుకు నిరుత్సాహ పరుస్తున్నావు?

ప్రకాశ్ : నువ్వు అమాయకురాలివేం కాదు శారీ ! నాకూ నీకూ మధ్యన ఎంతో అగాధం వుంది. నువ్వేమో లక్షాధికారి ప్రియపుత్రికవి. నేనేమో చిల్లిగవ్వ లేనిభిక్షాధికారిని. నన్నే నేను పోషించుకోలేని స్థితిలో వుంటూ నిన్నెలా పెళ్ళాడను? నన్ను మర్చిపో శారీ! నిన్ను పువ్వుల్లో వుంచి పూజించే తాహతు గలవాళ్లెందరో వున్నారు. నేనెంతవాణ్ణి ?

శారద : ప్రకాశ్ ! నువ్వింకా నన్ను అర్థం చేసుకోలేదు. ఏ రోజు నిన్ను కాలేజీలో కలిశానో ఆరోజే నా హృదయాన్ని నీ కర్పించేశాను. నీకేమో డబ్బులేదని విచారపడుతున్నావు. మా నాన్నకి మేమిద్దరమే కదూ ? ఆయనదంతా నాదే కదూ? నువ్వు నిశ్చింతంగా యువరాజులా జీవితం సాగించవచ్చు.

ప్రకాశ్ : పెళ్ళాం డబ్బుతో కులుకుతున్నాడన్న నిందను సంపాదించవచ్చు ! అదే నన్నమాట నీ వాదం.

శారద : మా నాన్నని ఒప్పించి నీకు కావలసిన ధన సహాయం ఇప్పిస్తాను. దానితో ఏదైనా బిజినెస్ ప్రారంభించి సులభంగా సంపాదించవచ్చు. తర్వాత ఎవరేమనగలరు ?

ప్రకాశ్ : శారీ ! ఇవన్నీ నిజంగా జరిగేవి కావు. మన ఆశయాలకి, ఆవేశాలకి జీవితంతో ఏ సంబంధమూ లేదు. మనమెన్ని అనుకున్నా అవన్నీ గాలి మేడలే !

శారద : నే నాఖరిసారిగా చెప్తున్నా విను ప్రకాశ్ ! నేను ఆత్మహత్య చేసుకోటం ఇష్టమైతే నువ్వేమైనా చెయ్యొచ్చు. ఆలోచించు. ప్రకాశ్ ! ఆలోచించు.

ప్రకాశ్ : శారీ! అంత సాహసం వద్దు. నువ్వు బాధ పడుతూంటే చూడలేను. ఇక ఎన్నడూ నిన్ను కష్టపెట్టను. నీ ఇష్టప్రకారమే మనిద్దరం పెళ్ళాడుతాం. కాని కొద్ది రోజులు ఓపిక పట్టాలి.

శారద : నువ్వు చాల మంచివాడివి ప్రకాశ్ ! ఇవ్వాళే మా నాన్నతో మాట్లాడి అన్నీ తేల్చుకుంటాను.

ప్రకాశ్ : (సంభ్రమంతో) మీ నాన్న కూడ వచ్చాడేం ?

శారద : మొదట రా ననుకున్నాడు. కాని ఏదో పని మీద ఆయన కూడ రావా ల్సొచ్చింది. ఆయన సాక్షాత్తు భగవంతుడే! తప్పకుండా ఒప్పుకుంటాడు. ఇక మనిద్దరం హాయిగా వుండొచ్చు. ఏమంటావ్ ?

ప్రకాశ్ : (స్వగతం) చచ్చాం. (పైకి) కాదంటానా ?

(తెర)

4

(ప్రవేశం రామనాథంగారు, ఆయన కుమార్తె శారద) రామనాథంగారు ఏదో ఫోటోను పరికిస్తున్నాడు.

రామ : (కోపంతో) అయితే, వీడే నన్నమాట నీకు నచ్చినవరుడు.

శారద : అవును నాన్నా, ప్రకాశ్ కు నే నంటే ఎంతో ప్రాణం. నాకోసం ఏం చెయ్య మన్నా చేస్తాడు.

రామ : ఏమన్నావ్, ప్రకాశా ? దొంగ వెధవ. పేరు కూడా మార్చేశాడూ ?

శారద : ఏవిటి నాన్నా! ఏమో అంటున్నావు ?

రామ : నీకోసం ఏదైనా చేస్తాడా ?

శారద : వేదవాక్కులా పాటిస్తాడు.

రామ : అయితే వెంటనే వురేసుకో మను.

శారద : మీవాలకం నా కేమీ అర్థం కాలేదు నాన్నా!

రామ : చదవటాని కని మద్రాసుకు పంపిస్తే ఇదా నువ్వు చేసేఘనకార్యం ? నా మానమర్యాద లన్నీ మంట గలిపావు. అణా కానీ రోమియోకి జూలియటు వయ్యావు. ఇంకా అర్థం కాలేదా ?

శారద : నాన్నా! నన్ను బాధించవద్దు. ప్రకాశ్ మీకు నచ్చలేదా ?

రామ : ఆమాట అతన్నే అడిగి చూడు.

శారద : అయితే మీ రితన్ని ఇంతకు పూర్వమే ఎరుగుదు రన్నమాట !

రామ : ఎఱుగటమా ? ఏడేడు జన్మలకీ మరచిపో లేని మహనీయుడు వీడు.

శారద : అంటే ?

రామ : అమ్మాయ్! నీ కింకా లోకంపోకడలే తెలియవు. దయచేసి ఈ ప్రకాశ్ ని మర్చిపో. ఇతనికీ నీకూ పొత్తు కుదరదు.

శారద : నాన్నా...?

రామ : క్షణక్షణానికి పేర్లు మారుస్తూ ఎంతమందిని మోసం చేశాడో ఈ బడుద్ధాయి ?

శారద: నాన్నా! ప్రకాశ్ ని అలా ఆక్షేపిస్తే సహించ లేను.

రామ : ఓహో! వాడి పిచ్చి నీ తల కెక్కిం దన్నమాట. నీ ప్రకాశ్ గాడి సంగతి కాస్త వినిపిస్తా. అప్పుడు తెలుస్తుంది. మన హోటలు కెవడో చవట వచ్చా డన్నానుగా అతడు......

శారద : ప్రకాశ్ కతనితో ఏ సంబంధమూ లేదు. అత డసలు మన హోటల్లోనే దిగలే దట!

రామ : ఇవన్నీ ప్రకాశ్ చెప్పేమాటలేనా ?

శారద : అవును.

రామ : ఇవన్నీ నిజమే నని నమ్ముతున్నా వన్నమాట.

శారద : ప్రకాశ్ నాతో ఎన్నడూ అబద్ధా లాడడు.

రామ : హరిశ్చంద్రుడికి రూంమేటు కాబోలు నీ ప్రకాశ్! ఇదిగో విను. ఈ వెఱ్ఱివేషా లన్నీ కట్టిపెట్టు. ఆఁ. ఈ ఫోటో నీ ప్రకాశ్ దేనా ?

శారద : అవును నాన్నా. చూడు ముఖంలో ఎంత అమాయకత్వం వుట్టి పడుతోందో ?

రామ : అమ్మాయ్! నువ్వు బాగా మోసపొయ్యావు. ఆ రోజు మన హోటల్ని నోటికి వచ్చినట్లు తిట్టిన మహానుభావుడు మరెవ్వరూ కాదు. ఈ ప్రకాశే!

శారద : ప్రకాశా ? మరి ప్రసాదరా వన్నారే!

రామ : చూశావ్! ఇంకా నమ్మలే దన్నమాట! మూర్తుల వీడే వాడు. వాడే వీడు. ఈ వెధవ ఫోటోని ఇప్పుడే చింపేస్తాను. ఇటు సూర్యు డటు తిరిగినా నిన్నతని కివ్వను.

శారద : నాన్నా——

రామ : ఏం. ఇప్పుడైనా బుద్ధి మారిందా ?

శారద : నాన్నా! ఏమైనా సరే. అతన్ని తప్ప మరొకణ్ణి పెళ్ళాడలేను.

రామ : ఏమన్నావ్? నాన్నెన్ను. అయితే నా కెంత అవమానం జరిగినా నీకు ఫరవాలే దన్నమాట.

శారద : తొందరపాటువల్ల ఏదైనా అనుంటాడు ? అందుకని అంతకోపం పనికి రాదు.

రామ : ఏదో అన్నాడా ? ఎవ్వరూ అనరాని మాట లన్నీ అన్నాడు. పచ్చి అబద్ధా లాడేడు. నిన్ను మోసపుచ్చాడు. నన్ను అవమాన పర్చాడు. ఇంకా......

శారద: నాన్నా ! అత నేమీ అనరాని మాట లన్లేదు. నిజమే అన్నాడు.

రామ : అయితే మన హోటలు భోజనం అధ్వాన్నమా? గదు లన్నీ అంధకారకూపాలా ?

శారద : అవును నాన్నా! మీ రేమో అన్నిపనులూ అన్నయ్య నెత్తిన పడేశారు. కాని వా డేం చేస్తున్నాడో తెలుసా ? కార్యభారా న్నంతా పని వాళ్ళకి వదిలేసి ఇష్టం వచ్చినట్లు తిరుగుతున్నాడు. మొన్న అతన్ని చూట్టానికి కెళ్ళినప్పుడు కౌంటర్

దగ్గర లేదు. తిన్నవాళ్లు హాయిగా జారుకుంటున్నారు.

రామ: అయితే ఎవరూ లేరన్నమాట ?

శారద: నౌఖరున్నాడనుకోండి. ఒక్కడేం చేస్తాడు. మనవాడేం చేస్తున్నాడనుకున్నారు. మేడపైని గదిలో మరి నలుగురు పని లేని పెద్దమ్మలతో పేకాడుతున్నాడు. ఇది చాలనట్లు ధూమపానం. నన్ను చూసేసరికి ఏమీ తెలియనట్లు చప్పున ఆపేశారు వాళ్లు. కాని నే నేం గ్రుడ్డిదాన్నా ? ఇదీ వాడు చేసేఘనకార్యం.

రామ: నిజంగానా? నేను నమ్మలేను.

శారద: నమ్మలేకుంటే, పూరెళ్ళాక చూడండి మీ పుత్రరత్నం ప్రతాపాన్ని !

రామ: ఆరి నీ ఇల్లు బంగారం కానూ! ఏదో వ్యాపార సూత్రాలు నేర్చుకోరా అని పంపిస్తే ఇదేనా వాడు చేసేది. సరే వెళ్ళి చూస్తాను. నువ్వు చెప్పేది నిజమైతే వాడి అంతు కనుక్కుంటాను.

శారద: అయితే ప్రకాశ్ సంగతేవిటీ ?

రామ: మళ్ళీ వాడి సంగతి ఎత్తవద్దన్నానుగా ? ఎంత నిజం చెప్పినా అతనెవడో ఎలాంటివాడో ఏమీ తెలియందే పిల్లనెలా ఇచ్చుకుంటాను ?

శారద: అయితే మీ అభిప్రాయం మారదన్నమాట !

రామ: మారటానికి అవకాశాలు చాల తక్కువ.

శారద: అంటే......

రామ: ఇదిగో చూడు. అతను నన్ను బాగా దులిపేశాడు. చిన్నా పెద్దా లేకుండా ప్రవర్తించాడు. అతను తప్పు ఒప్పుకుంటే కాని ఏదీ కుదరదు. ఏమంటావ్ ?

శారద: ఊహుం. అతనలా ఒప్పుకునేవాడు కాడు.

రామ: అయితే నేను మాత్రం తక్కువవాణ్ణా ?

శారద: ఎన్ని అడ్డంకులు వచ్చినా సరే అతన్నే పెళ్ళాడుతాను.

రామ: నా ఆస్తిలో చిల్లిగవ్వ కూడ ఇవ్వనని హెచ్చరిస్తున్నాను.

శారద: మా తాతయ్య నా పేర రాశాడుగా పదివేలు. అది చాలు.

రామ: అంటే నీ అభిప్రాయం ఖాయమన్నమాట.

శారద: క్షమించండి! ఇది నా జీవితసమస్య. దీనికి సంపూర్ణస్వాతంత్ర్యం కావాలి.

(లోపలి కెళ్ళిపోతుంది)

రామ: రామచంద్రా! ఎంత కష్టం వచ్చి పడిందిరా? ఆ పదివేలు దీని పేరున రాసి నా కొంప కూల్చాడా ముసిలాడు. అయ్యో! ఏం చెయ్యటం? శారద అన్నంత పనీ చేస్తుంది. 'జామాతా దశమో గ్రహః' అని పూరికే అన్నారా ? నన్ను బాగా తిట్టినవాడికే పిల్లనిచ్చుకోవాలి. నారాయణా! నన్ను నీలో చేర్చుకోరా ! (కాస్త ఆగి) అయినా పేరు మార్చినందుకు శారద ప్రకాశ్‌ని తప్పకుండా నాలుగంటుంది. వాడసలే కోతి. తోకకు నిప్పంటుకున్నట్లు గంతు లేస్తాడు. ఇక వాళ్ల ప్రేమ మంట గలుస్తుంది. నా పరువు దక్కుతుంది.

(తెర)

5

(కళాశాల ఆవరణ)

ప్రకాశ్: ఓ మై డియర్ శారీ! ఏం అదోలా వున్నావు? ఒంట్లో సుస్తీ చేసిందా?

శారద: ఏమీ లేదు.

ప్రకాశ్: అరే. ఎన్నడూ లేని నిర్లక్ష్యం నేడు కనుపిస్తోందే?

శారద: నిర్లక్ష్యం నాకు కాదు. నీకే !

ప్రకాశ్: వాట్ ! అంతా అగమ్యగోచరంగా వుందే? రోజూ చిరునవ్వుతో ఆహ్వానించేనువ్వు ఈరోజిలా సత్యభామ ఫోజు పెట్టావేం? కారణమేవిటో తెల్సుకోవచ్చా ?

శారద: కారణం నీకు తెలీదూ?

ప్రకాశ్: నాకా ? ఏమై యుంటుంది? ఓ టూమచ్ సస్పెన్సు. నువ్వే చెప్పెయ్.

శారద: ఇదిగో చూడు ప్రకాశ్ ! నువ్వు నావద్ద ఎప్పుడైనా అబద్ధాలాడేవా?

ప్రకాశ్: అబద్ధాలా ? ఛీ ఛీ. అంటే ఏమో నాకు తెలీందే ?

శారద: ఇదో పెద్ద అసత్యం! ఇలా ఎన్నాళ్లు మోసపుచ్చాలని చూస్తున్నావ్?

ప్రకాశ్: శారీ! ఏవిటిదంతా ?

శారద: మిస్టర్ ప్రసాద్! నిజాన్ని చాల కాలం దాచలేవు.

ప్రకాశ్: (తనలో) కొంప లంటుకున్నాయ్. (ప్రకాశంగా) ప్రసాదా ! మళ్లీ వీడెక్కడ దాపురించాడు ?

శారద: మొన్న మా నాన్న మద్రాసొచ్చాడు. నీఫోటో చూపించాను.

ప్రకాశ్: ఆఁ.

శారద: ఇంకా ఏమైనా చెప్పాలా?

ప్రకాశ్: శారీ!

శారద: చివరకి నన్ను మోసం చేశావ్.

ప్రకాశ్ : ఇందులో మోసం ఏముంది శారీ! ఏవో అనుకోని సంఘటనలు జరిగిపోయినవి. అందుకని....

శారద : అయితే నాదగ్గర ఇన్నిరోజు లెందుకు దాచావు? మా నాన్న నే నానామాట లని పేరు మార్చేశావు. ఏమీ తెలియనట్లు నాతో సరసా లాడుతున్నావు. అబ్బ! పర్ఫెక్ట్ చీట్ !

ప్రకాశ్ : నువ్వు నన్ను అపార్థం చేసుకున్నావు శారీ! నేను మీ వూరికి రావటం మావాళ్ళకి తెలియరాద నే వుద్దేశంతో పేరు మార్చాను. అక్కడ మా బంధువులు కొంతమంది వుండటంచేత అలా చేశాను.

శారద : అందుకని నాకూ తెలియపర్చలేదు.

ప్రకాశ్ : ఇంటర్వ్యూలో నే నెగ్గితే చెబుతా మనుకున్నాను. లేకుంటే ఎవ్వరికీ తెలీకపోవటం మంచి దనుకున్నాను. అంచేత.

శారద : మా హోటల్లోనే బస చేసి మా నాన్న నే తిట్టావు. నా దగ్గర మరెక్కడో దిగానని అబద్ధాలాడేవు.

ప్రకాశ్ : అప్పుడు మీ హోట లని గుర్తుకు రాలేదు. నేను ఆక్షేపించిన దంతా నిజమే. తర్వాత తెలిసొచ్చింది మీ నాన్న దే నని. నీతో చెబితే నొచ్చుకుంటా వని చెప్పలేదు. నిజంగా మీ హోటలు అధ్వాన్నమే! కావలిస్తే అక్కడున్నవాళ్ళ నడగొచ్చు. మీనాన్న అంతరాత్మ కూడ అదే అంటుందేమో ?

శారద : ఏదో సమర్థించుకోవా లని చూస్తున్నావు. మెత్తనిమాటలతో ఆడవాళ్ళని మోసం చెయ్యటం మీకు తెలిసినవిద్యేగా ?

ప్రకాశ్ : శారీ! నిన్ను మోసం చేస్తున్నట్లు నువ్వను కుంటే ఇక వాదించలేను. నేను ముందే చెప్పానుగా. మనిద్దరికీ పొత్తు కుదుర దని. ఇప్పుడు నీకే తెలిసింది. చాల సంతోషం. ఇక నైనా నన్ను మరచిపోగల వని ఆశిస్తున్నాను.

(వెళ్లిపోబోతున్నాడు)

శారద : కాస్త ఆగు ప్రకాశ్ !

ప్రకాశ్ : ఏం. ఇంకా ఏమైనా తప్పు లున్నాయా?

శారద : నన్ను క్షమించు ప్రకాశ్ ! నువ్వేన్నడూ తప్పు చెయ్యవని నాకు తెలుసు. కాని నిజం తెలుసుకుందామని నీ మనసు నొప్పించాను. మా నాన్న ఇప్పుడు మద్రాసులోనే వున్నాడు. ప్రొద్దున్నే నిన్ను తప్ప మరొకణ్ణి పెళ్లాడ నని పోట్లాడి వచ్చాను.

ప్రకాశ్ : (సంతోషంగా) నిజంగానా?

శారద : అవును ప్రకాశ్ !

ప్రకాశ్ : అయితే మీనాన్న చాల కోప్పడి వుంటాడే?

శారద : ఆఁ. ఆయన కోపం మన న్నేం చేస్తుంది? ఆస్తి ఇవ్వ నన్నాడు. మా తాతయ్య ఆస్తి వుంది లే అన్నాను. ఆ దెబ్బతో కాస్త చల్లబడ్డాడు. కాని ఇంకా ఒప్పుకోలేదు.

ప్రకాశ్ : శారీ! నువ్వు మీ నాన్నకు వ్యతిరేకంగా ఏమీ చెయ్యొద్దు. నాకోసం నీభవిష్యత్తంతా పాడు చేసుకోకు.

శారద : ప్రకాశ్ ! నువ్వు నన్ను పదేపదే నిరుత్సాహ పరుస్తున్నావు. నా నిశ్చయాన్ని ముందే చెప్పాను. ఇక నీయిష్టం. అదిగో మానాన్న ఇటే వస్తున్నాడు. మన స్సేమైనా మారి వుంటుంది. లేకుంటే నన్ను చూట్టానికి కాలేజి కెందు కొస్తాడు? నువ్వతన్ని శాంతి పరచాలి.

(ప్రవేశం రామనాథంగారు)

ఏం నాన్నా కబురేమీ చెయ్యకుండా అకస్మాత్తుగా వచ్చావే?

రామ : ఇవ్వాళే వూరెళ్లాలె. నేను నీతో అత్యవసరంగా మాట్లాడాలి. (ప్రకాశ్ వైపు చూస్తూ) ఓహో ప్రసాదరావా? నమస్కారం. మళ్లీ పేరు మార్చేశావా?

ప్రకాశ్ : ఏవంటున్నారు?

రామ : మా అమ్మాయిని బాగా మోసపుచ్చావు. ఆమె మనస్సు పాడు చేశావు.

ప్రకాశ్ : క్షమించండి. అవన్నీ నాకు అనవసరం. మీ అమ్మాయితో ఎన్నోవిధాలుగా చెప్పి చూశాను. కాని నన్ను పెళ్లాడి తీరుతా నంటుంది. ఇక మీకు చేత నయింది చేసుకోవచ్చు.

రామ : మా హోటలు భోజనం నచ్చనప్పుడు మా అమ్మాయి మాత్రం నచ్చిందా?

ప్రకాశ్ : అయితే మీ కింకా కోపం పోలే దన్నమాట. ఆరోజు ఓర్చుకోలేక పోయాను. ఏదో అన్నాను. మరచిపొండి.

రామ : ఓహో! చాలను కసరిగా మాట్లాడుతున్నట్లుందే. ప్రకాశ్ కీ ప్రసాదరావుకీ ఎంత తేడావుందో? ఇంతకీ పేరు మార్చుకోటం తప్పించుకోవచ్చ నేనా ?

ప్రకాశ్ : శారీ! అవన్నీ మీ నాన్నకి తర్వాత చెప్పు. నా కంత ఓపిక లేదు. మొదట నా తప్పు ఒప్పుకున్నాను. ఇక ...

రామ : నేనూ నా తప్పుని ఒప్పుకోవాలి. అంతేగా...

ప్రకాశ్ : తప్పెవరిదీ కాదు.

రామ : అంతా ఆ భగవంతుడిది.

ప్రకాశ్ : అంటే...

రామ: ప్రకాశ్! నిన్న నవసరంగా నొప్పించాను. హోటల్లో నిన్ను చూచినప్పట్నుంచే ఏదో అవ్యక్తానురాగం నాలో మొలకెత్తింది. కాని ఏదో ఆవేశంలో పోట్లాడుకున్నాం. ఇక అన్నీ మర్చిపోదాం.

శారద: నాన్నా!

రామ: అవును తల్లీ! ఏం ఇంతగా మారిపొయ్యా నని ఆశ్చర్యపడుతున్నావా? నిన్ను వదిలి నే నుండలేను. కాని ఇతన్ని వదలి నువ్వుండ లేవు. అందుకని బాగా ఆలోచించాను. ఇతను క్షమించరాని తప్పేమీ చెయ్యలేదు. నువ్వన్నట్లు నిజమే చెప్పాడు. అంతా కనుక్కున్నాను. అందుకని మిమ్మల్ని క్షమించాను.

శారద: నాన్నా నువ్వు నిజంగా దేవదూతవి!

ప్రకాశ్: మీరు చాల వుదారస్వభావులు.

రామ: అన్నట్లు నువ్వో గ్రహంలా నన్ను చుట్టేసుకున్నావు.

ప్రకాశ్: ఏం గ్రహం? రష్యను ఉపగ్రహమా?

రామ: కాదు. దశమగ్రహం!

(ముగ్గురూ నవ్వుకుంటారు)

(తెర)

[కడచినసంవత్సరము కళాశాల లలితకళాసమితి యాధ్వర్యమున జరగిన యేకాంకనాటికల పోటీలో ప్రథమబహుమతి నందిననాటిక]

ప్లాటు — పాటు

by

PANNAGALA MANMADAN, IV B.A.

పాత్రలు :

మదనమూర్తి
బాపయ్య
సుబ్బారావు } ....కాలేజిలోని ఒకేతరగతి విద్యార్థులు.
గోపాల్
నాగభూషణం

[రంగము 1. సమయం: సాయంత్రం 4-30. కాలేజి కెదురుగా నున్న కాఫీ హోటల్లో ఒకమూల మదనమూర్తి, బాపయ్య, సుబ్బారావు, గోపాలన్ కాఫీ త్రాగుతూ తీవ్రంగా చర్చించుకుంటుంటారు.]

మ : కలం పట్టిన ప్రతివాడూ ఒకకవై పోతున్నాడు. పందిమీద రాయి విసిరినవాడెల్లా వో గొప్ప విలుకాడై పోతున్నాడు. ఇంతెందుకూ ?......మా లాడ్జిలో కావలివాడు లేడూ...వాడమాంతంగా మొన్నీమధ్యేదో కథానికల పోటీలో పాల్గొంటే వాడికి ద్వితీయబహుమాన మేదో అఘోరించిందట...అటువంటప్పుడు ఎంతో కొంత ఉన్నతాదర్శాలు, భావాలు, సాహిత్యజ్ఞానం కలిగున్న నేను—

గో : [హేళనగా] ఎవరు నువ్వా? నీకా ?

మ : ఔను, నేనే... నేను గూడ ఎందుకు రచయిత కాకూడదు ?

సు : ఓ...భేషుగ్గా...దాని కేం...భేషుగ్గా కావచ్చు. కాని రచనంటూ ఏదన్నా వుండి చస్తే గదా!

బా : [మదనమూర్తి భుజం పట్టుకొని వూపుతూ] హా ! మిత్రమా ! ఏలనో నీకీ బుద్ధివైపరీత్యము కల్గినది?

సు : [బాపయ్య నుద్దేశిస్తూ] చాలించవోయ్ నీ కవిత్వం ...బోడి కవిత్వమూ...నువ్వూను...

గో : [మదనమూర్తితో] ఔనూ! నీకిప్పుడు దా ఈ idea ఎందు కొచ్చిందీ ?

మ : [లేని ఉత్సాహం తెచ్చిపెట్టుకొంటూ] There you are! అలా అడిగావు...బావుంది...ఈ రోజు నోటీసుబోర్డు నేమన్నా చూశావా ?

గో : ఓ...

మ : చూసుంటే అందులోని ముఖ్యమైనవిషయమేమిటో చెప్పుకో చూద్దాం.

గో : ముఖ్యమా ?...ఏముని వుండాది...ఎల్లుండినుంచి లీవని దా వుండాది—అది దానే?

మ : ప్చ...అది కాదోయ్...అంతకన్న ముఖ్యం.

సు: [కాసే పాలోచించి] ఓహో! అదా నువ్వడగటం. January 2nd నాడు re-opering అని వుంది. అంతేనా ?

మ : [చిరునవ్వుతో] అది కూడ కాదోయ్.

బా : ఇంకేంటోయ్ ..ఆ పద్యాల నాటికల కథానికల పోటీ యనో, ఏదో వుందే. అది గాదు గదా.

మ : Exactly! Exactly! దాన్ని గురించే నేనాలోచించడం...పోటీలో నేను గూడ పాల్గొందామనుకుంటున్నా.

గో : ఆ! నువ్వా ?

మ : yes.

బా : నా దొక చిన్నమనవి...

గో : Proceed, Proceed...

బా : మదనమూర్తీ ! నా దొక చిన్న request...నెరవేరుస్తావా ?

మ : నాకు సాధ్య మయేదైతే తప్పకుండా. Alright. ఏమా Request.

బా : మరేమంత కష్టమైంది కాదు లే—ఆంధ్రసాహిత్య కళామతల్లిని రక్షించు, ఉదరించు...

మ : అందుకేగదుటోయ్ నేనుగూడ సాహిత్యపురోభివృద్ధికి నా రచనలద్వారా తోడ్పడతా ననటం.

బా : అదే ! అదే... నేను గూడ అక్కడికే వస్తున్నా. తెలుగుసాహిత్యానికి నీ వేమాత్రం సేవ జేయ దల్చు కున్నా, తెలుగు సాహిత్యంమీద అణువంత ఆదరా భిమానా లున్నా నీ వొక రచయిత కావా లనే ఆభిలాష నిప్పుడే abolish చేసెయ్.

మ : [బిత్తర పోతూ] అంటే ? ?

బా : [సావధానంగా]అంటే...అంటే నువ్వు సాహిత్య రచనకు పూనుకుంటే కళామతల్లి అవమానాన్ని భరించ లేక —

మ
సు } ...ఆ...భరించలేక
గో

బా : భరించలేక ఆత్మహత్య చేసుకోవచ్చు......... possibilities వున్నాయ్.

మ : [నిస్పృహతో] ఆ...ఏమన్నావ్ ?

సు : ఇదిగో బాపయ్యా.

బా : ఏం సుబ్బయ్యా ?

సు : నీకు sense అంటూ ఏ మన్నా వుందా?

గో : ఎక్కడిదీ ? upper storey to let వానే !

బా : [సమర్థిస్తూ] సరే. అలానే అనకుందాం. Sense లేకపోయినా non-sense లేవీ లేకుండా ఖాళీగా వుండటం హర్షనీయం...ఏమంటారు ?

సు : నువ్వో రచయిత కాకపోతే పోయింది...రచయి తౌతా నని ఉబలాట పడేవాడిని నిరుత్సాహపరుస్తా వెందుకయ్యా ? Encourage చేయక పోగా పైగా discouraging గూడానా?

బా : చిత్తం...ఉత్తినే తమాషా కన్నాలే మదన్ ... ఏ మనుకోవు గదూ.

మ : అబ్బే అదేం లేదులే ... అసలేముంది ... అనుకో టానికి.

సు : పోటీలో పాల్గొనా లనే తలంపు, ఉత్సాహం ఉన్నందుకు ని న్నభినందిస్తున్నా మదనమూర్తీ... అధైర్యపడక కథానికో, ఏకాంకనాటికో ఏదో ఒకటి రాసి పంపించవోయ్.

గో : అవును...అది దా మంచిది. ఇదో నూడు మదన మూర్తీ ! నువ్వు రాసి పంపించు పోటీకి.

బా : ఔనోయ్. రాసి పంపించు. ఒకేళ కథంత బాగ లేక పోయినా గూడా వృక్షం లేనిచోట ఆముదవు వృక్షం మహావృక్షం అన్నట్లుగా......

సు : ......అదృష్టవశాత్తూ నీ కథే గొప్ప దై prize రావచ్చు గూడా......కాబట్టి ఎందుకైనా నువ్వు ప్రయత్నించడం మంచిది.

బా : ఇంతకూ నాటికా, పద్యమా, కథానికా నువ్వు రాయబొయ్యేది ?

మ : ఆ...ఎదా... ఏదో లే...ఆ ... ఏకాంక నాటికే రాద్దా మనుకుంటున్నా.

బా : plot ఆలోచించావా?

మ : ఆ ఏముందీ ! గంటసే పాలోచిస్తే వందలూ పదులూ కాకపోయినా ఒకటో రెండో స్ఫురించక పోవు.

సు : ఎప్పుడు రాద్దా మనుకుంటున్నావు ?

మ : ఎప్పుడో నా...ఈ రోజే. అంటే ఈ రాత్రికే. నా రచన మీ అందరి ఆమోదాన్ని పొందాలి గదా ...అందుకని ఈ రోజు రాత్రే రాసి రేపు college కొచ్చేటప్పుడు పట్టుకొస్తా.

బా : yes, night times లో రాయడమే మంచిది. అప్పుడే మంచి భావాలూ అవీ స్ఫురిస్తా యట. for instance కవి రవీంద్రుడు తన గృహంలో వీధి ప్రక్కగా నున్న గదిలో అర్ధరాత్రప్పుడు కూచొని కిటికీగుండా ప్రకృతిసౌందర్యాన్ని తదేకదృష్టితో అవలోకించేవా డట. అప్పు డతనికి మంచిమంచి భావా లొచ్చేవట. Oliver Goldsmith తన కథాని కలు, నవలలులోని కథావస్తువులకై అర్ధరాత్రప్పుడు వీధులెమ్మటబడి తిరుగుతూ ఆలోచించేవా డట. Goldsmith తిరిగాడుగదా అని నువ్వుగూడా వీధి లెమ్మటబడి అర్ధరాత్రప్పుడు తిరిగావంటే suspicious circumstances క్రింద పోలీసులు అరెస్టు చేస్తారు. జాగ్రత.

మ : ఈ లేని పోని advice లు ఎవరడిగారయ్యా నిన్ను. నేను చెప్పే దొకటైతే నువ్వు comment చెయ్యడం మరొక దానిమీద.

బా : సరే ..బాగానే వుంది. ఏదో మిత్రుని బాధ్యత గదా అని చెప్తే...

సు : ఏడిశావులే...నిలుపు. wish you success మదన మూర్తీ !

మ : Thank yon

సు : No mention please.

మ : ఇం కెళ్దామా. మనం త్రాగింది ఉత్తికాఫే అయినా ఇక్కడ అరగంటసేపు కూచున్నాం. మనం ఇప్పు డిచ్చేడబ్బులు ఇంత సేపూ fan చుట్టినందుకు electric charge లకు గూడా చాలవేమో! వెళ్దాం.

గో: ఇంకా బిల్లివ్వలేదు గదూ. [సర్వరు నుద్దేశిస్తూ గట్టిగా] Mr....bill కుడప్పా.

[తెర]

[రంగము 2. హాస్టల్లో నాగభూషణం గది. బాపయ్య, మదనమూర్తి, సుబ్బారావు, గోపాలన్ ప్రవేశిస్తారు. నాగభూషణం చిరునవ్వుతో వారి నందరిని రండంటూ

ఆహ్వానిస్తూ, కూర్చోండంటూ కుర్చీలు చూపిస్తాడు. మదనమూర్తి వాలుకుర్చీలో కూర్చుంటాడు. మిగతా ముగ్గురూ అక్కడున్న మూడు కుర్చీలమీద కూర్చుండగా నాగభూషణం ఒక ట్రంకుపెట్టెమీద కూర్చుంటాడు.]

నా : [చిరునవ్వుతో] ఊరక రారు మహానుభావులు, అన్నారు పెద్దలు—

బా : Stop it. అది good olden Saying...అది నిలిపి ఆధునిక అంటే latest proverbs ఏమన్నా వుంటే చెప్పు.

నా : ఇంతకూ మీ రందరూ కలిసి—

సు : ఇక్కడికి రావడంలో గలకారణం మదనమూర్తికి తప్ప మాలో ఇంకెవ్వరికీ తెలియదు. Am I correct ?

గో : Cent per cent.

నా : మీ రందరూ నన్నేదో suspense లో పెట్టేట్టుండే.

బా : అబ్బే suspense లేదు...పాడూ లేదు... ఈ రోజు last period end అవుతూనే మమ్మల్నందర్ని 'coercion' తో ముదనష్టపు హోటలుకు తీసుకెళ్లి బలవంతాన కాఫీ త్రాగిపించి మరిక్కడికి రమ్మన్నాడు. మాకు పనుంది రాలేమయ్యా అంటే కాదు కూడదు, రావలసిందే నని పట్టుబట్టాడు. ఇంత హఠాత్తుగా council summon చెయ్యడ మెందుకయా అంటే ఇక్కడికి లాక్కొచ్చాడు. అదీ గాక, నువ్వు రెండు రోజులుగా కాలేజికి రావటం లేదుగదా - చూచిపోదా మని వొచ్చాం. అంతే.

గో : Council దా summon చేసి అయిందే. ఇంకా గూడ agenda రాలేదే ?

బా : Agenda లేదు గిజండా లేదు. నువ్వుండవయ్యా స్వామీ...మదనమూర్తీ! ఇంతకూ—

మ : మీ రడగనక్కర్లేదు. నేనే చెబుతున్నా. [చిన్నగా దగ్గి, గొంతు సవరించుకొని] నిన్న సాయంత్రం మా లాడ్డి కెళ్ళానా...Lodge కెళ్లిందే స్నానం చేసి, షికారెళ్లి, ఎనిమిదింటికి తిరిగొచ్చి భోంచేసి, ఆలోచించడం మొదలెట్టా—

బా : ఎందుకూ ?

బా : ఓహో ! మీ కాసంగతి తెలియదు కదూ! మన ప్రియమిత్రుడు మన కాలేజి Fine Art Assosiation తరఫున జరిగే ఏకాంకనాటికల పోటీలో పాలొనేందుకై ఒక ఏకాంకనాటిక రాద్దా మనుకున్నాడు. నిన్న. అందుకు plot కై ఆలోచన... Understand ?

నా : Yes, Yes...అదా...glad to know.

మ : ఆలోచించా...ఆలోచించా... టీ త్రాగి మ ఆలోచించా...రాత్రంతా ఆలోచించా...ఆ తీవ్ర ఆలోచన ఫలితం—

సు : పద్యమా, నాటికా, కథానికా......లేక మూడూనా ?

మ : [విచారంగా] అబ్బే...ఇంతకూ నేను చెప్పొచ్చిందేమిటంటే ఆ తీవ్రఆలోచన ఫలితం శూన్య మని.

బా : [కుర్చీలో వెనక్కు వాలుతూ] హరీ!

గో : [సంభ్రమాశ్చర్యాలతో] good God !

సు : నిన్న నీ estimation వందలూ, పదులూ plot లకు గదూ. [దీర్ఘం తీస్తూ] నా...రా...య...ణ.

నా : [చిరుకోపంతో] అతనలా plot దొరకలేదని మొత్తో అని మొత్తుకుంటుంటే మధ్య మీ ఏడుపేం దయా...చాలించండి ..మీరూ...మీ అవహేళనలూ...ఒకరిని పరిహసించటం తప్ప constructive work ఏదీ చేత గాదు...ఏదో మీరు పెద్ద మొనగాళ్లయినట్టు ఇంకొకరిని ఎగతాళి చేయడం... [ఉద్రేకపూరితంగా] ఏదీ చెప్పండి చూద్దాం...ఒక plot ఏదైనా చెప్పి మదనమూర్తికి help చెయ్యండి చూద్దాం.

మ : బాగా అన్నారండి! నలుగురు చేరి ఒకరి నేడిపించటం తప్పిస్తే ఇంకొకటి చేతగాదీ దద్దమ్మలకు.

బా : Insult. Great insult...ఏమిటన్నావు... దద్దమ్మలా...చూడు నా తడాఖా...ఎన్ని plot లు గావాలోయ్ నీకు ? ఇప్పుడే plot ల వర్షం కురిపించేస్తా!

ము : ఇలా అని ముందే అఘోరించుంటే ఈపాటికి నీ కన్నో plot లు supply చేసేవాళ్ళం గదుటోయ్...ఇప్పుడైనా మించిపోలేదు లే...చెప్పు నీ కన్ని గావాలో...

గో : ఇది అప్పుడే సెప్పి ఉండగూడదూ. నేను దా వారం వారం ఆనందవికడన్, కల్కి, కుముదమ్, అముదసురభి— ఈ మాదిరి పత్రికలు దా సదువుతానే. దాంట్లో వుండే మంచి మంచి plot లంతా నీకు చెప్పేసి వుండుంటునే!

నా : ఆ...ఏడిశారులే...ఏదీ మచ్చుకొకటి చెప్పండి చూద్దా.

మ : అంతే! అంతే! ఒక్కటి చెప్పండి చూద్దాం.

బా : అంతేనా! ఒక్కటి... కేవలం ఒక్కటేనా... కృష్ణదేవరాయలకు అల్లసాని పెద్దన మీదుండిన గౌరవం మీద base చేసి రాయవోయ్.

గో : ఎవరా పెద్దన ? ఏమా కథ ?

బా: నాయనా గోపాలం! నువ్వికమీదట తెలుగు మాట్లాడ్డం మానుకో రా స్వామీ! పెద్దనను అమాంతంగా పెద్దన చేసేసావే!

గో: ఒక Tamilian ఇంతమాత్రం తెలుగు మాట్లాడతాడంటే appreciation— హు - నువ్వు చదివేది Tamil ఐనా నీ మాతృభాష తెలుగు కాదూ! మీ ఇంట్లో మీ తల్లిదండ్రులు వాళ్ళూ, మాట్లాడేది తెలుగు గాదూ... పైగా—

సు: [విసుగుగా] ఏం దయా మీ రచ్చ... ఆపండి... బాపయ్యా! ఇంతకూ కథేమిటి?

బా: డైలాగ్సుతోటి వల్లించా లేమిటి... పెద్దన నూరేగించేందుకై కృష్ణదేవరాయలే స్వయంగా చేయూతనిచ్చి పల్లకిని లేపాడట... అతనికంత భక్తి, గౌరవం పెద్దనమీద. దీనిమీద base చేసి నాటిక రాయాలోయ్... పరే ఇది గాకపోతే శాణకవి హర్ష భూపతి సందర్శనాన్ని కథావస్తువుగా తీసుకోవచ్చు. కళింగ యుద్ధం తర్వాత అశోకుడి పరివర్తనను plot గా తీసుకోవచ్చు. మహేంద్రుడు, సంఘమిత్ర బౌద్ధమత వి పరణకై లంకకు పోవడాన్ని కథావస్తువుగా తీసుకోవచ్చు. పురుషోత్తముని రాజసిని జూచి అలెగ్జాండరు విస్మయచకితుడై అతని పౌరుషాన్ని మెచ్చుకుని, ప్రశంసించి, అతని రాజ్యాన్ని తిరిగి అతనికిచ్చి వేయడాన్ని కథావస్తువుగా తీసుకోవచ్చు. నేను చెప్పింది కొన్ని ఉదాహరణలు మాత్రమే! ఇటువంటి సంఘటనలు చరిత్రలో ఎన్నో లక్షలున్నాయి. వాటిలో ఏదైనా plot గా తీసుకోవచ్చు. మీకు చరిత్రంత రుచించ దేమో. అలా అయినపక్షంలో పౌరాణిక నాటికేదైనా రాయచ్చు. మన పౌరాణికకథలు గాథలు అనేకం... అనేకం ... ఉదాహరణకు ద్రౌపది వస్త్రాపహరణం, మాయా బజారు, సంజయరాయబారం, కర్ణుని త్యాగశీలం, ధర్మజుని ధర్మదేవత పరిశోధించినవైనం, కీచకవధ [క్షణ మాగి పెద్దగా ఊపిరిపీల్చి] కైకేయివరం, భరతుని భ్రాతృభక్తి, శ్రీరామ సీతాలక్ష్మణుల పదునాలుగేండ్ల వనవాసం, శ్రీరామలక్ష్మణులు హనుమంత సుగ్రీవప్రభృతులను సందర్శించినతీరు, వాలివధ, అశోకవనంలో సీతా హనుమంతుల సంభాషణ, సీతావనవాసగమనం— ఇవన్నీ గూడ కథావస్తువులే. ఇంకా—

సు: నువ్వన్నంతపనీ చేశావు... వర్షమే కురిపించావు... ఇంతవరకు చెప్పింది చాల్లే... ఇంకా గూడ ఎందుకు?

గో: ఏం plot లయ్యా... అంతా కర్ణాటకం ప్లాట్లు ...modern political, social conditions కు సంబంధించిందిగావుంటేదా నాటకం బాగుణ్ణు. నాటకంలో communism అంటే ఏమి, democracy అంటే ఏమి, socialism అంటే ఏమి—ఇదంతా చెప్పాల. Russian Satellite గురించి గూడ రాసెయ్యవచ్చుం. ఇదంతా లేకపోతే గూడ కథ atleast minister కూతురికి సంబంధించింది గానో, M. L. A కొడుక్కు సంబంధించిందిగానో—ఈ మాదిరి దా వుండాల. political aspect ఇష్టం లేకపోతే మన present social couditions కు సంబంధించిగానైనా వుండాల కథ. ఫాక్టరీలలో labourers అనుభవించే కష్టాలు గురించి రాస్తే భలే nice గా వుణ్ణు. untouchability గురించి రాస్తే ఇంకా బాగుణ్ణు.—అంతా ఈ మాదిరి, present social conditions కు సంబంధించింది గాదా వుండాల. ఇదంతా ఇష్టంలేకపోతే science fiction రాయి. H. G. wells కథలలో మాదిరి. అప్పుడు దా tremendous suspense వుణ్ణు... ఎట్లా... మన idea?

సు: wonderful, అమోఘం, అద్భుతం... ప్రమాదమా ఇరుక్కు...ఛ...మీ idea లూ మీరూ. ఒకరివి extreme B. C. కి సంబంధించినవైతే మరొకరివి extreme A. D. సంబంధించింది ... ఫూ ... ఇవి గూడ కథలేనా? [గొంతుసవరించుకొని] కథలంతా ఎప్పుడూ mediaeval period కు సంబంధించినదైతేనే interest ఎక్కువ. దీనికి ప్రత్యక్షనిదర్శనం Shakespeare... Shakespeare ఎందుకంత famous dramatist ఐనా డంటారు?...కారణం అతని నాటకాలు almost all mediaeval times కు సంబంధించినవే! అదీ గాక కథల్లో మరొక ముఖ్యమైన అంశ ముండాలి...దురదృష్టవశాత్తూ మీ రెవ్వరూ దాన్ని గురించి చెప్ప లేదు...

బా: [ఆతృతతో] ఏం టది?

సు: ఏమిటా?...అదేమిటో మీచేతే చెప్పిస్తా...... మానవుడు ఏ సుఖానికై ఎక్కువ తాపత్రయపడతాడు? చెప్పండి...

గో: తిండికై ...

సు: నువ్వొత్తి దౌర్భాగ్యుడోయ్! ఎప్పుడూ 'తిండో' అనేనా పలవరించడం... నువుచెప్పవోయ్ బాపయ్యా ...కావాలంటే ఒక clue ఇస్తా... దానికై యువతీ యువకులు పడి చస్తారు.

బా: [కాసే పాలోచించి] ఉద్యోగమా?

సు: ఆ! ఏడిసినట్లే వుంది...[కొద్ది క్షణాలు మౌనం] మీ కింతమాత్రం common sense లేకపోవడం శోచనీయం... [మరల కొద్ది క్షణాలు మౌనం] ...

రోమాన్సోయ్...Romance అంటే ప్రణయం. మానవజీవితంలో ముఖ్యమైంది ప్రణయమోయ్... దానికై అందరూ—of course, కొన్ని exceptional case లు వుండొచ్చు - పడి చస్తారు. ప్రణయానికి గాను సామ్రాజ్యాలు, సర్వైశ్వర్యాలు పోగొట్టుకున్నవారున్నారు. ప్రణయానికై తలలు పగలుకొట్టుకున్న case లు ఇన్నీ అన్నీ గావని మీకే తెలుసును...ప్రణయ సన్నివేశాలు లేందే నాటకం రక్తి కట్టదోయ్... అసలామాట కొస్తే కనీసం ఒక్క స్త్రీ పాత్రన్నా లేనిదే నాటకం shine గాదు. డ్రామాలో romance ను ఎంత చక్కగా చిత్రిస్తే, పోషిస్తే, ఆ డ్రామా అంత popular అవుతుంది. ఇది నగ్నసత్యం. కాబట్టి romance లేని నాటకం వాల్వులు లేని రేడియోలా, ప్రొపెల్లర్ లేని విమానంలా, పిస్టన్ లేని రైలింజన్‌లా...

బా : ఏం...Allusions exhaust అయిందా?

సు : కావచ్చు...ఇంతకూ నేను చెప్పొచ్చిందేమిటంటే నాటకం ప్రణయగాథమీద base చేసి రాస్తే బాగుంటుందని...అదీ గాక కథ విషాదాంతంగా వుండాలి. లైలామజ్నూ, రోమియోజూలియట్, దేవదాస్ పార్వతి, అంబికాపతి, అమరావతి మొదలగు ప్రణయవృత్తాలు బాగా popular కావడానికిదే కారణం. కనుక, మదనమూర్తీ! నువ్వు రాయబోయే నాటకం ప్రసిద్ధి నొందాలంటే నేను చెప్పే కథమీద base చేసి రాయి. Of course, కథలో క్రొత్తదనం లేనిమాట వాస్తవమే! ఎందుకంటే కథ అందరికీ తెలిసిందే...అంటే......అందరికీ తెలిసిన కథే లే......ఇద్దరు యువతీ యువకులు accidental గా beach లోనో, సినిమా theatre లోనో, park లోనో—వగైరా, వగైరా స్థలంలో మరెక్కడన్నానో కలుసుకుంటారు. ప్రథమ వీక్షణంలోనే వారి హృదయాల్లో ప్రేమాంకురం జనిస్తుంది. కాలక్రమేణా అది కృష్ణపక్షపు sorry... శుక్లపక్షపు చంద్రునివలె వృద్ధి చెంది ఆ అంకురం కాస్త పెద్ద చెట్టయి కూచుంటుంది. కట్నాల కారణాల వల్లనో, కుల మత విచక్షణవల్లనో లేక etc., etc., కారణాలవల్లనో వారి తల్లిదండ్రులు వారి పెండ్లికి సమ్మతించరు. వారి ప్రణయజీవితం ఎన్నో క్లిష్టసమస్యల నెదుర్కొంటుంది. కాని దురదృష్టవశాత్తూ ఆ ప్రణయజీవులు సంఘమనెడి పైశాచిక బలగాన్నెదుర్కొనడంలో చిట్టచివర కోడిపోతారు. ఇక జీవించి లాభం లేదని తెలుసుకొన్నాక, ఆ భగ్నహృదయులిద్దరూ విషం త్రాగి ఆత్మహత్య చేసుకుంటారు, పరలోకంలోనైనా స్వేచ్ఛగా సుఖంగా జీవించవచ్చుననే ఆశతో! ఇదీ plot. ఇందులో క్రొత్తదనం లేదని neglect చెయ్యొద్దు. అసలా మాటకొస్తే అన్ని ప్రఖ్యాత love stories అన్నిట్లోను theme ఒక్కటే... ఐనా, అవన్నీ popular ఐనాయని గుర్తుంచుకో... ఈ plot కు నువ్వు మెరుగులు దిద్ది అంటే polish చేసి ఎక్కువ shine అయేట్టు చెయ్యాలి. అది నీ రచనాసామర్థ్యంమీద ఆధారపడుంటుంది మదనమూర్తీ!

బా : సుబ్బారావ్! నువ్వు చెప్పిన 'కథ' బాగానే వుంది గాని...చిన్న సవరణ...

సు : Criticism and advices are welcome... come on...చెప్పు సవరణేమిటో.

బా : ఆ! ఏమంత పెద్దదిగాదు లే! చివరన నాయకీ నాయకులు విషం త్రాగి చనిపోవటం కన్నా, revolver ప్రేల్చుకు ఆత్మహత్య చేసుకున్నారని వుంటే బాగుండేది.

సు : ఆత్మహత్య ప్రధానం...కనుక ఏదైనా ఒకటే గదా!

బా : ఉహు! అది గాదు...revolver ప్రేలడం ముఖ్యం! desirable గూడా! ఎందుకంటే అంతవరకూ నిద్రపోయే ప్రేక్షకులను ఆ ప్రేలుడుశబ్దం మేల్కొల్పేందుకు సహాయపడ గలదు!

సు : [కోపంతో] Non-sense...dammit.

నా: దయచేసి గట్టిగా అరవబాకండి...ఇది హాస్టలని కొంచం గుర్తుంచుకోండి...ఆ... By the bye... మీ ideaల కన్నా మెరుగైన idea నాకొకటి స్ఫురించింది...సుబ్బారావుగారి రొమాన్సు గూడా-

సు: ఎటుల...ఎటుల?

నా : Sorry........సుబ్బారావుగారు ప్రస్తావించిన romance గూడా ఇప్పుడు out of date... ఇప్పటి up to date సాహిత్యం detective సాహిత్యం. అదే popular గూడా! అందుకు రెండు ప్రత్యక్షనిదర్శనాలు...ఇప్పుడు marketలో మిగతా పుస్తకాలకన్న ఎక్కువగా అమ్ముడుపోయేవి detective పుస్తకాలే! మిగతా pictures కన్నా Alfred Hitchcock pictures అంటే ఎందుకు అందరూ అంతగా పడి చస్తారు ?...ఎందుకంటే...detective pictures కాబట్టి. కనుక మదనమూర్తి గూడా ఒక అపరాధ పరిశోధక నాటిక రాస్తే బాగుంటుందని నా అభిప్రాయం.

సు: మదనమూర్తీ! For Heavens sake. Don't do that! నీ నాటకంలో దయచేసి detective లను

employ చెయ్యొద్దు. యుగంధర్, వాలి, చాణక్య, అశ్వత్థామ, తదితర detective లు ఎక్కడుంటే అక్కడ కొంపలంటుకుపోతాయ్. దోపిడీ జరుగుతుంది. వరసాగ్గా హత్యలు జరుగుతాయ్. అసలు వాతావరణమే బీభత్సంగా మారిపోతుంది. మనం శాంతిప్రియులం. కనుక మనకీ detective ల మూలంగా వొచ్చే బీభత్స, భయానక వాతావరణా లక్కర్లేదు.

నా : ఉండొచ్చు ... కాని important elements అన్నీ general గా అపరాధపరిశోధకకథలలో, నవలల్లో, నాటకాల్లోనే వుండేది : suspense, thrill, surprise, humour మొదలగునవి అన్నీ గూడా ఒక్కదాంట్లో వుండటం detective కథల్లోనే.

సు: ఏదేమైనా మాకా detective వాతావరణం అక్కర్లేదు...ఏమంటారు ?

నా: కాదంటాం...

బా } సరే నంటాం... మెజారిటీ మాదే !
గా }

[మదనమూర్తి ఇదంతా తనకు సంబంధించింది గాదన్నట్లు పరధ్యానంగా వుంటాడు]

బా: మదనమూర్తీ ! plot ఏదో నువ్వే తేల్చుకుందువు గాని లే ! నాటకలక్షణా లన్నీ తెలుసు గదా ! నాయకుడు ధీరోదాత్తుడుగా, ధీరో—

మ : నిలపవయ్యా మహానుభావా ! Good olden lesson. నా కవన్నీ తెలుసులే.

బా: మరొక్క ముఖ్యగమనిక. నాటకం గ్రాంథిక భాషలో రాయి. తెలుగు నుడుల తేనె సోనలు వెల్లివిరిసేటట్టు రాయ్. శబ్దాలంకారాలు ఎక్కువగా ఉపయోగించు. వ్యాకరణలక్షణాలను —

సు: మంటలో గలుపు. లేకపోతే Bay of Bengalలో పడెయ్...వ్యవహారిక భాషలో రాయాలయ్యా. అప్పుడే దానికి naturality అంటే సహజత్వం వుంటుంది. ఒక చిన్న example. మన కిప్పుడు non-detalied text గా వుండే కనకదుర్గం—

బా: పొరబాటు—కనకదుర్గం కాదు. సువర్ణదుర్గం.

సు: ఓహో ! Sorry...సువర్ణదుర్గం ఒక detective novel. ఐతే market లో అమ్మే మిగతా novels ను చదివేంత interest తో దీన్ని చదవం. ఏంటి కారణం.

బా : అది University వాళ్లు prescribe చేసిన book కాబట్టి.

సు : హాస్యాస్పదం...నిజమైనకారణం ఏమిటంటే ఆ నవల గ్రాంథికభాషలో రాయబడి వుండటమే ! అంటే అందులో naturality లే దన్నమాట ! కాబట్టి మన వోటు—

గో : Naturality కే.

సు : [ఆశ్చర్యంతో] ఆ!

గో : Sorry, వ్యవహారికభాష కే !

సు : That's nice...మదనమూర్తీ ! వ్యవహారికభాషలోనే రాయి . రెండు రంగాలకు మించి ఉంచొద్దు. Stage directions ఆవీ ఇంపుగా వుండేట్టు రాయి. For example ఒక గదిలో నాలుగు కుర్చీ లున్నాయని రాయా లనుకో. దానెట్లా రాయాలి ... ఉత్తినే 'ఆగదిలో నాలుగు కుర్చీ లున్నాయి' అని రాయగూడదు. అలా రాస్తే అది పేలవంగా వుంటుంది. 'నిలుస్తా రెందుకయ్యా, రండి, వొచ్చి కూర్చోండి అని ఆహ్వానిస్తున్నాయా అన్నట్లుగా కనపడే కుర్చీ లా గదిలో నాలుగున్నాయి' అని రాస్తే ఎంత ఇంపుగా వుంటుందో చూశావా!

బా: తెల్లారినట్టే వుంది తెలివి !

నా : మదనమూర్తీ ! ఇంతకూ plot ఏది తీసుకుంటావు? detective కథైనా తీసుకో.

[వెంటనే బాపయ్యా, గోపాలన్, సుబ్బారావు వరసగా పౌరాణిక, రాజకీయ, రొమాన్సులను plot గా తీసుకో మని గట్టిగా ఒకేసారి అరుస్తారు.]

మ : [రెండు చేతులతోను తలను పట్టుకుంటూ] అబ్బబ్బ! ఏమిటి మీరచ్చ? ఇది హాస్ట లని గుర్తుంచుకోండి. సరిగా heterodyne గాని radioలా ముగ్గురొక్కసారే అరవటం...మీ idea లవీ వింటూంటే మతి పోతోంది.

గో : నువ్వేమీ భయపడొద్దు. ఏదైనా వుంటే దానే పారెయ్యదానికి !

మ : [విసుగుగా] ఏడిశావులే ... బోడి wit ... మీ రందరూ గలిసి నన్ను confuse చేసి పారేసారు. ...మిమ్మల్ని ఏదైనా plot చెప్పం డంటూ అడ

గటం నాదే బుద్ధితక్కువ... ఇప్పుడు నాకు తోస్తున్న దల్లా ఒకే idea... నాటిక రాసే ప్రయత్నంనుండి విరమించడం... అదే best policy గా కనబడు తోంది...

[అందరూ నిశ్శబ్దంగా వుంటారు... కొద్ది క్షణాల తరువాత]

నా : మదనమూర్తీ! నా కొక పిట్ట idea strike అయింది. చెప్పనా?

మ : Thanks... నా కేమీ అక్కర్లేదు... నే నేదీ విన దల్చుకోలేదు.

సు : ఏమా idea.

నా : ఇంతవర కిక్కడ జరిగిన మన మిత్ర బృందం conference ఎందుకు ఏకాంక నాటికగా రాయ గూడదు?

మ : [సంతోషంతో ఎగిరిపడుతూ] excellent idea... excellent idea... thank you నాగభూషణం.

నా : No mention please...

బా, సు, గో : ఔను... idea బాగుంది.

మ : Alright... దీన్నే నాటికగా రాసి పంపిస్తా... దీన్ని రాత్రే నాటికగా రూపొందిస్తా...

[తెర]

[కడచినసంవత్సరము కళాశాల లలితకళాసమితి యాధ్వర్యమున జరగిన యేకాంకనాటికల పోటీలో ద్వితీయబహుమతి నందిననాటిక]

ప్రమీల ప్రేమ!

by—

I. EKAMBARAM.

1

అప్పుడే బస్సు కదులుతోంది. నే నింకా చాల దూరంలో వున్నాను. ఆ బస్సు తప్పిం దంటే మరో గంట కాచుకోవాలి. అంచేత ఖండాంతర వేదిలా కాలికి బుద్ధి చెప్పాను. ఎలాగో బస్సును అందుకున్నాను. చావు బ్రతుకుల మధ్య ఒక్కసారి వూగులాడాను. కాస్త తప్పివుంటే పితృలోకంలోని మా తాతయ్యతో పేకాడుతూండేవాణ్ణి. (మా తాతయ్యకి పేకల పిచ్చి భలేగా వుండే దట. ఎవరూ లేకపోతే తనొక్కడే ఆడుకునేవా డట!) గొంతు ఎండిపోయింది. బరువుగా వూపిరి వదలుతున్నాను.

'ఏమయ్యోవ్! వచ్చేటప్పుడు మీవాళ్లకి కబురుచేసే వచ్చావా?' కండక్టరు తన భాగోతం మొదలెట్టాడు. ఇలాంటి వాటికి బాగా అలవడి వుండటంచేత అతన్నంతగా లక్ష్యపెట్ట లేదు. నెమ్మదిగా ముందు కెళ్లాను.

'వీళ్ళంతా పెద్ద హీరోల్లాగా బస్సు కదిలేంతవరకూ సిగరెట్లు కాలుస్తూ, మూవింగ్ బస్సును అందుకోటం, వీళ్ళ కేదైనా ప్రమాదం సంభవిస్తే మే మంతా కోర్టుకి జవాబు చెప్పటం. ఏం వుద్యోగ మయ్యా ఇది?' అన్నాడు కండక్టరు, తనకోసం ఏదో గవర్నరుపదవి ఖాళీ అయినట్లు! నే నతన్ని తీవ్రంగా చూశాను. అతనెవరో గుర్తు పట్టాను. ఆరేండ్లక్రితం మా యింటి ప్రక్కనే వుండేవాడు. ఓ రోజు వెధవ గాడిద అన్నానని నా కున్న ఒక్క సిల్కుచొక్కాను కాస్తా చింపేశాడు. ఇప్పు డింకా ఎదిగాడు. ఒక్క దెబ్బకి నాలాంటివాళ్లు నలుగురు పచ్చడయి పోతారు. అతను నా వద్దకు వచ్చాడు. కాని నన్ను గుర్తించలేదు. అతని కంత జ్ఞాపకశక్తి వుంటే కండక్టరయ్యేవాడా?

'మిస్టర్, మీ రిలా మూవింగ్ బస్సులో ఎక్కారంటే ఏ కండక్టరయినా మెడపెట్టి గెంటేసేవాడు. కాని నేను మీకు వార్నింగిస్తున్నాను. మళ్ళీ మీ రిలా చేశారంటే వూరుకోలేను. మా కష్టాలని కూడ కాస్త గమనించాలి. కాలో, చెయ్యో వించుకుంటే మీ భార్యకీ, పిల్లలకీ మే మేం జవాబు చెప్పగలం?' అని గద్దించాడు. అదృష్టవశాత్తు నా కింకా పెళ్లి కాలేదు. నెమ్మదిగా ఆ విషయాన్ని తెలిపాను.

'మీ భార్య కాకుంటే మీ బంధువు లూరుకుంటారా? నామీద లేనిపోని కంప్లయింట్లు రాసి పడేస్తుంటారు' అన్నా డతను.

'బంధువు లున్నా రనుకోండి. కాని నేను చచ్చినా అడిగేవాళ్లు లేరు' అన్నాను ధీమాగా! కండక్టరు వుడికి పోయాడు.

'మిస్టర్! మీ కుటుంబవిషయాలు నా కనవసరం. మొదట టికెట్టు కొనండి. తర్వాత మాట్లాడుకోవచ్చు. టికెట్టు లేకుండా ప్రయాణం సాగిద్దా మనుకున్నారేమో? ఆ ఆట లన్నీ మనవద్ద సాగవు' అన్నాడు. నా అభిమానం దెబ్బ తినింది. కాని నిజంగా ఎన్నోసార్లు టికెట్టు లేకుండా ప్రయాణం చేశాను. అంచేత వూరుకోవలసి వచ్చింది. అతన్నింకా విసిగిస్తే అన్నంత పనీ చేస్తాడు. నోరు మెదపకుండా డబ్బు లిచ్చేసి చంద్రశేఖరం రోడ్డుకి టికెట్టు ఇవ్వ మన్నాను. అతను చాలసేపు వింతగా నన్ను చూశాడు. ఎందుకు చూస్తున్నాడో నా కర్థం కాలేదు. ఒకవేళ ఆవసరంలో చొక్కా త్రిప్పి తొడుక్కున్నా నేమో నని చూసుకున్నాను. కాని సరిగ్గానే తొడుక్కున్నానే?

'చంద్రశేఖరన్ రోడ్డా?' అన్నాడు నా ముఖంలోకి చూస్తూ.

'ర పక్కని సున్న వుండాలి'. నేను వాస్తవిక వాదిని. ఎంత చిన్న తప్పయినా సహించలేను. పెట్రోలు టాంకులో నిప్పురవ్వ పడినట్లు మండిపడ్డాడు అతను.

'మిస్టర్. ఇదేం గవర్నమెంటు బస్సనుకున్నారా? లేకుంటే ప్రైవేటు టాక్సీ అనుకున్నారా? మీ కలలో కూడ ఈ బస్సు చంద్రశేఖరం రోడ్డు కెళ్ళదు. తమరికి కాస్త దృష్టిలోప మనుకుంటాను. కాని తొమ్మిదికీ, ఆరుకీ తేడా తెలీనంత స్టేజికి రాలే దనుకుంటాను.'

అప్పు డర్థ మయింది నాకు. అవసరంలో తొమ్మిదిని ఆరనుకున్నాను. ఇప్పు డిందరి మధ్యని ఓ పెద్ద మూర్ఖశిఖామణి నయ్యాను. కాని ఏం చెయ్యటం? మనకి

దేవుడు తగినంత తెలివితేటల్ని ప్రసాదించ లేదు. ప్రక్క స్టాపింగ్ లో దిగి వెళ్ళాలి. ఆ బస్సు వచ్చినా నా గమ్యస్థానం చేరుకోదు. మళ్ళీ ఆ వెధవ గొంతు చించుకుంటున్నాడు.

'ఇదిగో మిస్టర్! ప్రక్క స్టాపింగ్ లోనే దిగాలి మీరు. తర్వాత మీ రేం చేసుకున్నా నా కేమీ ఫర్వాలేదు. ఏడునయా పైసాల టికెట్టు కొని, మరి దిగండి. మళ్ళీ ఇంకోసారిలా విసిగించారంటే మాత్రం వూరుకోను'. ఇక అతనితో వాదిస్తే ప్రమాదం తప్పదు. మర్యాదగా టికెట్టు కొన్నాను. అందరూ నన్ను చూసి నవ్వుకున్నట్లు గమనించాను. నవ్వుకుంటే నా కేం? వాళ్ళ పుచ్చిన పళ్లన్నీ అందరికీ తెలుస్తాయి. అంతేగా. కండక్టరు నన్ను మింగేసే టట్లు చూశాడు. ప్రక్క స్టాపింగ్ లో బస్సు ఆగింది. నేను జనాన్ని తోసుకుంటూ వచ్చాను. నా కళ్లు లేడీస్ సీట్లపై పడింది. ఒక్క సెకండలాగే ఆగిపోయాను. ఓ అందాలభరిణ నాకేసే చూస్తోంది. ఆమెకూడా నాపైన తప్పభిప్రాయం కలిగిందేమో? కాని ఆమెను చూడకుండా వుండలేక పోయాను. నేను ధైర్యం చేసి ఓ చిరునవ్వు విసిరాను. ఇక ఏ అవాంతరం వచ్చి పడుతుందో నని తొందరగా బస్సు దిగేశాను. బస్సు సాగిపోయింది. ఇక నన్నెవరూ ఏమీ చేయలేరు. ఆ అమ్మాయి బస్సులోంచి తొంగి చూసింది. విద్యుల్లతలా ఓ చిరునవ్వు ఆమె పెదవులకి వినూత్నశోభ చేకూర్చింది. బస్సు దృష్టిపథాన్ని దాటిపోయేవరకూ అలాగే నించున్నాను. నా మనసు మాత్రం బస్సుతోనే సాగిపోయింది.

2

ఆరోజునుంచి మనస్సులో ఏమీ బావుండ లేదు. రాత్రింబవళ్లూ ఆ అజ్ఞాతసుందరికోసం అలమటించాను. ఆమెవరో, ఎక్కడుందో? పెళ్లయిందో, కాలేదో?

వెధవ ఆలోచనలతో బుఱ్ఱ వేడెక్కింది. ఆమె చిఱునవ్వు కర్థం ఏవిటి?

నిజంగా నన్నామె ప్రేమిస్తూందా? లేకుంటే నా మూర్ఖత్వానికి నవ్వుకుందా? ఏమీ అర్థం కాలేదు. వారంరోజులు ఇలాగే గడచి పోయింది. యంత్రంలా ఆఫీసుకెడుతున్నాను. కాని మునుపటి వుత్సాహం నశించి పోయింది. ఫ్రెండ్స్‌తో తిరగటం మానేశాను. మనసు బావుండనప్పుడు ఒంటరిగానే వుండిపోవటం మంచిదని నా అభిప్రాయం. ఒకరిద్దరు వచ్చి సినిమాలకీ, వాటికీ పిలిచారు కాని ఒళ్లు బాగా లేదనే మిషతో తప్పించుకున్నాను. కాని ఎన్ని రోజులని ఇంట్లోనే వుండటం? విసిగెత్తి ఓరోజు సాయంత్రం బీచి కెళ్లాను. తిన్నగా వెళ్లి ఇసుకలో కూర్చున్నాను. అల్లంతదూరాన్నే అనంతమైనసముద్రం. చల్లనిగాలి వీస్తోంది. అందరూ సంతోషంగా వున్నారు. కాని నా హృదయతాప మారలేదు. 'నామనసులో బస్సులోని యువతి మెదలుతోంది. ఏవేవో గాలిమేడలు కడుతున్నాను. ఇంతలో నా తల కేదో టపీ మని తగిలింది. మళ్ళీ ఈ లోకంలోకి వూడిపడ్డాను. ఏవిటా అని చూశాను. ఇక నేం? నా కళ్లని నమ్మలేక పోయాను. నా వెనుక ఓ యువతి నించుంది. ఆమె మరెవ్వరూ కాదు. నాఆశాజ్యోతి, స్వప్నాలరాణి అయిన ఆ అజ్ఞాతసుందరి! నన్ను చూడగానే చాలా ఆశ్చర్యపడింది.

'క్షమించండి! హేండ్ బ్యాగ్ త్రిప్పటం ఓ వెధవ అలవాటయిపోయింది. మీకు చాల నొప్పి కలిగిందేమో?' ఆమె సుందరమైనచేత్తో ఓ పెద్దబండ విసిరినా నాకు నొప్పి కలిగేది కాదు.

'ఆఁ. ఏమీ పరవాలేదు లెండి' అని లేచి నించున్నాను.

'కూచోండి' అందామె, అక్కడేదో సోఫావున్నట్లు. ఇద్దరమూ కూచున్నాం. బహుశా ఆమె ఒంటరిగా వచ్చి వుంటుందేమో?

'అయితే మీకూడ ఈ పిచ్చి వుందన్నమాట!' అందామె.

'మన కన్ని పిచ్చి అలవాట్లూ వున్నాయి లెండి' అన్నాను.

'కండక్టర్లతో దెబ్బలాడటం కూడ అందులో ఒకటే నన్నమాట' ఆమె ఫక్కున నవ్వింది. ఆమె ముత్యాల్లాంటి పళ్లు ఒక్కసారి మెరిశాయి. నా కళ్లు చెదరి పోయింది.

'నా కెవ్వరితోనూ దెబ్బలాడటం ఇష్టం లేదు. అందుకే...'

'ఆరోజు అతను తమర్ని గెంటేసినా వూరుకున్నారు' ఆమె పలుకులు ములుకుల్లా నా హృదయంలో గుచ్చుకున్నాయి.

'అత నేమీ గెంటెయ్యలేదు. నేనే దిగేశా' అని వాదించాను.

నేను చాల నొచ్చుకున్నానని ఆమె గ్రహించింది. వెంటనే తన మాటల్ని మార్చేసింది. నన్నుగురించి అన్నీ తెలుసుకుంది. ఆమెనుగురించి అన్నీ తెలిపింది. ఆమె పేరు ప్రమీలట! పేరులోనే వుంది ప్రపంచంలోని మాధుర్యమంతా అనుకున్నాను. చాలసేపు ఇద్దరూ మాట్లాడుకోలేదు. కాస్సేపటికి అమాంతంగా ఇద్దరూ ఒకేసారి, 'మిమ్మల్నిలా కలుస్తానని అనుకోలేదు' అన్నాం. ఆ వింతసంఘటనకి ఆమె పకపక నవ్వింది. ఆమె నవ్వంత మధురమైనది ప్రపంచంలో మరింకేదీ లేదేమో?

'మీ రెక్కడుంటున్నారు' అనడిగాను.

'మైలాపూరులో' అందామె. ఇంకా ఏమేమో చెప్పుకు పోయింది. అవన్నీ నే నేమీ వినిపించుకోలేదు. కలువరేకుల్లా వున్న ఆమె కళ్లల్లోకి చూస్తూ అన్నీ మరిచాను. ఆమె మాటలు అక్కడక్కడ కాస్త వినిపించింది. ఆమె ఇంటర్ తప్పి, ఓపిక లేకుండా ఇక చదువుకి స్వస్తి చెప్పిందట! వాళ్లు చాల ధనవంతులట!—ఇవే ఆమె మాటల్లోనుంచి నేను గ్రహింపగలిగిన విషయాలు. కాస్సేపటికామె నేను వినటంలేదని తెలుసుకుంది. 'ఏవిటలా రెప్ప వేయకుండా చూస్తున్నారు?' అనడిగిందామె. నేనామె సుందరమైన కళ్లకేసి చూస్తున్నాను. అదే చెప్పాను.

'అపరిచితయువతులతో అలా మాట్లాడవచ్చా?' అందామె సిగ్గుపడుతూ. నాభావాలు విజృంభించాయి. 'అలా చెప్పక తప్పింది కాదు. మీకళ్లు నిజంగా చాల అద్భుతంగా వున్నాయి'

'మరో ఆడదైతే ఏం చేసేదో వూహించారా?' చాల నెమ్మదిగా అంది.

'అయితే, మీ రేం చెయ్యదల్చుకోలేదు?'

'ఊహుఁ.' ఆమె తలూపింది.

'ఏం?' నే నామెకేసి చూశాను. ఆమె నాకేసి చూసింది. ఇద్దరి కళ్లూ కలిశాయి. ఆమె బిడియపడుతూ తల వంచుకుంది.

'మానాన్నకి మీపైన మంచి అభిప్రాయం వుంది. అంచేతనే' అందామె. రష్యన్లు వుపగ్రహం కనిపెట్టారని విన్నప్పుడు అంత ఆశ్చర్యం కలుగలేదు. కాని ఇప్పుడీమె మాటలు నన్ను ఆశ్చర్యసాగరంలో ముంచేసింది. వీళ్ల నాన్నెవరో నాకు తెలీదు. అలాంటప్పుడు ఆయనేవిటి? నా పైన మంచి అభిప్రాయం కలిగి వుండటమేమిటి? అబ్సర్డ్! నాతో పరిచయం వున్నవాళ్లెవరికి నామీద మంచి అభిప్రాయం వుండదు. వాళ్ల నాన్నని ఒక్కసారైనా చూడందే ఆయనకు నాపైన అభిప్రాయాలు కలగటానికవకాశం ఎక్కడిది? అంతా అరేబియన్ నైట్స్‌లా వుందీ వ్యవహారం!

'మీనాన్నెవరో నే నెరుగను. ఆయనకి నన్నెలా తెలుసు? అనడిగాను.

'ఆయన్ని మీరు రోజూ చూస్తుంటారు' ఇది అంతకన్నా ఆశ్చర్యంగా వుంది! నేను రోజూ చూసేవ్యక్తులెవరా అని ఆలోచింపసాగాను. మావాళ్లు సరేసరి. మరింకెవరు? ఆఁ. విశాలాక్షీభవన్ అయ్యారు. కొంపదీసి ఈమె నాన్న వాడేనేమో? ఛీ-ఛీ, వాడు సంవత్సరాల తరబడి ప్రోగు చేసేడబ్బు ఈమెగారి టాయిలెట్టు సెట్టుకూడ సరిపోదే! పోనీ పక్కవీధి రాజయ్యేమో! అమ్మబాబోయ్! ఎప్పుడో పది రూపాయలు పుచ్చుకున్నానని రోజుకి పదిసార్లు కనబడి తొందర పెడుతూంటాడు. వద్దురా బాబూ, వద్దు! ఆ పదిరూపాయలకు మారుగా కట్నం ఎగేస్తాడు. ఏ అయిదువేలో, ఆరువేలో వస్తే భావిజీవితానికి వుపయోగించుకుందామనుకున్నాను. ఆంధ్రదేశంలో వరకట్నం చట్టరీత్యా నిషేధింపబడినా బ్లాకుమార్కెట్టులో పుచ్చుకోవచ్చులెండి! లేకుంటే మనం చేసే అణాకానీ వుద్యోగంతో పెళ్ళాం, బిడ్డల్ని పోషించుకోటమా? అది ఈజన్మలో అయ్యేపనేనా? పోనీ. పెళ్లి పెటాకులూ వద్దనుకోటానికి నేనేం బుద్ధుణ్ణా? వాళ్లు కూడ మొదట పెళ్లి చేసుకున్నారు. రాజయ్య మొహానికి ఇంతమంచి కుమార్తెనా? ఇంపాసిబిల్! మరీమె ఇంకెవరై యుంటుంది? బుఱ్ఱబద్దలు కొట్టుకున్నాను. కాని లాభం లేకపోయింది?

'డిటెక్టివ్ స్టోరీలా నన్ను సస్పెన్సులో వుంచేస్తున్నారు. కాస్త తమరి తండ్రిగారెవరో, ఆయనకి నేను తెలిసుండటానికి అవకాశాలేవో సెలవిస్తే సంతోషిస్తాను' ఇక వుండబట్టలేక పోయాను.

'ఆయనే మీ మేనేజరు' ఆఖరుకి ఆమెకి చెప్పాలని తోచింది. నా ఆశాసౌధం అడుగుతో కూలిపోయింది. నాది గొంతెమ్మ కోరికని బుజువయింది. ఆమెకూ, నాకూ ఎంత తేడా? ఆమె లక్షాధికారి ముద్దుబిడ్డ! నే నేమో ఎందుకూ పనికిరాని గుమాస్తాని. నాకు వచ్చే వంద రూపాయలామె స్నో, పౌడర్లకి కూడ సరిపోవు. నన్ను నేను నిందించుకున్నాను. ఇక నా ఆశలకి స్వస్తి చెప్పి మర్యాదగా ఆమెను మరిచిపోవాలి. లేకుంటే ప్రమాదం తప్పదు. అసలెందుకామెను కలిశానా అనిపించింది.

'క్షమించండి' అన్నాను.

'ఏం?' ఆమె ప్రశ్నించింది.

'మీ కళ్లు బావున్నాయన్నందుకు'

'ఇప్పుడేం బావుండలేదా?'

'బావున్నాయి. కాని...' అర్ధోక్తిలో ఆపేశాను.

'అయితే నన్నెందుకు క్షమించమని కోరుతున్నారు?'

'మీరు మా మేనేజరుగారమ్మాయవటంచేత...'

'అయితే ఏం?'

చెప్పటమా, వద్దా అని కాస్సేపు ఆలోచించాను. చివరకు. 'అంచేత మిమ్మల్నిప్పుడు ప్రేమించలేను' అన్నాను.

'అయితే ఇందాక నన్ను ప్రేమించారన్న మాట.' ఆమె మాటల్లో ఓ వింత అనుభూతి ప్రస్ఫుటంగా వ్యక్తమవుతోంది.

'అవును. కాని ఇప్పుడిక ప్రేమించలేను' అన్నాను.

ఏం? అంతలోనే మనసు మార్చుకున్నారా?'

'లేదు. కాని మేనేజరు కుమార్తెనే ప్రేమించలేను'

'అలా గని ఎవరు చెప్పారు?' ప్రశ్నించింది.

'నా హృదయం'

'అయితే మీకు హృదయమన్నది లేదు'

నాకెంచేత హృదయం లేదో అడిగాను.

'మీరు నా హృదయాన్ని గుర్తించలేక పోయారు. అందుకే' నందామె.

'అయితే మీరు నన్ను...'

'ఆ మాట నేనే ఎలా చెప్పగలను?' అందామె సిగ్గు అభినయిస్తూ.

'నన్ను ప్రేమిస్తున్నారన్న మాట' నేనే పూర్తి చేశాను. కాని నాకో సందేహం కలిగింది.

'నన్నెలా మీకు తెలుసు?' అనడిగాను.

'మీ పేరు ప్రకాశరావు కదూ? మీ ఆఫీసువాళ్లు తీయించుకున్న గ్రూప్ ఫోటో మా యింట్లో ఒకటుంది. మా నాన్న అప్పుడప్పుడు మిమ్మల్ని తెగ పొగడేస్తుంటాడు'

నేను ఇంటర్ పాసయినప్పుడు కూడ ఇంత ఆశ్చర్యపడ లేదు. వాళ్ల నాయన ఆఫీసులో నన్ను తప్పులు పట్టనిరోజంటూ లేదు. ఆయన్ని చూస్తే కలలో కూడ జడుసుకునే వాణ్ణి! ఆయనకి నాపైన అంత అభిమానమా? నమ్మలేక పోయాను.

'ఇక కొద్ది రోజుల్లో మిమ్మల్ని సెక్షను మేనేజరుగా నియమించాలని ఆలోచిస్తున్నాడు కూడ' చేతిలో చిల్లిగవ్వైనా లేనివాడికి అమాంతంగా లాటరీలో పదివేలు వస్తే ఏమవుతుందో అంతపనీ అయింది నాకు.

కాని ఇంకా నాకీలోకంతో కాస్త సంబంధం వుందేమో? నా గుండె కాస్త ఆగినట్లయి, మళ్ళీ కొట్టుకో సాగింది.

'ఇప్పుడు మీకెలాంటి అభ్యంతరమూ లేదనుకుంటాను' అందామె.

'దేనికి?'

'ఒకవైపు సిగ్గుతో చస్తూంటే ఇంకా చావగొడుతున్నారు మీరు' నిందారోపణ చేసిందామె.

'చచ్చిపోయేవాళ్ళని చావగొట్టడమేమిటి?' అన్నాను చిలిపిగా.

'ఇదిగో చూడండి ప్రకాశ్! నన్నింకా బాధ పెట్టారంటే మా నాన్నతో చెప్పి మీ వుద్యోగాన్ని స్వాహా చేస్తాను' అని బెదిరించింది.

'అంత పని వద్దు ప్రమీలా? నిన్ను వద్దనటానికి నేనేం ప్రవరాఖ్యుణ్ణనుకున్నావా? నీకోసం నేను పడినంత బాధ మరెవ్వరూ పడి వుండరు. ఇంకా గౌరవ ప్రయోగాలెందుకు?'

'ప్రకాశ్!' అందామె.

'ఏం ప్రమీలా?' అన్నాను.

'మీరు చాల మంచివారు'

'కనీసం మీరయినా గ్రహించగలిగారు. చాల థ్యాంక్సు'

ఆ మసకచీకటిలో ఆమెకు మరింత దగ్గరగా జరిగాను. ఆమె కోమల మైనహస్తపద్మాలని నా చేతుల్లోకి తీసుకున్నాను.

చల్లని పిల్లగాలి మా చెవుల్లో ఏదో గుసగుసలాడాలని చూసింది. కాని మేం వినిపించుకుంటేగా?

[కడచినసంవత్సరము కళాశాల లలితకళాసమితి
యాధ్వర్యమున జరగిన కథానికలపోటీలో
ప్రథమబహుమతి నందినకథానిక]

ఉత్తరాలు-చిత్రాలు

by

PANNANGALA MANMADAN, IV B.A.,

[ఉత్తరాలు వ్రాయడం ఒక కళే కావచ్చు...కాని దా న్నుపయోగించడంలో లోపం ఉంటే దాని పర్యవసానం ??

1

మద్రాసు,
25-7-57.

మహారాజరాజశ్రీ ప్రియమైన తండ్రి శ్రీ ఓబులు నాయుడుగారికి తమ ప్రియపుత్రుడు మదనమూర్తి నమస్కరించి వ్రాయున దేమనగా నేనిక్కడ క్షేమంగానే ఉన్నాను. మీ క్షేమములు తెలియ గోరుదును. ఉత్తరం రాయటంలో ఆలస్యం జరిగింది. క్షమించండి. అమ్మా, చెల్లీ బాగున్నా రనుకుంటా. కాలేజి ట్యూషన్ ఫీసూ, హాస్టల్ ఫీసూ వొచ్చిందే చెల్లించేశాను.

ఇంటిదగ్గర మీరు నేర్పిన పద్ధతులలోనే నేనిక్కడ మెలుగుతున్నా. మీ రిచ్చినఉపదేశా లన్నింటిని పాటిస్తున్నాను. వేకువనే సుమారు 4-30 గంటలకే మేల్కొనడం, కాలకృత్యాలు తీర్చుకోవడం, ఆ తరువాత దైవస్తుతులు చేయడం. వేకువనే లేవవలసిన అగత్యం కూడా వుంది. మా హాస్టల్లో బాత్‌రూమ్‌లు ఆరే. ఆలస్యమైతే 'క్యూ' లో నిలబడాల్సొస్తుంది. కాలాన్ని అలా వృధా పుచ్చడం ఎందుకని 4-30 కే వెళ్లి స్నానం చేసి, ఆ తరువాత కనీసం అర్ధగంట సేపైనా దైవప్రార్థన చేయడం. నిజంగా నాన్నా, ఇన్నాళ్ళూ మీరు చెప్తుంటే ఏమో అనుకునేవాడిని. కాని ఇప్పుడిప్పుడు తెలిసొస్తోంది. దేవుని ప్రార్థించటంలో ఎంత ఆనందం వుం దని! ఎంత ఆత్మసంతృప్తి వుం దని! ఇన్నాళ్ళూ దైవప్రార్థన మనస్ఫూర్తిగా చేయనందు కిప్పుడు చింతిస్తున్నా.

ఎక్కువగా సినిమాలకు పోవద్దని మీ శాసనం. శిరసావహించాను. ఎక్కువ మాట అటుంచి పూర్తిగా మానివేశాను. ప్రతి సినిమాహాలు ముందర ఏదో పెద్ద విప్లవం విరుచుకపడబోతుం దన్నట్లుగా పెద్ద గుంపు-రచ్చలు-రావళ్ళూ. ఇవన్నీ చూస్తుంటే అసలిక్కడి సినిమా లంటేనే ఏవగింపు కలుగుతోంది.

చెడు సహవాసా లలవర్చుకోవద్దని మీ రన్నారు. చెడుమాట అటుంచి నేనిక్కడ ఎవ్వరితోనూ స్నేహం చెయ్యటం లేదు.

బాగానే, కష్టపడి శ్రద్ధతో చదువుకుంటున్నా. ఉపాధ్యాయులకు గూడా నామీద మంచి అభిప్రాయమే. యూనివర్శిటీవారు కొన్ని పార్ట్‌టైమ్ కోర్సులు ప్రారంభించారు. నాకు జర్నలిజం చదువుదామని వుంది. ప్రత్యేకంగా 200 రూ. ఫీసు. మీకు సమ్మత మయితే వెంటనే 200 రూ. మనియార్డరు చేయండి. ఇక్కడ నేను అనవసరపుఖర్చు లేవీ చేయటం లేదు. మిగతా విషయములు పై ఉత్తరంలో రాస్తా.

చిత్తగించవలెను,

ఇంతే సంగతులు.

ఇట్లు
తమ ప్రియపుత్రుడు,
మదనమూర్తి.

మద్రాసు,
22-7-57.

డియర్ సుబ్బారెడ్డీ,

ఇంతవరకూ నీ కుత్తరం రాయనందుకు క్షమించ మని కోరుతూ ఈ ఉత్తరం ప్రారంభించ దల్చుకున్నాను. మొట్టమొదటి సారిగా మద్రాసుకు రావటం గదా! మద్రాసంటే ఏమిటో అర్థం చేసుకోవడానికి నాకు పది రోజులు పట్టింది. నా ఉత్తరంలో నీకు మద్రాసు గుఱించి రాయ దల్చుకున్నాను కాబట్టి నీ కుత్తరం రాయడంలో ఆలస్యం జరిగింది.

మద్రాసు మద్రాసే! మద్రాసులో ఎప్పటికీ ఉండిపోవా లనిపిస్తోంది నాకు. దీనితో సరిపోల్చి చూచినప్పుడు మన ఒంగోలు ఎందుకూ పనికిరా దనిపిస్తోంది. భలేగా వుం దిక్కడ. పైగా న న్నిక్కడ కంట్రోల్ చేసేందు కెవ్వరూ లేరు గదా ఇక్కడ. ముదావహం!

ముఖ్యంగా ప్రొద్దున ఆరు గంటలకు లెయ్యాల్సిన 'అవస్థ' లేదు. మనిష్టం. ఎప్పు డంటే అప్పుడు లేచి

స్నానం జేయటం. నేను సాధారణంగా 7-30 కే లేచేది. ఎందుకంటే అప్పటికిగాని మా హాస్టల్లో బాత్ రూమ్‌లు ఖాళీగా వుండవు. 7-30 కు ముందుపోతే క్యూలో నిలవా ల్సొస్తుంది. ఈ లేనిపోని తంటా లెందుకని సలక్షణంగా 7-30కిగాని దొరవారక్కడి కెళ్లరు! స్నానమయిందే టిఫన్ - ఆ తరువాత కనీస మొక అర్థగంటసే పైనా మా రూముమేట్లతో బాతాఖానీ. ఆ తరువాత కాలేజి కెళ్ళటం. మన రెగులర్ బాతాఖానీ స్పిరిట్‌కు అవాంతరా లేవీ, అదృష్టవశాత్తూ వొచ్చి పడలేదు. కారణం, మేము రూమ్‌మేట్లు ముగ్గురంకూడా తెలుగోళ్లు కావడమే!

ఒరేయ్, నువ్వొత్తి దౌర్భాగ్యపు వెధవరా! మద్రాసు కెళ్ళి చదువుకోరా అని మీ యింట్లో వాళ్లు చెప్పినా గూడ నా కింక చదువక్కర్లేదు, నేను వెళ్ల నని భీష్మించుకు కూర్చున్నావు. నీ దురదృష్టం. నువ్వు ఇంగ్లీషు సినిమా లంటే పడి చచ్చేవాడివి గదూ. ఇక్కడి ఇంగ్లీషు సినిమాలు, థియేటర్లు అద్భుతంగా వున్నాయి. సినిమా స్కోపని, వైడోస్కోపని, విస్టావిష నని, జెంట్ స్క్రీన్ అనీ, హై ఫై సౌండ్ అనీ ఎన్నో రకాలు. ఇక్కడి సినిమా థియేటర్లలో ఎక్కువ ఆకర్షనీయ మైనది ప్రదర్శించబడే చిత్రం కాదు. చిత్రాన్ని చూడవచ్చే ఒయ్యారి మీనేక్షణలు, అంగ సౌష్టవంతో మెరిసిపోయే భామామణులు. ఆవిగ్రహ(?) పోతలను తీర్చి దిద్దే ఫాషన్లు, ముఖ్యంగా, కాలేజి గర్ల్స ఫాషన్లను చూస్తుంటే పారిస్ నగరంలోని ప్రతి ఫాషన్‌ను వీరుకూడా అలవర్చుకుంటున్నారా అనిపించే టట్లుంది. మనోహర మైన వేషాలు, కన్నుల పండువగా కనిపించే హంసనడకలు...ఆహా! ఏమని వర్ణించను. నేనొక కవి గాదు గాని, కవై తేనా...ఇంకొక ముఖ్య విషయం. మనవూరి గర్ల్సకు, వీరికీ పైన చెప్పిందే గాక ఇంకొక ముఖ్య మైనతేడా వుంది. మన మెప్పుడైనా వారి ప్రక్కగా నడిచేందుకు ప్రయత్నిస్తే మన వూరి గర్ల్స ఏదో పెద్ద ఎలక్ట్రిక్ షాక్ తగిలినట్లయి పది గజాల దూరంలో వుండేవారు. కాని ఇక్కడి పరిసితులు దానికి వ్యతిరేకం. ఇక్కడి లావణ్యవతులు, ముఖ్యంగా కాలేజి గర్ల్స యువకులను రాచుకుంటూ గాని పోరు! ఆ రాపిడి సౌఖ్యం అనుభవించాలని నాకు గూడ ఇష్ట ముం దనుకో! కాని నేను ఇక్కడికి క్రొత్త గదా. కొద్దిగా భయ ముంది. అంతే. కొంత కాలం తర్వాత నేను గూడా......మన క్లాస్‌మేట్ లత వెం టెప్పుడూ పడి తిరిగేవాడిని. లత కన్నా అంద మైనఆడది ప్రపంచంలో ఎక్కడా వుండదని అనుకునేవాడిని. కాని, ఇక్కడి మెరినా బీచ్‌లో, థియేటర్లలో, రెస్టారంట్లలో, బస్ స్టాపుల్లో, ఇంతెందుకు మా కాలేజిలో యువతులను చూచింతర్వాత నా ఓల్డు థీయరీ ఔట్ ఆఫ్ డేట్ అనిపిస్తోంది.

నువ్వు మద్రాసులో రెండు సంవత్సరాలు ఉండడానికి నోచుకోకపోయినా, నాకు గెస్టుగానైనా ఇక్కడికి ఒక వారం రోజులు అఘోరించు. ఇక్కడి వొండర్స్ అవీ, చూద్దువు గాని.

ఇక్కడ నా చదువుమట్టుకు శూన్యం. కాలేజి కెళ్లడమంటేనే బోరింగ్...అందులోనూ, అక్కడి కెళ్లిం తర్వాత ప్రక్క నున్నవాడితో మాట్లాడకుండా వినడమంటే మరీను. గతవారంలో ఒకరోజు క్లాస్‌లో ప్రొఫెసర్ లెక్చరిస్తున్నప్పుడు ఒక వారపత్రిక చదువుతూ ఉన్నా. ఎట్లా చూసాడో? పనిగట్టా డేమోగాని ఒక్క గంతున వొచ్చి రెడ్ హాండెడ్‌గా పట్టకొన్నాడు. ప్రిన్సిపాల్ గారితో చెప్పి 5 రూ. ఫైనెయ్యిస్తా నని బెదిరించాడు. ఆ తరువాత వార్నిం గిచ్చి ఆపత్రికను కాన్ఫిస్‌కేట్ చేసుకున్నాడు. (అతను చదువుకోడానికే! మరెందుకు?)

ముఖ్యగమనిక : పై విషయాల గుఱించి చెప్పొద్దన్నా మా నాన్నదగ్గఱ, లత దగ్గఱ ప్రేలేవు. జాగ్రత్తసుమా!

డిప్లొమాకోర్స్ చదివేందుకని 200 రూ. కావాలని మానాన్నకు రాశాను. నీకు మానాన్న కనబడితే నాకా డబ్బు పంపమని రెకమండ్ చెయ్యి. ఖర్చులకు డబ్బులు చాలటం లేదోయ్. అందుకని.

నీ ప్రత్యుత్తరానికై నిరీక్షించే
మదనమూర్తి.

రాజీవాననా! నా ఆత్మబాహ్యరూప మైనలతా,

మాధవీమంజులతల్లాగా అల్లుకుపోయిన మన ప్రియ బాహ్యరూపాలు విద్యకోసం పట్నవాసం నే రావటం వల్ల విడివడ్డాయ్. అయినా, మన తనువులు వేరు కాని ఆత్మలు ఒకటే. ఆ ఆత్మవిశ్వాసంతోనే ఈ వియోగాన్ని భరిస్తున్నాను. నాకు తెలుసు నీ మనసు. నీకు తెలుసు నామనసు. నీ చెంత లేని నేను ఎంత దురంతమో, ఎంత దుర్భరమో? ఎంత నీరవమో? ఎంత పేలవమో?

నేనిక్కడి కొచ్చి పదిరోజు లయింది. వాటిని రోజులనటం కన్న యుగా లనటం సమంజసంగా వుంటుంది. ఔను, నేనిక్కడి కొచ్చి పదియుగాలే గడిచింది. నిన్ను చూడకుండా గడిచే ఒక్కొక్క రోజూ నాకొక యుగంగానే వుంటుంది. ఎడారిలో ఒయాసిస్ లాగ నీ ఉత్తరాన్ని చూచైనా నా హృదయావేదన నుండి కొంతవరకైనా కోలుకుందా మనుకుంటే, నేనిక్కడి అడ్రస్ ఇచ్చుండి గూడా, నీ వింతవర కొక ఉత్తరం గూడా రాయలేదు. ఉత్తరాలు రాసేందుకు భయపడుతున్నావని అనుకునేందుకైనా లేదే! నీకు

రాసే ఉత్తరం నీ తల్లిదండ్రుల చేతికి పోతుందేమో నని భయముండాల్సింది నాకు గాని, నీకు కాదు గదా! నాకు రాసే ఉత్తరం నా చేతికి తప్ప మరెవ్వరి చేతికీ పోదు. నీ కా భయం అక్కర్లేదు - నిర్భయంగా రాయి. పోస్ట్ మాన్ మా క్లాసు దగ్గరికి ఉత్తరాలు తెచ్చినప్పుడెల్ల నువ్వు రాసిన ఉత్తరం అందులో వుంటుం దని నా కళ్లు ఆశాజ్యోతితో మెరిసి పోయేవి. ఐతే, దాన్ని నిరాస, నిస్పృహ వెంబడించేవి. లతా! కొంపదీసి నువ్వు నన్ను మరిచిపోలేదు గదా. అలా ఎన్నటికీ జరగ దని నాకు పూర్తివిశ్వాస ముంది. నీ మనసు నాకు తెలియదు గనుకనా. కాని, దురదృష్టవశాత్తూ అలా జరిగిందంటే ఆ క్షణమే, ఇప్పటికే ఎక్కడో ఊగిసలాడుతున్న (విరహబాధ చేత) ఆ నాడీ కాస్త ఉన్నట్టుండి ఆగి పోతుంది.

నీ అమరగానామృతములో తేలుతూ, నీ హృదయ విపంచికలో అనురాగపుతంత్రులు మీటుతూ మనకు తెలియని అనంతంలో మన ఊహాగానంలో మనం ప్రయాణం చేస్తుంటే గాలిమేడలు కడుతున్నా రని ఎక్కిరించిన కొక్కిరాయి లోకానికి మన కలయిక ఒక అమూల్యసందేశం కాగలదు (—అయింది). ఒక చక్కని గుణపాఠం. కా దంటావా ప్రేయసీ? మా కాలేజిలో, ప్రక్క కాలేజిలో గూడా వుమన్ స్టూడెంట్సు వున్నారు. స్త్రీలా వాళ్ళు...ఛ...కోతులు, పిశాచులు. ఇంకా అటువంటి అర్థమిచ్చే పదా లెన్నున్నాయో అన్నీ వాళ్ళకే వర్తిస్తాయి. ఈ లక్షణానికి తోడు వారి వికారపు ఫాషన్లు...వాళ్ల ఫాషన్లూ వాళ్లూ. వాళ్లని చూస్తేనే నాకు మండిపోతుంది. వాళ్లు కంట బడితేనే నాకసహ్యం, ఏవగింపు కలుగుతుంది. చంద్ర బింబమువంటి ముఖము గలనిన్ను చూస్తూ, ఎప్పుడూ నీ సన్నిధినే వుంటూ, ఆనందడోలికల్లో వూగుతూ వుండాల్సిన నేను ఈ దండకవనవాసులను చూస్తూ కూర్చునేటట్లు చేసిన నా దౌర్భాగ్యాన్ని నే నేమని చెప్పగలను లతా!

ఎందఱు లలితలావణ్యవతులను చూచినను, నీ నిసర్గ మనోహర మృదులావణ్యం వారిలో కనబడదు. తళుకులు, బెళుకులు, మెఱుపులు, నిగనిగలు, జిగిజిగలు, ఇంపులు, సొంపులు కేవల కృత్రిమములు. అందువల్లనే ఓ సుగాత్రీ! నీయందీ శాలీనున కింత మమకారం. అందువల్లనే ఓ గిరికా! నీయందీ వసురాజున కింత మక్కువ.

కన్ను మూసిన నీ కలలు. కన్ను తెరిచిన నీ ఛాయా చిత్రం. చదువుకామని పుస్తకం తీసుకుంటే అందులో నాకు కనుపించే దేమి టనుకున్నావు? ఆ అక్షి మధ్య నీ దివ్యరూపసందర్శనం! క్లాసులో కూచుంటే గూడ నేను చేసే దేమి టనుకున్నావు? లెక్చరర్ చెప్పేదాన్ని వినడం గాదు. నిన్ను తలుచుకుంటూ పగటికలలు కనడం! ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే సాకల్యముందుండే ప్రతిదృశ్యంలోను నాకు గోచరించేది నీ రూపురేఖలే! ఈ విరహవేదన నన్ను సరిగ్గా ఆహారం తీసుకోనివ్వటం లేదు. నిద్ర పోనియ్యడం లేదు. నిజం.

లోక మేమన్నా సరే, చివరకు మా నాన్న ఏమన్నా సరే. మన ప్రియబాంధవ్యం విడిపడకుండా ఐక్యమయ్యేట్టు చేస్తాను. ఇదే నా ప్రతిజ్ఞ. నువ్వు లేని నా జీవితం నిర్జీవం, నిస్సారం. మన జీవితాలు నిరీక్షిస్తున్నాయి. విధి పరీక్షిస్తున్నాడు. పంచశరుడు పూబాణాలు వేసి రెండు మనసు లొకటి చేశాడు. వసంతుడు ఉత్సాహపరుస్తున్నాడు. మన పెద్దలు కట్నాలకై బాదులాడుకుంటున్నారు. తుంటరి ఒంటరితనము బాధ పెడుతోంది. కంతు డనబోతున్నాడు. ఏమని? మన దాంపత్యజీవితానికి అవే తొలిఘడియ లని! అవి ఎవి? ఎలా శుభఘడియలు? ఎప్పుడొస్తుంది లతా ఆ శుభలగ్నం? నీ ప్రత్యుత్తరంలో తప్పకుండా రాస్తావు గదూ?

మహాకవి శ్రీ శ్రీ గారి మాటలు నీకు గుర్తుకు రావడం లేదూ?

'ఆనందం అర్ణవ మైతే,
అనురాగం అంబర మైతే—
అనురాగపు టంచులు చూస్తాం
ఆనందపు లోతులు తీస్తాం.
....
నీ మోవికి కావిని నే నై,
నా భావికి దేవివి నీ వై
నీ కంకణనిక్వాణంలో,
నా జీవన నిర్వాణంలో—
ఆనందం అర్ణవ మైతే—
అనురాగం అంబర మైతే—
ప్రపంచమును పరిహసిస్తాం.'

ఇప్పుడైనా నా దుస్థితి గమనించి, నన్ను కటాక్షించి మన మ్మలరింప ప్రణయంపు కమ్మ వేగమ్మె వ్రాయుము కొమ్మా!

ఇక రాయలేను. నిన్నెడబాసి,

నీ ప్రత్యుత్తరానికై
వేయి కన్నులతో నిరీక్షించే
నీ
మదనమూర్తి.

2

ఒంగోలు,
25-7-57.

చిరంజీవి మదనమూర్తికి,

నీ ఉత్తరం చేరింది. నాకు రాసింది గాదు. లతకు రాసింది. ఆ ఉత్తరం చదివి ముగించేంతలో సుబ్బారెడ్డి నాకు రాసిన ఉత్తరాన్ని తెచ్చిచ్చినాడు. కనక వాడికి నువ్వు రాసిన ఉత్తరం లత దగ్గరుంటుంది.పోయి తీసుకొమ్మన్నాను. కాని, ఆ తరువాత నేనూ, సుబ్బారెడ్డీ ఇద్దరూ కలిసి లతవాళ్లింటి కెళ్లి ఆ ఉత్తరం గూడా చదివినాను. ఆ మాట కొస్తే మేం ముగ్గురం గూడా నువ్వు రాశిన మూడుత్తరాలనూ చదివేశాం. నువ్వాడిననాటక మంతా తెలిసింది. ఏంరా, గాడిదా! నాకేం రాయాలనే తెలియటం లేదు నీ ఉత్తరాలను చదివింతర్వాత. అయిం దేదో అయింది. చదువు చాలించి, మూటా ముల్లె సర్దుకొని, వారం రోజుల్లోగా యింటి కొచ్చి చేరు. చదివింది చాలు. నీ తల్లో మడకో మానో దున్నుకోవా లని వుంటే దాని కెవరేం జేస్తాం. నువ్వు రాక పోయిన ట్లయితే నేనే అక్కడి కొస్తా.

నీ నాన్న
ఓబులు నాయుడు.

ఒంగోలు,
25-7-57.

ఒరేయ్ వెధవా,

ఎవరికి దగ్గట్టు వారికి ఉత్తరం రాయడమైతే చేశావు గాని,ఆ ఉత్తరాలను సరైన కవరులో పెట్టి పంపటంలో పప్పులో కాలేసావు.

కొంప మునిగింది. మీ నాన్నకు నీ సంగతు లన్నీ తెలిసి పోయింది. లతకు గూడా నీ మీద చెప్పలేని ఆగ్రహం. My hearty condolences. నా హృదయ పూర్వక మైన సంతాపాలు. ఏదో ఒక మాయోపాయం చేసి తప్పించుకొని బైటపడేమార్గానికై అన్వేషించు. Wish you success.

నీ
సుబ్బారెడ్డి.

ఒంగోలు,
25-7-57.

కలియుగకృష్ణా! మదనమూర్తిగారూ,

మీ ప్రేమ ఎంత నిజమైందో తెలుసుకో గలిగి నందుకు ఆనందంగా వుంది. మీది Devine love గదూ! నయం, ఇప్పుడైనా తెలుసుకో గలిగాను. మీకూ, మీ ప్రేమకూ good bye.

లత.

3

మద్రాసు,
28-7-57.

ప్రియమైన నాన్నా—సుబ్బారెడ్డీ—లతా,

నేనిక్కడి కొచ్చిన నాలుగైదు రోజుల తరువాత మా కాలేజి లైబ్రరీలో ఒక ఆంగ్లపత్రికలో ఉన్న ఒక కథ చదివాను. అది వాస్తవికజీవితంలో ఎలా పరిణమిస్తుందో చూడ దల్చుకున్నాను. ఆ ప్రయత్న ఫలమే ఈ 'కథ'. ఆ కథలో ఉన్నట్లే మీ ముగ్గురికీ మూడుత్తరాలను రాసి, ఒకరి ఉత్తరం మరొకరికి పంపించాను. దానికి ప్రత్యుత్తరాలు నేననుకున్నట్లే వొచ్చాయి. కాని ఒక ముఖ్యవిషయం. ఆ ఉత్తరాలు చదివిన వెంటనే మీరు పొందిన అనుభూతులు మీ రెవ్వరూ విపులంగా రాయలేదు. కాబట్టి,వాటిని చదివిన వెంటనే మీ రెటువంటి అనుభూతులను పొందారో విపులంగా రాస్తారు గదూ. తప్పకుండా రాయండి. ఈ 'కథ' నిజంగా మీ మనస్సులను నొప్పించుంటే నన్ను క్షమించండి. ఆ కథ ఇక్కడి నా వాస్తవిక జీవితానికి పూర్తిగా సత్యమూ కాదు; పూర్తిగా సత్య దూరమూ కాదు. మీ ముగ్గురికి గూడా వేరు వేరు ఉత్తరాలు రేపు తీరికగా రాస్తా. ఇప్పుడు కాస్త పనుంది.

ఉంటా మరి.

మీ
మదనమూర్తి.

[ఒక తమిళకథ ఆధారంగా]

[కడచిన సంవత్సరము కళాశాల లలితకళాసమితి యాధ్వర్యమున జరగిన కథానికలపోటీలో ద్వితీయబహుమతి నందినకథానిక]

---

* లోకం పోకడ

by

C. LAKSHMANA REDDI

పాలవా డప్పుకై పన్నెండు తెమ్మని
  పోరు కీడ్వని దొక్క ప్రొద్దు లేదు
కూరగాయలయబ్బి కుడిచి కూర్చుంటి రే
  సొ మ్మిం డని యననిరోజు లేదు
ఇంటిబాడుగ యిచ్చి యెన్నాళ్లు కడచెనె?
  యనెడిప్రశ్న విననినాడు లేదు
అంగడియాసామి నడిగి లే దనిపించు
  కొననట్టి దొక దిన మైన లేదు
'ఏది! యీవయ్య బాకీని పెద్దమనిషి!'
యనెడి మొహమాట మెఱుఁగనివారి కెల్ల
దండ మొనరించి చల్లఁగ జాఱుకొనని
సుదిన మొక్కటి లేదు నా బ్రదుకులోన!

—ఉద్యోగి.

న్యూసుపేపరు గొని న్యూకాలమును గని
  అప్లి కేషను గీసి యపుడె పంపి
రెకమండు పత్రాల రెంటి మూటిని గొని
  పైకము చేఁబట్టి రైలు నెక్కి
ఆఫీసు కేఁగిన రేపు రమ్మని తెల్ప
  ఆఫీసరింటికి పర్సనలుగ
తానె పోయి యటకుఁ దనబాధ వివరించి
  తాను దెచ్చినగుత్తదాన మొసఁగి
మాటిమాటి కందఱికి సెల్యూటు గొట్టి
ప్యూనుకుక్కల కప్పుడే రొట్టె విసరి
పవలు రే యెల్ల నాఫీసరమ్మగారి
కాళ్లు పిసికినఁ జిక్కదు క్లర్కుపోస్టు!
ఎన్ని యింటరువ్యూలకుఁ దిరిగి చస్తి!
ఒక్క టేనియు దక్కెన?—చిక్క దింక
ఉన్న దేని, య దెట్టి యుద్యోగ మైన
చేరి పోదును స్కే లెంత చిన్న దైన!

—నిరుద్యోగి.

[కడచినసంవత్సరము కళాశాల లలితకళాసమితి
యాధ్వర్యమున జరగిన పద్యరచనపోటీలో
బహుమతి నందినరచన]

* ఇందులో యతులు పాటించ లేదు.

जीवन का उद्देश्य

by

(M. SURENDRA NATH, II B. A. Branch IV)

हर एक मनुष्य कोई न कोई काम लेकर संसार में आता है । जिस काम में हमारी सच्ची दिलचस्पी हो वही हमारा असली काम है । हमारे भाग्य का मार्ग हमारे आचरण की रेखाओं से बना हुआ है । यदि हमे अपना उचित स्थान मिल गया हो तो सारी मानसिक और शारीरिक ताकत उसको सफल बनाने में लगा देना चाहिए । हमें सफलता अवश्य मिलेगी। क्या वजह है कि दुकान खोलने वाले दो आदमियों में से एक सफल हो जाता है और दूसरा धन नष्ट करके रह जाता है ? सफल होने वाले की सची प्रवृत्ति और योग्यता दूकान के काम की तरफ थी लेकिन दूसरे ने केवल दुकान से होनेबाले लाभ को देखकर थोडा सा धन बनाने की कोशिश की थी ।

जहाँ तक हो सके ऐसा कार्य चुनना चाहिये जिसमें अपने अनुभव और वृत्ति को अधिक से अधिक केन्द्रित कर सके। ऐसा करने से एक ओर तो हमें अपने कार्य में आनन्द आयगा और दूसरी ओर हम उसमें अधिक से अधिक योग्यता और बुद्धि लगा सकेंगे और यही हमारी सबसे मूल्यवान पूँजी है । अपनी रुचि की ओर ही बढना चाहिये । अपनी महत्त्वाकाक्षाओं के विरुद्ध हम अधिक देर तक संघर्ष नहीं कर सकेत । परिस्थितियाँ या दुर्भाग्य भले ही हमारे हृदय की लालसा को हमारी रुचि के प्रतिकूल दबाने को कोशीश करे पर ज्वालामुखी के समान एक दिन आग भड़क ही उठेगी और वह अपने मनचाहे कार्य मे चमक उठेगी । जिस काम मे हमारी दिलचस्पी नहीं है, उसे हम पूर्णता से नहीं कर सकते । अगर करे तो भी असफलता ही हाथ आती है ।

बेंजामिन फ्रैंकलिन ने कहा है "जिसके पास अपना व्यवसाय है, उसके पास एक राज्य है, जिसके पास धन्धा है, उसके पास सम्मान और लाभ का स्थान है। अपने पैरो पर खडा रहनेवाला घुटने टेकनेवाले से अच्छा है।" कुछ लोग कहा करते हैं कि यदि कुछ काम न करना पड़ता तो जीवन बड़े आराम से गुजरता । परन्तु बेकार रहना कुछ दिन भले ही अच्छा लगे, वह हमेशा के लिए सुखदायक नहीं हो सकता । जीवन संघर्ष में सफल होने का एक ही तरीका है कि हम कोई न कोई काम करें । पीछे हम हाथ पर हाथ धरे बैठे रहेंगें तो भोजन आकाश से टपक न पडेगा । कुछ लोग ऊँचे पद या बडी नौकरी की प्रतिक्षा में ही बैठे हैं । छोटी सी छोटी जगह से भी आगे बढ़ सकते हैं, यह वे नहीं जानते। अतः वे कभी अपने जीवन के उद्देश्यों में सफल नहीं होते ।

जीबन के कई उद्दश्यो में सफलता प्राप्त करने में समय का बहुत बड़ा हाथ रहता है । कई लोग आज का काम कल पर टालते हैं और वह "कल" उनके पास कभी नहीं आता । उदाहरणार्थ एक छात्र (क्योंकि यह प्रवृत्ति छात्रों में खास तौर से पाई जाती है) इरादा करता है कि मैं आज रात को दस बजे तक पढूँगा। देखते में बात मामूली है, शाम होती है, चारों ओर अंधेरा छा जाता है, लैम्प का प्रकाश चारों ओर फैलने लगता है । वह भोजन करता है, धीरे धीरे आलस्य उस पर सवार हो जाता है। उसके इरादों की दीवारें लड़खडाने लगती हैं। व सोचता है — "अभी तो परीक्षा में कई दिन हैं। ऐसी जल्दी की क्या बात है? अब कल से कुछ करूँगा।" बस इसी सोच - विचार में

वह अपना काम छोड़ देता है । छात्र इस गए हुए अवसर को फिर कभी न पा सकेगा । छात्र ही क्यों हर एक आदमी को, जो जीवन में कुछ करना है, आलस्य की सेना से युद्ध करना पड़ता है ।

उत्साह काम की शक्ति है, जीवन-उद्देश्य की आत्मा है। निरुत्साह से कोई काम नहीं हो सकता। उत्साह न होने पर सम्पूर्ण मानसिक शक्तियाँ कार्य में योग नहीं देतीं । उत्साह के द्वारा हम कई असम्भवों को सम्भव बना सकते हैं । उत्साह से भरा मनुष्य सूर्य का मुकाबला कर सकता है। उत्साह के द्वारा ही सिकन्दर ने यूरोपियन सभ्यता को नष्ट करने वाले एशियाई दलों की धज्जियाँ उड़ा दीं । नेपोलियन ने आल्पास को पार किया । इस प्रकार के कई उदाहरणों से इतिहास के पृष्ठ रंगे पड़े हैं । उत्सह को कभी मंद न होने देना चाहिए और उसी की रोशनी में आगे बढ़ते जाँबें तो कभी थकान न मालूम होगी और न असफलता ही दुखदायी प्रतीत होगी ।

इसी तरह जीवन - संग्राम में अपने उद्देश्यों पर सफलता प्राप्त करने के लिए कई उतार - चढ़ाओं पर उतरना चढ़ना पड़ता है । जो इन मार्ग की कठिनाईयों से नहीं घबड़ाता है वह निश्चय ही अपनी मंजिल पर पहुँच कर ही रहेगा । यद्यपि आजकल सर्वत्र जटिलता ही नजर आती है फिर भी इससे निराश न होना चाहिए । उन लोगों को जिन्हें इस ज़माने में दोस्तों और सिफारिशों का सहारा नहीं है जीवन मे सफलता पाने का रास्ता बनाते हुए रसेल ने लिखा है कि सबसे पहली चीज है काम करना, दूसरी मुख बंद रखना, तीसरी है निरीक्षण करना• चौथी है विश्वासपात्रता औट पाँचवीं मालिक को यह साबित कर देना कि मेरे बिना तुम्हारा काम नहीं चल सकता और छठी है विनीत होना । इन बातों को गाँठ बाँध लेने से हमें किसी भी क्षेत्र में निराश न होना पडेगा ।

भेदोपाय

by

(KANAL VISHNU, P.U.C. Group E)

एक गाँव में भीमलाल नाम का एक किसान था। उसने एक साल अपने खेत में ईख बोयी । वह काफ़ी बढ़ गई । उस गाँव के ज़मींदार के एक लड़का था। पुरोहित और साहुकार के लड़के उसके दोस्त थे । वे तीनों एक दिन रात को भीमलाल के खेत में गन्ने खाने गये । भीमलाल ने उन तीनों को गन्ने तोडते देखा । पर वे तीन थे और वह अकेला था । इसलिए क्या करता? भीमलाल को झट एक उपाय सूझा । ज़मींदार के लड़के से उसने कहा—"बाबू! आप जमींदार के लड़के हैं और ये पुरोहित के लड़के । आप पेट-भर खाइये; परन्तु व्याज पर व्याज लगाने वाले इस साहुकार के लड़के का यहाँ क्या काम है?"

"हाँ---उसे मारकर भगा दे।" ज़मींदार के लड़केने कहा ।

भीमलाल ने साहुकार के लड़के को लाठी से मारा तो वह नौ दो ग्यारह हो गया । पुरोहित के लड़के को लाठी दिखाकर उसने कहा—'ज़मींदार के लड़के के साथ इस भीखमाँगनेवाले, ब्राह्मण का क्या काम है?"

"हाँ इसे भी मारकर भगा दे।"— ज़मींदार का लड़का चिल्लाया ।

भीमलाल ने अभी लाठी उठाई भी न थी कि पुरोहित का लड़का रफूचक्कर हो गया । तब भीमलाल ने ज़मींदार के लड़के से कहा — "अगर तू ज़मींदार का लड़का है तो मुझे क्या? यहाँ खाने के लिये गन्ने मुफ्त नहीं हैं।" यह सुनते ही ज़मींदार का लड़का हरिण की तरह चौकड़ियाँ भरने लगा ।

ஊர்வலம்.........?

by

மோ. மைனர் மோசசு, பழைய மாணவன்.

வகுப்பறையே அன்று வெறிச்சென்றிருந்தது. மாணவர்கள் ஏராளமாக இருந்தும் வகுப்பறை காலியாக இருப்பதாகவே உணர்ந்தேன். ஆசிரியர்கள் வந்து போய்க்கொண்டே இருந்தார்கள். ஆனால், நடந்த பாடம் என்ன என்பதே புரியவில்லை. காரணம் என் எண்ணமெல்லாம் முந்நூறு மைல்களுக்கு அப்பால் வட்டமிட்டுக்கொண்டு இருந்தது. பக்கத்திலோ பேசக்கூடிய நண்பர்கள் இல்லை. ஏனென்றால் நான் கல்லூரிக்குப் புதியவன். மற்ற இடங்களிலே பேசுவதைக்காட்டிலும், வகுப்பறையிலே நண்பர்களோடு பேசுகின்ற இன்பம் இருக்கிறதே, அதிலும் ஆசிரியர் கண்களுக்கு மறைந்து, மற்றவர்களுக்குத் தொந்தரவு இல்லாத நிலையில் பேசி மகிழும் இன்பம் சொல்லித் தெரிவதில்லை....செயல் முறையில் பழகியவர்கள்தான் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆகவேதான் எண்ணமெல்லாம் மதுரையைச் சுற்றிவலம்வர, பேசுவதற்கும் நண்பர்களற்ற நிலையிலிருந்த எனக்கு வகுப்பறையே வெறிச்சென்றிருந்தது. திடீரென்று வகுப்புக்கு வந்த "நோட்டீஸ்" எனக்கு மகிழ்ச்சியையும், மனச்சாந்தியையும் அளித்தது. "நாளைய தினம் விடுமுறை" என்று ஆசிரியர் வாசித்தார். இவ்வார்த்தைகள் செவிப்பட்ட உடனேயே உள்ளம் ஆசிரியரை வாழ்த்தியது. "நாளை விடுமுறை" என்ற அறிக்கை மாணவர்களுக்கு அளிக்கும் இன்பம் காதல்தரும் இன்பத்தைக் காட்டிலும் மேலானது என்று துணிந்து கூறலாம். ஆகவே, அந்த அறிக்கை எனக்கும் மகிழ்ச்சியை அளித்ததில் ஆச்சரியமில்லையல்லவா?

சென்னைக்குப் புதியவன் நான். சென்னையின் சிறப்புப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். பலமுறை படித்திருக்கிறேன் "சென்னையின் புயலில்கூட தென்றலனுபவிக்கலாம்" என்று என் நண்பன் முன்பு ஒருமுறை கடிதம் எழுதியிருந்தான். ஆகவே சென்னையைச் சுற்றிப் பார்க்கத் திட்டமிட்டுக்கொண்டே அறையை நோக்கி நடந்தேன். என் திட்டத்தை அறை நண்பர் அறிவொளியிடம் சொன்னேன். அடுத்த நாள் வேறு வேலை இருக்கிறதென்று மறுத்துவிட்டார். என்றாலும், எப்படியும் சென்னையை ஒருமுறை சுற்றிப் பார்க்கலாமென்ற எண்ணத்தைக்கொண்டவனாய் இரவைக் கழித்தேன்.

காலை மலர்ந்தது. காலைக் கடன்களை முடிக்கலாமென்ற எண்ணத்தில் குழாயடிக்குச் சென்றேன். "காதலன் இன்னும் திரும்ப வரவில்லையே" என்று ஏங்கிடும் அகநானூற்றுத் தலைவிபோல குழாய் தண்ணீர் வடித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆதலால் குளித்தல் தவிர மற்றெல்லாவற்றையும் முடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன். நகரத்தைச் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டுமென்றால் நடந்துசென்றால்தானே முடியும். ஆகவே, நடந்தே புறப்பட்டேன். காலை நேரத்தில்கூட வீதிகளில் மக்கள் திரள் திரளாகச் சென்றுகொண்டிருந்த காட்சி எனக்கு வியப்பாகவே இருந்தது. இரவு முழுதும் "வேலை" செய்தோர் வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். வீதிகளின் நடுவிலோ நடக்கக்கூடாது என்ற சட்டம். ஆனால் வீதிகளின் ஓரத்திலோ நடக்க முடியாத கட்டம். எப்படியோ சமாளித்துக்கொண்டு நடைபோட்டேன். சாலை ஓரங்களிலே ஓங்கி வளர்ந்த கட்டிடங்கள் தென்பட்டன. கட்டிடத் திறமையையும், அதனுடைய பிரம்மாண்டமான தோற்றத்தையும் வியந்துகொண்டே இருந்த என்னுடைய கண்களுக்கு அக்கட்டிடத்திற்குரிய பெயர்கள் ஆங்கிலத்திலே இருப்பதுகண்டு, இது தமிழ்நாடுதானா என்ற சந்தேகம் கிளம்பியது. சந்தேகத்திற்கு விடையளிப்பதுபோல "சென்னை பல நாட்டுக்காரர்கள்வந்துபோகுமிடம்" என்ற பதிலும் உள்ளத்திடையே எழுந்தது.

சமாதானப் படுத்திக்கொண்டே நடைபோட்டேன். வீதியோரங்களிலே இருந்த கடைகளின் பெயரெல்லாம் ஆங்கிலத்திலே எழுதப்பட்டிருந்தது மில்லாமல், அந்தப் பெயர்களெல்லாம் புரியாமலே இருந்தன. "இன்னும் தமிழன் பொருளாதாரத் துறையிலே அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறான்" என்று யாரோ ஒரு அறிஞர் சொன்ன வார்த்தைகள் என் மனக்கண்முன் வந்தது. கடைகளிலே குறிப்பாகத் துணிக் கடைகளிலே நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த பொம்மைகள் "தமிழா உன் நாகரீகம் அழியத்தொடங்குகிறது" என்பதை அறிவுறுத்துவது போல் காணப்பட்டது. அதிலும் பெண்களின் உள் ஆடைகளை வெளியே தொங்கவிட்டிருந்த கடைக்காரர்களைக் காணும்போதெல்லாம் "காசு ஆசை" பிடித்தவர்களே அழிந்து போங்கள்" என்று சபித்துக்கொண்டே மேலும் நடைபோட்டேன்.

திடீரென்று எங்கிருந்தோ மணி ஒலிக்கும் சப்தம் கேட்டேன். உயரே பார்த்தேன் மணிக்கூண்டு பத்து அடித்துக்கொண்டிருந்தது. உயர்ந்து விளங்கிய அக்கட்டிடத்தில் "சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன்" என்ற ஆங்கில எழுத்துக்களைப் பார்த்தேன். அக்கட்டிடத்திற்கு எதிரே சாரை சாரையாக மக்கள் வரிசையில் ஆணும் பெண்ணுமாக கலந்து நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். உடனே பக்கத்தில் சென்றவரிடம் எதிரே இருக்கும் கட்டிடத்தைப்பற்றி விசாரித்தேன். "ஜெனரல் ஆஸ்பிடல்" என்று சொல்லிக்கொண்டே போய்க்கொண்டிருந்தார். கட்டிடத்தையும், மக்கள் வரிசையையும் மாறிமாறிப் பார்த்தேன். ஒருவேளை சென்னையில் தொத்துநோய் பிடித்துக்கொண்டதோ என்று வியந்து பார்த்தேன். அப்புறம்தான் மக்கள் கூட்டம் வைத்திய விடுதிக்கல்ல "சிட்டி பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன். மீண்டும் புகை வண்டி நிலையத்வையும், வைத்திய விடுதியையும் மாறிமாறிப் பார்த்தேன். இப்போது புகை வண்டிகள் இருக்கும் நிலையில் பக்கத்திலேயே வைத்திய விடுதியும் அவசியம்தான் என்பதைத் தெளிவாக்கிக்கொண்டு பக்கத்திலுள்ள சிற்றுண்டி விடுதியிலே மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு குடலை நிரப்பிக்கொண்டு புறப்பட்டேன். இதுவரை கண்ட காட்சிகளில் மனதை அலையவிட்டவனாய் நடந்துகொண்டே இருந்தேன். நான்கு பாதைகள் சந்திக்கும் இடமொன்று வந்தது. எப்பக்கம் போவது என்ற சிந்தனையிலிருக்கும் போது திடீரென ஒரு "சிட்டி பஸ்" வந்து நின்றது. வயதுப் பெண்கள் பலர் அந்த வண்டியில் இருந்ததால் என்னை அறியாமலேயே அந்த பஸ்ஸில் ஏறி அமர்ந்துவிட்டேன். இது வாலிபர்களுக்கே பழக்கமாகிவிட்டதால் என்னை மன்னித்துக் கொள்வீர்களென்றே கருதுகிறேன். திடீரென கண்டக்டர் டிக்கட் கேட்டார். பஸ் எங்கே போகிறதென்று கேட்டேன். தி. நகர் என்று சொல்ல, வேறுவழி தெரியாததால் சரி என்று ஒரு டிக்கட் வாங்கிக்கொண்டேன். பக்கத்திலிருந்தவரை சிநேகம் செய்துகொண்டு ஒவ்வொரு கட்டிடமாக விசாரித்துக்கொண்டே சென்றேன். ஓரிடத்தில் ஏதோ ஒரு "கிளப்" என்றார். விளக்கம் கேட்டேன். "பெரிய மனிதர்கள் சூதாடுமிடம்" என்ற விளக்கம் வந்தது. பொருளாதார பேதத்தால் அவர்களுக்குமட்டும் உரிமையாக்கிவிடப்பட்டிருந்த "சூதாட்டத்தை" வசைபாடிக்கொண்டே சென்றேன் எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டே சென்ற என்னை கண்டக்டர் இறங்குமாறு கட்டளையிடவே, வந்து சேரவேண்டிய இடம் வந்துவிட்டதென்று எண்ணிக்கொண்டே இறங்கினேன். பக்கத்திலிருந்த உணவு விடுதியில் உண்டிமுடித்துவிட்டு எங்கோ புறப்பட்டேன். நடுமத்தியான வெய்யிலில்கூட, சூரியன் தன் கதிர்களை அள்ளி வீசிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில்கூட குளுமையாக அமைந்திருந்தது. அந்த இடம். இடை இடையே இடம் விட்டுக்கட்டப்பட்ட வீடுகள், வீட்டுக்கு வீடு சுற்றுச் சுவர் போட்டுக் கட்டப்பட்டிருந்த அழகிய மாளிகைகள், என் கண்ணைக் கவர்ந்தன. ஒருவர் வீட்டில் நடப்பது அடுத்த வீட்டிற்குத் தெரியாத அளவில்! கட்டப்பட்டிருந்த வீடுகளை சுகாதார வசதிக்காகக் கட்டப்பட்டனவோ என்ற கேள்விக் குறியோடு பதில் கண்டு பிடிக்காமலேயே விட்டுவிட்டேன். சில

வீடுகளிலே பளபளக்கும் கார்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. பாஷைபுரியாத வேற்று மொழிக்காரர்கள் பாதுகாவலர்களாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தார்கள். வாயிலிலே கட்டிவைக்கப்பட்டிருந்த நாய்களுக்குப் பக்கத்தில் புத்தம் புதிய "பிஸ்கட்" உடைக்கப்பட்டிருந்தன. எப்பக்கம் நோக்கினாலும் வானொலி இசையை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. காணப்பட்டவர்களெல்லாம் ஆடை அலங்காரங்களில் சிறந்தவர்களாக, சிவந்த மேனியர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். அங்குப் பார்த்த பெண்களெல்லாம் செக்கர் வானத்தைத் தங்கள் கன்னக் கறுப்புகளிலே ஒற்றிக்கொண்டவர்களாக, சிவந்த அதரத்தால் செகத்தையே சவாலுக்கழைப்பவர்களாக, உருளும் கண்களால் மிரளும் மான்களை, நினைப்பூட்டுபவர்களாக, பட்டுப் பீதாம்பரங்களின் மொத்த வியாபாரிகளோ என்று எண்ணத்தகும் அளவில் நகை சுமக்கும் சிலைகளாகக் காட்சி அளித்தார்கள். அவர்கள் உண்டு முடித்து வெளியே எறிந்திருந்த எச்சில் இலைகளிலிருந்துவந்த நெய் வாடை மூக்கைத் துளைத்தது. வீட்டிற்குள்ளேயே அமைக்கப்பட்ட அழகுத் தோட்டங்கள், அதன் நடுவே ஆக்கப்பட்டிருந்த விளையாடுமிடங்கள், சுற்றிலும் காணப்பட்ட கண் கவரும் சிறு மீன் தொட்டிகள் எல்லாம் நான் என்னையே மறந்துவிடும்படிச் செய்தது. நான் படித்தவைகள். நண்பன் எழுதியவைகள் எல்லாம் உண்மையென்று சொல்லிக் கொண்டே யிருந்தது என் உள்ளம். குபேர நாட்டிலே இருப்பதாக எண்ணிய நான் மாலைச் சிற்றுண்டிகூட அருந்த மறந்துவிட்டேன். திடீரென ஒருவர் என் தோள்மேல் கையைப்போட்டு "ஹல்லோ" என்றார். விபரம் அறியாது விழித்த என் முகத்தை உற்றுக் கவனித்துவிட்டு" மன்னித்து விடுங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டே நடந்தார்! அப்போதுதான் நான் ஏதோ ஒரு புதிய இடத்திற்கு வந்துவிட்டதாக உணர்ந்து நேரத்தைப் பார்த்தேன். மாலை 4-30 என்று கடிகாரம் காட்டியது. கண்காட்சிகளால் களிப்படைந்த நான் கடற்கரை செல்லலாமெனப் புறப்பட்டேன். எப்படியோ கடற்கரை வந்த நான், "இது தான் மெரினாபீச்" என்று இன்னொருவர் மற்றவருக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்ததைக்கேட்டு ஒருவாறு புரிந்துகொண்டேன். ஆம்! காவியத்திலே கண்ட வர்ணனைகளின் மொத்த உருவோ என எண்ணுமாறு அழகுடன் விளங்கியது மெரினா. மெருகு குலையாத காரிலே மேட்டுக் குடிமக்கள் சென்ற காட்சி கண்ணுக்கு விருந்தாய் அமைந்தது. வாலிபர்களின் உள்ளத்திலே வற்றாத ஆசையைக் கிளறிவிடும் வனிதையர் கூட்டம், கிழவர்களைக்கூட குமரர்கள்போல் எண்ணங்கொள்ளச் செய்யும் எடுப்பான உடையணிந்த மங்கையர்கள், "வயிறு தான் மானத்தைக் காட்டிலும் சிறந்தது" என்று சொல்வதுபோல வயிறு தெரிய ஆடை அணிந்து, உள்ளும் புறமும் ஒன்றே என்ற ஞானிகள் நிலை போலக் காட்சியளித்த கன்னியர், நாய்களின் கன்னத்தோடு தன் கன்னத்தை ஒட்டவைத்துக்கொள்ளும் நாகரீக நாரீமணிகள், வரிசையாக நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்த கார்கள் எல்லாம் சென்னை ஒரு குபேர பட்டினம் என்பதை விளக்கிக் கொண்டிருந்தது. பலமொழி பேசுபவர்களும் என்னைக் கடந்துகொண்டே போனார்கள். "மேல்நாட்டுக்காரர்களால் உன் நாட்டு நாகரீகம் அழிந்துகொண்டிருக்கிறது:' என்பதை மட்டும் என் உள்ளுணர்வு கூறிக்கொண்டே இருந்தது. நேரமானதால் கடற்கரை ஓரமாகவே நடந்தேன். சென்னை செழிப்பான ஊர் என்ற எண்ணம் என் இதயத்தை ஆக்கிரமிப்புச் செய்து கொண்டிருந்தது. நேரம் ஆறு மணி என்று அறிந்தேன். பொழுது போய்விட்டதென்றாலும் கண்ணுக்கினிய காட்சிகள் பல கிடைத்ததால் பார்த்துக்கொண்டே வேகமாக நடை போட்டேன். தூரத்திலே நின்றுகொண்டிருந்த கப்பல்களின் விளக்குகள் என்னைக்கண்டு கண் சிமிட்டி அழைப்பது போலிருந்தது. ஏற்றுமதியின் பிறப்பிடமாக விளங்கிய சென்னை இறக்குமதி செய்கிற நிலைக்கு வந்துவிட்டதென்பதை நின்று கொண்டிருந்த கப்பல்களெல்லாம் சொல்லிக்காட்டின. இக்காட்சி, களிப்போடு வந்த என் உள்ளத்தில் கரும்புள்ளியை ஏற்படுத்தியது. கப்பல் துறை கடந்தேன். அந்த வீதியே

இருண்ட பேய்க்காடுபோலக் காட்சி அளித்தது. விளக்குக் கம்பங்களிலே இருந்த விளக்குகள்கூட ஒளி மங்கியிருந்தது. வீதியின் அருகிலுள்ள சுவர்களிலெல்லாம் கரியால் எழுதப்பட்ட பல வசனங்கள் இருந்தன. யாரோ பைத்தியக்காரன் வேலை என்று எண்ணினேன். எதிரே ஒரு ஆள் தாடிவளர்த்து, கிழிந்து கந்தலாகிவிட்டிருந்த அழுக்கு உடையணிந்து, கையிலே கொளுத்தப்பட்டிருந்த துண்டு பீடியோடு, எலும்பும் தோலுமாய் காட்சியளித்தார். பைத்தியக்காரனே என சந்தேகித்தேன். ஆனால் அந்த ஆளினுடைய நடத்தை அவர் பைத்தியமில்லை என்றதைத் தெளிவுபடுத்தியது. வீதியிலே நாற்றம் சகிக்கவில்லை. நடுப் பாதையிலோ சேறும் சகதியுமாயிருந்தது: நடைபாதையில் செல்லலாமென்றாலோ அங்கே பல குடும்பங்கள் தங்கியிருந்தன. நடைபாதையிலேயே, வானத்தைக் கூரையாகக் கொண்டு வசிக்கும் அவர்களுடைய வாழ்வு என் கண்களிலே நீரை வெளிப்படுத்தியது. உணவு கேட்டு அழுதுகொண்டிருந்த குழந்தையை அடித்துக்கொண்டிருந்தாள் ஒரு தாய். கிடைத்த கொஞ்சம் உணவை பங்கிட்டுச் சாப்பிடுவதிலே கணவன் மனைவிக்குள் சண்டை நடந்துகொண்டிருந்தது. உடையே இல்லாத குழந்தையொன்று வீதியில் இருந்த சாக்கடை நீரில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. தொத்து நோய் பீடித்த ஒருவன் அழுது புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். எப்படியோ சம்பாதித்த பணத்தைப் பங்குபோடுவதிலே இருவருக்கு நடந்த சண்டையைப் பார்த்த நான் பயந்தேபோனேன். எதிரே இருந்த சிறுகடையில் வாழைப்பழம் சாப்பிட்ட ஒருவன் தோலை வீதியிலே எறிந்தான். அதை எடுக்க ஓடிவந்த பல சிறுவர்களிலே ஒருவன் வேகமாக வந்த சைக்கிளிலே அடிபட்டுத் துடிதுடித்துப் போனான். இன்னொரு தாய் அழுதுகொண்டே இருந்தாள். காரணம் கேட்டேன் "நேற்றுத்தான் என் மகன் காலராவால் இறந்துவிட்டான்" என்று சொல்லிக் கண்ணீர் வடித்த அத்தாய் நிலைக்காகக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டேன். நடைபாதையிலேயே "உலை வைத்துச் சோறு சமைத்துக் கொண்டிருந்த அவர்களுக்குத் தொல்லை தருவது போல் மழைபெய்ய ஆரம்பித்தது. நடைபாதைக் குடும்பத்தினரின் நிலைமை பரிதாபகரமாகிவிட்டது. கிடைத்த பொருளைக்கூட சமைத்து உண்ணவிடாத இயற்கையின் கொடுமையைக் கடிந்துகொண்டேன். காலையிலிருந்து பார்த்த காட்சியையும், அந்த நேர நிலையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றுகொண்டிருந்த நான், வறுமையின் கோரப்பிடிப்பால் வாடிவதங்கும் ஏழையர் கூட்டத்தை எண்ணி யெண்ணிக் கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டேயிருந்தேன். பொருளாதார பேதம் ஏழையர் முகாமையும், பணக்காரக் கூட்டத்தையும் ஒன்றுசேர்க்கமுடியாத நிலையில் அமைந்துள்ளதை எண்ணி எண்ணி ஏங்கினேன். யாருடைய உழைப்பாலேயோ வாழ்ந்துவிட்ட கூட்டமும், யாருக்காகவோ உழைத்துவிட்டு உலுத்துப்போகும் கூட்டமும் சென்னையிலே இருக்கிறதென்பதை உணர்ந்துகொண்டே நடந்த நான் கொட்டும் மழையைக்கூடக் கவனிக்காமலேயே நடந்தேன்.ஒருசிலர் வாழவும், மிகப் பலர் வாடவுமான நிலை ஏன் உண்டாகின்றது என்ற கேள்விக்கு விடை கண்டுபிடிப்பதிலேயே எண்ணத்தைச் செலுத்திக்கொண்டே நடந்தேன். இவர்கள் வாழ்விலே வறுமை போக அரசாங்கம் என்ன செய்கிறது என்ற சிந்தனை வளர்த்துக்கொண்டே வந்த என் காதுகளில் "இல்லாதாரைப் படைத்தான் என்றொருவன் இருந்தால் அழியட்டுமே" என்ற பாட்டு எங்கிருந்தோ வந்த ஒலியில் கலந்துவந்தது. இதைக் கேட்டதும் சிரித்துக்கொண்டே நடந்த என் எதிரில் இருந்ற கோவிலில் ஆண்டவனுக்கு இராக்கால பூஜை நடந்துகொண்டிருந்தது. வெந்த உள்ளத்தோடு வந்தநான் நொந்துபோகவைக்கும் செயல்களைக் கண்டு வியந்துகொண்டே அறைவந்து சேர்ந்தேன். ஊர்வலம் களைப்பைக் கொடுத்ததென்றாலும் கருத்து நிறைந்ததாக அமைந்திருந்தது என்ற வேதனை உள்ளத்தோடு அறையில் நுழைந்த என்னுடன் அறிவொளி ஏதேதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் என் உள்ளமும் உதடும் "இல்லாதானைப் படைத்தான் என்றொருவன் இருந்தால் அழியட்டுமே" என்று பாடிக்கொண்டே இருந்தது.

"அண்ணா இதுதானா தமிழ் நாடு!"

by

P. சாந்தகுமார், P.U.C. (C.)

அண்ணா!

"பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவ வானினும் நனிசிறந்தன" என்று அன்று நீங்கள் கூறியது இன்றும் எனது செவிகளில் ஒலித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறது; ஆம்! வளமான நாடுதான் நம் நாடு; அகிலமே போற்றும் கருப்பு வைரம் கிடைக்கும் நாடுதான் நம் நாடு; கல் தோன்றா முன் தோன்றிய மூத்த குடி வாழ்ந்த நாடுதான் நம் நாடு; இரும்பா! எண்ணெய் ஊற்றா! இவை களெல்லாம் தன்னகத்தே கொண்ட நாடு! நாகரிகத்தை உலகெங்கும் பரப்பிய நாடு! "தமிழன் என்றோர் இன முண்டு தனியே அவர்க்கொரு குண முண்டு" எனத் தரணி யெங்கணும் முர சொலி கொட்டிய நாடு! அன்பும் அருளும், பண்பும் பல்துறை அறிவும், அறமும், கொடையும் அனைத்தினுமே சீரிய தமிழ்ப்பரம்பரை வாழ்ந்தநாடு; தன்னல மற்ற தமிழ்த் தாயை வணங்கிப் போற்றிய தமிழர் பெருமக்கள் வாழ்ந்த நாடு தான் நம் நாடு! இப்படிப்பட்ட திருவிடத்திற்கு ஏன் அண்ணா 'தமிழ் நாடு' எனப் பெயரிட மறுக்கிறார்கள்? காரணம் என்ன அண்ணா? குற்றம் எங்கே அண்ணா? சென்னை என்றால்தான் அகில இந்தியாவும் அறிந்துகொள்ள முடியுமா? ஏக இந்தியாவைப் 'பாரதம்' எனப் புரிந்து கொண்ட மக்கள் சென்னையை 'தமிழ் நாடு' என்றால் அறிந்துகொள்ள மாட்டார்களா?

"வடவேங்கடம், தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகம்" என எல்லை வகுத்த தமிழ் நாட்டில் இன்றளவு நோக்குங்கால் எஞ்சிய பகுதி முன்னையதில் ஒரு பங்குகூட இராது போலிருக்கிறதே! ஏன் அண்ணா தமிழகத்தின் எல்லையெல்லாம் பறிக்கப்படுகிறது?

திருவிதாங்கூர், கொச்சி பிற மாவட்டங்கள் அடங்கிய நாடு; தலைநகர் வஞ்சியும், துறைமுகம் முசிரியும், தொண்டியும் கொண்ட நாடு; கிரேக்கத்தின் மீது வெற்றிகண்ட நாடு! கனகவியசனைக் கல் சுமக்கச்செய்த வீரத் திருநாடு!

"மழை வளங்கரப்பின் வான்பேர் அச்சம்
பிழையுயிர் எய்திற் பெரும் பேர் அச்சம்
குடி புரவுண்டுங் கொடுங்கோல் அஞ்சி
மன்பதை காக்கு நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்பம் அல்லது தொழுத கவில்"

என அஞ்சி அரசோச்சிய மன்னர்கள் ஆண்ட நாடு; அலட்சியமும், அகந்தையும் கொண்ட முடி மன்னர் வாழா நாடு நம் தமிழ் நாடுதான்; அப்படிப்பட்ட தமிழ்நாடு குடியரசு பெற்றும் ஏன் அண்ணா இந்த நிலையில் இருக்கிறது இன்று?

விழுப்புண் ஏற்றுத் திரும்பும் வீர மன்னர்கள் வாழ்ந்த நாடுதான் நம் தமிழ் நாடு.

"வையங்காவல் பூண்ட நின் நல் யாண்டு
ஐயைந்திரட்டி சென்றதற் பின்னரும்
அறக்கள வேள்வி செய்யாதியாங்கணும்
மறக்கள வேள்வி செய்வோய் ஆயினை"

எனப் போற்றுமளவுக்குப் புரவலர் வாழ்ந்த நாடு நம் நாடு; சமயப் பொது நோக்குகொண்ட நாடு; இதுதான் சேர நாடு. கடல் பிறக்கோட்டிய வேல்கெழு குட்டுவன் ஆண்ட நாடு; இச்சேர நாட்டினுடன் இணைந்த திருவாங்கூர், கொச்சி, மாவட்டங்களைக் கேரளத்துக்கு ஏன் அண்ணா அளித்துவிட்டார்கள்? அது மாத்திரமா! ஐயகோ! சொல்லவே நாக் கூசுகிறதே! நெஞ்சு கொதிக்கிறதே! செங்கோட்டையில் பாதியும், தேவிகுளம், பீர்மேட்டையும் அல்லவா கொடுத்துவிட்டிருக்கிறார்கள்!

வடக்கே சிதம்பரத்திற்கருகில் ஓடும் வடவெள்ளாற்றிற்கும்—தென் வெள்ளாற்றிற்கும் இடைப்பட்ட நாடு; தஞ்சாவூர், திருச்சி, புதுக்கோட்டைப் பகுதி

களைக் கொண்ட நாடு; "வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா வளமுடைக் காவிரிபாயும்" நாடு நம் நாடு! தலைநகர் உறையூரும், பூம்புகாரும் கொண்ட நாடு; கலையிலும், கலாசாரத்திலும் மேம்பட்ட நாடு! ஈழத்தின் மீது வெற்றிகண்ட நாடு! திருப்பணிகளில் சிறப்புடைய நாடு; கூற்றம், கோட்டம், என வழங்கப்பெறும் வள நாடு; நியாய வாரியம், ஏரி வாரியம், தோட்ட வாரியம், கஞ்ச வாரியம், பொன் வாரியம் எனப்பிரித்த நாடு; சீரிய தேர்தல் முறையை வரையறுத்த நாடு; நில வரி, இறையிலி அளவை, நாணயம், இவையனைத்தினையும் பாங்குற உடன் கூட்டதிகாரிகளுடன் அமைக்கும் அரசியல் தத்துவம் தவழ்ந்த நாடு "இதுதான் சோறுடைய சோழவள நாடு"; கங்கைகொண்ட மன்னன் இராசேந்திரன் ஆண்ட நாடு அப்படிப்பட்ட அரசியல் தவழ்ந்த நம் அருந்தமிழ்நாட்டில் ஏன் அண்ணா இந்த நிலையிருக்கிறது? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே?

தென் வெள்ளாற்றை வடவெல்லையாகவும், உரைசால் குமரியைத் தென் எல்லையாகவும்—விரிகுடாவைக் கீழ் எல்லையாகவும், திருவிதாங்கூரை மேல் எல்லையாகவும் கொண்ட நாடு நம் நாடு! 'நின்னாடு உடைத்து நல்ல தமிழ்' என்று புலவர் போற்றிய நாடு. தமிழுக்கு இலக்கணம் வகுத்த குறு முனி வாழ்ந்த நாடு; சிலப்பதிகாரத்திற்கு ஆக்கம் தந்த நாடு' அமிழ்தேயாயினும் பகுத்து உண்ணும் ஆன்றோர் வாழ்ந்த நாடு! இதுதான் தங்கத் தொட்டில் தயாரித்து, சங்கத்தைக் கூட்டித் தமிழைத் தாலாட்டிய தென் பாண்டி நாடு! இதுதான் ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் ஆண்ட நாடு! இவனுடைய நாட்டிலே "வளையாத செங்கோலும் வளைந்தது" ஆனால், "யானே அரசன் யானே கள்வன் மன்பதை காக்கும் தென்புலங்காவல் என் முதற் பிழைத்தது, கெடுக என் ஆயுள்" என மன்னவன் மயங்கி வீழ்ந்து உயிர் நீத்து வளைந்த செங்கோலையும் நிமிர்த்தினான் என்று பெருமித உணர்ச்சி ததும்பக் கூறினீர்களே! அத்தகு தமிழகம் இன்று முறைதவறிய நிலை பெற்றிடக் காரணம் என்ன அண்ணா?

இம் முப்பெரும் மன்னர்கள் ஆண்ட நாடுதான் நம் தமிழ் நாடு; நெறி வழுவா மனுநீதிச் சோழன் ஆண்ட நாடு. அரசியலிலே வாரியங்களாகப் பிரித்து அவற்றிற்கேற்பப் பணிகளை வரையறுத்தநாடு!

தேர்தல் முறைகளைத் தொகுத்த நாடு நம் நாடு; உலகமே போற்றும் இலக்கியங்கள் நிறைந்த நாடு நம் நாடுதான்; படை, குடி கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண், ஆறும் பெற்ற மன்னர்கள்—அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, ஊக்கம் இந்நான்கும் அணிகலனாகக் கொண்ட மன்னர்கள்—காட்சிக்கு எளியனாய்—கடுஞ்சொன் அல்லனாய்—முறைசெய்ததால் இறையாக எண்ணப்படும் மன்னர்கள் ஆண்ட நாடுதான் நம் தமிழ் நாடு! அப்படிப்பட்ட தமிழ் நாட்டில் இன்றுள்ள முறைகளெல்லாம் பெருத்த முரண்பாட்டில் ஏன் அண்ணா காட்சி அளிக்கின்றன? மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமான் அன்னார் வாழ்ந்த தமிழ் நாட்டில் இன்று ஏன் அண்ணா கொள்கை மாறிவிட்டது? நிறைவான விளையுள் தரும் உழவரும், சமன் செய்து சீர்தூக்கும் தக்காரும்—நல் வகையிலே ஈட்டிய பொருளுளாரும் உள்ள நாடு தமிழ்நாடுதான்! உறு பசியும், ஓவாப் பிணியும் காணா நாடு நம் தமிழ் நாடுதான்:

ஆனால் இன்று ஏன் அண்ணா, "சோழ வள நாடு சோறுடைத்து" என்பதுமாறி "சொல்லக் கொதிக்குதடா நெஞ்சம்—வெறும் சோற்றுக்கோ வந்தது பஞ்சம்" என்கிற நிலை உண்டாகியிருக்கிறது; வேந்தலைக்குங் கொல் குறும்பு இல்லாத நாடு நம் தமிழ் நாடுதான்; கேடறியா வளங்கண்ட நாடு நம் தமிழ் நாடுதான்;

இருபுனலும், வாய்ந்த குன்றும், வருபுனலும், வல்லரணுமாம் நாட்டின் அணிகள் ஐந்தும் பெற்று; பிற நாட்டவரும் பெட்டத்தக்கதான நாடும் நம் தமிழ் நாடு தான். 'வான் பொய்த்திடின் நாடுவாழ் மக்கள் நம் மீது பழி கூறுவரே' யென அஞ்சிய அரசர்கள் ஆண்ட நாடு நம்நாடு:

அக்கால அரசர்களின் இத்தகைய பண்பாடு இன்று பயனளிக்காது போலிருக்கிறதே அண்ணா? சிந்தையிலாயிரம் எண்ணங்களின் எழுச்சிக்குத் துவக்கம் தந்த நாடு; வீரத்திருநாடு; பண்புயர் தமிழ் நாடு 'புவான் சுவாங், தாலமி, பிளெமி

போன்ற மேலை நாட்டவரும் போற்றித் துதித்திடும் நாடு நம் தமிழ் நாடு; தேன் சொரியும் திருக்குறளும், பெண்மையின் உயர்வு கூறும் சிலம்பும், துறவின் மேன்மை பகரும் மணிமேகலையும், எட்டுத் தொகையும், பத்துப் பாட்டும் கொண்ட நாடு; "வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ் நாடு; காவிரிக்குமரி பெருக்கெடுத் தோடிய காலத்து, சோற்றுத் திரளால் அணைகட்டிய தமிழ் நாடு; கல்வியில் உயர் கம்பன் பிறந்த தமிழ் நாடு; யாமெங்கும் காணப்பெரும் புலவர் இளங்கோ வாழ்ந்த தமிழ்நாடு; பெண்ணையும் பாலாறும் பெருகியோடும் நாடு நம் தமிழ் நாடு; தமிழ் மணம் வீசும் பொதியம் அமைந்தது நம் தமிழ் நாடு ஆனல்...! 'தமிழ் நாடு' எனப் பெயரிட மறுக்கிறுர்கள்! ஏனே தெரியவில்லை அண்ணு?

தம்பி, எரிமலை இல்லை; நீர் வீழ்ச்சி உண்டு; பாலைவனம் இல்லை; சோலை வளம் எங்கும்; பச்சைப் பசேலென்ற வயலும், பாங்கான பல தருக்களும், இச்சையூட்டத்தக்க வளமும்—எழிலோங்கும் ஆறுகளும்—ஏராளம்—ஏராளம்—தமிழகத்தில்; செந்தமிழ் நாடு சிந்தைக்கினிய நாடுதான்; எல்லா வளங்களும் பொங்கிடும் நாடுதான்—வரலாற்றுச் சுவடியிலே நல்லிடம் பெற்றுள்ள நாடுதான்; பொன் வேண்டுமா? மணிவேண்டுமா? பூசச் சந்தனம் வேண்டுமா? வாசமளிக்கும் பண்டம் பல வேண்டுமா? முத்து வேண்டுமா? மூலப் பொருள் வேண்டுமா? கலம் கட்டத் தேக்குத் தேவையா? கருவிகள் செய்ய இரும்பு வேண்டுமா? அல்லது இரும்பை உருக்க நிலக்கரி வேண்டுமா? எது வேண்டும்? சொல் மகனே என்கிறுள் தமிழ் நாட்டு 'அன்னை'; தருகிறுள் தாராளமாக; சங்க காலத் தமிழ் நாட்டின் சிறப்பினை அறிவுச் செம்மல்கள் எடுத்துச் செப்பிடும் போது கேட்கக் கேட்கத் தித்திக்கிறது; தம்பி, யவன நாட்டுக் கலங்கள் தமிழ் நாட்டுக் கடற்கரையை முத்தமிட்டன; தமிழ்நாட்டு முத்துக்களை, இத்தாலிய நாட்டு எழிலரசிகள் தங்கத்தைக் கொடுத்து வாங்கினர்கள்! தமிழ் நாட்டு மன்னன் ஒருவன் ஈழத்தின்மீது வெற்றி கண்டான்; சேர, சோழ பாண்டியர்களது இலச்சினைகள் பொறிக்கப்பட்டது இமயத்திலே; எட்டுத் திக்கும் வெற்றி முரசு கொட்டினர்கள்; போரும் காதலும், அவர்கள் போற்றிய பொருள்கள்; 'சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை' என்ற தமிழன் உள்ளத்திலே வருணுசிரமம் புகுந்தது; வீரத் தமிழனை வீணுக்கி விட்டது வெளியிடத்துக் கலாசாரம்" என்றெல்லாம் தமிழ் நாட்டைப்பற்றி அன்றொரு நாள் ஒட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்த வண்ணம் வெற்றிலை மடித்துப் போட்டுக்கொண்டவாறே கூறினீர்களே அண்ணு! ஆனல் சில சமயங்களில் நான் நீங்கள் கூறுவது உண்மையன்று என்று கூடச் சந்தேகித்து இருக்கிறேன்! ஆனல் அண்ணு! இன்று கல்லூரியில் படிக்கின்ற காலத்துக் கல்லூரிப் பேராசிரியர் எல்லாம் 'தமிழ் நாடு'! தமிழ் நாடு! என்று பன்னிப் பன்னிக் கூறுகிறுர்கள்! எனது கல்லூரித் தோழர்களிடத்திலே சென்று ஆங்கிலத்தில் பேசினல் 'உன்றன் தாய் மொழிக்கு முதலிடம் கொடு; தமிழிலேயே பேசு!' என்று தமிழ் மொழி! தமிழ் மொழி என்று கூறுகிறுர்கள்; தமிழிலேயே அரசியலைப்பற்றி—அமெரிக்காவினைப் பற்றி—ருஷ்யாவைப் பற்றி—சீனவைப்பற்றி பேசினல் முதலில் உன் தாயகத்தினைப்பற்றி — தாழ்ந்துவிட்ட—இல்லை! தாழ்த்தப்பட்டுவிட்ட உன் வளமார் தமிழ் நாட்டைப் பற்றிப் பேசு என்கிறுர்கள்; ஆப்ரகாம் லிங்கனையும்—சாக்ரடீசினையும்—சனயாட்சனையும் பற்றிப் பேசினல் முதலில் உன் நாட்டு அறிஞர்களைப் பற்றிப்பேசு என்று பேராசிரியர் முதல் உடன் தோழர்வரை தமிழ் நாட்டைப் பற்றியும், தமிழ் மொழியைப் பற்றியும்—தமிழகத்து மாந்தர்பற்றியும் கூறிக் கூறி என் காதெல்லாம் புளித்திருக்கிறது அண்ணு! இவர்களெல்லாம் குறுகிய மனப்பான்மையுடையவர்கள் — தன்னலங்கருதுபவர்கள் என்றும் நான் எண்ணியதுண்டு; ஆனல் நன்கு சிந்தித்த பின்னர் இப்பெருந்தகையாளர் யாவரும் தமிழகத்தின் மீதுகொண்ட தணியாக் காதலே என்பது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்குகிறது; 'தமிழ்' என்றாலே 'இனிமை' எனப் பொருள் கூறினீர்

களே; அந்த இனிமையை இன்று நோக்கும்போது என்னுடைய செவியெல்லாம் புளிப்புமாறிச் செவிக்கினியதோர் விருந்தாக உணருகிறேன் அண்ணா! இப்படியாகத் "தமிழ் நாடு! தமிழ் நாடு! தமிழ் நாடு! என்று தமிழ் நாடு எங்கும் நிறை நாதமாய்—இணையற்ற கீதமாய் விளங்கினாலும் ஏன் அண்ணா 'தமிழ் நாடு' எனப் பெயரிட மறுக்கிறார்கள்? "தங்கம் விளையும் நாட்டில் தரித்திரம் எதனாலே?" "வளம் பல நிறைந்த நாட்டில் வாட்டம் எதனாலே?" என்று சென்ற மூடங் கலிலே வரைந்தீர்களே அண்ணா! "அடுக்கு மொழிதானே என்று புரிந்து கொண்டேனே தவிர அதனுட் பொருந்திய அரசியல் தத்துவம் எனக்கு விளங்கவில்லை; பேராசிரியரைச் சென்று கேட்டேன்; 'தட்டிக் கேட்காததாலே' என்று இரத்தினச் சுருக்கமாக விடை கூறினார்; வளமுடைக் காவிரி பாயும் நாட்டில் ஏன் அண்ணா வறுமை தாண்டவமாடுகிறது? தட்டிக்கேட்காததாலே என்று உணர்ந்தும் நாம் ஏன் அண்ணா தயக்கத்தோடு வாழவேண்டும்? "தட்டிக்கேட்டால், தந் திடுவார் பெருந் தொல்லை" என்கிற அச்சம் நமக்குள் என்றுமே யிருந்ததில்லையே அண்ணா! அச்சமில்லை! அச்சமில்லை! அச்சமென்பதில்லையே என்று பண்பாடிய வீரத்தமிழனின் நிலை "நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே, இந்தநிலை கெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால்" என்கிற அளவுக்கு வந்திடக் காரணம் என்ன அண்ணா! அறிவிலே சிறந்தவன் தமிழன்! ஆற்றலிலே மிகுந்தவன் தமிழன்! என எக்காளம் கொட்டிய தமிழன் இன்று அடங்கி, ஒடுங்கி, நடுங்கவேண்டியதின் அடிப்படை என்ன அண்ணா? மீண்டும் அவன் பழைய நிலை எய்திடவே இயலாதா?

சீரும் சிறப்பும் பெற்ற பண்டைத் தமிழகத்தில்தான் நாமும் இன்று வாழ் கிறோம்; வாழ்வும், வசதியும் அளித்தது அன்றையத் தமிழகம்; வசதியும், வாய்ப்பும் பறிக்கிறது. இன்றைத் தமிழகம்; இந்த நிலை ஏன் அண்ணா! "அண்ணா இதுதானா தமிழ்நாடு!" உறுபசியும், ஒவாப்பிணியும்சேராதிருந்ததுஅன்றைய தமிழகம். உழவன் கரத்தே உள்ள ஏரடிக்கும் சிறுகோலே பாராளும் வேந்தனது செங்கோலுக்கு வளர்ச்சி தரும் என்பதை மறந்து உழுதுண்டு வாழ்வோரைப் பின் செல்லுபவராகக் கருதி உழைப்பவனுக்கே நிலம் சொந்தமில்லை என்னும் நிலைமாறியதனால் 'பசி, பசி' எனக் கதறிடும் காட்சியைத் தருகிறது இன்றைய தமிழகம் இந்த நிலை ஏன் அண்ணா? இதுதானா தமிழ்நாடு! உழவன் உள்ளத்திலே புயலடிக்கின்ற வரையிலே நிலத்திலே வளம்காண முடியுமா அண்ணா! அன்றைய தமிழகத்திலே பாலாவி போன்ற ஆடையை நெய்து தீப்பெட்டிக்குள் அடக்கிவைத்தனர். ஆனால் அதே தமிழ்ப்பரம்பரை இன்று பஞ்சையாய், பராரியாய் "கையதுகொண்டு, மெய்யது பொத்தி" உலவுகிறது! பட்டும் முத்தும் ஏற்றிவந்த பண்டைத்தமிழகம் இன்று பாட்டாளி மக்களைக் கூலிகளாக அனுப்பி வருகிறது; அகிலும், தேக்கும், நறுமணப் பொருளும் பெறத் தமிழகத்தின் எல்லையிலே மாற்றாரை மண்டியிடச் செய்த பண்டைத் தமிழகம், இன்று மாற்றானிடத்தில் மண்டியிட்டுக் கிடக்கின்றது; ஆடும் பதுமைகளை ஆட்டிவைக்கும் நல்லாசிரியர்களாக இருந்த நாம் இன்று ஆடும் பதுமைகளாக மாறிவிட்டது. ஏன் அண்ணா? இதுதானா தமிழ் நாடு? இந்த நாட்டுக்கே உரியவர்கள்—இந்த நாட்டு மன்னர்கள்—எழில் எல்லாம் குன்றி, உரமெல்லாம் உருகி, ஊனின்றி உடலிருக்கும் வேறுபாடுள்ள நிலையிலே விலா எலும்பு முறிய மலாயாவிலும் சிங்களத்திலும் காப்பித் தோட்டங்களிலும் தேயிலைத் தோட்டங்களிலும், அடிமை வாழ்வு நடாத்துகிறான்; இந்த நிலை ஏன் அண்ணா? இந்த நிலை மாறிடும் காலம் என்று அண்ணா? இதுதானா தமிழ்நாடு? குச்சு வீட்டில் வாழ்ந்தாலும் சீரிய பண்புகள் இருந்தன. அன்றைய தமிழகத்தில்; ஆனால் விண்முட்டும் மாடமாளிகைகளில் வாழ்ந்தும், தாழ்ந்த உள்ளங்களைத்தான் காணமுடிகிறது இன்றைய தமிழகத்தில்; வந்தாரை வாழவைத்த பண்டைத் தமிழகம் இன்று சொந்த நாட்டினையே சுரண்டுகிறதே! இதற்குக் காரணம் என்ன அண்ணா? குற்றம் யாருடையது அண்ணா? ஒரு மொழிவைத்து உலகாண்ட தமிழகம்

இன்று அவரோடு மொழிக்குக் கல்லறை கட்டி, சாவுமணியடித்து வேற்று மொழிக்கு வளங்கூறி வாழ்த்துகிறது; இந்த அவல நிலையை நினைக்கும்போது நடுவு சார்ந்த நன்னெஞ்சம் கொதிக்கிறது! "காக்கை வெளிது என்பார் இன்சொலார் தாய்க்கொலை சால்புடைத்து என்பாரும் உண்டு" எனத் தரணிக்கே பேசும் உணர்ச்சி நாகரிகத்தை வாரி வழங்கிய தன்னலமற்ற தமிழ்த்தாய்க் கொலை புரிகின்றனரே! அறிஞர்களே! கலைஞர்களே! நாவலர்களே! பாவலர்களே! பேராசிரியர்களே! பெருவெள்ளமெனத் திரண்டோடி வாருங்கள்! நம் உயிருக்கு நேரான தமிழுக்கு அல்லல் இழைக்க முனைந்துவிட்டார்களே! ஐயகோ என்றனருந் தமிழே! உயர் தமிழகமே! உன்றன் நிலை இதுதானா?" என அறைகூவி அழைத்திடத் தோன்றுகின்றதல்லவா அண்ணா! நீர் வளமும் நிலவளமும் நிறைந்த நாடு நம் தமிழகம்! இப்படிப்பட்ட செல்வ வளங் கொழிக்கும் நாட்டில்தான் தொழில் வளர் குறைக்கப் படுகிறது; மக்கள் தொகையிலும்—பரப்பிலும்—இயற்கை வளங்களிலும்குறைந்த நார்வே வாழ்கிறது--சுவீடன் வாழ்கிறது—மலேயா வாழ்கிறது—இலங்கை வாழ்கிறது. அல்ஜீரியா வாழப் போராட்டம் நடத்துகிறது, அவ்வளவு ஏன் அண்ணா? நமது அண்டை வீடாகிய கேரளம் வாழ்கிறது—ஆந்திரம் வாழ்கிறது—கன்னடம் வாழ்கிறது ஆனால்....! மக்கட் தொகையிலும்—பரப்பிலும் மற்றுமுள்ள இயற்கை வளங்களிலும் நிறைந்த நம் தமிழ் நாடு தான் வாழமுடியாதா அண்ணா? அச்சிறு மண்டலங்கள் எல்லாம் வாழமுடியும் ஆனால்...! நமது வளமார் தமிழ்நாடுதான் வாழமுடியாதா? இந்த நிலை ஏன் அண்ணா? இதுதானா தமிழ்நாடு! இதைக் கேட்கின்ற நேரத்திலேதான் "அரசியல் நாகரிகம் உணராதவர்கள்" அடுக்கு மொழிதானே பேசத் தெரிந்தவர்கள் என்று ஏசுகிறார்கள் நம்மை. ஆனாலும் தளர்ந்துவிடவில்லை நாம்! கட்டுப்பாட்டை நெகிழவிடாமல், கண்ணியத்தோடும் பேசிக் கடமையை ஆற்றுகிறோம் நாம்! மாற்றார் தூற்றலையெல்லாம் தூண்டுகோலாக எண்ணி "போற்றுவார் போற்றட்டும், தூற்றுவார் தூற்றட்டும் தொடர்ந்து செய்வோம் நம் பணியினை" என நமது ஆக்கவேலையிலேசெயலாற்றுகிறோம்; வெற்றியும் காண்கிறோம்! உள்ளம் பூரிக்கிறது! ஆங்கிலம் இரண்டொரு வார்த்தையாகிலும் பேசத் தெரிந்தால்தான் கற்றவனுக்கு அழகு—அறிவுடைமை என்னும் காலம் மாறி—அரசியல் முதல் அடுக்களை ஈறாக ஆங்கிலம் பேசி வந்த காலம் மாறி "யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல் இனிதாவதெங்கும் காணேன்! என்று உணர்ந்து "தேனினுமினிய தீந்தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்" என்று கூறி "செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே" என்கிற கட்டத்திற்கு வந்திருக்கிறோம்! இது நாம் கண்ட வெற்றியல்லாது வேறென்னவாக இருக்கமுடியும் அண்ணா! இதை உள்ளுந்தோறும் நினைக்குங்கால் உவகைப் பெருக்கெடுத்தோடுகிறதல்லவா! அந்த பேருவகையின் ஓட்டத்திற்கு இடைக்கால நாகரிகத்தால் 'பங்க்ரா நங்கல்' கட்டிவிடாமல்—ஓட்டம் தேக்கமளிக்காமல் தமிழர் கோட்டமெல்லாம் பெருக்கெடுத்தோடி வளம் பல காண முறை பல வகுப்பது நமது கடமையல்லவா! பொறுப்புணர்ச்சியல்லவா! ஆகவேதான், எனது தோழர்களையெல்லாம் அன்போடும் ஆசையோடும் அழைக்கிறேன்! பாசத்தோடும், பரிவோடும், அழைக்கிறேன்! நேசமுடன் உரிமையோடு அழைக்கிறேன் வாராய்! வாராய்! வாராய்! உடனடியாக வாராய்! தவறாமல் வாராய்! ஒத்துழைப்பு தாராய் என்று! இதில் என்ன தவறு இருக்கமுடியும் அண்ணா!!!

அப்படிக்கு அன்புள்ள தம்பி:

'அன்புத் தம்பி'.

SIR THEAGARAYA COLLEGE

MADRAS.

ANNUAL REPORT FOR 1957—'58

I have pleasure in presenting the 8th Annnal Report of the College.

STRENGTH

The College re-opened on the 1st of July 1957. The University authorities were pleased to grant us affiliation in the new 3 Year Degree Course. The introduction of the 3 Year Degree Course is a sequel to the introduction of the Pre-University Course. So the re-organisation of the University courses of studies has been completed in great part. Only post-graduate re-organisation is yet to be done with the abolition of the Honours Courses. It is hoped that in the years to come this College will provide instruction in post-graduate studies as well. *The sanctioned strength of the Pre-University is 400 and that of the First-Year of the Three-Year Degree Course is 160.* While there was a great demand for admission to the Pre-University Courses which could be hardly met, admissions to the Three-Year Degree Courses were disappointingly poor.

The College now offers the following courses :—

P.U.C.

Part I (*a*) English.

Part II (*b*) Tamil, Telugu & Hindi.

Part III Group A : Mathematics, Physical Sciences, Commerce and Psychology/Advanced English.

" " B : Mathematics, Physical Sciences, Commerce and Advanced Tamil or Telugu.

" " C : Mathematics, Physical Sciences, Logic and Advanced Tamil or Telugu.

" " D : Natural Science, Physical Sciences, World History, and Advanced Tamil or Telugu.

" " E : Natural Science, Physical Sciences, World History and Psychology/Advanced English.

B.A. (Two-Year Degree Course)

Part I : English.

Part II : Tamil and Telugu.

Part III Group (i-b) : Mathematics, Statistics and Economics.

" " (iv-a) : History and Commerce.

" " (iv-b) : Economics and History.

B.A. (Three-Year Degree Course)

Part I : English.

Part II : Tamil, Telugu and Hindi.

Part III Branch I : History—Major, Politics (Political Theory) and Outlines of General Philosophy — Ancillary Physics and Chemistry —Minor.

" " IV : Economics—Major, Commerce, Statistics or Political Science Ancillary and Physics and Chemistry—Minor.

B. Sc. (Three-Year Degree Course)

Part I : English.

Part II : Tamil, Telugu and Hindi.

Part III Branch I : Mathematics — Major, Physics—Ancillary and Economics and Commerce—Minor.

" " IV : Zoology—Major, Chemistry—Ancillary and Politics and Psychology —Minor.

The Intermediate Course has been abolished. The Two-Year Degree Course is on the verge of abolition. There will be no admission to the Two-Year Degree Course next year. For the first time in the history of the College, Science Courses at the Degree level were introduced with the approval of the University. But contrary to expectations the Three-Year Degree Course did not attract students. We were able to admit only 60 students to this course, most of them being in the B.Sc. Zoology Course.

WOMEN STUDENTS

For the first time women students were admitted to the Degree Course: The need for a Women's College in North Madras is badly felt and women students have to seek admission in the Colleges in the other distant parts of Madras. To obviate this difficulty and with the approval of the University women students were admitted at the beginning of this year. In accordance with University rules, necessary amenities have been provided for them. A lady member of the staff is also in charge of their welfare.

FINANCES

The College finances have been subjected during the year to a tremendous and unprecedented strain. First the re-organisation of the degree courses has cost us a lakh of rupees. Secondly we have been hit hard by a steep fall in fee income. *The strength of the College in the previous year was 840. It has dropped to 724, the Management losing fee income on account of 116 students having failed to join the College.* The explanation is simple but not heartening from our point of view. The old Intermediate Course with its strength of 560 students in both the classes was a source of considerable revenue to us. The Pre-University Course, a one year course, has only a strength of 400 students. We had hoped that this reduction in student strength would be off set by full admission to the Three-Year Degree Course and to the old Two-Year Degree Course. Though the Two-Year Degree Courses were full and even additional strength was sought for and obtained from the University, admissions to the Three-Year Degree Courses fell far short of expectations. Instead of admitting 160 students, we could admit only 60 students to these new courses. *So the fall in fee income was in the region of Rs. 20,000/- for the year.* It is our earnest prayer that this deficit will not recur next year.

While we were floundering in these difficulties we were hoping that the Union Government and the State Government would come to our rescue by giving us the grant promised by them. So far it has not materialised. Nevertheless it is our fervent prayer that some substantial help would be received before the close of the financial year.

Meantime with the co-operation of the popular cine artiste Mr. M. G. Ramachandran we have conducted a dramatic festival. This seems to be the only means available for raising money from the public. Last year a similar festival was conducted and a sum of Rs. 40,000 net was realised. The festival this year has yielded a sum of Rs. 50,000 net, thanks to the indefatigable efforts of Mr. M. G. Ramachandran. The College is grateful particularly to Sri Manali Ramakrishna Mudaliar who generously donated Rs. 20,000 from the Manali Charities and Srimathi Ponnammal wife of late Sri Mannadha Chettiar for her munificent donation of Rs. 10,000. We acknowledge with profound gratitude the donations from the following which were made in connection with the dramatic festival at the instance of Mr. M. G. Ramachandran :—

		RS.
1.	Mr. M. G. Ramachandran ...	5,000
2.	Central Publicities (A. V. M.)	5,000
3.	,, S. M. Sreeramulu Naidu.	5,000
4.	,, B. Nagi Reddy ...	2,500
5.	M/s. Narayanan & Co. ...	2,500
6.	,, Arasu Pictures ...	1,116
7.	,, Sarody Bros. ...	1,111
8.	,, Kasturi Films ...	1,001
9.	,, Pankaja Productions ...	1,001
10.	,, Bharat Productions ...	1,001
11.	,, Natesa Art Pictures ...	1,001
12.	,, A. L. S. Productions ...	1,001
13.	,, Padmini Pictures ...	1,001
14.	,, Savithri Pictures ...	1,001
15.	,, Kalpana Kala Mandir ...	1,001
16.	,, Vijaya Hind Productions.	1,001
17.	,, Ganesh Movetone ...	1,001
18.	,, Mr. A. C. Pillai ...	1,001
19.	M/s. Swastik Films ...	1,001
20.	,, Everest Movie Corporation.	504
21.	,, Jupitor Pictures ...	501
22.	,, Southern Movies ...	500
23.	,, Rajeswari Films ...	500

			RS.
24.	,,	Jayamaruthi Pictures ...	501
25.	,,	M. R. Productions ...	500
26.	,,	Raghavendra Pictures ...	251
27.	,,	Ravi Productions ..	250
28.	,,	T.K.S. Bros. ...	201
29.	,,	Ambal Talkie Distributors.	100
30.	,,	N. C. Rajagopal & Co. ...	100
31.	Mr.	M. A. Ethirajulu Naidu ...	100
32.	,,	A. Kasilingam ...	100
33.	,,	V. Namasivayam ...	100
34.	,,	A. M. Palaniappa Chettiar.	100
35.	M/s.	Venus Pictures ...	50
36.	Mr.	(Director) Masthan ...	50
37.	,,	Ramadas (Make-up) ...	50
38.	,,	Saravanabhava Unity Pictures ...	101
39.	,,	Bell Pictures ...	100

We take this opportunity to record our deep sense of gratitude to well-wishers of the College like Sri D. Kanniah Nayudu, Sri V. C. Sreeramulu Chetty (Trustees of the College), Messrs. Radharam Bros., Sri Ponneri Sriramulu Chetty & Co, Sri K. W. Subramaniam, Sri K. M. Varadarajan (A. C. Swamy & Co.) and Mr. Abdul Gafoor, (A. G. Stores) who are helping us in times of need.

BUILDINGS

The first floor of the new Science Block was put up to provide accommodation forthe B.Sc. Course in Zoology at a cost of about Rs. 32,000/-. The Government were pleased to sanction a half grant and this amount has been practically disbursed. The University authorities were pleased with all the arrangements made for the starting of the Zoology Major Course and affiliation was granted at the beginning of this year. The new Science Block which houses the P.U.C. and B.Sc. Courses in Zoology is now named after Sri Manali Srinivasa Mudaliar. The Zoology Block was declared open this year by the Hon'ble Sri P. V. Rajamannar, Chief Justice of the High Court of Madras, who was then Acting Governor of Madras, and a portrait of Sri Manali Srinivasa Mudaliar was also unveiled on the occasion by the Hon'ble Sri M. Bhaktavatsalam, Home Minister, Government of Madras.

The old building behind the Pre-University laboratory which contained the stores of the Chemistry and Physics Departments was completly remodelled on the suggestion of the University authorities. Ample storage space for chemicals and equipment is now provided. The first floor has been put up to accommodate the staff of the Chemistry and Mathematics Departments. The re-modelling has cost us about Rs. 11,300/-.

LIBRARY

We are now having 7179 volumes in the library. A sum of Rs. 2811/- was spent on the purchase of books during the year. Books are being added to every month. There were 13071 borrowers and 10,560 consultants during the year. Up-to-date and standard journals and magazines in English and other languages are an attractive feature of the reading room which is located in the library. We should like to express our thanks to the British Council and the U.S.I.S. for liberally helping up with gift books and periodicals from time to time.

HOSTEL

The College Hostel now consists of 3 blocks to accommodate nearly 150 students. During the year improvements were made to one of the buildings to provide additional accommodation for the Hostel strength has been growing in recent years. A sum of Rs. 20,000/- was spent on these improvements. It is proposed to name the newly remodelled block after Srimathi Ponnammal who has donated Rs. 10,000/-. The need for another pucca block still exists. The Management have applied to the Union Government for an interest free loan. If that is sanctioned construction of the new block would be proceeded with.

STAFF

The strength of the present staff is 47. The following new appointments were made during the year :—

Sri V. Loganathan appointed Tutor in English.

,, N. R. Srinivasan appointed on 23—7—57 Demonstrator in Phyisics and relieved on 17—8—57.

,, K. R. Mahadevan appointed Demonstrator in Physics vice Mr. M. R. Sanjeeva Rao granted lien for 6 months to join the Oxygen & Acetaline Co.

,, G. Sambamoorthy appointed Demonstrator in Chemistry vice Mr. C. K. Krishnamurthy resigned.

And the following changes on the staff also occurred :—

Sri C. R. Radhakrishna Sarma Lecturer in Telugu granted lien for one year to join the Sahitya Academy at New Delhi.

Sri G. Madan Mohan Rao, Lecturer in Natural Science promoted Professor.

Sri M. Rajamanickam, Lecturer in Tamil, promoted Professor.

Sri T. Kothandaramaiah, Lecturer inTelugu promoted Professor.

Sri A. Nagaraja Sarma, Demonstrator in Natural Science resigned.

Sri T. Dhanakoty granted lien for two years to take up the Principalship of the Khader Mohideen College, Adiramapattinam.

Srimathi Neela Radhakrishnan, Lecturer in History promoted Acting Professor.

Sri S. Subramaniam, Tutor in History, promoted lecturer in History.

Sri S. N. Balasundaram, Lecturer in History granted lien for one year to join the University as research scholar.

Sri K. B. Sridharan. Tutor in Commerce resigned.

It is with feelings of deep sorrow that we record the demise of Mr. Sambamoorthy, Demonstrator in Chemistry.

TUTORIAL SCHEME

For purposes of intensive supervision, guidance and instruction, students of the College are divided into batches of about 20 each and put in charge of a Professor or a Lecturer or a Tutor or a Demonstrator. Under the scheme the teacher is called a Tutor. It is the duty of the tutor to observe the progress of his wards at College and also visit them in their residences. Thus close contacts are established between parents and guardians on the one hand and teachers on the other hand. With the co-operation of the former many erring students have been reformed and brought back to a sense of rectitude and good behaviour. The discipline of the College depends to a large extent upon the successful working of the tutorial scheme.

SPORTS AND GAMES

The College Athletic Association has maintained its record of activities. To provide more games facilities to the students the College play grounds have been extended by the acquisition of vacant sites to the east of the College campus. The grounds have been levelled and a lay-out has been prepared to include Foot-ball Hockey and Cricket fields, Volley ball, Basket ball and Badminton Courts. A sports pavilion has also been constructed with a grant from the Union Government which will be useful during cricket tournaments. The students of the College went on a sports tour to Coimbatore and to the Kerala State. They played foot ball and cricket matches and won several of them.

N.C.C.

We have a platoon of 48 cadets. The strength was recently increased by the authorities. We have separately an Air Wing, Armoured Squadron and a Naval Wing. The N.C.C. is becoming more and more popular. Second Lieutenant A. D. Govinda Pillai, a member of the English Department, is the Officer Commanding. Two more members of the staff have been trained, Mr. N. Ramanathan to be in charge of the Naval Wing and Mr. Vittal Das to be in charge of the Armoured Squadron.

EXTRA CURRICULAR ACTIVITIES

The College has had its usual spate of extra-curricular activities. The students of the College took part in many Inter-Collegiate competitions and some of them secured the following trophies :—

1 First Circle Congress Committee Freedom Struggle Celebrations Oratorical Contes in Tamil—Minor Moses Class IV (iv-b) —3rd prize.

2. Telugu Oratorical Competition conducted by the Andhra Vithyarthi Vignana Samithi—S. Sriramachandra Sarma, Class IV (ib)—2nd prize.

3. Inter-Collegiate Weight Lifting Championship conducted by the Madras Stanley Medical College—A. M. Varadarajan, Class IV (ib).

4. Essay Competition in Tamil conducted by Law College, Madras—M. Shanmugam, Class IV—2nd prize.

5. One-Act Drama Competition in Tamil conducted by the Law College and the Engineering College—Individual prize won by Solomon Howie.

6. Jeevarathnam Memorial Cup condueted by the College—Won by the College students.

We have conducted as usual an Inter-Collegiate Debate in English for the award of

the Sri D. Kanniah Nayudu Rolling Cup, an Inter-Collegiate Debate in Tamil for the award of the Sir Theagaraya Rolling Cup, an Inter-Collegiate Debate in Telugu for the award of the Sri P. Ramaswamy Chetty Memorial Rolling Cup, and an Inter-Collegiate One-Act Drama Competition for the award of the Sri Jeevarathnam Rolling Cup.

CULTURAL WEEK CELEBRATIONS

The Cultural Week could not be celebrated as programmed during the 3rd week of January. It was shifted to February in view of the postponement of the Dramatic Festival that was to be conducted under the auspices of the Fine Arts Association. As part of the Cultural Week Celebrations One-Act Drama Competitions and also other literary competitions were held.

SOCIAL SERVICE LEAGUE

The league is one of the most active and popular of student organisations in the College. It is running an Adult Education Centre at Swathanthrapuram at Korukkupet which is a colony of depressed class families. A children's night school is also being run there. Milk powder, wheat and edible oils supplied by the Y.M.C.A. under the patronage of His Grace the Archbishop of Madras, are being distributed freely to the residents of these slums and also to the other social service centre run by our College students at Padavattamman Koil Street, Kondithope. Our students participated in a major project work, roadmaking at Amanambakkam. They laid a road about a mile long connecting the interior villages with the trunk road, thus helping to provide the villagers in the remote interior with facilities for improving their agriculture, trade and education. A local camp for boys was also conducted for 12 days under the auspices of the Bharat Sevak Samaj. The Student-Secretary Mr. Kittuswami has been the life force of the League.

COLLEGE CO-OPERATIVE STORES AND CO-OPERATIVE CREDIT SOCIETY

They are functioning efficiently and usefully. Out of the profits of the Co-operative Stores scholarships were awarded to bright and deserving students of the College.

Since its inception the College has been making rapid strides. Thanks to the unremitting and selfless labours of the Managing Committee of the College and the generous co-operation received from the [illegible] the College within the short span of [illegible] years has grown into a first grade institution offering both Humanities and Science [illegible] the Degree level. The College has got to impart instruction in other Science subjects as well viz. Physics and Chemistry. In this connection the authorities of the College have submitted proposals to the Union Government through the University of Madras for expansion of scientific studies which would necessitate the construction of additional buildings for the Physics and Chemistry Departments. The scheme would cost the Managing Committee roughly 8 lakhs and if the Union Government is pleased to give us a substantial grant we would be in a position to upgrade the College in these subjects as well. A full-blown Arts and Science College is an absolute necessity in North Madras. We are particulary interested in turning out efficient and competent graduates to man the industries, factories and other commercial institutions which are rapidly springing up in this part of Madras. The day is not far off when North Madras will become the industrial and commercial hub of the city. It is hoped that our College will be able to turn out the personnel required for these institutions. We earnestly request that those who are connected with the industrial concerns and firms in North Madras to give adequate support to our College in matters of finance and otherwise so that our aims and objectives will be fulfilled to the satisfaction of all concerned. We believe in quality and efficiency and so we are endeavouring unremittingly to fashion young men and women of fine and approved calibre.

In conclusion I wish to thank the Management for giving me their valuable and uniform support in running the College. I am grateful to my fellow teachers on the staff for all the assistance that I am getting from them. I am particularly obliged to the Head Clerk and his assistants in the office for the able and efficient co-operation they are giving me in the discharge of my administrative responsibilities.

I wish to thank on behalf of the Management Governments at the centre and in the state for the financial aid they have been giving us consistently and also to the authorities of the Madras University for the guidance and encouragement that we are receiving from them always.

On an occasion like this it is our sacred duty to remember with gratitude the Founders, the Theagaraya Chetty brothers, Theagaraya Chetty Senior and Sir Pitty Theagaraya Chetty Junior, also their illustrious grandson Sri P. Ramaswamy Chetty who helped to found the College.

[illegible] wish the outgoing students of the College good luck and godspeed.

Edited and Published by M. K. Shanmugam, M.A., L.T., Sir Theagaraya College, Madras-21.
and Printed by G. Bhavanarayana at the Weldun Press, 146, T. H. Road, Madras-21.

DEPARTMENT OF INDUSTRIES & COMMERCE

FOR YOUR REQUIREMENTS OF STANDARD

CONDENSERS

VOLUMETRIC WARES

GROUND GLASS WARES

GRADUATED WARES

HIGH VACUUM APPARATUS

AND ALL TYPES OF

SCIENTIFIC AND LABORATORY

GLASS WARE

and special glass apparatus of your design to serve your specific purposes if standard items are not suitable.

Please Contact:

GOERNMENT SCIENTIFIC GLASS TRAINING CENTRE,
Guindy, Madras - 16.

or

G[illegible]SS TECHNOLOGIST,
[illegible] Madras - 5.
(Tel[illegible]ne No. 84481/24).

35A
8-108

தமிழ்நாடு ஆவணக்காப்பக நூலகம்,
எழும்பூர், சென்னை-600 008.

தவணைத்தாள்.

சே எண் : ப. எண் :

வழங்கிய நாள். (1)	திரும்பிய நாள். (2)	வழங்கிய நாள். (1)	திரும்பிய நாள். (2)

S.F. 259A-6—1,00,000—30-1-84.